

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

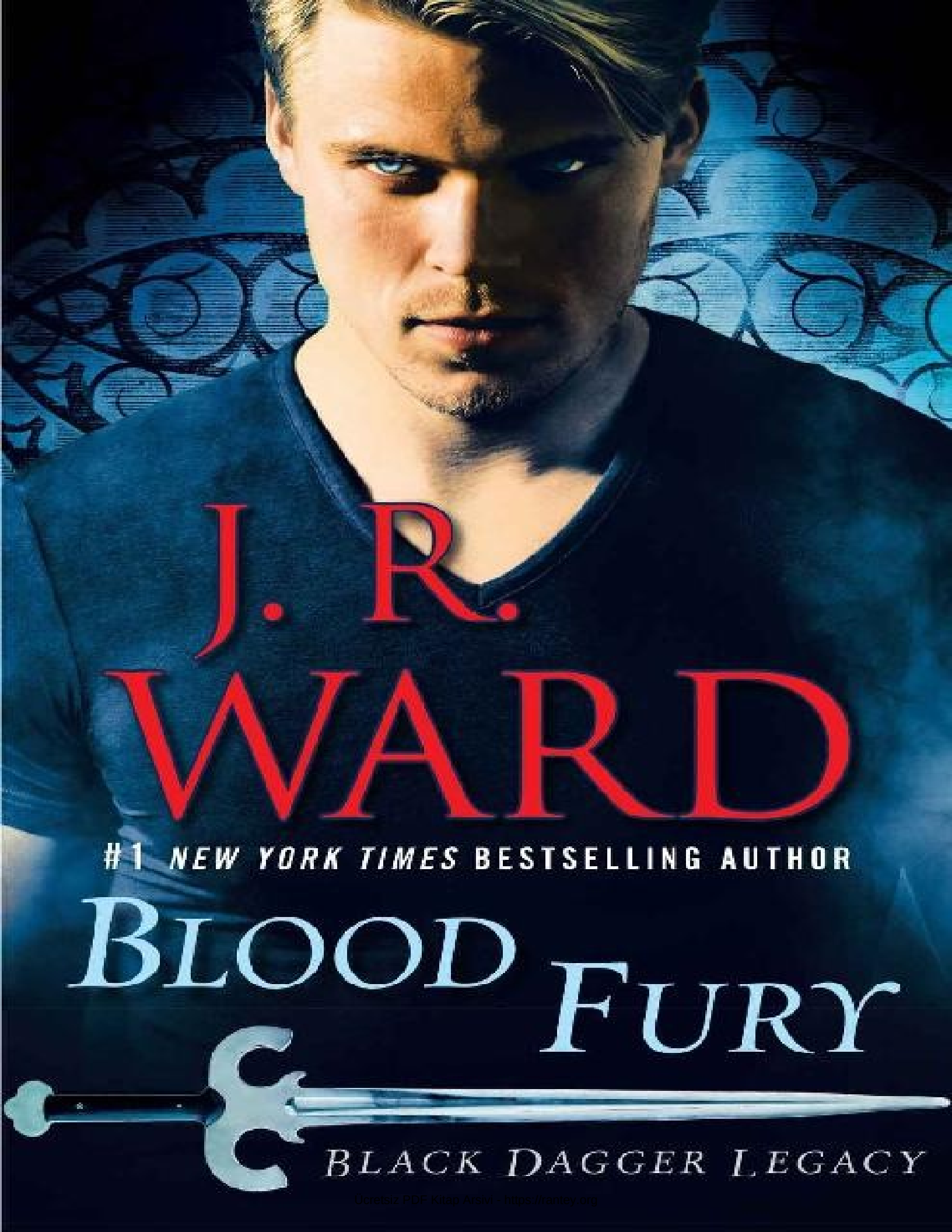
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.R.

WARD

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

BLOOD FURY

BLACK DAGGER LEGACY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. WARD

BLODFURY

Å L A C K A G G E R L E G A U . Y

BALLANTINE BOOKS

Kan Öfkesi bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2018 Love Conquers All, Inc. tarafından alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York tarafından yayımlanmıştır.

Ballantine ve House kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

İsimler: Ward, J. R., yazar.

Başlık: Kan Öfkesi : Kara Hançer Mirası / J. R. Ward.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Ballantine Books, [2018] | Seri: Kara Hançer Mirası; 3

Tanımlayıcılar: LCCN 2017047820 | ISBN 9780451475343 (hardback : alk. paper) | ISBN 9780698193321 (ebook)

Konular: | BISAC: FICTION / Romantik / Paranormal. | FİKSİYON / Fantastik / Paranormal. | FİKSİYON / Romantik / Fantastik. | GSAFD: Aşk hikayeleri. | Okült kurgu. | Fantastik kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3623.A73227 B57 2018 | DDC 813/.6-dc23 LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2017047820> adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780698193321

randomhousebooks.com

Kapak fotoğrafı: Claudio Marinesco v5.1

ep

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmibirinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm
Yirmi Yedi Bölüm
Yirmi Sekiz Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki Bölüm
Otuz Üç Bölüm Otuz
Dört Bölüm Otuz Beş
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz
Dokuzuncu Bölüm
Kırk Bir Bölüm Kırk
İki Bölüm Kırk Üç
Bölüm Kırk Dört
Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı Bölüm
Kırk Yedi Bölüm

İthaf Teşekkür J.
R. Ward
tarafından
Yazar Hakkında

GLOSSARY OF TERMS AND PROPER NOUNS

ahstrux nohtrum (n.) Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve gizemli olan Kardeşler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı nesneleridir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurularak ya da kalbinden bıçaklanarak vs.

kan kölesi (n.) Bir başkasının kan ihtiyacını karşılamak üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yasaklanmıştır.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilmiş dişi vampirler. Geçmişte, zamansal olmaktan ziyade ruhsal olarak odaklanmışlardı, ancak bu durum son Primale'nin yükselişiyle değişti.

onları Sığınak'tan kurtarmıştır. Kâtip Bakire'nin rolünü bırakmasıyla birlikte tamamen özerk hale geldiler ve yeryüzünde yaşamayı öğreniyorlar. Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin yanı sıra yaralı savaşçıların ya da shellanlarından beslenemeyen Kardeşlerin kan ihtiyaçlarını karşılamaya devam ediyorlar.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. Doggen'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldikleri ve sonsuzluğa göç ettikleri zamansal olmayan alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin Kral ve Kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli derecelerde ghardianlar vardır, en güçlüsü sehcluded bir kadındır.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyi çiftleşmiş erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiyi eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.) Tipik olarak bir aracın veya bir tür motorlu taşıtın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasını ifade eden terim. Örneğin, birinin aracını

Gece boyunca aile evinin dışında park halinde duran arabanın anahtarlarının çalınması.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (adj. veya n.) "En sevgili" olarak gevşekçe tercüme edilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

Lesser (n.) Lessening Society'nin bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhsuz insan. Lesser'ların öldürülmesi için göğüslerinden bıçaklanmaları gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantlarına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılısma alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya nallum (n., m.) Sevgili.

İhtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra bir kez meydana gelir.

On yıl sonra. Tüm erkekler, ihtiyacı olan bir dişinin etrafındaysa bir dereceye kadar tepki verir. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansal olmayan bir alemde yaşar ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

phearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelimesi kelimesine "bir dişinin içine girmeye layık" anlamına yakın bir çeviri.

Princeps (pr. n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra ikinci sırada. Bu unvana sahip olmak için doğmak gerekir; unvan verilemez.

pirokant (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bağımlılık gibi içsel ya da sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş olan bir kişi tarafından verilen ritüel onurlandırma şekli. Eğer kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız bir şekilde sunan saldırgana vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Daha önce Kral'ın danışmanlığını yapan, aynı zamanda vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamansal olmayan bir alemde var olmuş ve geniş güçlere sahip olmuştur, ancak yakın zamanda görevinden ayrılmış ve yerini bir başkasına bırakmıştır. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

sehclusion (n.) Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan ghardian'ının tek yönetimi altına sokar. Ghardian'ı, hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.) Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt tür. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Hem tören alanı hem de lesser'ların kavanozları için bir depo olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. Gevşek bir şekilde "sevgili arkadaş" olarak

çevrilir. **geçiş** (n.) Bir vampirin hayatındaki kritik an. ya da bir yetiškine dönüşür. Bundan sonra, o ya da o Hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, geçişlerinden sağ çıkamaz. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremezler", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilirler, ancak bunu yapmak için kendilerini sakinleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

ONE

W Dünyadaki her şeye sahip olduğunuzda, kaçırmamız gereken fırsatlar olduğu hiç aklınıza gelmezdi. Sadece geçici olan fırsatlar. Gerçekleştirilemeyen hayaller.

Peythone'un oğlu Peyton gözlerini mavi lenslerin arkasına saklayarak eğitim merkezinin dinlenme odasına baktı. Kral'ın Başdanışmanı Abalone'un kanlı kızı Paradise, pek de şık olmayan bir sandalyede bir seksen oturmuş, bacaklarını bir kolunun üzerinden sarkıtmış, sırtını diğerine dayamıştı. Sarışın başı öne eğik, gözleri EYP'lerle ilgili notları gözden geçiriyordu.

El Yapımı Patlayıcılar.

O sayfalarda neler olduğunu bilmek -ölüm vaadi, Azalan Cemiyeti'yle savaşın gerçekliği, Kara Hançer Kardeşliği'nin asker eğitim programına katılarak kendini soktuğu tehlike-notları alıp zamanı geri sarmak istemesine neden oldu. Eski hayatlarına dönmek istiyordu, kız buraya savaşmayı öğrenmeye gelmeden önceki hayatlarına... ve onun muhteşem bir kanı ve klasik güzelliği olan aristokrat bir kadından çok daha fazlası olduğunu öğrenmeden önceki hayatlarına.

Yine de savaş olmasaydı, yaklaşabileceklerinden şüpheliydi.

Küçültme Topluluğu'nun glymera evlerine saldırdığı, bütün aileleri ve lejyonlarca hizmetkârı katlettiği o korkunç gece, ikisinin yakınlaşmasını sağlayan katalizör olmuştu. Her zaman sıkı bir partici olmuş, geceleri insan kulüplerine sık sık giden ve gün boyu evde sigara içen zengin, dünya benim istiridyem erkeklerden oluşan hızlı bir kalabalığa katılmıştı. Ama saldırılardan sonra? Her ikisinin ailesi de Caldwell'in dışındaki güvenli evlere kaçmıştı ve Paradise ile o, uyuyamadıklarında birbirlerini arama alışkanlığı edinmişlerdi.

Ki çoğu zaman öyleydi.

Telefonda saatlerce konuşmuşlar, ciddiden aptalcaya kadar her şeyden bahsetmişlerdi.

Ona daha önce hiç kimseyle paylaşmadığı şeyleri anlatmıştı: Ona korktuğunu, yalnız hissettiğini ve gelecek için endişelendiğini itiraf etmişti. Uyuşturucu sorunu olduğunu düşündüğünü ilk kez yüksek sesle söylemişti. Kulüp ortamından uzakta, gerçek dünyada başarılı olup olamayacağı konusunda endişelenmişti.

Ve onun için oradaydı.

Şimdiye kadar sahip olduğu ilk kadın arkadaşıydı. Evet, tabii ki karşı cinsten bir sürü salla sikişmişti ama Paradise'la sevişmek söz konusu değildi.

Onu istemesine rağmen. Tabii ki istiyordu. O inanılmazdı-
"İtiraf et."

Paradise konuşurken, dikkat kesildi. Sonra etrafına bakındı. İkisi dışında dinlenme odası bomboştı, diğer herkes ya ağırlık odasında ya soyunma odalarında ya da koridorda aylak aylak dolaşıp mesaiden çıkmayı bekliyordu.

Yani, evet, onunla konuşuyordu. Ona bakıyordu da.

"G'head." Gözleri çok açıktı. "Neden sonunda söylemiyorsun?"

Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ve aralarındaki sessizlik uzadığında, bir sıra darbe almış gibi hissetti, kalbi göğüs kafesini bir mosh pit'e dönüştürdü, avuç içleri terledi, göz kapakları göz kırpmaktan venedik körüne döndü.

Cennet sandalyede doğruldu, uzun bacaklarının yerini değiştirdi ve onları dizlerinin hizasında çaprazladı. Bu refleksif bir hareketti, soyundan ve aristokrat yetiştirilme tarzından gelen bir şeydi: Onun konumundaki her kadın düzgün otururdu. Nerede olduğu ya da ne giydiği fark etmeksizin yapması gereken buydu.

Crate & Barrel ya da Louis XIV. Lycra ya da Lanvin. Standartlar, hayatım.

Onu bir balo salonunun kristal avizesinin altında, saçları havaya kalkmış, mükemmel yüzü ıslıl ıslıl, vücudu... kendisinininkine doğru hareket eden, ölmüş kocasının mücevherleriyle süslü bir elbise içinde hayal etti.

"Adamın nerede?" dedi sert bir sesle, kızın ot alışkanlığını suçladığını umduğu bir sesle.

Kadının yüzüne vuran gülümseme, aynı yaşta olmalarına ve ayık olmasına rağmen kendisini yaşlı ve çirkin hissetmesine neden oldu.

"Üstünü değiştiriyor." "Bu gece için büyük planların var mı?"

"Hayır."

Evet, doğru. Bu kızarıklık ona tam olarak ne yapacaklarını ve bunu ne kadar dört gözle beklediğini anlatıyordu.

Güneş gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu. Bunun nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek olduğuna inanmak zordu... ona binerken altında olması, çıplak vücudunu keşfetmesi, kalçalarını açarak-

"Ve konuyu değiştirme." Sandalyede öne doğru oturdu. "Hadi ama. Söyle. Gerçek seni özgür kılacak, değil mi?"

Gazoz makinesinin arkasındaki kompresör çalıştığında, sınıf ve spor salonunda geçirdikleri süre boyunca yemek ve atıştırma malikâtlarının sunulduğu yemek servisi tezgâhına göz attı. Her ne kadar Kardeşler eğitim görenleri düşmanla düzgün bir şekilde çatışmaları için sahaya salıyor olsalar da, sahada hâlâ düzenli olarak yapılan pek çok teori, göğüs göğüse ve silah çalışması vardı.

Haftada en az iki ya da üç gece burada yemek yerdi. Şuna bak. Dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

Peyton bakışlarını tekrar ona çevirdi. Tanrım, çok güzeldi, çok sarışındı, iri mavi gözleri vardı... ve o dudaklar. Yumuşak, doğal pembe. Çok fazla çalışmaya başladığından beri vücudu biraz daha az kıvrımlı, biraz daha kaslı olmuştu ve bu güç onu tahrik ediyordu.

"Biliyor musun," diye mırıldandı, "bir zamanlar birbirimizden hiçbir şey saklamazdık."

Pek sayılmaz, diye düşündü. Ona olan ilgisini hep gizli tutmuştu.

"İnsanlar değişir." Gerindi ve sırtını kırdı. "İlişkiler de öyle."

"Bizim değil."

"Ne anlamı var ki?" Başını iki yana salladı. "Bundan iyi bir şey çıkmaz-"

"Hadi ama, Peyton. Sınıfta, sahada bana baktığını hissedebiliyorum. Bu çok açık. Ve dinle... Nereden geldiğini biliyorum. Saf değilim."

İçindeki gerginlik çok açıktı, omuzları gerilmiş, ağzı incelmışti. Ve hey, ne biliyorsun, onları içine soktuğu durumdan o da nefret ediyordu. Durdurabilseydi durdururdu ama duygular vahşi hayvanlar gibiydi. Ne isterlerse onu yaparlardı ve bu sırada çiğnedikleri, ısırdıkları ya da tekmeledikleri şeylerin canı cehenneme.

"Her ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da" -saçlarını omzunun üzerinden itti- "ve eminim ki sen her ne kadar

Farklı bir şekilde, neyse o. Bence bu konuda konuşmalıyız, böylece havayı temizleyebiliriz, anlıyor musunuz? Bizi ya da sahadaki diğer insanları etkilemeye başlamadan önce."

"Bunun çözülebileceğini sanmıyorum." İki yüz yetmiş beş kiloluk bir diyetle girip eşinizi kaybetmek istemiyorsanız tabii. "Ve bunun önemli olduğunu sanmıyorum."

"Katılmıyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Ah, hadi ama. Birlikte çok şey atlattık. Senin ve benim üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok. Telefonda geçirdiğimiz o saatleri hatırlıyor musun? Konuş benimle."

Peyton neden yanında bir nargile getirmediğini merak ederken, ayağa kalktı ve bir misket oyunu titizliği ve hassasiyetiyle düzenlenmiş yatakhane mobilyalarıyla iz sürücülük oynadı: Çeşitli koltuklar, kanepeler ve masalar, farklı çalışma gruplarının ve sınav, mekik ve bilek güreşi üzerine oynanan bazı şüpheli bahislerin sonucu olarak ister istemez her yere dağılmıştı.

Sonunda durduğunda, arkasını döndü. Ve ikisi de aynı anda konuştu.

"Tamam, sana aşığım-"

"Beni hala onaylamadığını biliyorum-"

Başka bir senkronizasyon patlamasıyla birlikte çenelerini kapattılar.

"Ne dedin sen?" diye nefes aldı.

Silah. Bir silaha ihtiyacı vardı. Böylece sadece varsayımsal olarak değil, gerçekte de kendini ayağından vurabilirdi.

Dinlenme odasının kapısı açıldı ve erkeği Craeg sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. İri yarı, ağır kaslı ve stajyer sınıfındaki en iyi dövüşçülerden biri olan bu adam, yanan bir deponun ortasında, üzerine gelen iki azınlık ve kolunun altında korkmuş bir golden retriever yavrusu varken kendi yaralarını dikerken paslı bir çiviye kürdan yerine kullanabilecek türden biriydi.

Craeg durdu ve ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Bir şeyi mi bölüyorum?"

-

Novo endüstriyel büyüklükteki metal çöp kutusuna zar zor zamanında ulaşabildi. İkiye eğilip kustuğunda sudan başka bir şey görünmedi ve kabarma geçtiğinde kenardan yuvarlanıp kendini minderlere bıraktı. Soğuk beton duvara yaslanarak dünyanın etrafında dönmeyi bırakmasını bekledi.

Yüzünden gözyaşı gibi ter akıyordu ve boğazı yanıyordu; gerçi bu kusmasından çok, deadlift yaparken aldığı nefeslerin kesilmesinden kaynaklanıyordu. Ciğerlerinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Sanki sıcak bir dumanın ortasında oksijen bulmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Clank. Clank. Clank.

Bunu yapabildiğinde başını kaldırdı ve odaklandı. Ağırlık odasının karşısında, iri yarı bir erkek yavaş ve kontrollü bir şekilde bacak presleri yapıyordu, kalçalarının yanındaki mandalları kavradığı ön kolları şişiyordu, uyluk kasları taşa oyulmuştu, damarları her yerden fışkırıyordu.

Ona bakıyordu. Ama ürkütücü bir şekilde değil.

Daha çok doktor çağırma zamanı geldi gibi.

"Ben iyiyim," dedi gözlerini ondan kaçırarak. Gerçi kulaklığı takılı olduğu için onu duyabilecek gibi değildi.

I'mallright. I'mallright. NoreallyI'mallright-

Yana doğru eğilerek banklardan birinin üzerindeki yığından yeni bir beyaz havlu kaptı ve ortalığı sildi. Kara Hançer Kardeşliği'nin eğitim merkezi son teknoloji ürünü, en iyinin en iyisi, her yönüyle profesyonel düzeyde bir yerdi: Kendi kendine acı çektirilen bu demir zindandan atış poligonuna, sınıflara, olimpik havuza, spor salonuna ve ardından tıbbi kliniğe, PT tesisine ve ameliyat süitlerine kadar

Masraftan kaçınılmamıştı ve bakım da bir o kadar titiz ve masraflıydı.

Son bir çınlamayla, erkek öne doğru oturdu ve kendi yüzünü gözden geçirdi. Kısa süre önce kesilmiş koyu kahverengi saçları vardı, yanları neredeyse traş edilecek kadar sık, üst kısımları ise uzun ve gevşek bırakılmıştı. Gözleri bir tür kahverengiydi ve tam bir Amerikan görünümüne sahipti; Bram Stoker'a özgü dişleri ve ondan daha fazla insan ya da Amerikalı olmadığı gerçeği dışında. Üzerindeki beyaz kas tişörtü devasa göğüs kaslarını germeye çalışırken çok gerilmişti ve koyu renkli, tüysüz teni de aynı şekilde, neredeyse yapısal olarak bozulma noktasına kadar gergindi.

Dövmesi yoktu. Sahte havası yoktu. Süssüz kıyafetleri. Ve nadiren konuşurdu; ağzını açtığı anda ise her zaman lojistik konulara değinirdi, örneğin bir sonraki adımda hangi makineyi kullanacaktı ya da bu onun havlusu muydu? Son derece kibardı, bir ufuk kadar mesafeliydi ve görünüşe göre onun bir kadın olduğundan habersizdi.

Kısacası, bu yabancı onun yeni en iyi arkadaşıydı. Adını bilme de.

Ve birlikte çok zaman geçiriyorlardı. Stajyerler için düzenlenen her kurum içi gecenin sonunda, ikisi burada yalnızdı; Kardeşler gün boyunca egzersiz yapıyordu, diğer stajyerler ise sınıfta yaptıklarından çoktan yorulmuştu.

Yine de Novo'nun depoda her zaman suyu kalmıştı.

5 saatlik Enerji ya da Xenadrine'i siktir et. Kişisel şeytanlar, kıcınızı harekete geçirmek için çok daha iyiydi.

Bir de otobüslerinin onları dağdan indirmesini beklerken diğerleriyle takılmaktansa Hefty çantasına kusmayı tercih etmesinin bir nedeni daha vardı.

"Kanamam var."

Novo başını kaldırdı. Erkek onun başında duruyordu ve kaşlarını çatığında ellerini işaret etti.

"Kanama."

Avuçlarından birini kaldırdığında, evet, kesinlikle sızıntı olduğunu gördü. Eldivenlerini unutmuştu ve beş yüz poundu tuttuğu çubuk onu kesmişti.

"Adın ne?" diye sordu havluyu çiğ noktalara bastırırken.

Dostum, bu acıttı.

Cevap vermeyince tekrar yukarı baktı. İşte o anda elini göğüs kafesinin üzerine koydu ve eğildi.

"Ben Ruhn."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Havlu bezi ikiye katladı ve alnını yeniden sildi. "Yay meselesi. Ben Glymera üyesi değilim."

"Sen bir dışısın."

"Yani?" Dürüstçe kafası karışmış gibi görüldüğünde, kendini kaltak gibi hissetti. "Her neyse, ben Novo. Ve elini sıkardım ama evet."

Kız ona yaralı olduğunu işaret ettiği şeyi gösterdiğinde, adam boğazını temizledi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Aksanında aristokrasinin mağrur, uzun sesli harfleri olmasa da kendisinininki gibiydi ve anında ondan daha da çok hoşlandı. Babasının her zaman söylediği gibi, zengin insanlar yavaş konuşmayı göze alabilirlerdi çünkü yaşamak için çalışmak zorunda değillerdi.

Bu da bu hafif sıkletler grubuna saygı duymayı ya da ciddiye almayı gerçekten zorlaştırdı.

"Programa katılıyor musun?" diye sordu. "Ne için?"

"Eğitim programı mı?"

"Hayır. Sadece spor yapmak için buradayım."

Ona bir gülümseme sundu -sanki bu onun tüm hayat hikâyesini ve gelecekle ilgili tüm planlarını kapsıyormuş gibi- ve sonra barfiks barına gitti. Yaptığı tekrarlar inanılmazdı. Hızlı ama kontrollü, tekrar tekrar, kadın saymayı unutana kadar. Ve hâlâ devam ediyordu.

Sonunda durduğunda, derin nefes alıyordu ama zorlanıyordu.

"Peki sen neden yapmıyorsun?"

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. Sanki onun hâlâ orada oturduğunu unutmuş gibiydi.

"Eğitim programı. Neden bize katılmıyorsun?"

Başını sertçe salladı. "Ben bir savaşçı değilim."

"Olmalısın. Gerçekten güçlüsün."

"Ben sadece el emeğine alışkınım. Bu da oradan geliyor." Durakladı. "Programda mısın?"

"Evet."

"Kavga mı ediyorsun?"

"Oh, evet. Ve bundan hoşlanıyorum. Kazanmayı ve başkalarına acı çektirmeyi seviyorum. Özellikle de avcılara." Adamın gözleri fal taşı gibi açılırken, o da gözlerini devirdi. "Evet, dişiler böyle olabilir. Agresif ya da güçlü olmak için izne ihtiyacımız yok. Ya da öldürmek için."

Adam arkasını dönüp barfiks barını yeniden kavradığında ve egzersizine devam ettiğinde, kendine lanet okudu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bu sana yönelik değildi." "Burada başka biri mi var?" dedi tekrarlar arasında.

"Hayır." Ayağa kalktı ve başını iki yana salladı. "Dediğim gibi, üzgünüm."

"Sorun yok." Yukarı. Ve aşağı. "Ama..." Yukarı. Ve aşağı. "...neden sen..." Yukarı. Ve aşağı. "...onlarla mı?"

"Diğer stajyerler mi?" Duvardaki saate baktı. "Otobüs gelmeden önce rahatlamaktan mutlular. Aylak aylak dolaşmaktan nefret ediyorum. Aslında gitme vakti. Görüşürüz."

Adam konuştuğunda kadın t a m kapıdaıdı. "Bunu yapmamalısn."

Novo omzunun üzerinden baktı. "Affedersiniz?"

Ruhn başıyla çöp kutusunu işaret etti. "Egzersiz yaparken çok kusuyorsun. Bu sağlıklı değil. Çok zorluyorsun."

"Beni tanı mıyorsun."

"Tanımak zorunda değilim."

Ona Tanrı kompleksini kendine saklamasını söylemek için ağzını açtı, ama o sadece arkasını döndü ve barfiks çekmeye devam etti.

Oh, doğru, diye düşündü. Çok iyi. Neden gidip BuzzFeed'de lezzetli videolar izlemiyorum ve yoga pozlarında selfie çekmiyorum.

#nothrowupzone

Öfkesi kabarırken, onunla kavga etmeyi çok istiyordu. Kıcı acıyacak kadar yorgun olsa da ve adam barfies konusunda haklı olsa da, siktir et. Yaşa ve yaşat, anlıyor musun?

Ya da yaşa ve kendini yok et. Patates, patates.

Ama her neyse. Farklı bir şekilde yapmaya niyeti olmadığı bir şey hakkında bir yabancıyla tartışmaya gerek yoktu.

Koridordaki hava daha serindi - ya da belki de bu sadece bir algı meselesiydi, park alanına giden uzun beton duvarlı kanal, alınabilecek çok daha fazla hava varmış gibi görünmesine neden oluyordu. Kendini ileriye doğru yürümeye zorlayarak, programdaki tek iki kadın olarak Paradise ile birlikte kullandıkları soyunma odasına yöneldi. İçeri girer girmez gözlerini kapadı ve eve terli ve iğrenç bir şekilde dönmeyi düşündü.

Sonofabitch.

şu lanet koku.

Paradise'ın şampuanı duvarlarda sprey boya, yerde halı, saatte bin mil hızla dönen tavan vantilatörleri, flaş ışıkları ve bir disko topu gibiydi: Daracık odada her santimetrekairelik alanı kaplıyordu.

Daha kötüsü neydi? Kadın nefret dolu, beceriksiz ya da Nirvana dünyasındaki Taylor Swift'e benzetilebilecek bir Barbie bebek değildi. Paradise, o cehennem gibi oryantasyon sırasında en uzun süre dayanabilen kişiydi ve inanmak için görülmesi gereken şok edici derecede hızlı refleksleri ve isabetli atışlarıyla sahada çok başarılıydı.

Ama iyi olduğu başka bir şey daha vardı.

Novo'nun umursamaya hakkı olmasa da, fark etmesi için bir neden olmasa da ve hiç siklemese de, Peyton'ın o bakışları gizlice kaçırmasını, o kapı aralıklarında oyalanmasını ve kadın her güldüğünde o çift çekimi yapmasını izlemek son derece sinir bozucuydu.

Daha da sinir bozucu olan tek şey neydi? Bu bokun Novo'nun radarına girmiş olması.

Peythone'un oğlu Peyton onun ilgilendiği bir şey değildi. Ne de olsa bazı şeyler, örneğin büyük bir uzvun kesilmesine gönüllü olmamak, apaçık ortadaydı.

Ayrıca merhaba, kişisel tarih.

Özellikle onunla değil. Ama yine de.

Bu yüzden adamın diğer kadına olan bağımlılığını fark etmiş olması bile Novo'nun kendi kıcını tekmelemek istemesine yetmişti.

Duş kabinlerine doğru yöneldiğinde, erkeklerin soyunma odasında olmadığından çok emin olduğu bir boy aynasında kendini gördü.

Ki bu gerçekten çok seksistti-

Yansıması kaydedildiğinde düşünceleri o tanıdık söylevin mikrofonunu bıraktı. Gözleri çukur çukur olmuş, spor sütyeni ile sutyeni arasında çıplak kalan karnı

Tozlukları içbükeydi ve diz kapaklarının sıkı kemik düğümleri dışında bacakları kaslarla şişmişti.

Ne kalça, ne göğüs, ne de kadın kimliği... Uzun saçları bile bir örgüyle tutturulmuştu ve omurganın her iki yanındaki güçlü yelpazelerden aşağıya inercesine sarkıyordu.

Novo onaylarcasına başını salladı.

Başka türlüünü istemezdi.

Cennet piliç bokunu ve dünyadaki tüm yan bakışları tutabilir. Duygusal olmaktansa güçlü olmak çok daha iyidir. İkincisi hayranlık uyandırır.

İlki seni güvende tuttu.

TWO

"N

ope," dedi Peyton. "Hiçbir şeyi bölmeden

Craeg'e gülümserken, Yuuuuup, bu tamamen harika, diye düşündü. Az önce senin kıza onu sevdiğimi söyledim, o ise hala eğitim programına katılmasını istemediğimi düşünüyordu. Yani evet, konuşmak gerekirse, az önce bir düelloda karşı karşıya geldik, onun elinde bir silah, benim elimde ise iki ataç ve bir lastik bant vardı. Ama sorun değil.

Hazır konu açılmışken, belki de benim fındık kesemi kesip iki sebzemi arka cebine koymak istersin? Çünkü bundan sonra onlara ihtiyacım olmayacak.

Kapıya doğru ilerlerken Paradise'a bakmadı. Aslında, ona bir daha asla bakmama ihtimali çok yüksekti. Ama erkeğin yanından geçerken Craeg'le selamlaşmaya dikkat etti ve onu omzundan alkışladı.

"Yarın sahaya çıkmak için sabırsızlanıyorum." Tabii evdeki banyoda kendini asmazsa. Bu durumda hiç gelmeyecekti. "Bu gece iyi çalıştın. Hayranlık uyandırıcı."

Özellikle de az önce kendi egosuna yaptığı vücut darbesini sayarsanız. O küçük sürtük bir daha ayağa kalkamayacaktı. Muhtemelen rekonstrüktif ameliyata ve proteze ihtiyacı vardı.

Koridorda durdu ve sövdü. Lanet olası çantasını dinlenme odasında bırakmıştı ama oraya geri dönmeyecekti. Hayır. Paradise/Craeg Reunion Kiss #45,896'nın sürüklenişini yakalamak için bir neden yoktu, bunu OMG-guess-what-Peyton-just-said'ler takip edecekti. İyi haber mi? Craeg programa, takım liderliğine ve gerçek düşmanla savaşmaya o kadar kendini kaptırmıştı ki, bağlı olduğu erkeğin şu anda hançere uzanmıyor olması kuvvetle muhtemeldi.

Yine de park alanına inmek muhtemelen iyi bir fikirdi. Sadece kaçış konusunda kendisine biraz zaman kazandırmak için bile olsa.

O bile bağlı bir erkekle uğraşacak kadar aptal değildi. Özellikle de bir şeyleri öldürmek için eğitilmiş birini.

Peyton saatini kontrol edip en uçtaki güçlendirilmiş çelik kapıya doğru adım atmaya başladığında bir şükür çekti. On beş dakika sonra kurşun geçirmez otobüs onları bırakma noktasına geri götürmek üzere park alanında hazır olacaktı. Craeg şehre doğru giderken delirirse, mutlaka birileri ona yardım ederdi. Boone dürüst biriydi ve araya girecekti, belki-

Bir anda Peyton'ın tüm vücudu alarma geçti, teni sıcaktan kızardı, ensesindeki tüyler diken diken oldu, kanı sanki koşuyormuş gibi hızla pompalanmaya başladı.

Tekrar durdu ve yavaşça arkasını döndü.

Novo kadınların soyunma odasından çıkıyordu, sert vücudu deri bir ceket giymişti, bir omzunda Nike spor çantası vardı, siyah saçları geriye doğru taranmış ve omurgasından aşağıya doğru örülmüştü.

Kadın yanına geldiğinde "Hey," diye mırıldandı. "Bu gece iyi görünüyorsun."

Her zaman öyleydi. Sadece el ele tutuşurken de değil.

"Ne demek istiyorsun" -onun yanından geçmeye devam etti- "seni yendiğimi mi?"

"Hatırladığım gibi değil."

"Sanırım seni sırt üstü yatırmam beyninde küçük bir hasara yol açtı."

Uyarılma hissi pantolonunun fermuarını yumrukladığında, Peyton gizlice kendini yeniden düzenledi ve onun peşine düştü. Önünde, tam bir patron gibi hareket ediyordu, tüm tavrı ve yetkinliğiyle ve evet, Peyton onun kışına baktı ve ellerini onun üzerinde gezdirmek istedi.

Ağzını da.

Onu gördüğü ilk geceden beri içindeki hayvanı ortaya çıkaran bir şey vardı. Onunla sevişmek istemiyordu. Onunla seks yapmakla bile ilgilenmiyordu. Doğrudan sevişmek istiyordu, deride iz bırakan, mobilyaları mahveden ve lambaları kıran türden.

"Sonunda ben kazandım," diye mırıldandı.

Şimdi durup pivot yapan oydu, o uzun saç ipi sallanıyor ve kalçasına çarpıyordu. "Çünkü sana boyun eğdirirken ayağım kaydı. Ayağım kaydı. Avantajını bu şekilde elde ettin."

"Yine de sonunda seni tuş ettim." "Seni yere serdim."

"Ve ben kazandım."

Ateş onun deniz mavisini gözlerini aydınlatırken ve dişleri aşağı inerken, ağzına odaklandı. Zihninde, onu sert beton duvara doğru itti ve kadın ona karşı koydu ve sevişmeleri bittikten sonra ölecekmiş gibi öpüştüler. Çiğ. Öfkeli. Sonraki geceler boyunca beyin kimyalarını değiştiren orgazmlarla.

"Sen kazanmadın," diye homurdandı. "Ayağım kaydı. Ve eğer ayağımın topuğu altımdan çıkmasaydı, hala o minder üzerinde bir halı gibi duruyor olacaktın."

Peyton yaklaştı ve sesini alçalttı. "Bahaneler, bahaneler."

Ona dik dik bakarken, ona vurmak istediği belliydi. Bacaklarını kırmak. Bıçaklamak.

Ve o da bunların hepsini istiyordu. Mola odasında o bombayı patlatmasının cezasıydı bu. Başkası tarafından kendine verilen bir zarardı, yanlış zamanda yanlış kişiyle çok fazla gerçekçi olduğu gerçeğini aklından çıkaran hayati, acı verici bir dikkat dağıtıcıydı.

Kahretsin, gerçekten de Paradise'a onu sevdiğini mi söylemişti?

"Peki ne zaman sevişeceğiz?" dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Bunu görmezden gelmeyi bırakmaya hazırım."

Novo bakışlarını daha da sertleştirdi. "Asla. Nasıl sana hiç gelmiyor mu?" "Sen

istiyorsun."

"Senden değil."

"Yalancı." Biraz daha yaklaştı. "Korkak. Neden korkuyorsun-"

Serbest kalan eli adamın boğazına kilitlendi, küçük tırnağı adamın şahdamarına bastırıp kan akışını kesti. "Kendine dikkat et, tatlı çocuk. Yoksa düzeltemeyecekleri estetik bir hasar verebilirim."

Peyton gözlerini kapadı ve sallandı. "Yapmanı istiyorum."

Kadının elini kendi eliyle kapatarak, kan fışkırana kadar tırnağını derisine batırmaya devam etti. Kızın gözleri parladığında, adam kızın elini çekti ve başparmağındaki kırmızı lekeye baktı.

"Tadına bakmak ister misin?" diyerek kanını kadının ağızına götürdü. "Benim için aç."

Çenesi azı dişlerini sıkıyormuş gibi büküldüğünde, kendi başparmağını alt dudağına sürttü, cazibenin karşı koyamayacağı kadar güçlü olacağına güveniyordu-

Pembe dili yaladı ve sonra oradan devraldı, parmağını derinlemesine emdi ve etrafında yuvarlayarak bir gösteri yaptı... neredeyse pantolonunun içinde orgazm olana kadar.

Ama tam işler yoluna girmeye başlamıştı ki, aniden geri adım attı ve gözlerini kaçırdı.

"Kar fırtınası, millet."

Bir erkek sesi duyunca Peyton kafasında birkaç f-bombası tekrarı yaptı. Sonra da ofisten çıkmakta olan Axe'a ters ters baktı.

"Ne demek istiyorsun?" Peyton mırıldandı.

Stajyer arkadaşları yanlarına geldi. Axe neo-Gotik, yarı dövme ve iyi bir adamdı -bir seri katile benzediği gerçeğini bir kenara bırakırsanız. Peyton'ın kuzenlerinden biri olan bir aristokratla yeni yuva kurmuştu, yani tabiri caizse artık ailedendi ve Peyton bundan memnundu. Dünyada her şey böyle giderken, en azından Elise'in sadece sevildiğini değil, düşmandan da korunduğunu biliyordu.

"Burada sıkışıp kaldık." Axe ağır kollarını ağrıyormuş gibi büktü. "Bizi buradan çıkaramazlar. Otobüs iptal edildi."

"Bu da ne böyle?" Peyton yatak odasındaki ot zulasını uzun süredir kayıp olan bir akrabasıymış gibi hayal etti. "Planlarım var."

"Bunu yönetimle hallet, adamım. Sana yardımcı olamam."

Sorun şu ki, dağdan öylece buharlaşamazlardı. Bu yeraltı kompleksini de içeren Kardeşlik yerleşkesi son derece güvenli bir yerdeydi: Birincisi, stajyerler buranın nerede olduğunu bilmiyordu ve bu zaten sahip olmak istemeyeceğiniz bir bilgiydi. Birinci Aile'nin nerede kaldığını kimin bilmesi gerekiyordu ki? Tüm bunlar bir suikast girişimi olması halinde işkence hedeflerinin kısa listesine girmenize neden olurdu. Ama daha da önemlisi, arazi mhis ile kaplıydı, bu da hem manzarayı görsel olarak bulanıklaştırıyor hem de koordinatları bilmeyen herhangi birinin arazide veya araziden çıkmasını neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Yani evet, sınıftaki hiç kimse bir yere gitmiyordu.

Kahretsin, Caldwell'e dönüş yolculuğunun kötü olacağını mı düşünmüştü? Bu tam bir kâbustu. Paradise ve Craeg'le birlikte, ertesi gece otobüsle çıkabilecek kadar karanlık olana kadar, en azından saat beş ya da altıya kadar burada mahsur kalmak mı? Kar fırtınasının o zamana kadar dineceğini varsayarsak?

Peyton Novo'ya baktı. O ve Axe, Paradise'ın üzerinde çalıştığı IED şeylerinden bahsediyorlardı ve Peyton onun dudaklarının hareketini izlerken... vücudunda koyabileceği her yeri düşündü.

Şimdi, diye düşündü, en azından Kardeşlik görevde olmayanların içki içmesine izin veriyordu. Ve doğru türden bir ikna ile? Novo'yla biraz mahremiyet bulup bunu iyi bir şekilde kullanmanın zamanı gelmişti ve bu onu Lanet Gezegendeki En Mutlu Çift'in bir yarısının uçan yumruklarından uzak tutarak çifte görev yapacaktı.

Bu bir fırsattı. Bir kriz değil.

-

Lanet olsun. Tadı harikaydı.

Novo, Axe ile konuşmaya devam ederken, bu sadece sınıfta öğrendikleri kelimeler ve terimlerden oluşan yüzeysel bir tenis maçıydı. Tüm o basmakalıp hecelerin altında, Peyton'ın bir parçasını içine aldığı ve bundan hoşlandığı ana geri dönmüştü.

Hâlâ ona bakıyordu, vücudu sanki onu yere indirmeye hazırmış gibi duruyordu, her türlü sıcaklık ve erotik niyet, çıplak teninde gerçekten hissedebileceği vuruşlar gibi ondan yayılıyordu.

Rafine soyu göz önüne alındığında saldırganlığı ve açlığı şaşırtıcıydı ama kim olduğu düşünüldüğünde şok edici değildi. Zengin bir çocuğa göre kurnaz ve inatçı bir savaşçı, güçlü ve garip bir şekilde korkusuz olduğunu kanıtlamıştı. Şimdi...

soru, onun nasıl bir aşık olduğunu görmek isteyip istemediği gibi görünüyordu-

"-Paradise'in doğum günü," diyordu Axe ona. "Elise bana işlerin sıkı olduğundan emin olmak için buluşacağınızı söyledi."

Peyton başını sallayınca Novo yeniden odaklandı. "Onu bu gece arayacağım. Sanırım her şey hazır."

"Bu ne zaman?" Novo kendi kendine sorduğunu duydu.

Tarih/saat/yer paylaşıldıkça ve tüm kutlama boyunca daha fazla sakız çiğnendikçe, tekrar kafasının içine çekildi.

Evet, onun sahnesi değil. Yüz yaşın altındaki iki ya da üç yüz glymera üyesi, üst raf içki, gümüş tepsilerde parmak yiyecekler ve aristokratik ayrıcalıkla beslenen bir Stella McCartney/Tom Ford mix-and-mingle mı yapıyor?

Beni şimdi vur, diye düşündü.

Ve bu, Peyton'ın doğum günü kızına sanki onun ruhunu çalıp Chanel çantasına koymuş gibi bakmasını eklemeden önceydi.

"-geliyor, değil mi?"

Bir duraklama olduğunda Axe'a baktı. "Ne?" "Gelmek zorundasın," diye mırıldandı adam. "Birine ihtiyacım var konuşmaya dayanabilir."

"Neden bunu atlayıp The Keys'e gitmiyoruz?" "O günler benim için geride kaldı."

"Oh, doğru ya. Sonsuza dek mutlu yaşayacaksın, yani biz sürtükler için fazla iyisin."

Ve hayır, sesinin acı çıkması umurunda bile değildi.

Tamam, belki de sürtük gibi davrandığı için üzgündü. Ama adam Caldwell'in meşhur seks kulübünde bir efsane olmuştu. Bir insan neden sadece bir kişi için bundan vazgeçerdi, anlayamıyordu. Bu bir açık büfe karşılığında

dolap aynı çorba konservesi ile dolu, on yıl içinde ve on yıl dışında. Ayrıca şu tek sepette yumurta olayı var ya? Ona göre değil.

Bu dersi sadece bir kez öğrenmek zorunda kalmıştı.

"Oraya düzenli olarak mı gidiyorsun?" Peyton uzak bir ifadeyle ona sordu.

Bakışlarını ona diktiğinde, Bay Anakronizm'e kadınların araba kullanmasına, gayrimenkul sahibi olmasına ve pantolon giymesine izin verildiğini *şok edici* bir şekilde belirtmek cazip geliyordu. Ve medeniyet, Her şey Eskiden Daha Güzeldi dağına çarpıp yanmamıştı.

"Ben bir yeyim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Peki beni ne zaman götürüyorsun?"

şaşkınlığını gizledi. "Bununla başa ıkamazdın." "Nereden biliyorsun?"

Novo ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Bilmiyorum ama bunu öğrenecek kadar ilgimi ekmiyorsun."

Axe nefesinin altında ışlık çaldı. "Ouch."

Peyton adamı görmezden geldi, gözlerine soğuk bir ışık girdi. "Meydan okuma kabul edildi. Hangi gece?"

Novo başını salladı. "Bu bir meydan okuma değildi."

"Sanırım yleydi. Ve her ne kadar bana nezaket göstermemiş olsan da, yalan söylediğini belirtmekten kaınmayacağım. Tıpkı bir buçuk dakika önce beni becermek istemediğini söylediğinde yaptığın gibi." Elini ağzına götürdü. "Oh. Th. Bu şimdi mi ağzımdan ıktı?"

Axe, "İkiniz de saçmalamayı kesip bir oda tutsanız artık," diye söylendi. "Alınma ama romantik komediler beni hasta ediyor."

Novo, "Bu bir romantik komedi değil," diye çıkıştı. "Bu sonu belli olan bir cinayet gizemi."

"Bu konuda ona katılmak zorundayım." Peyton öne doğru uzandı ve parmak uçlarını Novo'nun köprücük kemiğinde gezdirdi. "A

iyi orgazm küçük ölüm olarak bilinir. Ve ben senin için ölmeye fazlasıyla hazırım. Birazcık."

Kadın onun elini tokatlayarak uzaklaştıramadan -ya da bedensel zarar vermeye başlayamadan- adam gülümseyerek uzaklaştı.

"Nerede içki var?" dedi omzunun üzerinden. "Sizin tüm inkârlarınızla burada sıkışıp kaldığım bugünü atlatabilmem için bir içkiye ihtiyacım var."

Novo kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tam bir pislik."

"Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardır." Axe omuz silkti. "Ve belli ki seni kızdırmaktan hoşlanıyor."

"Eğer bana onu cesaretlendirmeyi bırakmamı söylersen, seni yumruklarım."

Axe avuçlarını yukarı kaldırdı. "O konuda değil. Ayrıca, sadece senin varlığın bile yeterince cesaret verici. Ne yapacaksın, kendi derini mi yüzeceksin?"

"Evet, doğru. İsteddiği kişi Paradise ve bundan bir sürtük anlamayın. O yüce pozisyonda kalmaktan çok daha fazlasını hak ediyor. Ve aynı şekilde, bayılana kadar o duvara vurmaya devam etmek istiyorsa, ona iyi eğlenceler."

Axe uzun bir süre ona baktı. Sonra avucunu uzattı. "Bir hundy senin onun için doğru kişi olduğunu söylüyor."

"Bahse girmem."

"Korkak."

Elini ileri doğru salladı ve onu sertçe yakaladı. "Siktir git. Ve başladı."

"Onu caydırmak için hiçbir şey yapamazsınız."

"Bu benim o piçle olan S.O.P.'um. Artık durmayacağım."

"Kastettiğim bu değildi." Axe başını salladı. "Bu iş senin kontrolünde. Ve onun."

"Sanki bir uzmanmışsın gibi."

"Öyleyim." Erkek güçlü omuzlarını silkti. "Sadece kendim yaşadım. Bu işin nasıl gideceğini böyle biliyorum."

ortaya çıkacak."

Dövüşçü uzaklaşırken, geleceği görebilen birinin tüm sakinliğine sahipti ve Novo bu üstünlüğün tadını çıkardığını umuyordu - sürdüğü sürece.

Onun Benji'sini harcamaktan zevk alacaktı. Bu konuda çok netti.

THREE

A Saxton, altın püsküllü ve işlemeli kuşaklı yeşil kadife perdelerin çerçevelediği uzun bir pencerede durmuş, dışarıdaki kar fırtınasına bakıyor ve buz banyosu yapmak için kendini hazırlıyordu. Bir elinde evrak çantası, diğerinde Gucci atkısı vardı ve soğuk havadan duyduğu yoğun nefret her tarafını sarmıştı.

Kara Hançer Kardeşliği'nin malikânesi bir dağın tepesindeydi ve bu yüksek rakımda esen rüzgârlar, büyük taş duvarlarına doğru ilerleyen istilacı bir ordu gibiydi. Esintiler dalgalar halinde ve farklı yönlerden geliyordu ve kar tanelerinin onların merhametiyle savruluşunu izlerken, bir o tarafa bir bu tarafa giden, sınırları çizilmiş bir kaos içindeki balık sürülerini anımsadı.

Artık bunu yapmak istemiyorum, diye düşündü.

Mahkûmiyet duygusu ağır bastığında, kendi kendine sıkıntının sadece Ocak ayıyla ilgili olduğunu söyledi - New York'un taşrasında, soğuk, karanlık ve uzun süre dışarıda kalırsanız tehlikeli olan, başlı başına sefil bir mevsim. Ancak Aralık ve Şubat ayları arasındaki ölü bölgeden daha fazlasının söz konusu olmasından korkuyordu.

"Eve dönmeyi deneyecek misin?"

Bilardo salonunun kemerinden içeri baktı. Büyük Kör Kral Wrath'ın oğlu Wrath gelmişti.

Fuayedeki erkek çok iri, sert ve aristokrattı; siyah deri giysiler içinde tam bir katildi; yanında da güzel, güler yüzlü bir golden retriever vardı.

Saxton boğazını temizledi. "Emin değilim, Lordum." "Burada bir yatak odanız var."

"Çok nazıksınız." Saxton, Kral göremese de evrak çantasını kaldırdı. "Ama yapmam gereken işler var."

"En son ne zaman izin aldınız?" "Hiç ihtiyacım olmadı."

"Saçmalık. Cevabı biliyorum ve hoşuma gitmiyor."

Gerçekte, sonsuza dek böyle olmuştu. Kral'ın her gece ırk üyeleriyle yaptığı görüşmeler çok fazla takip ve evrak işi gerektiriyordu ve tüm bu geçerli işlerin yanı sıra, biraz da kendi kendini tedavi etme, dikkat dağıtma arayışı da olabilirdi.

Sanki bir işaretmiş gibi, bir çift ses büyük açık alanda yankılandı ve Saxton derin bir nefes aldı. Blay ve Qhuinn zarif merdivenlerden aşağı iniyorlardı, her biri bir bebek taşıyordu, birbirine bağlı çift gülüyordu. En alt basamağa geldiklerinde Qhuinn elini Blay'in sırtına koydu ve Blay Kardeş'e baktı, gözleri o yakışıklı yüze sonsuza dek bakabilecekmiş gibi dalmıştı.

Saxton'ın göğüs kafesinden geçen acı şaftı, midesindeki batma hissi kadar tanıdıktı; Blay'in hayır-o-ben-seni-istemiyorum seçiminin bir-iki yumruğu, Nor'easter'la savaşıma fikrini çok çekici kılıyordu. Ne de olsa diğer seçenek, orada kullanılmayan odasından yararlanmak ve mutlu çift ve iki güzel yavrularıyla aynı çatı altında uyumaya çalışmaktı.

Bazen hiçbir şey sizi başkalarının mutluluğundan daha yaşlı ve yıpranmış hissettiremezdi. Ve evet, bu

ama bu yüzden içsel düşüncelerin sadece kişinin kendisiyle paylaştığı şeyler olması iyi bir şeydi.

"Lordum, Son Yemeğin tadını çıkarın." Saxton, yine Kör Kral bilmese de yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Sanırım-"

"Son Yemek" için bize katılır mısınız? Harika olur. Hadi, birlikte girelim."

Saxton boğazını temizledi ve sahte bir angajman, inkar edilemeyecek bir zorunluluk, ağır basan bir ilke oluşturmaya başladı

"Bekliyorum," diye mırıldandı Wrath. "Ve bu boku ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Saxton, bunun başlamadan kaybedilmiş bir tartışma olduğunun farkındaydı. Ayrıca Kral'ın sabrının da öfkesi kadar kısa olduğunun farkındaydı.

Bu küçük uyarı atışından sonra, Wrath'ın bir sonraki hamlesi karda bir beraberlik ve çeyrek olabilir.

"Ama elbette Lordum." Saxton eğildi ve en sevdiği Marc Jacobs ceketini çıkarmaya başladı. "Benim için bir zevk olacak."

Kralıyla aynı hizaya gelerek fuayeyi geçti ve geniş yemek odasına girerek evrak çantasını, atkısını ve tüm o güzel kaşmirleri büfelerden birinin yanındaki sandalyeye bıraktı. Şanslıysa, köpeklerden biri eşyalarını kaldırarak ona "yardım" etmezdi. Bu büyüklükte bir malikanede mi? Bir mil ötede bir dolabın içinde olabilirler.

Ve fırtına olsun ya da olmasın, yemek biter bitmez buradan ayrılacaktı.

Çevresel görüşünü kullanarak dört kişilik keyifli ailenin yerini belirledi ve stratejik olarak devasa masanın aynı tarafında ama diğer ucunda boş bir Queen Anne sandalyesi seçti. Sonuç olarak aralarında on beş kişi vardı ya da herkes masaya oturduğunda olacaktı.

koltuklarına yerleşti. Bu arada, zaten mükemmel bir şekilde dñzenlenmiř olan çatal-bıçak takımlarıyla ilgilenme řovu yaptı ve ardından hasta bir kñpeęe içkisi için tam olarak ne kadar kızcık ve ne kadar maden suyu istediğini açıklamak için inanılmaz bir zaman harcadı.

Alkol yok. Alkol onu, daha iyi bir kelime bulmak gerekirse, azdırıyordu ve bu onu cinsel açıdan hüsrana uğratacaktı. Evde onu bekleyen kimse yoktu. Gerçekten aramak istediği kimse yoktu. Bu konuda yapılacak bir şey yoktu-

Artık bunu yapmak istemiyorum.

Bu düşünce tekrar aklına geldiğinde, belki de Kralının haklı olduğuna karar verdi. Belki de bir gece izin almalıydı, sırf yabancı biriyle bir ya da iki kez rahatlamak için bile olsa. Asla bundan fazlası olmayacaktı. Kalbi asla geri dönmemek üzere başka bir yerdeydi ve bazen kaderin ona sunduğu tek şey spor aleti olarak kullanılan isimsiz bir bedendi...

Masanın tam karşısında iri bir erkek figürü bir sandalye çekip oturdu. Ve Saxton kendini biraz daha dik otururken buldu.

Ruhn'du. Rhage ve Mary'nin evlatlık kızı Bitty'nin kanlı amcası. Evin yeni üyesi. Her yönüyle çok iyi, çok muhteşem bir erkek.

Bu kadar büyük birinin böylesine kontrollü ve kompakt bir şekilde hareket edebilmesi garipti. Sanki sadece kollarını ve bacaklarını değil, molekülüne kadar her hücrelerini bir dizi ayrı ama eşgüdümlü eylem çağrısıyla yönetiyor gibiydi.

İnanılmaz.

Ve evet, sade kıyafetleri ona yakışıyordu. Saxton'ın tipik iş kıyafeti olan el yapımı gömlekler, kravat ve deveduşu ayakkabılar içeren özel dikim tñvit takımlar yoktu. Hayır, Ruhn Levi's'in üzerine lacivert örgü bir kazak altına Hanes marka bir tişört giymişti. Erkek, örme kazağın kollarını iki yandan yukarı çekmişti ve ön kollarındaki tendon ve damarlar hem gücünün hem de ne kadar güçlü olduğunun

bir kanııydı.

Zayıftı. Nasırlı elleri temizdi, tırnakları kabartılmamıştı ve göğsü o kadar genişti ki zavallı süveter-

"Merhaba, amca!"

Bitty masanın etrafında sekerek erkeğin yanına geldiğinde, Saxton kendini değerlendirmesinden sıyırdı. Yine de gözleri hızla oldukları yere döndü.

"Merhaba, Bitty." Ruhn'un sesi çok güzeldi, alçak ve tınılıydı ve aksanı Güney kökenli bir sivile aitti. "Nasılsın?"

Yüksek sesle değil. Ve kız ona sarılırken, o büyük eller nazik ve yavaştı, kucaklama sanki onu ezebileceğinden korkuyormuş gibi dikkatliydi.

Peki bu yapıyla? Kesinlikle yapabilirdi. "Ben iyiyim! Saçın ıslak."

Gerçekten de öyleydi, koyu kahverengi dalgalar geriye taranmış ve kuru, kaloriferle ısınan kış havası sayesinde kıvrılmaya başlamıştı bile.

"Az önce egzersiz mi yaptın?" diye sordu kız. "Evet."

"Babam kadar büyüyorsun." "Oh, neredeyse değil."

Saxton biraz gülümsedi. Erkek kesinlikle kilo alıyordu, antrenman merkezinde demir pompalamak için harcadığı saatler göğüs kaslarına, omuzlarına... kollarına kilolar ekliyordu. Ama belli ki vücudunu nasıl savurduğuna dikkat ettiği kadar, kendine de dikkat ediyordu.

Kız oturup sohbet etmeye devam edince Ruhn başını salladı, biraz daha gülümsedi ve birkaç kelimeyle gerçek bir soru yağmuruna cevap verdi. Ne yazık ki, kırk metrelik masa kısa sürede ağzına kadar doldu ve Saxton daha fazlasını duyamadı.

Bu, bakmayı bıraktığı anlamına gelmiyordu. Marissa bir yanında, Tohrment diğer yanında otururken ve yemekler gümüş tabaklarda ve derin porselen kâselerde servis edilirken, Saxton bir yandan hoş bir sohbet sürdürüyor, bir yandan da gözlerinin zaman zaman masanın karşı tarafını taramasına izin veriyordu.

Ruhn kaşlarını iyice indirmiş, sanki bıçağının her dilimine ve çatalının her delici dişine konsantre olmuş gibi yemek yiyordu. Bunun nedeni açlıktan ölmek üzere olması ve yemeğini ısırmamaya kararlı olması mı yoksa bir şey düşürmekten korkması mıydı, söylemek zordu ama Saxton ikincisi olduğunu tahmin edebiliyordu.

Ruhn eve geldiğinden beri kibar ve sessiz olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve insan onun için üzülüyordu. Sanki en ufak bir ihlalde gitmesinin isteneceğinden endişe ediyor gibiydi ama bu gerçek olmaktan çok uzaktı. O artık ailedendi, çünkü Bitty artık ailedendi - ve gerçekten de erkeğin yeğeninin iyiliği için gösterdiği davranış biçimi gerçekten olağanüstüydü. Bitty'nin annesinin ölümü ve Ruhn'un da kızın en yakın akrabası olmasıyla birlikte, onu Rhage ve Mary'nin elinden almak için her türlü hakka sahipti.

Onu evlat edinmek için çırpınan ve genç kızı himayesine alan kişi.

Ancak Ruhn bölgeci olmak yerine özverili davranmış ve küçük ailenin bir arada bulduğu derin sevginin farkına varmıştı. Erkek evlat edinme işleminin gerçekleşmesi için ısrar etmiş ve kendisi için hiçbir beklentisi olmadan tüm yasal haklarını devretmişti.

Eğer bu aşk değilse, Saxton ne olduğunu bilmiyordu.

Ve bu şefkatli davranışın karşılığında Ruhn tüm ev halkı tarafından kucaklanmıştı - Caldwell'e ve malikâneye uyum sağlamak erkek için hâlâ bir mücadele değildi. Ama söz konusu olan

Geleceği Kardeşliğin çatısı altındaydı; istediği sürece burada bir evi olacaktı.

Saxton onunla ilk kez evlat edinme sürecinde tanışmıştı. Ancak Bitty'nin resmi evlat edinme belgelerinin hazırlanmasına yardım ettikten sonra, ondan uzak durmaya özen göstermişti.

Erkeğin fiziksel varlıkları sayısız olsa da, cinsel olarak erkeklere, hatta başka herhangi birine açık olduğuna, hatta farkında olduğuna dair hiçbir belirti vermemişti. Peki evrenin işleyişini biliyor muydunuz? Ruhn tamamen heteroseksüeldi ve Tanrı biliyordu ki Saxton sahip olamayacağı şeyleri istemenin ötesindeydi-

İyi bir burbon rengindeki gözler masanın öbür ucundan ansızın baktı ve Ruhn'un sakın, oldukça masum bakışlarıyla karşılaşmanın şoku Saxton'ın peçetesini kucağından düşürmesine neden oldu. Bu da ona eğilip gözden kaybolmak için bir bahane verdiği için bir nimete dönüştü.

Hayır. Kesinlikle o gün kalmayacaktı.

Demateryalizasyonu yanlış tahmin ettiği için bir kar yığınının saplanıp kalması umurunda değildi, bir yandan karşılıksız aşk, diğer yandan karşılıksız cinsel çekimle bu çatının altında mahsur kalmasına imkan yoktu.

Böyle bir şey olmayacaktı.

-

Odasında yemeliydi.

Ruhn tekrar yer sofrasına bakarken, bu yemeklerden biri her gerçekleştiğinde yükselen endişeyi yutmaya çalıştı. Her tarafı altınla kaplı tabakların kenarlarında o kadar çok çatal ve kaşık vardı ki. Bu görkemli yemek salonunda kendisi kadar rahat olmayan bir sürü insan. Bir sürü yemek ve hizmetçiler ve mumlar ve-

"Amca?"

Bitty'nin yumuşak sorusu üzerine derin bir nefes aldı. "Evet?" "Daha fazla rulo mu?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Gümüş sepeti aç olmadığı için geri çevirmedi. Fates, tabağını temizledikten sonra bile açlıktan ölüyordu. Ama ellerinin titremesinden nefret ediyordu ve sepeti düşürüp önündeki tüm cam eşyaları kıracağından korkuyordu.

Lütfen diğer tarafa gönderin. Tanrı'ya şükür. Rhage şeyi geri alıp gümüş tuzluk ve biberliklerle altın şamdanın arasına koyuyordu.

Ruhn, yemeklerini bitirdikten sonra nasıl olup da hepsinin arkalarına yaslanıp rahatça sohbet edebildiklerini, tabaklar etraflarından toplanırken şarap kadehlerini güvenle tuttuklarını, tatlıların daha fazla tabakta geldiğini anlamıyordu.

Başını kaldırıp Kral'ın avukatının kendisine baktığını fark edince irkildi ve "Evet, görgü kurallarımın berbat olduğunu biliyorum ama elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve sizin her kayan bezelyeyi ve damlayan et suyunu listelemeniz beni daha da kötüleştiriyor" diye bağışmak istedi.

Bunun yerine gözlerini yere indirdi ve çıkışa doğru bir hamle yapmadan önce burada tam olarak ne kadar kalması gerektiğini merak etti.

Soylu bir soydan geldiğine şüphe olmayan, çok iyi yetiştirilmiş bir aristokratın oğlu olan Saxton ona çok bakıyordu. Ruhn ne zaman kibar adamın yanından geçse ya da etrafında bir yere otursa, ki neyse ki bu pek sık olmuyordu, bu gözler onu onaylamayarak ve yargılayarak takip ediyordu. Öte yandan avukat, zayıf vücuduna sanki üzerine dikilmiş gibi oturan takım elbiselerini her zaman mükemmel bir şekilde giyerdi ve erkek her zaman mükemmel bir şekilde bakımlıydı, sarı saçları bir tarafa

Hiçbir şey yerinde değildi, tıraşı o kadar yakındı ki uzun bir gecenin sonunda bile duştan yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Böyle bir erkeğe mi? Tabii ki eve sadece iki çift kot pantolon, bir iyi, bir orta ve bir kötü tişört ve tek bir takım iş botuyla gelen biri için hakaret sayılırdı. Buna bir de Ruhn'un okuma yazma bilmediği ve Bitty'nin evlat edinme belgelerine imzasını bile atamadığı gerçeğini ekleyin. Hadi ama. Hoşnutsuzluk açık olduğu kadar haklıydı da.

Belki de daha fazlası vardı. Belki Saxton geçmişiyile ilgili gerçeği biliyordu.

Ruhn bunu düşününce ürperdi. Nerede olduğu ve ne yaptığı konusunda dürüst davranmıştı ve Kral'ın avukatından hiçbir şey saklanmadığını hayal etmek zorundaydı. Ama kim bilebilirdi ki? En azından diğer herkes onu kabullenmiş görünüyordu.

-Ve Saxton'la ilgili kafası gerçekten karıştığında, kendine bu gerçeği hatırlatmaya çalışıyordu. Yine de bu onu hâlâ incitıyor ve endişelendiriyordu.

Bu arada Ruhn'un tek istediği eve katkıda bulunmanın ve geçimini sağlamanın bir yolunu bulmaktı. Sorun neydi? Her yerde köpekler vardı ve her ne kadar malikânenin etrafındaki bazı temel onarım görevlerini üstlenmeye ya da mutfakta çalışmaya çalışsa da, hepsi tarafından engellenmeye devam ediyordu.

Bu yüzden ağırlık kaldırdı ve kafasının içinde çığlık atarken iyiymiş gibi davranmaya çalıştı ve kendine ölen kız kardeşinin kızıyla bağlantı kurmanın her şeye değdiğini söyledi.

Ancak her gece ve her gün daha da zorlaşıyordu.

Ve her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etse de, gitmesi gerektiği sonucuna varıyordu. Sudan çıkmış balık olmaya daha fazla dayanamıyordu.

İşler yolunda gitmiyordu.

"Seni seviyorum amca," dedi Bitty. Sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi.

Gözlerini kapatarak uzandı ve onun minik, yumuşak elini tuttu. Onu terk etmek kalbini soğuk bir depoya koymak gibi olacaktı. Ama bunu daha önce bir kez yapmıştı.

Tekrar yapabilir.

FOUR

Tğitim merkezinin spor salonu, bir hava duvarıyla ikiye bölünebilecek ve yine de iki tam boy basketbol sahası için yer kalabilecek kadar büyüktü. Tavan elli fit yüksekliğindeydi ve kafesli ışıklara sahipti ve bank koltuklarının girişleri uzun kenarların her ikisinde de kanat gibi yükseliyordu. Maçlar için indirilebilen iki skorbordun yanı sıra aynı şekilde geri çekilebilen çok sayıda pota ve pota arkası kolu vardı. Son olarak, zemin bal rengindeydi, ağır vernikli ve basketbol izli çam tahtalar spor ayakkabılarınızı gıcırdatacak türdendi.

Peyton giriş kapılarından birinin hemen içinde metal bir katlanır sandalyede dinleniyordu, bir elinde Vishous'un Grey Goose'undan bir şişe, diğerinde açık bir Combos poşeti vardı. Birincisini yarıya kadar bitirmişti, ikincisinin ise dibini sıyrıyordu, işlenmiş iyiliğin simit ve çedar peyniri külçeleri onun Son Yemeği'ydi.

Nargilesini gerçekten özlemişti, ama Kardeşler uyuşturucuyla ilgilenmiyordu ve ayrıca votka işini yeterince iyi yapıyordu, kafasını omurgasına zar zor bağlanmış bir balon gibi hissettiren uçucu bir ayırışma.

Ayrıca artık çok azgındı.

Boone, Craeg, John Matthew ve Novo ikiye iki oynuyorlardı, yankılanan driplingler bir marş gibi

Bir türlü ritmi tutturamayan bir grup. Paradise -diğerleriyle birlikte- tribünlerdeydi, hâlâ o notalarla uğraşıyordu ve bu yüzden burada, çıkışın hemen yanında, tek başına duruyordu: Belli etmeden onunla dertleşmesinin hiçbir yolu yoktu ve onunla konuşmak istiyordu. Sürekli ona bakıyor, göz göze gelmeye çalışıyordu.

Hayır.

Eski toprak Dana Carvey'in deyimiyle,
"Çiğnemeceğim.

Neyse ki yanında Zsadist vardı ve Paradise'ın çalışkan yapısı, Kardeş'e sorular sormasına ve detaylandırması için not aldığı şeylere işaret etmesine yardımcı olamadı.

Onun bu yönüne saygı duymak zorundaydınız. Ve Peyton'ın doğal hayatının geri kalanında ondan uzak durmak istediği göz önüne alındığında, bu eğilim onun için çok işe yaradı-

Bir bağırsık dikkatini çekti.

Top Novo'daydı ve potaya doğru gidiyor, Boone'dan kaçıyor ve ardından Craeg'in bacaklarının arasından dripling yapıyordu. Smaçı doksanlı yılların ortalarından Michael Jordan'a benziyordu, tamamen havaydı, sadece ağdı ve basket maçı kazandırdı. John Matthew beşlik çıkmak için geldiğinde gülümsedi.

Gerçekten gülümsedi.

Kısa bir an için yaşlılarına benzedi, gözleri parladı, yüzü yumuşadı, aurası ışıldadı.

Boone ve Craeg'i parmaklarıyla işaret ederken, "Alın bakalım, dangalaklar," dedi. "İyi yalayın."

John Matthew ve o Hammertime'a düştüler, atletik vücutların tüm hassas koordinasyonu, yenilmiş kaybedenler kollarını havaya kaldırıp acınası kaderlerinden yakınırken onun #suckit korosunu sallamasıyla gerçekleşti.

Peyton aniden her şeyi unuttu. Komik... daha önce tanıdığınız biriyle ilgili yeni bir şeyi nasıl fark edebiliyorsunuz?

bir süredir biliniyordu. Peki ya Novo hakkındaki ifşaat?

Umutsuzca mutsuzdu. Aksi takdirde, bu kısa normal gösteri böyle lanet bir tezat oluşturmazdı.

Elbette, ona doğru bir bakış attı ve anında zafer şarkısını ve dansını bıraktı, soğuk, sert rekabet maskesi yüz hatlarının üzerine çöktü. Ona sırtını dönerek Paradise'ın oturduğu yere gitti ve çantasını karıştırarak bir su şişesi aldı.

Ama içki içmiyordu. Telefonunu çıkardı ve ekrana kaşlarını çatarak baktı.

John Matthew yanına gelip omzuna dokunduğunda yerinden sıçradı ve cep telefonunu karıştırdı.

Kardeşlik kısa süre önce yeraltı tesisindeki telefon sinyallerini iyileştirmişti, bu yüzden mesajlar ve aramalar artık daha güvenilir bir şekilde iletiliyordu. Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Bazen sadece bölgede olmak güzeldi.

John Matthew'a başını sallayarak ayrıldı ve kapalı kapılar ardında kaybolmak üzere ekipman odasına/PT süitine yöneldi.

Bir sonraki oyun organize edilip başladığında, Peyton Xhex ve Payne'in Butch ve V. ile karşılaşmasını izledi ama bu uzun sürmedi. Beş dakika kadar oynadıktan sonra ayağa kalktı ve Novo'nun peşinden salonun karşı kanadına doğru ilerlemeye başladı.

-

Saxton tatlıyı zar zor bitirdi ve parfe ve meyveler temizlenmeye başlar başlamaz peçetesini katlayıp el değmemiş tatlısının yanına koydu. Her iki yanındakilere de iyi günler diledikten sonra sandalyesini geriye itti ve aynı şekilde erken kalkan birkaç kişiyle birlikte masadan kalktı:
The

Kardeşlik genellikle gecenin son yemeğinden sonra kahve, şarap veya aperatifler eşliğinde dinlenir ve sohbet ederdi.

Ki bu noktada iki ömür ve tüm vücudunda ikinci derece yanık gibi hissedecekti-

"Bu fırtınada gerçekten eve mi gidiyorsun?"

Saxton omzunun üzerinden baktı ve gerçek tepkisini gizlemeye çalıştı. Blay arkasından gelmişti, peetesi hâlâ elindeydi, sanki erkek oturduğu yerden aceleyle kalkmış gibiydi.

Kahretsin. Onun ne kadar güzel, ne kadar nazık, ne kadar akıllı ve sevgi dolu, ne kadar düşünceli olduğunu fark etmemek çok zordu.

Sax kabaca, "Ben iyi olacağım," dedi.

Yine de buna inanmak zordu, özellikle de acısının kaynağına bu kadar yakın dururken. Ne söylemek istiyordu? Seni zledim. Sana sarılmak istiyorum. O bütünlüğü yeniden hissetmek istiyorum, o amaç duygusunu ve-

"Dışarıda hava gerçekten çok kötü."

Saxton derin bir nefes aldı. "şehir merkezine dönmek bir anlık bir iş."

Blay kaşlarını çattı. "şehir merkezinde mi? Neden-zr dilerim, bu beni ilgilendirmez."

"Yaklaşık üç ay önce taşındım."

"Bekle, Frank Lloyd Wright'ında olduğunu sanıyordum?"

"Hayır. Onu sattım ve Rehv'in çatı katını satın aldım. Komodor."

Kırmızı kaşlar havaya kalktı. "Peki senin Viktorya dönemine ne oldu?"

"Ben de sattım."

"O evi severdin."

"Ve yeni evimi seviyorum."

"Vay canına." Blay bir süre sonra gülümsedi. "Dünyada ykseliyorsun."

"Daha yüksek bir yere, kesinlikle." Bir duraklama oldu. Sonra Saxton kendini söyle demek zorunda hissetti:

"Gençlerin

iyi."

Blay, Qhuinn'e ve mutfaktan getirilen iki zıpzıp sandalyeye baktı. "Çok eğlenceliler. Aynı zamanda çok fazla iş var ama dördümüz birlikte üstesinden geliyoruz." Erkek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ama bu rahat bir şekildeydi. "Tanrım, seninle uzun zamandır konuşmamışım gibi hissediyorum."

"İkimiz de meşgulüz." Ve sen başka birine aşıksın. "Senin adına mutluyum. Her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor."

Eğer Qhuinn olsaydın, öyleydin.

"Senin için de. Sen ve Kral birlikte inanılmaz bir iş yapıyorsunuz. Bu da beni asıl konuya getiriyor. Sizinle bir konu hakkında konuşmamın sakıncası var mı? Ailemin komşusuyla ilgili? Neler olduğuna dair görüşünü almak isterim."

Yani bu kar fırtınasında eve gitmemle ilgili değildi. İşle ilgiliydi.

"Evet, elbette," dedi Saxton, sakın bir tonda olduğunu umduğu bir sesle.

Blay gerçekleri ortaya koymaya başladığında, Saxton gerçeklikten uzaklaştığını hissetti, içindeki parça zihninin ve bedeninin derinliklerine gömülene kadar geri çekildi, gayrimenkulle ilgili bu hoş, büyük ölçüde karmaşık olmayan tartışmadan kilometrelerce uzağa gitti.

Zalimlik çok farklı şekillerde ortaya çıkıyordu, değil mi? Ve Blay bilerek kötü davranmıyordu. Tüm karmaşıklığı, sıcaklığı ve gündelik sohbeti içinde, konuştuğu üzgün, içi boş erkeğin ruhunda bir delik açtığını fark etse şüphesiz şok olurdu.

"Bağışlayın beni," diye araya girdi Saxton. "Sözünüzü kesmek istemem ama belki bunu bir e-postada özetleyebilirsiniz ve ben de biraz sonra yanıt verebilirim? Eğer gideceksem, muhtemelen bunu şimdi yapmalıyım."

"Oh, Tanrım, evet tabii ki. Çok özür dilerim. Güvenliğiniz her şeyden önce gelir, bu konuyu burada açmamalıydım bile." Blay elini Saxton'ın omzuna koydu. "Kar fırtınasında dikkatli ol."

"Teşekkür ederim." Saxton kendi kendine, bu çatı altında olmak çok daha katlanılmaz olsa da, diye ekledi.

Refleksif bir selamla eski sevgilisinden ayrıldı ve arkasını döndüğünde paltosunun ve evrak çantasının hâlâ büfenin yanında bıraktığı yerde olduğunu görünce rahatladı. Ceketini giyerek fuayeyi geçti ve kendini giriş holüne bıraktı.

Bu noktada durdu ve başını öne eğdi.

Kalbi çarpıyordu ve soğukta bile terlediğini hissediyordu.

Bu gerçekten işe yaramayacaktı. Caldwell'deki tüm bu şeyler. Kral için yaptığı işi seviyordu ama kaybettiği ve bir daha asla sahip olamayacağı şeyin etrafında olmanın eziyeti onu yıpratıyordu.

Blay ve o kısa süre boyunca paylaştıkları her şey, gökyüzünde bir çatı katında yaşamaya geçmesinin nedeniydi. Frank Lloyd Wright'ın evinde gerekli teknoloji yükseltmeleri yapılmamıştı ve ikisi de o çok sevdiği Viktorya döneminde çok fazla birlikte olmuşlardı - Kardeşlik malikanesinden gizlice kaçıp mahremiyet aradıklarında aşk yuvaları orası olmuştu: Ana yatak odasında sevişmişlerdi. Ateşin önünde yan yana uzanmışlardı. Özel şeylerden konuşmuşlar ve yemek yemişlerdi. Kitaplar ve gazeteler okudular. Duşta şarkı söylemişler ve pençe ayaklı banyoda gülmüşlerdi.

Sonsuza dek oraya yerleşeceklerini, bir çeşit aile kuracaklarını, hayatın iniş ve çıkışlarının tadını çıkaracaklarını hayal etmişti.

Bu yüzden elbette başka bir yere taşınmak zorunda kalmıştı. Bütün gece erkeğin bakışlarını yakalamak ve endişelenmek istemedi.

Kardeşlerle tarladayken dövüşçü hakkında konuşmak ve onunla seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak... ve sonra eve gitmek ve bu kederli anılar listesinin sonuncusunun her düz yüzeyde ve engebeli olanların çoğunda gerçekleştiği yerde kapalı kalmak zorunda kalmak.

Cehennem gibiydi.

Bir tür ritmik ses dikkatini çekti ve kaşlarını çatı.

Kulağını girişin dış kapısına dayadığında sesi tanımlayamadı ama ses her neyse doğrudan dışarıdan geldiğinden emindi.

Eğer daha az gürültü olsaydı, panellere vuruyor olurlardı ve kesinlikle o kadar gürültülü ya da acil değildi.

Evrak çantasını yere bıraktıktan sonra atkıyı boynuna doladı, uçlarını göğsünde birleştirdi ve ceketin önünü ilikleyerek sabitledi.

Ve sonra kapıyı açtı-

Rüzgâr yüzünün tam ortasına çarptı ve beraberinde bir dizi pul getirdi, yakıcı saldırının ortasında görüşü azaldı. Ama yaylım ateşi uzun sürmedi. Bir sonraki nefeste rüzgâr başka bir yöne kayd ve tıpkı bir rock yıldızının kalabalığı peşinden sürüklemesi gibi, taneler de lideri takip ederek ona bolca görüş alanı sağlayan bir boşluk bıraktı.

Schhhht. Heave. Schhhht. Heave. Schht. Heave.

Ruhn omzunun üstündeki devasa kar yüklerini küremekteydi, hareketleri güçlüydü ve yorulma belirtisi göstermiyordu, ön girişten itibaren açtığı yol üç ila dört fit derinliğindeydi ve insan neden zahmet ettiğini merak ediyordu. Kimse şafaktan önce o yoldan girmeye çalışmazdı, hele hele yoğun bulut örtüsüne rağmen şafaktan sonra hiç...

Ne kadar güçlü bir bedendi.

Saxton hareketleri izlerken, ileri iterken, geri çekerken, tekrar tekrar yaparken, içinde bir şey kıpırdandı... ve bu bir sürprizdi. Blay ardında soğuk ve harap bir manzara bırakarak hayatından geçip gittiğinden beri Saxton kimseyi fark etmemişti. Elbette seks vardı, ama bunun acısına bir çözüm olmadığını çabucak keşfetmişti ve hiç kimse derin bir yankı uyandırmamıştı. Yine de burada bir kar fırtınasının içindeydi, bir dizi geniş omuzun genişliğini, bir gövdenin salınımını ve bükülmesini ve böylesine güçlü bir şekilde dikilmiş bir çift bacağı ölçüyordu.

Sanki Ruhn arkasındaki varlığı hissetmiş gibi, erkek arkasını döndü. "Ah, affedersiniz. Yolunuza çıktım."

"Hiç de değil."

Aralarında esen bir rüzgâr, bedenlerini ayıran mesafeden bir kar taneciği girdabı yarattı. Sonra Ruhn aniden taze karın içine geri adım attı ve küreğin ucunu ayaklarının dibine dayadı. Başını öne eğerek ellerini küreğin sapında kavuşturdu ve bir hizmetçi erkek rolüne büründü; sosyal amirinin ilerlemesi gerekiyorsa ölümcül güneşin doğuşunu bile beklemeye hazırды.

"Neden buradasın?" Saxton sordu.

Ruhn'un gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Ben... bir yolun açılması gerekiyor."

"Fritz'in kar püskürtme makinesi var."

"İçeride meşgul." Gözleri yeniden yere odaklandı. "Ve ben de yardım etmek istiyorum."

"Bunu yaptığınızı biliyor mu?"

Ama bu aptalca bir soruydu. Ruhn'un taşınmadan önceki konumu ne olursa olsun, erkek artık Birinci Aile'nin evinde bir misafirdi ve bu nedenle, fırtınada burada el işi yapıyor olması fikri? Kâhya küplere binerdi.

"Kimseye söylemem." Saxton, erkek ona bakmadığı halde başını salladı. "Söz veriyorum."

O şeker rengi gözler tekrar kalktı. "Ben... Ben herhangi bir zorluk çıkarmak istemem. Ama gerçek şu ki..."

Bir başka rüzgâr dalgası daha üzerlerine doğru geldi ve Saxton devrilmemek için ağırlığını değiştirmek zorunda kaldı. Ortalık yeniden sakinleştğinde Ruhn'un sözünü bitirmesini bekledi.

Erkek sessiz kalınca, "Benimle konuşabilirsiniz," dedi. "Ben bir avukatım. Bazı şeyleri kendime saklamaya alışkınım."

Sonunda Ruhn başını salladı. "Bu bana pek iyi gelmiyor."

"Neyin yok?"

"Burada olmak ve... hiçbir şey yapmamak." Erkeğin gözleri konağın büyük gri profilinde gezindi. "Bu doğru değil."

"Onurlu bir misafirsiniz."

"Hayır, değilim. Ya da olmamalıyım. Ve istemiyorum..."

Erkek tekrar duraklayınca Saxton, "Ne istemiyorsun?" diye sordu.

"Amaçsız olmak istemiyorum." Erkek kaşlarını çattı. "Bu havada gerçekten dışarı mı çıkıyorsun?"

"Çok mu kırılgan görünüyorum?"

Ruhn alçak sesle eğildi. "Bağışlayın beni. Gücenmek istememiştim."

"Hayır, hayır." Saxton elini uzatarak bir adım öne çıktı, erkeği rahatlatabileceğini düşünüyordu. Ama kendini durdurdu. "Sadece şaka yapıyorum. Ve ben iyi olacağım. Yine de endişeniz için teşekkür ederim."

Garip bir duraklama oldu. Ve gerçekten de, o koyu renk saçlara düşen ve omuzları tozlandırıran pulları fark etmemek imkânsızdı... ve havada bir koku vardı, sağlıklı bir şekilde kendini gösteren bir erkeğin baş döndürücü, seksi kokusu... ve Tanrım, kar fırtınasının ortasında, o

Sağlam profili, insanın eşarbını gevşetmek istemesine neden olacak türdendi.

"Gitsem iyi olacak," dedi Saxton huysuzca. "Ama burada istediğin kadar kalabilirsin. Hepimiz bir şekilde içimizi dökmeliyiz."

Bu notla birlikte, kendini gecenin karanlığına bıraktı.

Moleküllerin dağılımının ortasında, ertesi akşam geri döndüğünde dağın zirvesinin tamamının kardan arınmış olabileceğine dair kısa bir düşünceye kapıldı.

Ruhn kesinlikle bunun için gerekli güce sahip görünüyordu.

FIVE

D Novo, eğitim merkezinin fizik tedavi süitinde cep telefonunu kulağına götürüp yaylım ateşine tutulurken kendi kendisiyle tartışıyordu.

"-Seninle konuşmak güzel! Aman Tanrım, çok uzun zaman oldu.

Yani, sen taşındıktan sonra..."

Kız kardeşinin tiz sesi bağlantıda pikolo çalarken Novo gözlerini kapadı ve masaj masalarından birine zıpladı. Aramaya geri dönmenin avantajı, ortadan kalkmayacak bir soruna yırtılıp atılacak bir çözüm olmasıydı: Kaçınılmaz olanı ertelerken geceler boyunca karnına ağrı girmeyecekti.

Sophy bir şey istediğinde, taze bir kat boya kadar inatçı olabiliyordu.

Dolandırıcılık mı? Bu çok açıktı. Kadın, kendisine fayda sağlayacak bir gündemi olmadığı sürece asla aramazdı ve teklife yönelik kibar ısınma, sert bir narsisizm yığınının üzerine örtülmüş kötü bir pembe dizi oyunculuğuydu. Oh, ve eğer kadının bu saçmalığı atlayıp konuya gelebileceğini söylerseniz? O zaman internetteki bir çorap-kukla hesabı kadar dokunaklı ve gerçek olan bir saatlik ağlama krizinin tadını çıkardınız.

Evet, her ne kadar acı verici olsa da, Sophy'nin önsözde vals yapmasına izin vermek çok daha etkiliydi. Ve bu Novo'nun

Ŗu Tums reklamlarını dŖŖŖnsenize, kiŖi yediği Ŗeye karŖılık veriyor ve onu tokatlıyor. Ancak bu durumda, yeni Samsung'u kafasının yan tarafına ninja gibi vuruyor.

"-Annem ve babam Oskar ve benim için çok heyecanlılar. Her neyse, baŖ nedimem olmanı istiyorum."

Bekle... Ne dedin?

Novo'nun vŖcudunda soğuk bir kızarma oldu - senden daha gŖzel kız kardeŖin eski sevgilinle iftleŖtięini sŖylemek için aradığında olan Ŗey buydu - ve Sophy'nin ebeveynlerine o insan sıfatlarıyla hitap etme ısrarına sinirlenerek dikkatini dağıttı. Yani, gerçekten. Sırf havalı olduğunu dŖŖŖndŖęŖn için insan gibi davranmak zorunda mısın?

Ve baŖ nedime? Ne oluyor lan? Gerçek bir vampir tŖreni değil de insan tŖreni mi yapıyorlardı?

"Novo? Alo? Beni duydun mu?"

Boğazını temizledi. "Evet, yaptım-"

"Bunun sizin için bir Ŗok olduğunu biliyorum." Bu ses Minnie Mouse'tan Michelle Tanner'a kadar alçaldı. "Novo, bunun garip olduğunun farkındayım. Ama sen benim kız kardeŖimsin. Sensiz bu benim bŖyŖk gecem olmazdı."

TercŖme edeyim: Sen ŖdŖl tŖreninde olmadan ŖdŖlŖ alırsam bunun yarısı kadar bile eğlenceli olmaz.

"Novo?"

Bir an için gŖzlerini kapattı ve içinden geldiği gibi konuŖtuęunu hayal etti: Kazandığını zaten biliyorum. Onu aldın ve ona sahip olabilirsin. Bunu burada ve Ŗimdi belirtmeme ve yolumuza devam etmemize ne dersin?

Oh, ve bu bir Ŗok değildi. Garip bile değildi. Aslında, bu "mutlu" duyuru tam da Sophy'nin iki buçuk yıl Ŗnce harekete geçirdiği Ŗeyin doruk noktasıydı. Tek ılımlı sŖrpriz, iftleŖmeye ulaŖmasının bu kadar uzun sŖrmesiydi.

"LŖtfen, Novo. Orada olmalısın."

Hayır, gerçekten bilmiyordu. Yapılacak en sağlıklı şey, nazik daveti kibarca reddetmek, kadına iyi dileklerde bulunmak ve kendisini kız kardeşi için terk eden erkeklerle aslında yasal olarak akraba olmayacakmış gibi davranmaktı.

Ne yazık ki, bu bir kaçış gibi geldi. Korkakça bir geri çekilme. Novo'nun yapısındaki daha büyük parça, asla öl demeyen, yenilmeyi reddeden, yüzünü ya da gururunu kaybetmektense fiziksel olarak kesilmeyi göze alan parça, gitmesini emrediyordu.

Sadece kendine güçlü olduğunu kanıtlamak için. Kırılmamış. Bütün olduğunu.

Oskar'ın ilişkilerinden çekilmesinin ardından yaşanan trajediye rağmen.

"Novo?"

"Evet. Tabii. Tabii. Ben yaparım."

Cue ve mutlu Gözyaşları. Bu minnettarlık. Ve Cosmo dergisi, Instagram, Fakebook duygusu: hepsi gösteriş için. Kız kardeşi nedime görevlerini sıralamaya başladığında gelin-duş detayları - yine, insan ne oldu Saçmalık mı? Çiftleşiyordu, evlenmiyordu-Novo başını salladı.

"Gitmem gerek."

"Bekle, ne? Yapamazsın. Yapman gereken bir işin var ve bunu konuşmamız gerekiyor. Partimi ve bekarlığa veda partimi organize etmen gerekiyor ve elbise seçmemiz gerekiyor-"

"Bekarlığa veda partisi mi? Duş mu? Sophy, bu da ne böyle?"

Bir duraklama oldu. "Lütfen konuşmanıza dikkat edin."

Sanki İngiltere Kraliçesi'ymişsin gibi, diye düşündü Novo.

"Ve senin önyargılı biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

Sophy devam etti

Huff. "İnsanların adapte edilebilecek gelenekleri vardır törenlerimizin etrafında. Neden olmasın? Gecemi daha özel

kılacaklar."

Doğru. Çünkü bu çiftleştğin erkekle ilgili değil. İnsanların görmesi için internette ne yayınlayabileceğınle ilgili.

"Elimden geleni yapacağım. Ama çalışıyorum."

"Ve kız kardeşin olarak bana karşı bir sorumluluğun var."

"Ben savaşta savaşıyorum, Soph. Bunun ne olduğunu biliyor musun? Son birkaç yüzyıldır senin ve benim gibi insanları öldüren sinir bozucu bir şey. Ve sen benden bir parti hakkında düşünmemi mi istiyorsun? Hadi ama."

Bir duraklama daha oldu. Ve bu durum uzadıkça, Novo kendi kıcını tekmelemeyi daha çok istiyordu.

Eğer akıllıysanız, tiyatro için sahne hazırlamazdınız. Ama bu sefer kırmızı halıyı serdi.

"Gitmek zorundayım," dedi Sophy cızırtı gibi gelen bir sesle. "Ben sadece... bu benim neşe zamanım, Novo. Senin olumsuzluğuna katlanamıyorum. Hazır olduğumda seninle tekrar deneyeceğim."

Sophy bağlantıyı kestiğinde Novo cep telefonunu kulağından düşürdü. "Neden... neden tek çocuk olamadım?"

Kız kardeşiyle uğraşmak kötü bir karnaval yolculuğu gibiydi: Dönüşlerin ve loop-de-loop'ların, serbest düşüşlerin ve rahat edemeyeceğiniz yüksekliklerin tam olarak nerede olduğunu biliyordunuz, çünkü onları ileride görebiliyordunuz. Ve bu arada, mısırlı sosisli sandviçiniz ve vişne aromalı slushy'niz boğazınızı tırmalıyordu.

Eğer dilini bir buçuk dakika daha tutabilseydi, az sonra olacıklardan kaçınabilirdi. Çok yaklaşmıştı. Çok yaklaşmıştı. Sorun şu ki, kız kardeşi gerçek acı, gerçek fedakârlık, gerçek kayıp hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ve bu narsisizm ve histrionik ile birleştiğinde? Akli başında bir insanın kendi yüzüne cam pencere yapmak istemesi için yeterliydi.

Novo, temiz ve düzenli odaya baktığında, geçmişin yerini küvetler, yastıklı banklar ve sargılar, diş telleri ve jel şişeleriyle dolu rafların aldığını gördü.

Oskar da sarışındı. Tıpkı Peyton gibi. Ancak onun kadar zengin değildi.

Ve Novo erkekle ilk tanıştığında, işlerin ne kadar kötüye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Eğer bir ipucu bile olsaydı? Kaçmak için bütün mahalleyi ezip geçerdı-

PT süitinin kapısı açıldı ve Peyton elinde bir şişe içki, pantolonunda bir tahrik ve gözlerinde uçurumun kenarındaki birinin vahşi bakışıyla pervazların arasında belirdi. Bu haliyle erkek, Kötü Fikirler Kataloğu'ndan fırlamış gibiydi.

Ve bir de ne görsün... Sanal alışveriş sepetinde tam da istediği şey, güçlü bir vücuda sahip sarışın bir erkekti.

-

Peyton PT süitinin kapısında dururken, fayans kaplı klinik alanla ilgili hiçbir şey fark etmedi... ve yastıklı masalardan birinde oturan kadınla ilgili her şeyi.

Novo'nun güçlü vücutu bir tel gibi gergindi, sanki atlamak ya da bir şeye saldırmak üzereymiş gibi emindi, elleri minderli çalışma yüzeyinin kenarını kavırıyor, bacakları serbestçe sallanıyordu, kollarının kasları, ellerine akıttığı tüm o basınç sayesinde onları destekleyen kemiklerin etrafına oyulmuştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu gırtlaktan gelen bir sesle. "Ver bana."

Kadın elini uzatırken, adam kadının odanın öbür ucundaki sertleşmiş sikine uzandığını hayal etti. Ama hayır, o kazın peşindeydi. Ve o kimdi ki onu reddedecekti?

Özellikle de ona attığı o kapüşonlu bakışla. "Lütfen deyin," diye mırıldandı.

"Hayır."

Bir şehvet şimşegi seksine doğru aktı ve gülümsedi. "Dikkatli ol, beni yalvartacaksın."

"Bekliyorum."

Odadan geçerken, ereksiyonunu gizlemek için hiçbir şey yapmadı ve evet, kız bunu fark etti, gözleri kalçalarına kayd ve orada kaldı.

Şişeyi ona uzatırken, "Bir dişiyi reddetmek bana düşmez," diye mırıldandı.

Açık ağızdan bir patron gibi içti, votkayı Sprite gibi yuttu. Ve şişeyi indirdiğinde başıyla adamın sertleşmiş aletini işaret etti.

"Bu kimin için?"

"Senin için. Eğer istersen."

Kadın bir kez daha çekti ve adam onun, hiç de azımsanmayacak bir üstünlükle, bunu yapmadığını söylemesini bekledi. Aldığı tek cevap sessizlik olunca kanı daha da hızlandı.

"Bu bir 'evet' mi?" dedi onun dudaklarına odaklanırken. "Bu bir 'hayır' değil. "

"Alabildiğimi alacağım."

"Ah, doğru ya." Novo dişlerini göstererek gülümsedi. "Gerçekten istediğin kişiye sahip olamıyorsun ve bütün gün burada benimle kalıyorsun."

"İltifat mı bekliyorsun? Sen böyle yapmazsın."

"Sadece gerçeği ifade ediyorum." Votkadan bir yudum daha aldı. "Benim de tek seçeneğim sensin. Yani bu işte birlikteyiz."

"İltifatlarınla yüzümü kızartıyorsun," diye mırıldandı. "Hayır, dur. Gerçekten."

"Kullanılmaktan hoşlanmıyor musun? Hmm, belki de bu kulüplerde becerdiğin tüm o kadınlar ve dişiler için bir hayat dersidir."

"Eğer işin içinde zevk varsa bu birini kullanmak değildir. Karşılıklı yani."

Novo sert bir kahkaha attı. "Performansınızla ilgili hiç şikâyet almadığınızı söylediğiniz bölüm bu mu? Çünkü daha sonra size ulaşmanın herhangi bir yolu olsaydı bu istatistik biraz daha etkileyici olurdu."

"Şimdi, Novo, eğer uslu durmazsan votkamı ve sikimi başka bir yere götüreceğim."

"Haklısın. Eğer konuşmaya devam edersek, bu iş olmayacak."

Bununla birlikte, serbest eliyle uzandı, gömleğinin önünü yakaladı ve onu ağzına çekti, dudakları buluşurken onu yerinde tuttu.

Çöktü, daha doğrusu çöktü.

Bu temasta romantik, geçici ya da seni tanımaya yönelik hiçbir şey yoktu. Aralarında güçlü bir cinsel güç patladı, dilleri düelloya tutuştu, hisler bastırdı, içgüdüler düşünceyi kapattı. Kadının tadı vahşilik ve Grey Goose, kokusu ot gibi baş döndürücüydü ve lanet olsun, ona dokunması gerekiyordu - uzun zamandır yapmak istediği bir şeydi bu. Ellerini onun düzleştirilmiş saçlarına, boynuna, omuzlarına götürdüğünde kalbi çarpmaya başladı ve hemen o anda onun içine girmeye hazırды-

Kapıyı sıkıca kapatmış mıydı?

Teması kesip omzunun üzerinden bakarken nefes nefese kaldı ve paneli sıkıca kapatıp kilitledi - ve arkasını döndüğünde, Kaz'ı yere bırakmış ve bol naylon egzersiz şortunu aşağı çekiyordu

-

Külot yok.

Fuuuuuuuck, bu hızlı ilerliyordu.

Bunun üzerine elleri adamın pantolonunun fermuarına gitti ve bir anda ince, bol pantolonu ayak bileklerine kadar düştü. O da komandoydu. Çünkü bu tam da içinde olmayı umduğu durumdu. Ve bir de ne görsün, fincan-torna zamanı gelmişti: Bildiği bir sonraki şey, kadının

Kalçaları genişti ve kadın adamın kalçalarını kavrayıp tırnaklarını geçirdi. Bir sarsıntıyla onu öne doğru çekti ve adam ikisinin arasında ustalaşarak sikini aldı ve açtı-

"Oh...siktir," diye inledi, onlara katıldıklarında.

O kadar sıkı ve ateşliydi ki, masaj masasına sırt üstü uzanırken onun üzerinde eğilerek bu hissi tüm vücudunda hissetti. Ayakları yerde olduğu için onu öpemiyordu ama pompalamaya başlayabileceği kesindi. Ellerini onun kalçalarına koyarak tekrar tekrar içine doğru yuvarlandı, ivme ikiye katlandı ve her zamankinden daha büyük bir güçle yeniden ikiye katlandı.

Onun orada öylece yattığını ilk ne zaman fark ettiğini söylemek zordu.

Birincisi, vücudu tamamen sekse odaklanmıştı, kanı gümbür gümbür akıyor, kaygan şaftının tekrar tekrar kızın içine girdiğini görmek patlamış zihninden geriye kalan azıcık şeyi de karıştırıyordu. Ve tüm bunların bir sonucu olarak, boşalmamaya da konsantre olmak zorundaydı - bu, bir ev yangınını kendi düşüncelerinizden başka hiçbir şeyle söndürmeye çalışmak gibiydi. Yine de, çılgınlığı içinde ve sistemindeki alkole rağmen, göz kapaklarının yüzünün donmuş maskesi içinde kapalı olduğunu ve onu becerirken başı aşağı yukarı hareket ederken nefes almasının özel bir şey olmadığını fark etti.

Peyton yavaşladı. Sonra durdu.

Orada öylece durduğunda, ciğerleri hava almak için çılgık atarken, ter ipek gömleğini ıslatırken, gözlerini açtı. "Neyin var?" Adam bir şey söylemeyince kaşları kalktı. "Bitirdin mi?"

Peyton göz
kırptı. Ve geri
çekildi.

Bir küfür savurarak eğildi ve pantolonunu tekrar yukarı çekti. "Evet," diye mırıldandı fermuarını yeniden çekerken. "İşim bitti."

"Senin pes eden biri olduğunu düşünmemiştim."

Başka tarafa baktı. Tekrar ona baktı. "Kiminle birlikte olduğun umurunda mı?"

Novo hızla doğruldu. "Beni sürtük gibi utandırmaya mı çalışıyorsun? Gerçekten mi? Çünkü bu çifte standart değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Şişeyi yerden aldı ve doğrulurken bir yudum almayı başardı. "Hayır, sadece becerdiğim kadının arkasına yaslanıp kafasında bir alışveriş listesi yapmaktan daha fazlasını yapmasını istiyorum."

"Ohhhh, tamam, senin için yeterince performans göstermedim." Bir elini kalbinin üzerine koydu ve pişmanlıktan ölüyormuş gibi yaptı. "Peyton için yeterli değildim, Peythone'un oğlu." Aniden rol yapmayı bıraktı ve sertçe ona odaklandı. "Elde edebileceğin her şeyi alacağını sanıyordum."

"Sanırım artık istemiyorum."

"Yalancı." Novo masadan kalktı ve kız şortunu yukarı çekerken arkasını döndü. "Sen lanet olası bir yalancısın."

"Hayır. Bunda değil."

"Üzerime ağlamayacaksın, değil mi?" diye alay etti. "Şu haline bak, başını eğmişsin."

"Seni yalnız bırakmaya çalışıyordum." "İçime girdikten sonra mı?"

Peyton Grey Goose'unu da yanına alarak kapıya yöneldi.

"Korkak," diye mırıldandı Novo.

Çıkışa yaklaşırken cevap vermedi. Ve dışarı adımını attığında, nasıl hissettiğiyle ilgili gerçeği itiraf etmekten nefret ediyordu.

Zayıf. Çok zayıf.

Ama nedense duyguları incinmişti. Ki bu delilikti. Plan, ikisinin birbirini kullanmasıydı. Adil bir takas. Duygu yok, sadece sikiş.

Bu onun standart para birimiydi. Peki onun sorunu neydi?

Novo, PT süitinde kendi haline bırakıldığında, yastıklı masaj masalarını ve çalışma tezgahlarını toplayıp moleküler düzeyde tahrip edilmemiş tek bir ekipman veya tıbbi malzeme kalmayana kadar odanın her tarafına fırlatmak istiyordu. Ancak bu stratejiyle ilgili sorunlar vardı. Birincisi, dört ayaklı her şey yere cıvatalanmıştı. İkincisi, her ne kadar kafayı yemiş olsa da, başkasının malını kasten yok etmek istemiyordu.

"Kahretsin," dedi karşıdaki kapalı kapıya bakarken.

Bacaklarının arasında ılık bir uğultu devam ediyordu ve lanet olsun, vücudu hâlâ eskiden olduğu yerde olmak istiyordu: Peyton'ın altında, onun seksi kendi seksine gömülü, onun güçlü penetrasyonu kafatasındaki çığlığı gölgede bırakıyordu. Ama o bir keşif olmuştu. Kötü anlamda.

Amacı Oskar'ı kafasından silmekti. Onun yerine farklı bir model koymak. Onu istemeyen -ve seksin gerçekleştiğini bile bilmeyen- bir erkeği, başka biriyle birlikte olduğu için kışkandırmak.

Tanrım, bu kulağa delice geliyordu. Ve her halükarda işe yaramamıştı, çünkü kendini elde ettiği şeyi çok fazla isterken bulmuştu: Kendini kilitlediği o soğukkanlılığın altında orgazmın eşiğine gelmişti.

Vücutları bu şekilde birbirine uymak için yaratılmıştı. "Her neyse."

Etrafta dolanarak, uyarılmışlığının kokusunu kaybetmek için kendine zaman tanıdı ve sonunda uygun miktarda özel bir şey olmadığını umduğu bir şekilde spor salonuna geri döndü. Görünüşe bakılırsa fıstık galerisi için endişelenmesine gerek yoktu. Burası boştu.

Boş tribünleri, hareketsiz ağırları, boş sahayı incelerken, cep telefonu kış cebinde titremeye başladı ve telefonu çıkardığında, arayanın kim olduğunu zaten biliyordu. Evet. Annesiydi. Sophy'ye kötü davrandığı ve herkes için neşeli geçmesi gereken bir zamanı mahvettiği için şikâyet etmeye hazırdı.

Uzaklardan gelen ürkütücü bir çığlık, ölümün habercisi gibi sessizliği titretti.

O hastaydı, Assail. O odada kilitli olan. Ayrıntıları bilmiyordu ama her zaman çıkardığı sestten onun delirdiğini tahmin edebiliyordu.

Belki de o listede sıradaki oydu.

Bu çok gerçek olasılığı kız kardeşinin dört gözle beklediği her şeyle karşılaştırmak zorunda kaldığında, ikinci bir antrenman için ağırlık odasına gitmeyi düşündü - takvim tarihi aklına sebepsiz yere geldiğinde.

Gözlerini kapattığında kendini sarkmış hissetti.

Üç yıl önce tam da bu gece hamile kalmıştı.

Oskar, kız kardeşinin çiftleşeceği erkek, ona ihtiyaç duyduğu sırada hizmet etmişti.

Daha sonra da onu derhal başka kıyılara gitmek üzere terk etmişti. Doğal olarak, genç kız ona birlikte olduğunu hiç söylememişti ve bu yüzden on bir ay sonra ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Midesi sıkışıp kusmayı düşünürken, Tanrım, diye düşündü, hamilelikten... kâbusa... tüm bu olaylar sanki başka birinin başına gelmiş gibiydi, hem de bir yabancının. Artık eskisinden farklıydı. Daha güçlüydü. Daha sert. Daha dirençli. Kardeşlik'in eğitim programına girmek ne kadar ilerlediğinin bir kanıtıydı ve Caldwell sokaklarında savaşmak her gece ona geri adım atmadığını hatırlatıyordu.

O çiftleşme törenine gidecekti. Ve her ne haltsa onun hizmetçisi olacaktı.

Bu onun son sınavıydı. Eğer ikisini hayatlarının geri kalanında birleştiren bu ritüelden sağ çıkmayı başarabilirse? O zaman bir zamanlar olduğu aptal gerçekten iyi olmuş ve gömülmüştü.

-Ve neredeyse onu öldürecek olan kayıp nihayet ve sonsuza dek kilit altına alındı.

Zayıflık yok. Verilmiş ya da alınmış bir ödün yok. Eskiden olduğu şeyden geriye hiçbir şey kalmamıştı... ve bir daha böyle incinebileceği korkusu da yoktu.

Novo, üzerinde hâlâ son maçın sonuçlarının yazılı olduğu skor tabelasına baktı. Ev sahibi ve deplasman. Ev sahibi takım on farkla kazanmıştı.

Çıkışa doğru yönelirken iyi olacağına karar verdi.

Oh, ve Peyton'ın nasıl hissettiğini bildiğini kesinlikle unutacaktı. Kesinlikle.

SIX

Tertesi akşam, Saxton erkenden Seyirci Evi'ne geldi ve Federal malikanenin iki katlı müstakil garajının arka tarafında yerini aldı. Doggen öğleden sonra gelip kar fırtınasının karlarını temizlemişti ama mutfağın girişine doğru yürürken dikkatliydi. Sıcak Gucci mokasen tabanları pürüzsüz ve buzlu her şeyde yağlanmış şimşekten daha kaygandı ve Fritz'in işlerin ne kadar mükemmel yapılması gerektiği konusunda ısrar ettiği düşünülürse? Garaj yolu ve park alanı Ina Garten tarafından kreması yapılmış bir pasta gibiydi.

Şifreyi girip kapıyı açtığında, işe ilk gelenin kendisi olduğunu biliyordu ama bu gündüz saatlerinde bir sürü insanın girip çıkmadığı anlamına gelmiyordu. Gerçekten de içeri girdiğinde, gümüş tepsiler üzerinde tazeliklerini korumaları için özenle plastik ambalaja sarılmış taze hamur işleri, demlenmek üzere fişe takılmaya hazır restoran büyüklüğünde bir cezve ve bekleme odasına dizilmek üzere hazırlanmış elma ve muz sepetleri vardı.

İlk dinleyiciler akşam sekize kadar toplanmayacaktı ama Saxton, Kral'la yapılacak her özel toplantı için tüm evrak işlerinin yolunda olduğundan ve hem Wrath'ın hem de tebaanın iyiliği için her şeyin sorunsuz ilerleyeceğinden emin olmak istiyordu. Yirmi kadar farklı konu ile

gece, takip edilmesi gereken çok şey vardı. Bir çiftleşme veya bir yavrunun doğumu için kutsama isteyenler gibi bazı izleyiciler basitti ve nispeten hızlı ilerliyordu. Bir ölümün ardından malların elden çıkarılması, kan bağı anlaşmazlıkları veya bedensel zarar içeren olaylar gibi diğerleri oldukça karmaşık olabilir ve çok fazla takip ve izleme gerektirebilirdi.

Personel koridorunda ilerleyerek sağdaki ilk kapıyı açtı ve ışıkları yaktı. Ofisinde hiçbir eşya yoktu; duvarlarda ne bir tablo ne de bir çizim, gömme ortak masasının üzerinde hiçbir sanat eseri, düz raflarda hukuk kitaplarından başka bir şey yoktu. Bir halı bile yoktu. Sadece çalışma alanının iki yanında iki tekerlekli ofis koltuğu, gözlerinin yorulmaması için dizüstü bilgisayarını takabileceği bir monitör ve içinde canlı dosyaların bulunduğu bir dizi kilitli dolap vardı.

Ne kadar yumuşak olursa olsun tuşlara vurma sesi Wrath'ı kesinlikle çıldırttığı için tüm seans içi notasyonunu elle yapıyordu. Bu yüzden Saxton bir Montblanc ile notlar alıyor ve daha sonra bunları aktarıyordu ve çift çalışmanın ölçülebilir bir faydası vardı. Birincisi, bir bilgisayar arızası durumunda her şeyin basılı bir kopyasına sahipti - V'nin değerli Apple karşıtı ağı ve ekipmanıya buna izin vereceğinden değil - ama daha da önemlisi, Saxton el yazısı el yazısını yazarken, kendi kafasındaki her şeyi pekiştirdi.

Oturarak çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve masanın altındaki kızağa monte edilmiş klavyeye ve başını ağrıtmayan ekrana bağladı.

Ve sonra durdu.

"Hadi ama," diye mırıldandı kendi kendine.

Lenovo'yu açarak Outlook'una girdi ve yirmi kadar iş e-postası ve Met'ten gelen bir broşürle karşılaştı,

1stdibs için bir ilan ve Sotheby's resim bölümü ve Christie's online saat satışından ilanlar.

Bunların hepsini görmezden geldi.

Gözüne çarpan ve gitmesine izin vermeyen kalın satır Blay Lock'a aitti ve konu başlığı Takip'ti.

Saxton bir gece önce malikaneden ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra gelmişti ama evde açamamıştı. İsmi görmek bile yalnızlığının buz gibi bir mızrak gibi göğsüne saplanmasına neden olmuştu ve aslında bu şeyi önemsiz postalar arasına koyup hiç almamış gibi davranmayı tercih ederdi. Ancak yasalara karşı olan görevinden kaçmak bir seçenek değildi, duyguları çok alışkın olduğu bu kalp ağrısına karışmış ve bükülmüş olsa bile - ve Blay açıkça her neyse o konuda yasal bir görüş istiyordu.

Mesajı açtığında, yazılan kelimelere odaklanması bir dakikasını aldı ve sonra ilk fark ettiği şey, cümlelerde hiçbir yazım hatası, gramer sorunu ve mükemmel noktalama işaretleri olmamasıydı. Ama Blay böyleydi işte. İşlerini düzgün ve eksiksiz yapmayı seven, ölçülü ve metodik bir erkekti. Ve elbette, gerçekleri sunma ve talepte bulunma şekli mantıklı ve saygılıydı...

Saxton beş kısa paragrafı tekrar okurken kaşlarını çatı.

Ve sonra bir kez daha.

Belli ki Blay'in ailesi birkaç ay önce banliyölerin en ucundaki bir sitede bir eve taşınmıştı. Saxton oraya hiç gitmemişti elbette, çünkü bu onun zamanından sonraydı, ama Blay'in insanlara evin çok güzel olduğunu, arka tarafında bir gölet, verandası ve bir sürü odası olduğunu söylediğini duymuştu. Mahmen'i tamamen

Buraya aşıktı çünkü çok yeniydi ama alışmaya çalışıyordu.

Sorun, ebeveynlerinin komşusu olan ve mahallenin yanındaki geniş arazide ikamet eden yaşlı bir kadınla ilgiliydi. Bölgede arazi satın alan müteahhitler, golf sahası ve golf kulübü kompleksi inşa etmeye devam edebilmek için kadına mülkünü kendilerine satması için baskı yapıyordu. Ama kadın ayrılmak istemiyordu. Eşiyle birlikte 1800'lü yılların sonunda inşa ettikleri çiftlik evinde yaşıyordu ve eşinden ve birlikte yaşadıkları hayattan geriye kalan tek şey de buydu. Blay'e göre, çok fazla yılı kalmamıştı, belki de sadece on yıl kadar ve tek isteği olduğu yerde kalmaktı. Yine de torunu onun güvenliği konusunda endişeliydi.

İnsanlar gündüz saatlerinde kapıyı yumrukluyor, telefonla ve posta yoluyla taciz ediyor ve içinde tehdit belgeleri olan paketler gönderiyorlardı. Bu durum altı aydır devam ediyordu ve dişi taşınmayacağını açıkça belirtmiş olmasına rağmen giderek artıyor gibi görünüyordu. Hatta Blay'in babası Rocke bir akşam araya girmeye çalışmış, bir arabayı kovalamış ama insanlara hiçbir şey ulaşamamıştı.

Saxton başını salladı. Kadın ya da ailesi insan polisine başvuramazdı: Merhaba, teknik olarak sizin dünyanızda yaşamıyorum ama mülkiyet yasalarınıza bağlıyım ve izinsiz girenlerle ilgili bazı sorunlar yaşıyorum. Bana yardımcı olabilir misiniz?

Oh, ve dışlerime aldırmayın.

Ailenin ne kadar endişeli olduğunu ancak hayal edebilirdi. Yaşlı kadın, yalnız, insan kışkırtıcılar ona eziyet ederken tek yapmaya çalıştığı kalan son yıllarını huzur içinde geçirmekti.

Ve bunun nerede duracağı belli değildi.

İnsanların daha düşük bir tür olduğu kesindi. Ama ölümcül olabilirlerdi.

Saxton kafasında bir plan oluşturmaya başladığında, amaç duygusunun Blay için vazgeçilmez olmaya yönelik mantıksız bir arzuyla kirlendiğı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı; bu sorunu sadece işi olduğı için değil, eski sevgilisini etkileyebileceğı için çözmek istiyordu.

Bu da doğal olarak, bu fantezi varsayımında, Blay'in Qhuinn ile olan bağını koparmasına, o iki güzel genci geride bırakmasına ve Saxton ile Caldwell'den kaçmaya gönüllü olmasına yol açtı.

Evet, tüm bunlar mükemmel şekilde modüle edilmiş tek bir geri dönüş e-postasından gelecektir.

Bu ve erkeğin ailesinin komşusundan gelen haydutları başarılı bir şekilde kaçırmak.

Kendi kendine gözlerini devirirken yazmaya başladı.

Romantik kuruntuları bir kenara bırakırsak, bunu Gazap ve ne yapılabileceğini görmek için. En azından, o o savunmasız yaşlı kadın için doğru olanı yapabilirdi ve bunda teselli vardı.

Gönder tuşuna bastıktan sonra arkasını döndü ve jaluzileri karlı manzarayı görebileceğı kadar yukarı çekti. İnsanların çevrimiçi hava durumu raporlarına göre gün soğuk geçtiğı için her şeyin üzerinde kalın bir toz tabakası vardı. Diğer görkemli evlerin ışığında manzara mavi renkte parlıyordu.

Yalnızlığın tıpkı kış gibi olduğuna karar verdi. Soğuk ve her yere yayılan, insanı kendi kafasının içine hapseden bir şeydi çünkü dışarısı çok misafirperver değildi.

Bir daha asla ısınamayacak mıydı?

Yaklaşık üç blok ötede, Federal değil Tudor tarzında olsa da benzer büyüklükte ve ayrıcalıklı bir başka malikanede, Peyton duştan çıktı ve monogramlı havluya uzandı. Kurulanırken banyosundaki hava buharla öylesine yoğundu ki, sanki bir sis kümesinin içindeydi, aynalar nemle örtülmüştü, her nefes oksijen kadar suyla doluydu, cildi sıcaktan karıncalanıyordu.

Eğitim merkezinden eve yeni dönmüştü, otobüs onları birkaç mil ötedeki bir alışveriş merkezinde bırakmıştı ve Kardeşlik'le birlikte sahaya inmesine bir saat vardı. Açtı, akşamdan kalmaydı ve bitkinlik derecesinde yorgundu ve o duş bunların hiçbirini düzeltmemişti.

Bir de diğer küçük sorunu vardı. "Lanet olsun."

Bir dizi kötü sarsıntıyla nemli havluyu sardı ve mermer zemine olabildiğince sert bir şekilde fırlattı. Sonra orada öylece durdu, çırılçıplaktı, ayakları ısıtılmış zemine basmış, elleri kalçalarında kilitlenmişti, böylece ortalığı dağıtmaya başlamayacaktı.

O... her neyse... Novo'yla birlikte ameliyathanede yaşadıkları bir türlü geçmiyordu. Gözlerini her kırpışında onu masada yatarken görüyordu, gözleri kapalı, yüzü lanet bir cesedin yüzü gibi sakindi. En kötüsü de görüntü değildi. Kadının o alaycı, sert sesi kafasına vurmaya devam ediyor, onunla alay ediyor, ona sesleniyor ve kendisini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu.

Onu terk ettikten sonra dinlenme odasına gitmiş, son votkayı da içtikten sonra üç kapı aşağıya inerek boş bir hasta yatağına uzanmıştı. Gün boyunca o psikopat erkek hastanın çığlıkları, Peyton'ın çırılçıplak soyunduğu ve eşek arılarının soktuğu kâbuslarla savaşmıştı. Her ikisi de onu uyandırmaya devam etmişti ve hangisinin daha kötü olduğu konusunda kararsızdı.

Nihayet hava otobüsün kalkmasına yetecek kadar karardığında, Novo her zaman arkaya doğru oturduğu için o da en önde, ilk sıradaki koltuğa oturmuştu. Ve kasabaya dönüş yolculuğu boyunca Novo'nun varlığının farkındaydı, sanki vücudu bir fener gibiydi. Ama onun tek kelime ettiğini duymamıştı.

İyi haber mi? O kadar meşguldü ki, Paradise'la olan karmaşayı ikinci kez düşünmemişti bile.

Ve şimdi buradaydı, düşmanla çatışmaya girdiğinde kendini öldürtmemek için kafasını sakinleştirmeye çalışıyordu-

Yatak odasının dış kapısı ihtiyatlı bir şekilde çalındı, bu da ona gelenin kim olduğunu söylüyordu. Harika. "Evet," diye tersledi.

Diğer taraftaki doggen mağrur, iyi ayarlanmış bir tonda konuştu. "Lordum, beni bağışlayın. Ama babanız yola çıkmadan önce sizinle görüşmek istiyor."

Tamam, birincisi, uşak af dilemiyordu. Ve ikincisi, bu doğrudan bir emirdi. İşin içinde "keşke" falan yoktu.

Peyton ellerini lavabo tezgâhının üzerine koydu ve ağırlığını kollarına verdi. "Nedenini söyledi mi?" diye homurdandı. "Çok fazla zamanım yok."

Bu hem doğruydı hem de önemli değildi. Kafasını zaten olduğundan daha kötü hale getireceği garanti olan tek şey neydi? Daddy-o'dan gelen ve gündemi ya Peyton'ın içki ya da uyuşturucu kullanımı olan bir kraliyet çağrısı. Bu komuta performansları son birkaç yıldır oldukça düzenli bir şekilde gerçekleşiyordu ve her zaman çoooooooook iyi gidiyordu.

Ve hadi ama. Eğitim programına katıldığından beri çok daha iyiydi. En azından kuzeni Allishon'un öldürülmesine kadar. O zamandan beri kendini kaybetmişti ama onu kim suçlayabilirdi ki? Onun dairesine giden ve tüm kan lekelerini gören oydu. Ve evet, tabii,

İyi de, şu anda dün geceki votkadan terliyor olması, bağımlılık cephesinde bir geçiş ya da en azından kısmen inandırıcı bir karşı argüman umuyorsa iyiye işaret değildi.

"Lordum?" diye sordu babasının uşağı.

Küfür etti. "Ona önce giyinmem gerektiğini söyle."

"Nasıl istersen."

Oh, o istemedi. Hem de hiç.

Yarım saat kadar sonra Peyton birinci kata indi ve babasının çalışma odasının kapalı kapısına varmak için acele etmedi. Her an kâhyanın elinde bir kronometreyle kilerden fırlamasını ve-

"Seni bekliyordu." Bingo.

Peyton omzunun üzerinden koridor monitörüne baktı. Doggen, ancak bir Kurucu Aile'nin üniforma giymiş eski usul bir hizmetkârının yapabileceğı gibi, ortalama boyunu LeBron standartlarına yükselten o kibirli tavrıyla ortalıkta dolanıyordu.

"Evet," dedi Peyton, "bundan daha önce de bahsetmiştin. Bu yüzden geldim."

Dostum, eğer bu köpeğın onaylamaması biraz daha kalın olsaydı, asfalt tabakası olarak nitelendirilebilirdi.

Kâhya öne çıkıp kapıyı çalarken, "Geldiğınızı haber vereyim," diye mırıldandı. "Lordum?"

"Onu içeri gönderin," diye karşılık verdi muffled.

Uşak oymalı panelleri açarak maun, Doğı halıları, deri ciltli kitaplar ve pirinç avizelerden oluşan geniş bir alanı ortaya çıkardı. Uzun ve yüksek olan odanın üst katındaki raflara kavisli pirinç basamaklarla çıkılıyor ve ikinci kata kadar uzanan süslü raylı bir geçitten geçiliyordu.

Peyton altın varaklı korkuluğa bakarken, gençliğini hatırladı ve bir yerlerden dev bir kral tacının getirilip ailenin evine yerleştirildiğine ikna oldu.

Çünkü o ve soyu o kadar özeldi. "Peyton. Otur."

Gözlerini babasına çevirdi. Erkek, kral yatağı büyüklüğünde bir masanın arkasında oturuyordu, sırtı dikti, elleri kan kırmızısı kurutma kâğıdının üzerinde birleşmişti. Peythone koyu renk bir takım elbise giymişti ve kravatı boğazında tam olarak düğümlenmişti, düğmeli ceket ve cep mendili beyazdı. Fransız manşetlerinin arasından gizli bir Cartier saati görünüyordu ve kol düğmeleri Birmanya yakutlarıyla süslenmiş altındı.

Babası masanın karşısındaki boş sandalyeyi gösterdiğinde, Peyton onun kıpırdamadığını fark etti.

"Nasılsınız Peder?" dedi öne doğru yürürken. "İyiyim.

Sormanız ne büyük incelik."

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" "Otur."

"Aslında ben burada iyiyim." Sandalyenin yanında dururken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Oturabilirsiniz." Babası ipek kaplı koltuğa başıyla işaret etti. "Ve sonra konuşabiliriz."

Peyton etrafına bakındı ve kitapların önünde asılı duran portrelerden, hafifçe çıtırdayan şömineden, koltuklardan ve yan masalardan oluşan oturma düzeninden kesinlikle hiçbir destek alamadı.

Azı dişlerini gıcırdatarak etrafına bakındı ve kendini yavaşça sandalyeye bıraktı. Ona göre, müzikle yüzleşebilirdi, her ne ise-

"Bu kıyafetleri evin içinde giymek zorunda mısınız?"

Peyton kendine baktı. Deri ceket, ağır savaş pantolonu ve çelik burunlu botlar eğitim programında standart olarak veriliyordu.

Keşke altındaki tüm silahları görebilseydin, diye düşündü.

"Benden ne istiyorsun baba?"

Peythone boğazını temizledi. "Sanırım geleceğinizi konuşmanın vakti geldi."

Peki bu tam olarak nasıl bir gelecek? diye merak etti. Müdahale'de bir özellik olarak mı?

Babası daha ileri gitmeyince Peyton omuz silkti. "Eğitim programındayım. Ben bir savaşçıyım-"

"İkimiz de bunun bir şaşırtmaca olduğunu biliyoruz-"

"Cehenneme kadar yolu var ve sen benim programa katılmamı istedin."

"Çünkü seni dönüştüreceğini umuyordum-"

"Senin gibi biri mi? Evet, çünkü sen çok sert birisin." "Ses tonuna dikkat et," diye çıkıştı babası. "Ve bana izin ver hayatınızın size ait olmadığını hatırlatır. Buna ait. Bir parçası olduğunuz kan bağı ve bu nedenle sizi doğru yöne yönlendirmek benim görevim."

Peyton sandalyede öne doğru eğildi. "Ben-"

Babası onun üzerinden konuştu. "Bu doğrultuda, tanışmanı istediğim biri var. Uygun bir aileden geliyor ve sen endişelenmeden söyleyeyim, kendisi çok güzel bir kadın. Tüm bunların senin hoşuna gideceğinden eminim. Eğer akıllıysanız, bu konuyu gündeme getirmemin bir sonucu olarak sürdürmek zorunda hissedebileceğiniz herhangi bir isyanı göz önünde bulundurmadan onu adil bir şekilde değerlendireceksiniz. Burada sizin iyiliğinizi düşünüyorum ve bunu görmeniz için size yalvarıyorum."

Yalvarmak mı? Peyton, bunların hiçbirini için yalvarmıyorsun, diye düşündü.

"Elbette, eğer düzgün bir şekilde davranmazsan" -babası soğuk bir şekilde gülümsedi- "harçlığını azaltmak zorunda kalacağım."

"Benim bir işim var."

"Asker olmak bunu karşılamıyor." Babası çalışma odasını o kadar geniş bir şekilde işaret etti ki, tüm malikâneyi kastettiği açıktı. Ve belki de Caldwell'in yarısını. "Ve bir şekilde, bu yaşam standardı olmadan iyi idare edeceğine inanmıyorum. O kadar dayanıklı değilsiniz."

Peyton yan tarafa, on dokuzuncu yüzyıl saray giysileri içindeki bir erkek portresine baktı. Bu elbette babasıydı. Bütün portreler babasına aitti ve Peyton'ın hayatının her aşaması, makamıyla tartışacak herkese meydan okurcasına sergileniyordu.

"Beni neden bu kadar küçük görüyorsun?" diye mırıldandı Peyton. "Neden mi? Çünkü ben hem bayram hem de kıtlık yaşadım.

Hem insan hem de vampir savaşları. Büyük Okyanus'u geçtim.

ve diğer ailelerden önce burada üssümüzü kurduk. Ben bu büyük soyun başıyım ve yüzyıllar boyunca kendimi onurlu bir şekilde idare ettim, mahmeninize sadık kaldım ve ona sizi belimden bir hediye olarak verdim. İnsan okullarından üç doktoram var ve Eski Yasalar konusunda sertifikalı bir uzmanım. Ayrıca bir keman virtüözüyüm ve on iki dil biliyorum. Söyle bana, sen ne yaptın? Sadece çok miktarda alkol tüketme yeteneğinizi ve çatım altında size sağladığım odada yaptığınız diğer şeyleri not ederek, engin başarılarınızı bir şekilde kaçırdım mı? Hmm?"

Peyton bütün bunları bir kenara bıraktı ve kalkıp dışarı çıkmayı düşündü. Bunun yerine usulca, "Size bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Babası avuçlarını yüksek, tonozlu tavana doğru uzattı. "Ama tabii ki. Her türlü soruya açığım."

"Neden eğitim merkezi programına katılmamı istediniz?"

"Bu aileye biraz onur kazandırmanın zamanı gelmişti. Yükün aksine."

"Hayır..." Peyton başını salladı. "Öyle olduğunu sanmıyorum." "O zaman sana orada zihin okumayı mı öğretiyorlar?"

Peyton ayağa kalktı. "Sanırım başarısız olacağımı düşündüğün için beni gönderdin ve üzerimde egemenlik kurabileceğin şeyler listesine bunu da eklemeyi dört gözle bekliyordun."

Babası mükemmel bir suç taklidi yapmıştı. Ama gözlerindeki ışık... ah, orada küçük, iğrenç bir ışık vardı ve bu gerçektir, değil mi?

"Tabii ki hayır. Dramatik olma."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Peyton arkasını dönerken.

Kapıya doğru attığı her adımda kendini daha da kötü hissediyordu: Zihninde Cennet'in ona onu sevdiğini söylerkenki yüz ifadesini görüyordu. Sonra Novo'nun ona katlanıyormuş gibi yattığı o yakın çekimden keyif aldı. Ve en önemlisi de efendisinin yüzüydü; Peyton'inkine tıpatıp benzeyen ince, patrisyen kemik yapısının hemen altında kaynayan, asla anlayamadığı o derin nefret.

Kapıya vardığında omzunun üzerinden şöyle dedi: "Kadınla buluşacağım. Bana sadece nerede ve ne zaman olduğunu söyle, orada olacağım."

Babası şaşkınlıkla geri çekildi ama Peythone kısa sürede kendini toparladı. "Pekâlâ o zaman. Her şeyi ayarlayacağım. Kendine yakışır bir şekilde davranacağına inanıyorum; senin değil, benim standartlarıma göre."

"Tabii. Tamam." Kendini dışarı bıraktı. "Her neyse."

Kapıları arkasından tekrar kapatırken, neyi kabul ettiğine şaşırđı. Ama sonra neden babasının yolunu denemediğini düşündü. Adamı sevmiyordu, ona saygı da duymuyordu ama Kaptan Kirk koltuğunda Peyton otururken işler hiç de iyi gitmiyordu. Son beş yılda başardığı tek şey karaciğer hasarı, THC aşermesi ve karşılıksız aşk olmuştu.

Belki başka bir yol daha iyi olabilirdi.

İşler kesinlikle daha kötüye gidemezdi.

"Lordum," diye başladı uşak küçümseyerek.

"Kapa çeneni." Kapıya doğru yürürken köpekçiğē ters ters baktı. "Silahlıyım ve artık nasıl ateş edileceğini biliyorum ve yemin ederim bir kurşundan kaçamazsınız."

Babasının hizmetkârı eski bir araba motoru gibi teklemeye başladığında, Peyton kendini bıraktı ve yoluna devam etti.

Lütfen bu gece bir dövüş bulmama izin ver, diye düşündü. Şafak sökerken hâlâ birini öldürmek isteyerek dönmeyeyim diye.

SEVEN

A Novo, On Altıncı Cadde ve Ticaret Caddesi'ndeki bir binanın çatısında belirlediğinde sağ kalçasında bir silah, sırtının alt kısmında bir silah, göğsünün önünde iki hançer ve deri ceketinin içinde uzun bir zincir vardı. Ayakları bir dizi bok tekmeyle kilitlenmişti ve derileri uylukları ve baldırları boyunca sıkıydı. Yüzüne bir dizi renkli gözlük takılmıştı ve bunların iki amacı vardı: soğuk rüzgârı gözlerinden uzak tutarak yaşarmayı önlemek ve aynı zamanda beyaz kar üzerinde parıldadıklarında ya da çarpışırken görüş alanınıza girdiklerinde kör edebilecek olan farları ve sokak lambalarını karartmak.

Bir rüzgâr, apartmanlar ve küçük dükkânlardan oluşan şehir manzarası üzerinde sinsice ilerlerken bacakları üşüdüğünü fark etti ama bu uzun sürmeyecekti. Hareket etmeye başladığı anda hiçbir şey hissetmeyecekti ve bu arada diğer herkes hangi cehennemdeydi? İçgüdülerinin dolaşmasına izin vererek hareket için dua etti, bebek pudrası kokusu için... hatta aptalca bir fikri olan bir insan için bile... ama bunlar için henüz erkendi. Kardeşler ve diğer stajyerler gelene kadar hiçbir şeyle ilgilenmesine izin verilmiyordu.

Bir el omzuna dokunduğunda arkasını döndü ve bıçaklarından birini çıkardı.

"John Matthew." Silahını indirdi. "Tanrım. Seni duymadım."

Erkek ellerini Amerikan İşaret Dili pozisyonlarında hareket ettirdi ve kadın kelimeleri çözerken kaşlarını çattı. Neyse ki bir çaylağı biraz rahat bırakıyor ve yavaş yavaş, harf harf ilerliyordu.

"Biliyorum. Altı numaramı kontrol etmeliyim. Haklısın."

Onun önünde eğildi, bu nadiren yaptığı bir şeydi. Ama John Matthew sadece her türlü dövüşte uzman değildi; aynı zamanda en başından beri güvendiği birkaç erkekten biriydi. Onda sadece bir nitelik vardı, gözünüzün içine baktığı ama sizi tehdit etmediği sessiz bir sakinlik. Ona göre bu, alışık olmadığı bir şey olan güvenlik anlamına geliyordu.

Adam tekrar imzalamaya başladı ve kadın başını salladı. "Evet, bu gece sizinle eşleşmek istiyorum-bekle... bunu tekrar yapabilir misin? Oh... evet, doğru, anladım. Evet, fazladan klipslerim var, dört tane." Ceketin önünü okşadı. "Burada ve burada." Tekrar başını salladı. "Ve bir zincir. Ne zinciri? Benim gibi bir kadının takabileceği tek bilezik olduğunu düşünüyorum."

John Matthew dişlerini göstererek gülümsedi. O yumruğunu uzatınca, kadın da yumruğunu vurdu.

Diğerleri birer birer pozisyonlarında belirdi; Axe, Boone, Paradise ve Craeg önce ortaya çıktı, onları Phury ve Zsadist, sonra da Vishous, Rhage ve Payne izledi.

"Altın çocuk nerede?" diye sordu Vishous Kardeş, eliyle sardığı sigarasını yakarken. "Peyton bu gece bizi lanet varlığıyla onurlandırmayacak mı?"

Öyle ya da böyle umurunda değilmiş gibi görünmek için Novo, John Matthew için yaptığı silah ve malzeme kontrolünün aynısını tekrar yaptı.

Vücutundan geçen ısı patlaması, Peyton'ın yoktan var olduğu saniyeye kadar ona anlattı.

Ama bu sadece gariplikti, dedi kendi kendine. Sadece düşmanlık ve kızgınlığa dayanan, belki de utanmanın en küçük bir parçasının atıldığı sıradan bir gariplik - çünkü, merhaba, dün gece savunmasız olmasına izin vermişti.

Peyton bilmeseyse bile, o kesinlikle biliyordu.

Geriye dönüp baktığımda, onu bu şekilde kullanmamalıydı. Onu incittiği için değil. Adamın umurunda bile değildi; bunu kulüplerdeki sürtüklere davranışlarından biliyordu. Hayır, sonuçta bu onun için kötü olmuştu.

Evet, yirmi dört saat sonra bile vücudu hâlâ reddedildiği şeyi istiyordu.

Ama her neyse. Artık bunu düşünmek için bir neden yoktu ve ne biliyorsunuz, sahaya çıkıp düşmana saldırırken öldürülmemeye mi çalışıyordu? Tam da diğer her şeyi zihninden silmek için ihtiyaç duyduğu türden bir zorunluluk.

Hatta Sophy ve Oskar da.

Pozisyonlar kısaca gözden geçirildi, angajman protokolü hatırlatıldı ve ardından soru sorma fırsatı verildi, ancak hiçbir kursiyer bunu kabul etmedi; herkes ne beklendiğini biliyordu çünkü sınıfta kafalarına kazınmıştı.

Umarım bu gece birkaç azınlığı alt ederler.

Artık çok fazla avcı kalmamıştı ve Kardeşlik'in savaşı nihayet bitirmeye odaklandığını söyleyebilirdi: Savaşçılarda bir tedirginlik, giderek daha da yoğunlaşıyor gibi görünen dikenli bir farkındalık vardı ve bu, Omega hakkında kulak misafiri olduğu bazı konuşmalarla birleştiğinde, olayların doruğa ulaştığına inanmasına neden oldu.

Azaltma Topluluğu olmasaydı dünya nasıl bir yer olurdu? Bu neredeyse akıl almaz bir şeydi... ve eğer böyle bir şey olsaydı stajyerlerin rolünün ne olacağını merak ediyordu.

Artık savaşmak yok. Elbette, insanlar için endişelenmeniz gerekiyordu, ancak bu bir arada yaşama sorunuydu, hayatta kalmak için kafa kafaya bir savaş değil.

Kuyruksuz farelerin yarışı hiç öğrenmediklerini varsayarsak.

Ya yaptılarsa? Bu kesinlikle kötü bir oyundu. "Hadi yapalım şunu," diye duyurdu Phury Kardeş.

İkili gruplar halinde kendi bölgelerine gittiler ve o ve John Matthew yeniden cismani formlarına kavuşur kavuşmaz yolda düzenli bir yürüyüşe başladılar. Fırtına yüzünden kaldırımlar geçit vermiyordu, eski taşlardaki fosiller gibi kar yığınının içinde donmuş derin ayak izlerinden başka bir şey yoktu.

O ve John Matthew on ya da on beş blok batıda bir bölgeye atanmış olsalar da, mahalle aynıydı, hepsi eski, dört ve beş katlı binalar dardı ve çatılarının altında sekiz ila on kira dondurulmuş birim barındırıyordu. Arabalar ancak birkaç santim boşluk kalacak şekilde paralel park etmişti ve fırtınanın yol açtığı yoğun kar yağışı nedeniyle tampondan tampona sıralanan araçlar, sadece kapı kollarının kısa parıltıları ve yanlarda görünen gövde boyasının ipuçları ile bitişik bir kar yığını gibiydi. Kar küreme işlemi hepsini tamamen etkilemişti; sahiplerinin onları hareket ettirebilmesi için günlerce güneş işığı ya da saatlerce küreme gerekecekti.

Novo gözlerini etrafta gezdirirken sokak lambalarına dikkat etti. Çoğu karanlıktı, bazen bir ampul sönmüştü... bazen de cam başlıkları kırılmış ya da fırlatılmıştı. Ara sıra bir pencereden gelen işığın sebebi ya perdelerin işığın geçmesine izin verecek kadar dayanıksız olmasıydı ya da aşağı çekilmiş olan gölgelikte o kadar çok delik vardı ki, aslında kapalı bir panjurdu.

Dışarıda hiçbir yerde insan yoktu.

Ve walk-up'ların ön girişlerinden birine giden çiğnenmiş patikayı ölçerken, insanların gün ışığında hareket etmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Caldwell'in diğer yarısının, hiçbirinin ilk elden görmediği bu ikinci kişiliğinin olması garipti. Bunun yansımaları haberler, kardaki bu izler, gömülü arabalar ve saklanmış, kapanmış, şu anda hiçbir yere gitmeyen apartman sakinlerinin belirsiz kanıtları şeklinde süzülüyordu. Ancak geceleri yaptıkları taramalarda bunun gerçek tadını alamadılar, çünkü yasalara uymayanlar siper alma ve saat ondan sonra orada kalma eğilimindeydiler.

O ve John Matthew aynı anda durdular.

Üç blok ileride bir çift figür köşeyi döndü. Biri diğerinin biraz önündeydi ve erkek olmalarını gerektirecek kadar büyüklerdi. Her kimse, onlar da aynı şekilde yolda yürüyorlardı ve yalnız olmadıklarını görür görmez durdular.

Novo kalçasına uzandı ve silahını avuçladı, ama dokuzluyu kalçasında tutarak kolunu aşağıda bıraktı. Çevresel görüşünde John Matthew'un da aynı şeyi yaptığını fark etti.

Rüzgâr arkalarından geliyordu ve bu bir dezavantajdı: Eğer karşılarındakiler cücelerse kokuları tanıyabilirlerdi ama o ve JM'in karşılarında insan haydutlar mı yoksa avcılar mı olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Her iki durumda da, içinden geçen adrenalin ve içsel güç dalgalanması onu mutlu bir şekilde canlı hissettirdi, zihni pırıl pırıl temizlendi, duyguları bir öğretmen tarafından uyarılan okul çocukları gibi düzleşti.

Dövüş içgüdüleri devreye girdi, vücudu saldırısını geliştirebilecek bilgiler için bir ayar çatalı haline geldi.

Lanet olsun, rüzgarın yön değiştirmesini diledi.

-

Bir çift insan, avcı ya da her neyseler dönüp geldikleri yöne doğru yürüdü ve köşeyi tekrar döndüler.

John Matthew ona dirsek atarken, o da başıyla onu onayladı. Ve av başlamıştı.

-

Saxton Kral'a yaptığı sunumu tamamladıktan sonra sessizliğe gömüldü ve sabırla gelecek cevabı bekledi.

Malikânenin resmi yemek salonu olan Dinleyici Odası, ikisi dışında boştu, şöminenin yanındaki koltuklar boştu ve gerektiğinde bir daire haline getirilebilecek ekstra koltuklar da öyle. Yan tarafta, Saxton'ın kullandığı masa gece için hazırды, düzenli bir şekilde sıralanmış klasörleri, bir hukuk defteri ve birkaç kalemi ihtiyacı olan her şeydi.

Wrath boş alanda volta atıyor, boktan adamlarının ayak sesleri bir Target otoparkını kaplayacak kadar büyük bir Doğu halısı tarafından bastırılıyordu. Gören gözlü köpeği George yulardan kurtulmuştu ama hâlâ işinin başındaydı, golden retriever sahibinin peşinden gidiyordu, iri, kutu gibi kafası ve yıkık, üçgen kulakları eğikti ve sanki gidişatın değişmesi durumunda müdahale etmesi gerekip gerekmediğini merak ediyormuş gibi bir açıyla duruyordu.

"O yaşlı kadını taciz eden geliştiricileri öldürsek olmaz mı?" diye mırıldandı Wrath, galaksi olarak da kullanılabilecek kristal bir avizenin altında dururken. "Yani, bu çok daha verimli olurdu."

Evet, diye düşündü Saxton. İlk tepkinin bu olacağını tahmin etmişti ve aslında Kral, cinayet olsa bile hemen o anda bir Kardeş çağırıp onları dolu bir silahla gönderebilecek durumdaydı. Öte yandan, Kraliçesi onların kanını taşısa da Wrath insanları pek umursamıyordu. Ve aslında, ilk çift

Bir Homo sapiens sorununa bu tür uygun bir çözüm Kral tarafından önerildiğinde, Saxton bunun bir şaka olup olmadığı konusunda tereddüt etmişti. Sonra da erkeği bundan vazgeçirmek zorunda kalınca şaşkına dönmüştü.

Şimdi, bu eski bir şeydi.

"Bunda haklılık payı var, kesinlikle." Saxton, Wrath'ın onu görememesine rağmen başını eğdi. "Ama belki de Lordum en azından başlangıçta daha ölçülü bir yaklaşım benimsemeyi düşünür. Daha fazla diplomasi ve daha az mermi içeren bir şey."

"Tam bir oyunbozansın." Ama Gazap gülümsedi. "Mahmen'im ve babam seni onaylardı. Onlar da barış muhafızıydı."

"Bu durumda amaç barıştan ziyade, insan kolluk kuvvetlerinin işlerini zorlaştırmamak olacaktır."

"Peki. Ne yapmak istiyorsun?"

"Belki de dışarı çıkıp dışıyla konuşarak insan dünyasında sahiplikle ilgili belgelerinin düzgün olduğundan emin olurum diye düşündüm. Daha sonra da onun adına insanlara aracılık eder ve tacizden vazgeçmelerini sağlamaya çalışırım. Kış mevsimi olduğu için her ikisini de seyirciler gelmeden önce yapabilirim, zira bolca karanlık var."

"Orada yalnız olmanı istemiyorum."

"Bu insanların gerçekten tehlikeli olduğuna dair elimizde hiçbir belirti yok. Ve ayrıca, bu insanlar olmadan oldukça rahat yaşadım."

."

"Pardon, ne dedin? Konuşuyor musunuz? Arka planda bir ses duyuyorum." Saxton sessizleşince Wrath başını salladı. "Evet, benimle tartışacağını düşünmemiştim. Sen ve Abalone burada yaptıklarım konusunda güvendiğim tek yabancılarsınız. Yani hayır, hayatını riske atmıyorum. Etrafta olmaya katlanabildiğim gerçeği bir yana

Gecede on saat, her gece -ki bu bir mucize- ne yaptığınızı bildiğinize dair sinir bozucu bir ayrıntı var."

Saxton tekrar eğildi. "Çok iltifat ettiniz. Ancak karşılaşılabileceğim tehlike konusunda size katılmıyorum ve-

"Dediğimi yapacaksın." Gazap ellerini çırpı. "Harika. Böyle anlaştığımız zamanlara bayılıyorum."

Saxton gözlerini kırpıstırdı. Sonra boğazını temizledi. "Evet, Lordum. Elbette." Kelimelerini özenle seçmek için durakladı. "Bununla birlikte, Kardeşlik ve stajyerlerin sizi burada korumak ve şehir merkezinde sahada olmak için en iyi şekilde kullanıldığını belirtmek isterim. Ve eğer rotasyonda değillerse, iyileşmek için çok ihtiyaç duydukları bir ara veriyorlar. Kaynak tahsisi açısından, beni korumak çok düşük önceliğe sahip."

Kısa bir sessizlik oldu. "Bunu kimin yapacağını biliyorum. Sen ve ben bu işi bitirdik."

Kral o muazzam yüksekliğinden aşağıya bakarken, kara kaşları sargıların ardında alçalmış, inanılmaz cüssesi büyük odayı bile küçeleştirirken, Saxton gerçekten de konuşmanın burada sona erdiğini biliyordu. Sivillerle yaptıkları tüm ortak çalışmalara rağmen, erkeğin soğukkanlı bir katil olduğunu, tahta oturmadan önce savaş sanatını ve dehşetini iyi bildiğini asla unutmamak en iyisiydi.

"Nasıl isterseniz, Lordum."

EIGHT

A Ruhn, Seyirci Evi'nin temizlenmiş ön patikasında yürürken eski yün ceketinin içine gömüldü. Kardeşlik'in konağından ayrılırken eldiven takma zahmetine katlanmamıştı ve ceplerinin içinde sıkıldığı yumruklar yüzünden elleri terlemişti.

Girişe çıkan merdivenlerin başında durduğunda, bu zarif antika eve ilk kez geldiği zamanı hatırlamadan edemedi.

Vefat eden kız kardeşiyle ilgili bir Facebook paylaşımını duyduktan sonra yeğeni Bitty'yi aramaya gelmişti. O zamanlar, bu büyük kapıların önünde çok az umutla ama büyük bir çaresizlikle durmuştu; kan bağı olan akrabalarıyla ilgili uzun süren haber arayışı, aksi takdirde kısır ve hüzünlü bir yolculuk olan yolculuğunda ona yeni bir dönemeç sunmuştu.

Nihai amacının ne olduğunu bilmiyordu. Ancak, aslında, birbiri ardına gelen nimetler, toplamda mucizevi bir şans, dostluk ve cömertlikten başka bir şey olmadığını kanıtlamıştı.

Ama belki de artık her şey bitmişti ve o da böyle bir tersine dönüşü bekliyordu. Er ya da geç, doğal denge düzeninin sağlanması gerekiyordu ve bu da tüm bunların kaçınılmaz olarak bir şekilde tersine dönmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Kral tarafından Seyirci Salonu'na resmi bir çağrı mı?
Kötü haberden başka ne olabilir ki?

Ve aslında, bunun ne hakkında olduğunu bildiğinden
şüpheleniyordu

-

Kapı ardına kadar açıldı ve Qhuinn Kardeş bir kenarda
durdu. "N'aber? Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

Ruhn alçak sesle eğildi. "Bağışlayın beni. Çağırdım. Bu
kürekle mi ilgili?"

"Ne?"

"Kar mı?"

İkisi de birbirlerine bakarken -her ikisi de bir çevirmenin
devreye girip karışıklığı gidermesini umuyordu- Kral'ın
avukatı Saxton, sivil bir erkek ve kadınla birlikte Dinleyici
Salonu'ndan çıktı. Avukat her zamanki sakın ve aristokrat
tavıyla konuşuyordu.

"-benden çözüm yollarını detaylandıran ve dava
sebebinizin sonuçlarını açıklayan bir e-posta alacaksınız-"

Saxton Ruhn'u görür görmez durdu. Sonra gözleri,
istenmeyen birini ölçüp biçerken olduğu gibi hızlıca aşağı
yukarı hareket etti.

Erkek boğazını temizledi. "Selamlar. Şimdi içeri girme
nezaketini gösterir misiniz? Lord Hazretleri sizi bekliyor,
ben de birazdan ikinize katılacağım."

Ruhn çifte baktı. Kardeş Qhuinn'e. Ve sonra arkasındaki
Kesinlikle Başka Kimsenin Olmadığı yere hızlıca bir göz
attı.

Pekâlâ. Burada muhatap alınan kişinin kendisi olduğu
açıktı. Avukatın önünde eğildi. "Ama elbette. Teşekkür
ederim."

Fuayedeki muazzam insan kalabalığının arasından
geçerken -tamam, iyi, sekiz araba park edebilecek kadar
büyük bir alanda sadece dört kişi ve kendisi vardı, ama
kutsal

nefes alacak yer yokmuş gibi hissetti-Ruhn büyük Seyirci Salonu'na sakin adımlarla girdi.

Kral onun varlığını hemen hissetti, büyük hükümdar köpeği için ateşin yanına koyduğu su kabından doğruldu.

George bir el sallayıp içkisini almaya başladığında Kral, Wrath'ın gözleri görmese de doğrudan Ruhn'a baktı.

"Hey." Tüm vampirlerin hükümdarı başını o tarafa çevirmeden ateşin yanındaki koltuklardan birini işaret etti. "Otur."

"Evet, Lordum."

Ruhn eğilerek selam verdi ve ardından aceleyle büyük desenli halının üzerinde ilerledi. Kendini koltuğa bırakırken tüm ağırlığını çok hızlı vermemeye çalıştı. Cüssesinin farkındaydı ve yapmak isteyeceği son şey o şeyi kırmaktı.

"Nasılsın bakalım?"

Kral yanına geldiğinde Ruhn kıpırdandı. "Affedersiniz?"

Köpeğin ritmik alıştırmaları arka planda devam ederken Wrath yerine oturdu. "Oldukça açık bir soru, değil mi?"

"Oldukça iyiyim Lordum. Teşekkür ederim." "Güzel. Bu gerçekten iyi."

George başını kaldırdı ve sanki damlaların izini bırakmak istemiyormuş gibi çenesini kasenin üzerinde yeniden düzene soktu. Sonra efendisine doğru yöneldi ve Wrath'ın kulağını okşayabilmesi için kıvrılıp oturdu.

Sessizliğe daha fazla dayanamayan Ruhn boğazını temizledi. "Lordum, izin verirsiniz..."

"Öyle mi?" Wrath omzunu öyle bir döndürdü ki Ruhn'un irkilmesine neden olacak kadar yüksek bir ses çıktı. "G'head."

"Binanızı boşaltmamı mı istiyorsunuz?"

O kara kesik kaşlar siyah sargıların ardına düştü. "Seni buraya ben çağırdım. Neden gitmeni isteyeyim ki?"

"Köşk, Lordum." "Ne?"

"İsterseniz eşyalarımı kaldırabilirim, ancak Bitty'ye ayak uydurmak için Caldwell'de kalmak istiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun lan?"

Soru değil. Daha çok kafasına doğrultulmuş bir silah gibi.

Bunu izleyen sessizlikte Ruhn golden retriever'a baktı; o da sanki konuğa kaba davranmak istemiyormuş gibi hemen yere yattı ama efendisiyle birlikte oy kullanmak zorundaydı ve bu yüzden olayların dışında kalmak zorundaydı.

"Sanırım bu dün geceki kürekle ilgili?" Ruhn söyledi.

Kral ağzını açtığında, yüzündeki kuşkulu ifade daha az değil, daha fazla yanlış anlaşılma olacağını gösteriyordu. "Tekrar deneyelim. Sen neden bahsediyorsun?"

Saxton içeri girdi ve çift kapıyı arkasından kapattı. "Bir bakıma," dedi erkek, "bu biraz da kürekle ilgili."

Ruhn boğazını temizledi ve kendini aptal gibi hissetti. Aristokratın sözüne asla inanmamalıydı. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum. Taş basamakları çizmemek için dikkatli davrandım ve-"

"Tamam, neden bahsettiğini bilmiyorum ve umurumda da değil." Wrath sert bir el hareketiyle saçlarını geriye itti. "Buradasın çünkü Saxton bana oda ve yemek parası kazanmanın bir yolunu aradığını söyledi. Bu yüzden senin için bir işim var."

Ruhn ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Gitmek zorunda değil miyim?"

"Yok artık. Sana bu fikri ne verdi?"

Ruhn nefesini kendine saklamaya zahmet etmedi. "Oh, Lordum, teşekkür ederim. Benden her ne talep ederseniz, elimden gelenin en iyisini yapacağımdan emin olabilirsiniz. Sizin cömertliğinizle yaşamaya tahammül edemem."

"Harika. Onu bazı insanlarla sorunları olan bir sivilimi ziyarete götürmeni istiyorum."

Ruhn kaşlarını çatmak zorunda kaldı. "Bağışlayın beni Lordum ama okuma yazmam yok. Kraliyet Avukatı'na işinde nasıl yardımcı olabilirim ki?"

Saxton öne doğru bir adım attı ve o adım attığında kokusu Ruhn'un burnuna ulaştı; bunu fark etmek garip bir şeydi. Öte yandan, bu ziyaretin hiçbiri normal görünmüyordu.

"Kralımız," dedi erkek, "sivillere yaptığım ziyarette koruma amacıyla bana eşlik edilmesini istiyor. Kardeşler, askerler ve stajyerler sahada, bu evi korumakla ya da dinlenmekle meşguller ve onlardan birini bu göreve atamak bir tür suiistimal olacaktır."

Wrath avucunu yukarı kaldırdı. "Bak. Sadece bu insanlardan herhangi birinin ölümcül bir aptallık vakasına yakalanması ihtimaline karşı orada olmanı istiyorum. Bu bir savaş durumu değil ama Saxton'ın arkasını kollayacak kimse olmadan dışarıda olması fikrini de sevmiyorum. Ve söylentilere göre... nasıl dövüşüleceğini biliyorsun -Gerçekten de çok iyi."

Ruhn başını çevirdiğinde, Saxton'ın ona baktığını hissedebiliyordu

-Ve geçmişi inkâr etme ya da en azından küçümseme eğilimi vardı. Tabii ki bunu Kral'ıyla çelişmeden ya da düpedüz yalan söylemeden yapamazdı. Ayrıca, avukatın kendisinden haberdar olduğu kesindi.

"Tekrar söylüyorum, ikinizin de tehlikede olacağınızı sanmıyorum," dedi Wrath, "ama küçük bir çatışma yaşamayacağınıza dair söz veremem. Yine de üstesinden gelebileceğiniz bir şey değil - daha önce karşılaştıklarınızla değil."

Eski, tanıdık bir yorgunluk omuzlarına bir dağın ağırlığıyla çöktüğünde, Ruhn başını eğdi ve sessizleşti.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi Wrath eşit bir tonda. "Bu, evde kalmanız için bir koşul değil."

Bir süre sonra Ruhn başını kaldırıp hükümdarına baktı. Büyük Kör Kral ona öyle bir dikkatle bakıyordu ki, gözlerinin gördüğüne yemin edebilirdiniz. Sonra burun delikleri sanki bir şeyin kokusunu alıyormuş gibi parladı.

Wrath aniden başını avukatına doğru çevirdi. "Sorun değil, sana başka birini bulurum-"

"Ben yaparım," dedi Ruhn kabaca. Ve sonra Eski Dile geçti. "Beni kutsanmış evinize kabul ettiğiniz ve orada ikamet etmeme izin verdiğiniz için size şimdiden büyük bir borçluyum. Size bu hizmeti yapmak benim için bir onurdur."

Ruhn bedenini sandalyeden zorla kaldırdı ve Kral'ın çizmelerinin önünde diz çökmek için ilerledi.

Ama Wrath büyük siyah elması yemin için dışarı çıkarmadı. "Bundan emin misin? İnsanları bir bok yapmaya zorlamaktan hoşlanmıyorum - hayatta kalmak ya da spor yapmak için öldürmek istemediğim insanları değil."

"Eminim."

Burun delikleri tekrar alevlendi. Ve sonra Kral başını salladı. "Öyle olsun."

Yüzük takdim edilirken Ruhn devasa taşı öptü. "Bu konuda ve her konuda seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Tanrım."

Tekrar ayağa kalktığında Saxton'a baktı. Avukat hâlâ ona bakıyordu, o mükemmel yakışıklılığa sahip yüz hatlarında anlaşılmaz bir ifade vardı, göz korkutucuydu - ve bu, her zaman söylediği o zekice sözleri, mükemmel tavırlarını ya da güzel ve süslü kıyafetlerini eklemeden önceydi.

"İzin verirsiniz Lordum," dedi erkek, "onu dışarı çıkarmak isterim? Ve şimdi biraz yiyecek için mola vermeniz için iyi bir zaman olacaktır. Önümüzde üç saat daha var."

Ruhn, Wrath'ın birkaç şey söylediğini ve Saxton'ın cevap verdiğini belli belirsiz fark ediyordu.

Tek odaklanabildiği şey, tekrar içeri çekildiği gerçeğiydi.

Yapmak istediği son şey, ister saldırgan ister savunmacı olsun, herhangi biriyle ya da herhangi bir şeyle kavga etmektir.

Her şeyi geride bırakmıştı.

Ama Kral'ını inkâr edemezdi. Ya da evet, neden birinin o avukatı güvende tutmak istediğini anlayabiliyordu. Bu beyefendi çok zekiydi ve Kral'ın burada yaptığı her şeyin ayrılmaz bir parçasıydı. Ruhn malikânedeki yemek masasında anlatılanları duymuştu. Saxton vazgeçilmezdi.

Şansı yaver giderse, dedi kendi kendine, bu sefer kimseyi öldürmek zorunda kalmayacaktı. Bu kısımdan gerçekten nefret ediyordu.

Bu işte çok ama çok iyi olmasına rağmen.

-

Sadece insanlar.

Novo ve John Matthew, kış gecesi gezgini çiftin rüzgar yönündeki gölgelerinde yeniden belirdiğinde, onların düşman olmadıkları gayet açıktı. Bu, iki adamın potansiyel bir tehdit olmadığı ve dolayısıyla öldürülebilecekleri anlamına gelmiyordu. Ancak onlar tarafından uygun bir provokasyon yapılması gerekiyordu ve her ne kadar bu boku tasarlayabilecek olsa da, bu hem korkakça bir hareketti hem de kurallara aykırıydı.

Nişanlanmaya zorlanmadıkça yaşa ve yaşat.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

John Matthew başını salladı. Sonra bulundukları yeri işaret etti.

"Evet, yolumuza devam etsek iyi olur."

Yirmi dakika sonra sektörlerinin ilk ayağını tamamlamışlardı ve artık geri dönme zamanı gelmişti. Ve bu çok komikti - bir bloğu keserlerken, sahada geçirdiği ilk birkaç geceyi hatırladı. Bu tür bir işin en büyük zorluklarından biri, burada bulunduğunuz her dakika yalın kılıç bir mücadele içinde olmadığınız için hayal kırıklığına uğramamaktı.

Her nasılsa, sürekli kavga edeceğini düşünmüştü.

Evet, yarı yarıya değil. Her şeyin disiplini -ve hala üzerinde çalıştığı bir şey- dakikalar çeyrek saatlere ve sonra yarım saatlere dönüştükçe yıpranmadan zinde kalmaktı. Gecenin ilk saniyesinde olduğu gibi son saniyesinde de zinde olmanız gerekiyordu, çünkü ne zaman-

Yeni kulaklığı çalıştığında eldivenli elini kaldırdı ve kulaklığı yerine daha da itti. "Kahretsin."

Ne dilediğine dikkat et, diye düşündü silahını tekrar çıkarırken.

John Matthew onun omzuna dokundu ve o da başını salladı. "Evet, ben sol tarafa geçeceğim."

Saniyeler sonra, bir it dalaşına dönüştüler. Paradise ve Phury bir avcıya karşı koyuyor, daha az güçlü olanı ara sokakta geriye itiyorlardı. Ama uzak uçta iki kişi daha ortaya çıkmıştı.

Novo hızlı bir hesaplama yaptı ve saldırıya geçerek ileri atıldı. Silahını kullanırsa ikincil hasar verme ihtimali çok yüksekti, bu yüzden koşarken silahını yeniden kılıfına soktu ve hançerlerinden birini kınından çıkardı.

Dişlerini göstererek ve kalbinde büyük bir öfkeyle, soldaki daha küçük olana bir tren gibi çarptı ve ne olduğunu anlamadan onu yere serdi. Onu bıçakladı

Sonra da boştaki eliyle deri ceketin önünü kavradı ve kafatasının arkasını buz tutmuş kar yığınınına sokmaya başladı, tekrar, tekrar ve tekrar.

Siyah kan yüzüne sıçradı, gözlerine ve ağzına girdi, hastalıklı tatlı tadı, bağırsaklarına giden yolu yakan soğuk nefeslerle karıştı.

Zihninin loş girintilerinde, diğerine geçmesi gerektiğini biliyordu. Omega'ya geri dönebilmesi için hançerini bu lanet şeyin göğsünün ortasına saplaması ve sonra da savaşa yardım etmeye devam etmesi gerekiyordu.

Yine de kolu bir piston gibiydi ve çarpma noktasının altındaki karda oluşan siyah leke giderek genişledi. En fantastik kısmı ne? Avcı olan biten her şeyin farkındaydı, neden olduğu acı onun şok olmuş yüz ifadesinde ve öğrenen nefeslerinde kayıtlıydı.

Bir küçüğü "öldürmenin" tek bir yolu vardı.

Onları var olmayan kalplerinden bıçaklamak zorundaydınız. Böylece bunu bir yıl boyunca sürdürebilirdi ve o bok parçası, türünün bu ölümsüz katili, her vuruşta yeni bir acı duyacaktı-

Sol kulağının yanında bir kurşun cızırdadı ve başını kaldırıp baktı. Yaklaşık on beş metre ötede, başka bir avcı ara sokağa girmişti, oynamaya hazırды ve avucunda bir kaniş atıcısı vardı.

Silahı tam ona doğrultmuş olmasaydı, bu bir şaka olabilirdi - biraz daha yaklaşsaydı, tam isabet olurdu.

Novo yuvarlandı ve etkisiz hale gelen avcıyı kalkan olarak üzerine çekti. Bu sırada hançerini kaybetti ama başka seçenekleri de vardı; kalçasına uzanarak silahını çıkardı, yüzünün etrafında uçuşan çeşitli vücut parçalarının arasından geçirdi ve mermi yağdırmaya başladı.

Yeni gelen avcıyı omzundan yakaladı, çarpmanın etkisiyle o tarafa doğru savruldu ama aldığı yara piçi pek yavaşlatmadı, şarjörü bitene kadar ateş etmeye devam etti. İyi haber mi? Avcının ayaklarını yerden kesti. Kötü haber? Bir sonraki kalp atışında, ölümsüz geri döndü ve ikinci bir silah çıkararak patladı.

Orospu çocuğu Novo, kendi yeni klipsi için üstündeki sarkık bacaklı, kokuşmuş, sızan yarı-corpse'un arasından geçti.

Çok geç. Çok koordinasyonsuz. Ölecekti-

Göz ucuyla bir hareket gördü ve onu tanıması bir saniyeden fazla sürmedi: Cennet gölgelerin arasından çömelmiş bir şekilde fırlamıştı ve açıkça tetikçiyle mücadele etmeye hazırdı.

Tanrı'ya şükür. Ama Novo hiçbir şeyi hafife almıyordu. Yedek şarjörünü silahının kabzasına yerleştirmeyi ve namluyu kaldırmayı başardı, ancak Cennet'i vurmak istemediği için tetiği tuttu-

Biri Novo'nun silahının tam önünden geçti ve doğrudan avcının sıktığı kurşunların üzerine düştü. Parıltı soldan geliyordu ve o kadar hızlı hareket ediyordu ki, dost mu düşman mı olduğunu anlayamadı.

Ancak o zaman tam olarak kim olduğunu anladı.

Peyton Paradise'a işini yapması için fırsat vermedi. Ona doğru hızla ilerledi ve Novo'yu kurtarmak için tasarlanan savunma stratejisini ortadan kaldırarak onu menzilden çıkarıp bir kar yığınının içine düşürdü.

Silahlı avcı iki el daha ateş etti, ama kör şans eseri iskaladı, sonra da kaçma fırsatını değerlendirerek geri döndü ve lanet olasıca gibi koşmaya başladı.

Fazla uzaklaşamadı. Zsadist onun peşindeydi, bir patlama sesi! ve bir ışık parlaması hızlı bir şekilde ortadan kaldırıldığını haber veriyordu.

Ve böylece, olay yerine gelen diğer tüm yedekler sayesinde, aksiyon kendini gösterdiği gibi aniden sona erdi.

"Senin derdin ne lan!" diye bağırdı Phury Kardeş.

O ve John Matthew karda hızla ilerlerken, sessiz dövüşçünün de en az Kardeşi kadar Kesinlikle Batshit Rip Ass olduğu çok açıktı.

Novo daha küçük olan battaniyesini biraz yana itti ve başını kaldırdı, böylece kışının tekmelenmesini görebildi. Ayrıca kendi üzerinde kurşun yarası olup olmadığını kontrol etmeye başladı.

Bu sırada Phury, Peyton'ı Paradise'ın üzerinden streç film gibi sıyırdı ve Kardeş, dövüşçüyü şehrin bir ucundan diğerine fırlattı. Peyton hayal kırıklığı yaratan bir çeviklikle yere indiğinde ortalık karıştı.

Phury kar yığınının üzerinde yürüdü. "Bunun neyle ilgili olduğunu açıklamak ister misin?" Kardeş parmağıyla, bok tekmelerinin üzerine çıkmış ve derisindeki karı fırçalayan Paradise'a işaret etti. "Ekibimizi tehlikeye attın, iki kişinin hayatını tehlikeye attın ve bize bir avcıya mal oldun."

Peyton kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini Phury'nin sol omzunun üzerindeki bir noktaya dikti. Sonra Novo'nun yanına gelene kadar etrafta volta attı. "Cennet'in başı dertteydi."

"Affedersiniz?" dedi kadın. "O da neydi?"

Peyton ona bakmayı reddetti. "Silahı vardı. Silahı çevirip onu yüzünden vurabilirdi."

"Ama o beni gördüğünde," diye karşı çıktı, "silahın kontrolünü ele geçirmiş olurdum. Tamamen dikkati dağılmıştı."

"Bunu bilemezsin." Peyton başını salladı. "Kesinlikle bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum." Cennet sokağın karşısına geçip erkeklerle kafa kafaya çarpıştı. "Değerlendirmeyi yapmıştım ve infaz ediyordum. Eğer o silahı çıkarmasaydım Novo'yu öldürebilirdi."

"Ve tekrar söylüyorum, bunu bilmiyorsunuz."

Novo gözlerini devirdi. Endişen için teşekkürler, pislik.

Ve bu arada, neden bu tartışmayı benim üzerimden yapıyorsunuz?

Tanrı aşkına, tam temaslı hakemlik oynamak istemediği sürece artık ayağa kalkmak yoktu.

Paradise ellerini havaya kaldırdı. "Ama bunu öğrenme şansım olmadı, değil mi? Çünkü benim ihtiyacım yokken sen lanet olası bir kahraman olmaya karar verdin."

Novo, güçlkle hareket eden avcıyı kendinden uzaklaştırıp ayağa kalkarken, "Vaaz ver kardeşim," diye düşündü.

"Bu kabul edilemez." Phury telefonunu aldı. "Bir sonraki duyuruya kadar saha dışındasın."

"Ne!" Peyton omzunun üstünden bakarak doğrudan Kardeş'e dik dik baktı. "Ne için!"

"Protokole uymuyor." Phury avucunu uzattı. "Kapa çeneni. Seni temin ederim, söyleyeceğin hiçbir şey yardımcı olmayacak."

Hançer birdenbire büyük bir daire çizerek geldi, saplama hareketi doğrudan Novo'nun göğsünün ortasına doğru bir yörüngede ilerliyordu.

Ön kolunu yakalamak için kollarını havaya kaldırdığında içinden bir çığlık koptu: Ağır yaralı avcı bir şekilde onun atılmış bıçağını bulmuştu... ve ona geri vermek için elinden geleni yapıyordu. Ve zombi, tüm sızıntılarına rağmen inanılmaz derecede güçlüydü.

Özellikle de çektiği o siyah kan yüzünden elleri serbest kaldığında-

Hançer kalbine saplandı ve kurşun geçirmez yeleğini delip geçti.

Acı yoktu, ki bu muhtemelen iyi bir şey değildi ve tekrar kar yığınının üzerine düştüğünde başını kaldırabildi ve hâlâ avcının yumruğunun pençesinde olan silahın kabzasının göğüs kafesinin tam ortasına saplanmış olduğu açıklanamaz görüntüsüne bakabildi.

Garip bir şekilde, nefesinin beyaz bir bulut halinde dışarı fırladığını ve sanki yenmiş gibi gecenin içinde dağılıp gittiğini fark etti. Ya da belki de bu ruhunun bedenini terk etmesiydi?

Son görüntüsü, ona gülümseyen, çılgın gözleri zaferle parıldayan, gülmeye başladığında sallanan ağzından siyah kan sızan daha küçük bir şeydi.

Ve sonra kafası patladı, kurşunlar bir yönden ya da başka bir yönden delik deşik oldu, kemik parçalandı, beyin maddesinin ince bir sisi acı soğuk gece havasına atomize oldu.

Onun için bu kadardı.

Bilincini kaybetti, büyük siyah bir boşluk üzerine çullandı, Azrail'in cübbesi üzerine örtüldü, kumaşı o kadar kalın ve ağırdı ki ne savaşılabildi ne de inkar edebildi.

Son düşüncesi, eğitim merkezinin başvurusunu doldurduğu andan itibaren tahmin ettiği kesin ve kaçınılmaz sonucun bu olduğuydu. Tek sürpriz? Bu kadar erken gelmiş olmasıydı.

En azından bir ya da iki yıl dayanabileceğinden emindi.

NINE

A Peyton avcının doğrulduğunu görür görmez bir sorun olduğunu anladı. Ve sonra ölümsüzün omzundaki hançer bıçağının parıltısı, o grotesk, ağzı açık yüzün çılgın bir nefret sırtışına dönüşmesi vardı.

Aynı anda hem sonsuzluk hem de bir andı.

Jilet gibi keskin ucun nereye varacağını tahmin etmek için hassas yay ölçümlerine ihtiyacı yoktu ve kaçınılmaz olanı durdurmak mümkün değildi. Silah görevini yaptı, Novo'nun göğsüne saplandı, kurşun geçirmez yeleğini delip geçti ve korkunç bir şekilde yuvasını buldu-

Yakın mesafeden ateşlenen bir silahın sesi kulaklarında cınladı ve geri sıçradı. Ama bu düşman değildi. Güçlü ve kendinden emin bir şekilde işini yapan Paradise'ti: Tam isabetle sıktığı kurşun avcının kafasının arkasını parçaladı, parçaları konfeti gibi düştü, siyah kan ince bir yağmura dönüşerek beyaz karın üzerine is gibi indi.

Ancak lanet olası küçük adam geri yerine öne düştü, Novo'nun ve hançerin üzerine yığıldı.

Bıçak daha da derine girdiğinde sarsıldı, elleri çırpındı, bacakları tekmelendi. Ve sonra hiçbir yeri kıpırdamadı.

"Manny'yi çağır!" Phury öne doğru atılıp daha küçük olanı çekip çıkarırken şöyle dedi. "Ara şu lanet şeyi-"

"Onu şimdi yakaladım!" Craeg araya girdi.

Peyton, hançerin kabzasının Novo'nun deri ceketine sımsıkı yapıştığını görünce botlarının üzerinde sallanmaya başladı. Bıçak o kadar derine saplanmıştı ki, hiçbir çelik parçası görünmüyordu. Kız ölecekti.

-Eğer çoktan ölmediyse.

Ve bunların hepsi onun suçuydu. Onun sayesinde Cennet o düşmanı çok geç devre dışı bırakmıştı.

Bacakları altından çıkarken, vücudunun alt kısmındaki yapısal bozukluğun farkındaydı çünkü bakış açısı yüksekte yer seviyesine değişmişti. İçinde hiçbir şey kayıtlı değildi, yani fiziksel hisler. Duygusal olarak... bir ateş fırtınasının içindeydi.

Bu sırada Zsadist atladı ve daha küçük olanın kalıntılarını Omega'ya sapladı ve patlama sesi ve ışık parıltısı kaybolurken, diğer herkes Novo'ya yaklaştı, çömeldi, kan lekeli karda bir dizine ya da ikisine birden yerleşti. Peyton artık onu pek göremiyordu; Paradise ve Craeg birer elini tutarken, Phury nabzını kontrol etti ve Boone da botlarının yanına yerleşti.

Tanrım, o hançer. Göğsüne saplanmış.

Peyton kuru bir boğazın içinden yutkundu. "Novo? Yaşıyor mu?"

Söylenecek aptalca bir şeydi. Yine de, ondan gelen her şey boşa gidiyordu-

Gürleyen ayak sesleri. Arkasından geliyor.

Etrafına bakınarak yeni saldırının kaynağına baktı. Ama hayır, orada kimse yoktu; göğsünde çarpan kalbiydi, panik ritmi kulaklarında basınçla yankılanıyordu.

Peyton elini ağzının üzerinde gezdirdi ve deri ceketini boşuna açıp, acısını hafifleteceğini umdu.

ciğerlerinde boğulma. Lanet cerrahi ünite neredeydi?

Ayağa kalkarak diğer dövüşçülerin başlarının üstünü görmek için eğildi... ve neredeyse keşke yapmasaydım diyecekti. Novo kar kadar beyazdı, gözleri açıktı ve üstündeki orta mesafede bir şeye sabitlenmişti. Fade'i mi görüyordu?

Bize geri dön, diye bağırarak istedi. Diğer tarafa bakma... Burada kal!

Ve lanet olsun, onun yüzündeki avcı kanından nefret ediyordu. Kanı onun solgun teninden silmek, onu savaştan, yaptığı hatadan ve bu sonuçlardan arındırmak istiyordu.

Bir lanet okuyarak etrafta volta attı, saçlarını kavradı, çekti, çekti, çekti. Beyni ona, yeterince net düşünebilirse ve kendini tam olarak o kötü kararı verdiği anda durduğu yerde hayal edebilirse, bir şekilde kendini zamanın daha öncesine yerleştirebileceğini ve Cennet'i korumaya çalışmayarak bu sonucu geri alabileceğini söylüyordu.

Ve sonra hepsi hala savaşıyor olabilirler - ya da belki de çatışmanın kazanılmasıyla, bir sonraki savaşı bulmaya hazırlanırken, vızıltılı, trippy zaferinin bir seli içinde etrafta duruyor olabilirler.

"Yaşıyor mu?" dedi kabaca. "O..."

Novo öksürmeye başladı ve çıkan kırmızı kan başını öyle döndürdü ki tekrar karlı zemine düştü. Başını eğerek iki elini önünde birleştirdi ve kusmaya hazırlandı. Ama midesi bulandığı halde kusmadı.

Köşeden dönen seyyar cerrahi ünitenin gürültüsü bir melekler korosunun şarkı söylemesi gibiydi ve Peyton yol açmak için, sırtı en yakın binanın duvarına çarpana kadar kar yığınının üzerinde kendini itti. Karavan durduğunda, Manny Manello direksiyonun arkasından fırladı, elinde bir spor çantası, boynunda bir stetoskop vardı.

"Kımıldatmayın onu," diye bağırdı insan.

Sanki her şeyi mahveden kişi olmak istemiyorlarmış gibi, herkes anında ellerini çekti. Sonra doktora yer açmak için geri çekildiler.

Peyton olduğu yerde kaldı, elleri kafatasının ağırlığını yukarıda tutabilmek için başının iki yanına kilitlendi. Zaman zaman gözlerini kırptığında, pozisyonunu değiştirmesinin tek yolu buydu.

Nefes bile almıyordu.

Bir dakika sonra Ehlena elinde malzeme dolu bir sırt çantasıyla ara sokakta belirdi. Ve sonra Doktor Jane geldi. Ve daha fazla Kardeş.

Zaman zaman gözlerin üzerinden geçtiğini hissediyordu ve yaptığı şeyle ilgili olduğunu bildiği fısıltılar vardı. Bunların hiçbirisi umurunda değildi. Sadece Novo'nun yaşayacağını bilmek istiyordu.

Bir çift bok çuvalı karşıdan karşıya geçip önünde durdu.

Peyton başını kaldırdığında Rhage Kardeş, "Öyle demek istemedin, biliyorum," dedi.

"Hâlâ hayatta mı?" Kahretsin, bu onun sesine bile benzemiyordu. "Lütfen... söyle bana."

"Bilmiyorum. Ama seni buradan çıkarmalıyız."

"Yemin ederim bunun olmasını istememiştim." Gözlerini kapattı ve avuçlarının topuklarını sertçe gözlerine bastırdı. "Bunu istemiyorum."

"Biliyorum evlat. Şimdi geri dönmeliyiz, sen ve ben."

"Peki ya o?" Ellerini indirdi. "Ona ne olacak?"

"Manny, Ehlena ve Jane ellerinden geleni yapıyorlar. Ama tüm kursiyerlerin ana üsse dönmesini istiyoruz. Otobüs burada."

Kahretsin, fark etmemişti bile.

Ayağa kalkmaya çabalarken, Rhage'in büyük eli yardım etmek için oradaydı ve o düzlüğe çıktığında, Kardeş

Üstünü ara.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu öğretmenine.

"Silahlarınızı çıkarıyorum."

"Tutuklu muyum?"

Rhage başını salladı. "Hayır, gerçekten intihara meyilli görünüyorsun."

-

Peyton eğitim merkezine dönmenin ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Zaman herhangi bir birimle ölçülebilecek bir şey olmaktan çıkmıştı; daha çok uzayın enginliği gibiydi, hiç bitmeyen, hesaplanamayan, kendinden ve herkesten daha büyük. Ayrıca yeraltına ve Kardeşlik'in tesisine nasıl geldiğinden de tam olarak emin değildi. Otobüs yolculuğunu ya da tesise girişini hatırlamıyordu ve dinlenme odasına nasıl geldiğini, bir sandalyede nasıl oturduğunu da hatırlamıyordu.

Biraz hareket etmiş olmalı. Koridorda buharlaşmadığı ya da buraya taşınmadığı kesindi. Beyni düzleşmişti-

Tanrım, o kelimeyi kullanmak istemedi.

Kollarını kaldırdığında, ellerinden birinde bir içki şişesi olduğunu fark etti - bu kez cin, Beefeater. Ve kapağı kapalıydı. Ve birisi içindekinin dörtte birini içmişti.

Müebbet hapis cezası almış bir mahkûmun teslimiyetiyle dinlenme odasına baktı. Yalnızdı ve oradaki saat birkaç saatin geçtiğini gösteriyordu.

Novo daha ne kadar ameliyatta kalacak diye düşündü. Rhage bir ara gelip ona Novo'nun sokaktaki durumunun stabilize olduğunu ama klinikteki ameliyathanede daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Yaşıyor muydu-

Dinlenme odasının kapısı açıldı ve gelenin kim olduğunu görünce cin şişesine odaklandı. Koluna açık boynu ağzına götürmesini emrettiğinde, uzvu itaat etmeyi reddedince hayal kırıklığına uğradı.

İlginç. Görünüşe göre felç olmuştu. "Nasılsın... ne yapıyorsun?" Paradise hemen içeriden sordu Odaya.

İşler daha da kötüye gidemeyeceğine göre, ne olacaksa olsun dedi ve ona baktı. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş ve şişmişti, soğukta gözyaşlarını fırçaladığı için yanakları kıpkırmızıydı ve siyah polarının fermuarını açıp tekrar kapatırken elleri titriyordu.

"İyi, ya sen?" diye mırıldandı.

"Peyton, hadi."

"Ne söylememi istiyorsunuz? Silahlarımı elimden aldılar çünkü kendimi öldüreceğimi düşündüler- ve biliyorsunuz, bence bu mantık çok sağlamdı. Bu sorunuzu cevaplıyor mu?"

Kız ona öylece bakınca, adam küfretti. "Özür dilerim."

Gözlerini indirerek, etiketin üzerindeki küçük İngiliz muhafızı inceleyene kadar şişeyi elinde çevirdi. Keşke iki boyutlu bir çizimle yer değiştirmenin bir yolu olsaydı - bir görüntüden başka bir şey olmamayı tercih ederdi.

"Ondan haber var mı?" diye kabaca sordu.

"Henüz değil. Dışarıda volta atıyoruz. Ehlena hâlâ biraz zaman alacağını söyledi."

"Buraya bu yüzden mi geldin? Bana bunu söylemek için." "Bilmeye hakkın olduğunu düşündüm."

"Buna minnettarım." İçine titreyerek bir nefes çekti. "Biliyor musun, gerçekten de lanet işini yapmana izin vermeliydim."

"Peyton..."

Belli belirsiz, hayatlarının geri kalanında onun adını bu şekilde söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Sanki heceleri olan bir hıçkırıkmış gibi.

Kadın öne çıktı ve onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bu bir hataydı. Bir tür ani tepki."

"Eğer o ölürse, ben bir katilim." "Katil değilsin."

Peyton sadece başını salladı. Sonra ona baktı ve gözlerini sabit tuttu.

Düşük at kuyruğundan kurtulmuş sarı saç tutamları tavanın gömme ışıklarında parlıyor, ona bir hale veriyordu ve bu uygun görünüyordu. O bir azizdi, altın kalpli bir kadındı.

Sonra da o küçüğün kafasını uçuran o sert atışı düşündü.

Tamam, iyi, altın gibi bir kalbi ve bir keskin nişancının nişancılığı vardı.

Ani bir netlikle onu oryantasyon sırasında hatırladı, o zehirli ordövrleri yedikten ve hastalandıktan sonra devam etmesine yardım etmişti, sonunda acımasız dayanıklılık testinin son ayağında yorgunluktan bayılana kadar onu çekip çevirmişti - sonra o devam etmişti. Ayrıca onun sınıfta her zaman dikkatini veren, sınavlara hazırlanmak için çok çalışan, iyi sorular soran pek çok görüntüsü vardı. İster göğüs göğüse dövüş, ister ağırlık odasında demir pompalamak ya da engelli parkurlarda koşmak olsun, fiziksel eğitimin her bölümüne de aynı odaklanmayı ve adanmışlığı getirmişti.

Bulunduğu işi yapmak için son derece nitelikliydi.

Dahası neydi? Onun o sokakta yaptığı aramayı asla yapmayacağına bahse girmeye hazırdı. Kendisine ihtiyaç duyulmayan bir yere asla adım atmazdı.

Onun tepkisini "ani tepki" olarak adlandırmıştı.

Hayır, sorun o değildi. Onu sanki kendi dışisiymiş gibi koruyordu. Onu kurtarmak için kendini tehlikeye atıyordu - oysa aslında kurtarılması gerekmiyordu ve endişelenmesi gereken o değildi. Eğer o daha küçük olanla mücadele eden başka biri olsaydı? Müdahale etmezdi.

Kaşlarını çatarak, kadının boğazındaki bir şeyle oynadığını fark etti. Zincir üzerinde küçük bir tılsım. Daha önce hiç böyle bir şey takmamıştı ve Tanrı biliyordu ki, annesinin mücevherleri hep büyük evlerin gösterişli parçalarıydı, bu kadar zarif ve basit bir şey değil.

Craeg'den olmalı.

Beyaz altın, muhtemelen, diye düşündü. Platin bile değil. Yine de bunun paha biçilmez olduğunu düşündüğüne şüphe yoktu.

İnce parmaklarının narin kolyesindeki tılsım her neyse onunla uğraşmasını izlerken, fantezisini bırakması gerektiğine dair çok net bir kanıya vardı.

"Dinle Peyton, dün gece söylediklerin hakkında-"

"Ben bir şey demedim. Sadece bir şakaydı. Kötü zamanlanmış, aptalca bir şakaydı."

Bunu takip eden sessizlik, o sokakta kendisine yaptığı Gronk/linebacker hareketini hesapladığını ve yalan söylediğini bildiğini gösteriyordu. Ama o anda, sanki konuşma hoparlörlerden yayınlanıyormuş gibi, kapı açıldı ve evet, tabii ki gelen Craeg'di.

Erkek sert bir sesle, "Onu şimdi kapatıyorlar," dedi.

Vay canına, diye düşündü Peyton erkek ona dik dik bakarken. Bu bakış, içi boş bir mermi kadar hasar verebilirdi ve bunu biliyor olmalıydı, çünkü kendisi de tarlada başından vurulmuştu.

"O iyi olacak mı?" Paradise ayağa kalkıp eşinin yanına giderken şöyle dedi. "İyi mi?"

"Bilmiyorum." İkilinin kucaklaşması tamamen karşılıklı destekle ilgiliydi ve Peyton'ın kendini bir

Yabancı. Uygun bir şekilde. "Durumu kritik. Ama beslenebileceği gönüllüler arıyorlar, bu da bir şansı olduğu anlamına geliyor. Dinle, ona damarımı versem sorun olur mu-"

"Aman Tanrım, evet. Tabii ki."

Peyton konuştu. "Bunu benden istemeyecektir."

O düşmanca gözler tekrar ona doğru döndü. "Kimse sana sormuyor."

Demek böyle olacak, diye düşündü Peyton. Ama adamın pozisyonunu anlamak zor değildi.

Sikeyim.

Craeg kendini yere atamadan Paradise aralarına girdi ve avuçlarını göğüs kaslarına dayayarak oğlunu geri itti. "Sakin ol, tamam mı? Takımda daha fazla sakatlığa ihtiyacımız yok."

O noktada sesini alçalttı ve ikisi arasında özel bir alışveriş oldu, hepsi şşşt sesiyle hızlı kelimelerdi. Ve sonra Craig kapıyı yumruklayarak açtı ve gitti.

Paradise derin bir nefes aldı. "Bak... Sanırım konuşmamız gerek."

"Hayır. Yapmıyoruz ve yapmıyoruz." "Peyton. Bu gece ne oldu-"

"Bir daha asla olmayacak. Büyük ihtimalle beni programdan atacaklar ama atmasalar bile bu hatayı bir daha yapmayacağım. Kendi başınasın."

"Bekle bir dakika. Bakar mısınız? Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Biliyorum, biliyorum." Yüzünü ovuşturdu. Şişeden bir yudum daha aldı. Çığlık atmak istedi. "Bitti, Paradise. Tamam mı? Bitti ve bana öyle bakmayı kes."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. "Peyton, özür dilerim."

"Hata yapan bendim, sen değil." Çifte anlamı örtbas etmek için başını salladı. "Craig'den de özür dileyeceğim. Bana söylemek zorunda değilsin."

Kapı tekrar açıldı ama bu kez Rhage Kardeş kafasını içeri soktu. "Tamam, Novo ameliyattan çıktı ve en azından hayatta. Seninle bir olay değerlendirmesi yapmamız gerekiyor, sonra da psikolojik değerlendirmeden geçmen için bir randevu ayarlayacağız."

Peyton cevap vermeyince, Kardeş arkasındaki koridora başıyla işaret etti. "Hadi evlat, beni ofise kadar takip etmelisin."

Peyton ayağa kalkarken, haksız bir eylemi haklı çıkarmanızı gerektiren bir kesintinin, diğer seçeneğinizden bir adım önde olmasının hayatınız hakkında üzücü bir yorum olduğunu düşündü - bu da karşılıksız sevginizin nesnesiyle karşılıksız aşk hakkında canlı bir tartışma oldu.

Ah, evet, seçimler, seçimler.

Çıkışa doğru giderken Beefeater'ı yan masaya bıraktı ve Paradise'a yaklaşırken durakladı.

Uzanarak elini onun koluna koydu ve güven verici olduğunu umduğu bir şekilde onu sıktı. "Özür dilerim. Her şey için. Hepsi benim suçum, hepsi benim hatam."

Kız cevap veremedi, adam elini bıraktı ve dışarı çıktı.

Beton salonda, stajyerlerin geri kalanı ve birkaç Kardeş klinik alanının etrafında dolanıyordu ve onu gördüklerinde herkes heykele dönüştü, botlarını sallayarak durdu, fısıldayarak konuşanlar sustu.

Hiçbirine ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

O da başını eğip yoluna devam etti.

TEN

"Y

Yol ayırımından sağa dönmek isteyeceksiniz."

Saxton konuşurken, kamyonun farları zaten yolu gösteriyor olmasına rağmen ön camı işaret etti. Yanında, Ruhn direksiyonun arkasındaydı, erkeğin büyük ellerinden biri on iki noktada rahatça duruyordu, diğer avuç içi uyluğunun üzerindeydi.

Bitty'nin amcası mükemmel bir şofördü. Akıcı, istikrarlı, yolda Alaska'ya rakip olacak kadar buz tutmuş kar yığınları olmasına rağmen devasa Ford'un -her neyse- tam kontrolündeydi.

Güvende hissetmek güzeldi.

Bir de erkeğin harika koktuğu gerçeği vardı. Sabun, şampuan ve tıraş kremi gibi temiz, güçlü bir kokuydu ama süslü püslü bir koku değildi. Peki ya Ruhn'da? Palmolive bir kolonyaydı.

Erkek olan, "Bir dahaki sefere demateryalize olabiliriz," dedi. "Caldwell'in giriş ve çıkışlarını henüz bilmediğim için üzgünüm."

Damarımı almanı sağlayabilirdik ve sen de beni takip edebilirdin-

Saxton bu düşünce sürecini hemen durdurdu. "Yolculuk hiç de kötü değildi. Aslında, uzun zamandır

motorlu bir araca bindim. Oldukça hoş, değil mi?"

Otomobillerin ne kadar hipnotize edici olabileceğini unutmuştu; motorun sessiz uğultusu, ayaklarının dibindeki sıcak hava akımı, yumuşak bulanık manzara -ki bu durumda her şey bozulmamış karla kaplı yumuşak, inişli çıkışlı çiftlik tarlalarından ibaretti.

"Size bir şey sorabilir miyim?" dediğini duydu.

"Çok mu sıcak?" Ruhn şöyle bir baktı. "Isıyı düşürebilir miyim?"

Erkek kadranlara uzandığında, Saxton başını salladı. "Sıcaklık mükemmel. Teşekkür ederim."

Bir süre sonra Ruhn tekrar içeriye baktı. "Çok mu hızlı gidiyorum?"

"Hayır, sen müthiş bir şoförsün."

O yanaklara vuran bir allık mıydı? Saxton merak etti.

"Her neyse, sadece merak ettim..." Boğazını temizledi ve bunun neden garip hissettirdiğini tam olarak belirleyemedi. "Farkında değildim

Savaşla ilgili bir geçmişiniz varmış. Savaşta olduğunu varsayıyorum - Güney Carolina'da düşmanla çatışmaya girdiniz mi?"

Yanıt gelmeyince, göz ucuyla baktı. Ruhn'un eli artık direksiyonda rahat değildi, parmak eklemleri bembeyaz görünüyordu ve kaşları artık iyice aşağıya inmişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Saxton. "Sizi gücendirdim. Özür dilerim."

"Hayır, öyle değil."

Ancak erkek devam etmedi ve herhangi bir cevap gelmeden bir sonraki sapağa vardılar.

Saxton, "Buradan yukarı, bir sağa daha dön," diye mırıldandı.

Ruhn arabayı yavaşlattı, flaşörlerini yaktı ve yön değiştirdi. Ardından, yaklaşık iki yüz metre ileride, yolun kenarında Blueberry Farm Estates yazan, dikkat çekmeyecek şekilde aydınlatılmış bir tabela belirdi.

Saxton koyu sessizliğin içinde konuştu. "Ailesi orada yaşıyor, yani Rocke ve Lyric. Blaylock'un efendisi ve mahmenleri. Sorunla ilgili olarak ona gelenler onlardı, bu yüzden yaşlı kadın burada biraz daha uzakta olmalı."

"Burası mı?" Ruhn, üzerinde elle boyanmış bir numara bulunan tek bir posta kutusunun yanına geldiklerinde sordu.

"Adres bu, evet."

Araziye giden araba yolu sürülmemişti ama kar örtüsünü bozan en az bir dizi iz vardı. Belki de dişiyi taciz eden insanlar onu bir kez daha ziyaret etmişlerdi?

"Bu sarsıntılı olacak," dedi Ruhn. "Sıkı tutunun."

Saxton, sürülmüş ilçe yolundan en fazla bir arabanın geçebileceği bir şeride doğru yalpalayarak ilerlerken kapıyı tutmak için elini uzattı. Çorak ağaçlar ve çalılar omuzları tıkamıştı, sanki Doğa Ana girişi onaylamıyor ve bildiği tek yolla bu izinsiz girişi düzeltmeye çalışıyordu.

Öne doğru eğilerek yukarı baktı ve sıcak aylarda tepesinde yapraklardan bir tünel oluştuğunu hayal etti.

Ve çiftlik evi vardı.

Malikâne düşündüğünden daha büyüktü. Kafasında bir hobbit kulübesi büyüklüğünde, belki de çarpık panjurlu ve güvenilmez görünen bir bacası olan bir şey hayal etmişti. Oysa yapı, altta on iki camlı dört penceresi, geniş bir ön kapısı ve üstte altı camlı sekiz penceresi olan düzgün bir tuğla evdi. Arduvaz çatı sağlamdı ve kıyamete kadar ayakta kalabileceği belliydi ve evet, panjurlar vardı ama hepsi mükemmel bir şekilde asılmış ve siyaha boyanmıştı.

Her iki bacadan da dumanlar yükseliyordu. Onlar da ok gibi düzdü.

Bir de ağaç vardı. Ya da daha fazlası... bir ağaç.

Evin önündeki çemberin ortasında, zarif, kalın gövdeli bir akça ağaç, sanki gökyüzüne uzanıyormuş gibi topraktan çıktı, büyük uzuvları dışarı ve yukarı doğru uzanıyordu, şekli o kadar mükemmel dengeliydi ki, kesinlikle İlâhi Takdir'in elinin var olduğunu ve Yaratıcı'nın gerçekten bir sanatçı olduğunu kanıtlıyordu.

Yine de her şey pastoral ve huzurlu değildi.

Sol köşedeki ikinci kat penceresinin bir camı eksikti. Ya da en azından, altı kareden birine bir parça kontrplak yerleştirilmiş gibi görüldüğü için durumun böyle olduğunu varsaydı.

Nedense bu, soğuk havanın yapmadığı bir şekilde onu ürpertti.

Ruhn kamyonu parlak ön kapıya çıkan sığ basamakların önünde durdurdu. "Bizi bekliyorlar, değil mi?" dedi erkek.

"Gerçekten. Daha doğrusu torununu aradım. Kadın için bir iletişim numaram yok."

Saxton kapısını açtı, kış soğuğu yapay olarak yarattıkları sıcaklığı fethetmeye kararlıymış gibi içeri doluyordu ve Merrell'lerini kara soktuğunda çıkan gıcırtılı, çıtırdayan ses ortam sıcaklığının sıfırın altında olduğunu bir kanıtıydı. Derin bir nefes aldığı anda, odun dumanı kokusu sinüslerinde çınladı ve Vermont reklamlarını düşünmesine neden oldu.

Birinci katın ışıkları yanıyordu ve aralanmış perdelerin arasından, çizgileri eski çağlardan kalma ev yapımı mobilyaları ve çiçekli desenleri Kükreyen Yirmiler'de modası geçmiş kâğıtlarla kaplı duvarları gördü.

Bunun düşüşte olan bir hayat olmadığını, Eski Yollar'ın korunduğunu düşündü.

Ruhn kamyonun kasasına yaklaştığı sırada ön kapı açıldı ve kapının eşiğindeki kadın aslında

Saxton'ın beklediği gibi: hafif kambur, küt kesilmiş beyaz saçları ve derin çizgileri olan hoş bir yüzü vardı. Ama gözleri tetikteydi, gülümsemesi genişti ve ev yapımı elbisesi ütülüydü ve ince dantel bir yakası vardı.

Vampirlerin hayatlarının sonuna kadar hiçbir şekilde yaşlanmadıkları düşünülürse, on yılı, belki de daha fazlası vardı. Ama bundan daha uzun değil.

"Siz Saxton olmalısınız," dedi. "Kral'ın avukatı. Ben Minnie. Miniahna'nın kısaltması ama lütfen bana Minnie deyin."

Saxton karda ilerlerken, ön verandadan gelip giden ayak sesleri olduğunu fark etti. "Evet, madam. Bu da Ruhn, benim... yardımcım."

Arkasından Ruhn bir şeyler mırıldandı ve eğilerek selam verdi.

"Lütfen, ikiniz de içeri girmez misiniz?"

Kadın kenara çekilince Saxton merdivenlerden yukarı çıktı ve Ruhn da onu takip ederek sıcak, altın rengi içeriye girdi. Havaya sinen tarçın ve tatlı bir şey kokusu, İlk Yemek için bir şey almayı unuttuğunu fark etmesine neden oldu - ah, bu balmumu muydu?

Ayakkabısının tabanlarındaki karı paspasın üzerinde ezerek etrafına bakındı. Hemen ileride, düzenli olarak cilalandığı belli olan oymalı ahşap trabzanlı bir merdiven vardı ve limon kokusunu aldığı yer de orası olmalıydı.

"Bize çay yaptım." Ön salonu işaret etti. "Oturur musunuz?"

"Elbette, madam. Sanırım ayakkabılarımızı çıkarmalıyız."

"Buna gerek yok."

"Sadece bir dakika." Ve bir de ne görsün, Ruhn botlarının bağcıklarıyla uğraşmaya başlamıştı bile. "İz sürmekten nefret ediyorum."

"Minnettarım," dedi Minnie. Saxton tekrar eğildiğinde kadın biraz daha gülümsedi. "Çok güzel davranışların var. Bana Rhysland'ımı hatırlatıyorsun, mekânı cennet olsun."

"Kutsanmış olsun, evet."

"Ben içecekleri getirene kadar burada oturun."

Minnie gitti ve Saxton şöminenin yanındaki kanepeye oturdu. Ocağın etrafına mavi beyaz Hollanda çinileri döşenmişti ve eski pirinç çamurluğun önüne mavi beyaz dokuma bir halı serilmişti. Odanın geri kalanı Viktorya dönemi kırmızısı ve lacivertiyle kaplanmıştı.

Omzunun üzerinden bakarak pencereden dışarı, karlı manzaraya baktı. Kitap okumak için ne mükemmel bir yer, diye düşündü ve sonra rahatına bakarken yalnız olduğunu fark etti. Ruhn hâlâ kapının yanında duruyordu, erkeğin elleri önünde kavuşturulmuştu, başı öne eğikti, vücudu sanki evde bulundukları süre boyunca böyle kalmaya hazırmış gibi dinleniyordu.

"Ruhn? Gel ve benimle otur."

Ruhn başını salladı ve yukarı bakmadı. "Burada, kapının yanında beklemeyi tercih ederim."

"Bizimle oturmamanızın daha uygunsuz olacağına inanıyorum."

"Oh. Tamam."

Soğuk, ateşin sıcaklığıyla iyice bastırılmış olsa da erkek tavşan yeleğinin içine gömülmüş gibiydi ve Saxton, Ruhn'un daha küçük görünmeye çalıştığını hissetti. Ve tabii ki, sanki tüm ağırlığını mobilyaya vermek istemiyormuş gibi yavaşça kanepenin diğer ucuna oturdu.

İyi bir nedeni olmasa da, muhtemelen kötü bir nedeni vardı, ne kadar yakın olduklarını fark etmemek zordu. Rahat kanepeler iki kişi için oldukça büyüktü -biri Ruhn kadar iri olmadığı sürece... ve kalçaları neredeyse birbirine değiyordu.

İşini yapmak için buradasın, diye libidosunu bilgilendirdi. Gardiyanını süzmek için değil.

Minnie elinde bir tepsiyle içeri girdi ve o daha fazla uzaklaşmadan Ruhn koltuktan kalkıp ağırlığı ondan aldı.

"Bunu nereye koyabilirim?" diye sordu. "Oh, tam buraya. Lütfen."

Ruhn çayı sehpaye bıraktı ve eğildiğinde ateşin ışığı başının tepesindeki uzun saçlarına vurdu ve ay ışığındaki yeni bakır gibi parıldamasına neden oldu.

Ona dokunmak nasıl olurdu-

"Saxton?" Minnie söyledi.

Kendine geldiğinde, kadının kendisine sorguyla baktığını gördü ve bir kumar oynadı. "Biraz çay iyi olur. Teşekkür ederim."

"Bu Earl Grey."

"En sevdiğim." Kendini odaklanmaya zorladı ve ocağın olduğu yöne baktı. "Şöminenin etrafındaki Delft çinileri için sizi takdir etmeliyim. Olağanüstüler."

Minnie, sanki az önce ona yavrusunun gezegendeki en harika şey olduğunu söylemiş gibi gülümsedi. "Rhysland'ım, onları Eski Ülke'deki evimizden getirdi. Onları oradaki usta bir insandan satın almış ve 1705'ten beri ocağımızın etrafında duruyorlarmış. Burada daha iyi bir yaşam bulmak için büyük denizin ötesine gitmemiz gerektiğine karar verdiğinde, ayrılmak için çok üzgün olduğumu biliyordu ve onları benden habersiz özenle paketleyerek götürdü. Bu araziye alabilmemiz için elli yıl, bu evi inşa edebilmemiz için de bir on yıl daha geçmesi gerekti ama Rhysland'ım..." Gözleri sulanırken elbisesinin cebinden bir mendil çıkardı. "Bana ne hakkında olduğunu söylemedi ve onları buraya sürpriz olarak yerleştirdi. O

bana onların geleceğimize uzanan bir köprü, geçmişimizi bizimle birlikte getiren bir bağ olduğunu söyledi."

Minnie kendini toparlamaya çalışırken, Saxton ona biraz mahremiyet vermek için eğilip çinileri inceledi ve sonra da büyüldü. Beyaz karoların her birinin ortasında mavi renkle yapılmış küçük tuhaf bir sahne vardı; yel değirmenleri, manzaralar, balıkçı tekneleri ve işlerinin başındaki insanların tasvirleri, esintili, ressamca bir tarzda yapılmış ve köşelerde dekoratif kıvrımlarla tamamlanmıştı. Genel etki çok hoştu ve bir servet değerindeydiler. Bunlar ustaların döneminden kalmaydı.

"Şeker alır mısınız, nazik avukat?"

Saxton başını salladı. "Evet, teşekkür ederim hanımefendi. Sadece bir tane."

Ona porselen bir fincan uzattı ve dibindeki küpü küçük gümüş bir kaşıkla karıştırdı. Ruhn çayı reddetti ama büyük bir parça tarçınlı kahve keki aldı.

"Çok lezzetli görünüyor." Saxton kendisine bir dilim uzatıldığında başını salladı. "İlk öğünü atladım."

"İnsan yemek yemeli." Minnie gülümsedi. "Torunlarıma hep bunu söylerim. Geçiş dönemlerini çoktan geçmiş ve kendi hayatlarını yaşıyor olsalar da, kızım doğum yatağında trajik bir şekilde vefat ettiğinde onları yanıma aldım. İnsan ebeveyn olmaktan asla vazgeçmiyor, ikiniz de gençlerle çiftleştiniz mi?"

Saxton biraz öksürdü. "Ben değilim.

Hayır." "Peki ya sen?" Minnie Ruhn'a sordu.

"Hayır, madam."

"Pekala," diye açıkladı sallanan sandalyeye oturup çayını yudumlarken. "Bunu düzeltmeliyiz, değil mi? Biliyorsun, torunum çiftleşmemiş ve oldukça sevimli."

Minnie arkasındaki yağlıboya tabloyu gösterince Saxton usulca ona baktı. Uzun, siyah saçları ve düzgün yüz hatlarıyla kadın gerçekten de oldukça güzeldi. Gözleri

Nesnel olarak dikkat çekiciydi, keskin bir zekâ yayılıyordu ve gülümsemesi iyi kalpli olduğunu ama aptal olmadığını gösteriyordu.

"Ona giydirdiğim o eski moda elbiseden nefret ederdi." Minnie gülümsedi. "Torunum modern çağda yaşıyor ve o elbise benim uzun zaman önce onun yaşındayken giydiğim bir elbise. Rhysland'la ilk tanıştığım da giymiş ve saklamıştım. Sanırım bunun, iyi bir eşle yuva kurmanın ve benim yaşadığım hayatı yaşamanın değerini anlamasına yardımcı olacağını umuyordum. Gerçi onun başka planları var ama bu onun erdemli olmadığı anlamına gelmiyor."

Saxton Ruhn'a baktı. Erkek de aynı şekilde portreyi inceliyordu ve nedense, oluşturduğu fikir her neyse, son derece önemli görünüyordu. Onu çekici buluyor muydu? Onunla tanışmak istiyor muydu? Bekâr bir erkek olarak, hane reisinin davetiyle, gözetim altında bir buluşmaya katılması uygunsuz olmazdı. O bir aristokrat değildi, Minnie ve klanı da öyle, ama yine de dikkate alınması gereken davranış kuralları vardı.

"Başka torunlarınız olduğundan bahsetmişsiniz?" Saxton sordu. "Ben sadece bir torununuz olduğunu biliyordum."

Minnie dalgınlaştı. "Rhysland ve benim de bir torunumuz var. Ama ona o kadar yakın olamadık."

"Ne demek istiyorsunuz? Merakımı bağışlayın ama bu evle ilgili sorunlarınızı merak ediyorum."

Uzun bir duraklama oldu. "Torunumu sevmediğimden değil. Ancak onun anlamakta ve kabul etmekte zorlandığım bir yönü var. Kolay yolu tercih ediyor gibi görünüyor ve bu onu büyükbabasıyla çok fazla çatışmaya sokan bir şeydi."

"Özür dilerim. İlişkiler karmaşık olabilir."

"Evet, korkarım torunum bunun ne kadar doğru olduğunu keşfetmek üzere." Minnie çayını bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı.

"Ama bu onun yolculuğu, benim değil."

Yaşlı kadın odanın içinde yürüdü, bir abajuru ortasından eğdi ve düzelitti... sonra bir ametist jeotu yan sehpanın üzerinde yukarı ve geriye doğru hareket ettirdi... ardından bir yastığı düzelitti.

"Lütfen bize evine neler olduğunu anlat, Minnie," dedi Saxton yumuşak bir sesle. "Sana yardım etmek için buradayız."

"Torunum bana böyle söyledi. Ama ben bunun çok abartılı olduğuna inanıyorum."

"Hem torununuz hem de komşularınız öyle düşünmüyor gibi görünüyor."

"Rocke ve Lyric'ten mi bahsediyorsun?" "Evet."

"Oh, onlar çok iyi insanlar."

Saxton şöminenin etrafındaki mavi ve beyaz fayanslara baktı. Sonra tekrar kadına odaklandı. "Minnie, ister insanlar ister vampirler tarafından olsun, mülkünüzün kanunsuz bir şekilde elinizden alınmasına izin vermeyeceğiz."

"Yine de Kral'a hizmet ediyorsun."

"Gazap oğlu Gazap'ın insan dünyasına ulaşacak kadar güçlü olmadığını mı sanıyorsunuz? Sizi temin ederim ki öyle." "Cehennemliklerim her zaman insanların en iyi kendi cihazlarıyla."

"Bağışlayın hanımefendi" -Ruhn elindeki keki bıraktı, yarısı yenmişti- "ama bu sadece kendi kurallarına uyuyorlarsa doğrudur."

Gülümsedi ve sallanan sandalyeye geri döndü. "Rhysland da tam olarak böyle söylerdi."

Saxton nazikçe, "Anlat bize," dedi.

Diş konuşmadan önce bir süre geçti. Konuştuğunda da sanki gerçekleri kendi kendine anlatır gibiydi; başkalarının gördüğü gerçekliğin aslında olup biten olup olmadığını anlamak istercesine onları deniyordu.

"Sevgili cehennemim iki yıl önce yok oldu. Şehre daha yakın bir yerde yaşayan torunum evi satmamı ve gelip onunla yaşamamı söyledi. Ama bu çok büyük bir haksızlık olurdu, ayrıca burası benim evim. Onu, yani evi nasıl bırakabilirim? Alt bölüm, sanırım insanlar buna böyle diyor, yan kapı tam o sıralarda inşa edildi. Günlerce çekiç seslerini ve yola girip çıkan kamyonları dinlemekten uyuyamadığımı hatırlıyorum. Bundan yaklaşık altı ay sonra bu mülkü satmak için bana başvurdular. İnsanlar inşa ettikleri şeyi seviyorlardı ve evler iyi satılıyordu, bu yüzden genişletmek istediler."

"Sana kim geldi?" Saxton sordu.

"Bay Romanski adında bir adam. Ya da, hayır...bekleyin, bir avukat ya da onu temsil eden biri miydi? Hatırlayamıyorum. Önce bana bir mektup gönderdiler. Sonra aradılar - numarayı nasıl bulduklarından emin değilim. İkisine de cevap vermeyince tekrar aradılar. Bir mektup daha. Sonra insanlar gün içinde ben aşağıdayken kapıyı çalmaya başladılar. Rhysland, Fade'e geçmeden hemen önce ön girişe küçük bir kamera yerleştirmişti ve böylece insan adamları görebiliyordum. Önce sadece bir kişiydiler. Sonra çiftler halinde geldiler. İki haftada bir geliyorlardı. Sonra daha sık gelmeye başladılar."

Saxton başını salladı. "Ne zaman daha da tırmandı?"

Minnie elini boğazının dibine götürdü. "İpoteğimi ödeyemediğime dair telefon mesajları bırakmaya mı başladılar? Bizim öyle bir borcumuz yok. Dediğim gibi, bu evi iki asır önce ceddin inşa etti. Sonra arazide zehirli bir şey olduğunu söylediler ve o noktada EPA denen bir yerden insan yetkililer aramaya başladı. Araziye girmek istediler. Onlara izin verdim ve hiçbir şey bulamadılar. O zaman insan vergileriyle ilgili olmayan bir sorun vardı. Su tablası. Çok stresliydi."

Yaşlı kadın pencerelere doğru baktı. "Doğal olarak, gün ışığında dışarı çıkamıyorum, bu yüzden bu insan ajanslarından herhangi biriyle buluşmak için aşağı inemiyorum ve bu onların şüphelenmesine neden oldu. Bir arkadaşımın köpeğinden benmişim gibi davranmasını istemek zorunda kaldım ve bu beni daha da kötü hissettirdi çünkü heybetliydim. Ve sonra..."

"Sonra ne oldu?" Saxton mırıldandı.

"İki gece önce birisi pencerelerimden birine ateş etti. O sırada alt kattaydım ve bir patlama sesi duydum, sonra da cam kırılarak yere saçıldı. Yeraltında uyumasaydım ana yatak odası olacak yerdeydi-"

Saxton ilk başta yumuşak hırıltının nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra kanepenin karşısına baktı. Ruhn, uçları bıçak gibi olan dişlerini sonuna kadar açmıştı ve zaten iri olan vücudu saldırganlıkla şişmiş, devasa ve çok ölümcül bir şeye dönüşmüş gibiydi.

Saxton dönüşümü not ederken beyni ikiye bölündü; beyninin yarısı Minnie ve hikayeye meşguldü... ya diğer kısmı?

Tek düşünebildiği onunla seks yapmanın nasıl bir şey olduğuydu.

Ruhn aniden dudaklarını kapattı ve kendini tutar gibi oldu.

Kızarak, "Bağışlayın beni. Ama kendi evinizde böyle muamele görmeniz umurumda değil. Bu doğru değil."

Kendisi de biraz telaşlanmış olan Minnie bir kez daha gülümsedi. "Çok hoş bir genç erkeksiniz, değil mi?"

Ruhn gözlerini indirirken, "Hayır, değilim," diye fısıldadı. "Ama elimden gelse seni burada güvende tutardım."

Saxton kendini elindeki konuya geri dönmeye zorlamak zorundaydı. Aksi takdirde, önümüzdeki bir buçuk gece boyunca o yüze bakmak zorunda kalacaktı.

Boğazını temizleyerek, "Bu ne kadar zaman önceydi?" diye sordu.

"Dünden önceki gece. Torunuma söylemedim elbette. Onu daha fazla endişelendirmek istemedim. Ama Locke'u aradım ve o da gelip camı bir parça kontrplakla yamaladı. Sonunda onlara her şeyi anlattım ve şimdi de siz geldiniz."

Saxton eve yaklaşırken fark ettiği şeyi düşündü, ikinci kattaki pencerenin üstündeki diğerlerine benzemeyen şeyi.

Bu düşündüğünden çok daha ciddiymi.

-

Miniahna Hanım hikâyesini tamamladıktan sonra Ruhn çay malzemelerinin bulunduğu tepsiyi mutfığa geri götürdü. Kibar olmaya ve bir işe yaramaya çalışıyordu ama asıl yapmak istediği çiftlik evinin alt katını incelemektir. Gündüz için evin arka tarafına çekilmiş panjurlar vardı ve bu ona biraz güven veriyordu -öndekilerin neden açık kaldığını anlayamaması dışında. Her şeyi sıkıca kapatmış olmalıydı.

Sade ve geniş odaları gezerken arka taraftaki yemek odasını fark etti. Yan taraftaki kütüphane. Merdivenlerin altında küçük bir banyo. Bir kiler ve birkaç dolap.

Zihninin derinliklerinde, pervazlardaki, mobilyalardaki ve özellikle de kütüphanedeki panel ve raflardaki ahşap işçiliğine dikkat etmeden edemiyordu. Cehennem zebanisi eski tarzda usta bir oymacı olmalıydı ve nedense bu Ruhn'un Bayan Miniahna'ya karşı daha da korumacı hissetmesine neden oluyordu. Yine de, bunlar onun türünden insanlardı, yaşamak için çalışan ve yollarını dürüstçe kazanan siviller. Bu da onlara saygı duymadığı anlamına gelmiyordu.

Kardeşler. Asker olarak onlar da aynı derecede sıkı ve tehlikeli, hatta ölümcül durumlarda çalışıyorlardı. Hayır, glymera'yı düşünüyordu... Saxton'ın adamlarını... gerçi özellikle o adama saygısızlık etmek istemiyordu - avukatın kendi sınıfındaki pek çok kişinin kaygısız doğasının üstüne çıktığı kesindi, çünkü Ruhn onun ne kadar çok iş yaptığını iyi biliyordu.

Ama evet, yüksek eğitimli züppeler.

Aslında belki de Ruhn'un malikanede kendini bu kadar kopuk hissetmesinin nedeni buydu. Etrafı büyük zenginliğin tüm ziynetleriyle çevriliyken, insanların kim olduğunu vampirlerin en yüksek sosyal düzeninin varlıklarıyla bağdaştırmakta zorlanıyordu. Yine de bu ev onun tarzıydı. Kendi başına yaşayabileceğinden çok daha büyüktü ama sevgiyle inşa edilmiş ve keyifle kullanılmıştı.

Lanet olası insanlar.

Gerçekten de, eski yöntemlerine dönmeyeceğine dair yemin etmiş olmasına rağmen, bu küçük zorluğu seve seve çözecekti. Gerekirse zorla.

Kır mutfağına geri döndükten sonra salona geri döndü. Saxton koltuktaki minderinde öne doğru eğilmiş, elleriyle vurgu yapıyordu.

"-sanırım sizin adınıza onlara ulaşmamız gerekiyor."

"Rahatsızlık vermek istemem," diyordu hanımefendi. şöyle diyordu. "Hepiniz Kral için çalışıyorsunuz. Sizin daha ciddi bundan daha önemli konular var."

"Size hizmet etmek bizim için bir zevktir."

"Hayır, hiçbir şey yapmamanız konusunda ısrar etmek zorundayım. Her şey yoluna girecek, eminim yakında bundan sıkılacaklar."

Saxton sabırsız elini kalın sarı saçlarında gezdirirken, Ruhn dalgaların bir tarafa doğru savrulan bir tutam saçın üzerine yerleştğini fark etti.

Böyle bir şeyi not etmek tuhaf gelmişti ve Ruhn dikkatini hanımına yöneltmeye dikkat etti.

"Lütfen," derken kendini duydu. "Onlarla tek başına savaşıman için seni burada bırakmayı doğru bulmuyorum."

"Yine de kavga etmek zorunda mısın?" Yaşlı eller kucağında büküldü. "Yine, belki de benden bıacaklar."

Saxton konuştu. "Sizi tehdit etmek için silah kullandılar. Seni tehdit ettiklerini mi düşünüyorsun?"

"Bağışlayın beni," diye araya girdi Ruhn. "Ama mutfığınızdayken evin arka tarafındaki panjurların kapalı olduğunu fark ettim, ama ön taraftakiler kapalı değil? Neden açıklar?"

Miniahna kızardı. "Pencereler bunca yıldan sonra boyanarak kapatıldı ve panjurları kapatmanın tek yolu dışarıdan elle yapmak. Fırtınadan önce ay ışığının tadını çıkarabilmek ve korkmadığımı kanıtlamak için onları açmıştım. Ama sonra kar fırtınası geldi... ve oraya tek başıma çıkmaya korktum. Sana söz veriyorum, bu gece hariç evin arka tarafındaki odalardan çıkmıyordum. Senin gelişle birlikte düşündüm ki... eğer izleniyorsam, yalnız olmadığımı, yanımda birilerinin olduğunu görmeleri onlar için iyi olur. Yoksa yanılıyor muydum? Oh, canım, seni tehlikeye mi attım-"

Ruhn avucunu kaldırdı. "Daha fazla düşünme. Sen doğru olanı yaptın. Ama gidip onları senin için kapatabilir miyim?"

"Öyle mi?" Miniahna hızla göz kırpmaya başladı. "Bu çok yardımcı olurdu."

"Bir anın işi."

Ruhn, Saxton'a başıyla selam verdi ve botlarını tekrar giymek için ön kapıya gitti. Kendini evden dışarı atarken soğuk hava gözlerini ve burnunun içini yaktı ama bunu görmezden gelerek basamaktan indi ve çitlerle evin arasına girdi. Panjurları teker teker kapattı ve her birini kancalı mandallarla yerine kilitledi.

Evin yanlarını ve arka tarafını hızlıca kontrol ettikten sonra her şeyin yolunda olduğunu anladı ve ön tarafa döndü.

Hemen içeri geri dönmedi. Büyük ağacı ararken, yoldaki izleri düşündü.

İçinden gelen bir dürtüyle derin karda yürüyerek kamyonu gitti ve bir el feneri çıkardı. Işığı tetikleyerek üstündeki çorak dallara doğru tuttu.

Uzaktan kumandalı kamerayı bir kenarda buldu, ışık merceğin yansıtıcı yüzeyine vurdukça cam hafifçe yanıp sönüyordu. Ama bu konuda bir şey yapmadan önce araştırmasına devam etti ve arazide bir-sekiz tur attı. Arka tarafta ikinci bir tane daha buldu.

El fenerini söndürerek ön girişe gitti, çizmelerindeki karları paspasın üzerinde ezdi ve kendini içeri bıraktı.

Kapıyı tekrar kapattıktan sonra salona doğru eğildi. "Hanımefendi? Güvenlik kameranız olduğunu söylemişsiniz, birden fazla mı var?"

"Hayır, neden?"

"Sebebi yok. Kameran nerede demiştin?"

"Evin köşesinde, saçağın altında, şurada." Sağ tarafını işaret etti. "Böylece kapıya gelenleri görebiliyorum. Bir sorun mu var?"

Başını iki yana salladı. "Hiç de bile. Hemen döneceğim. Sadece tüm kepenkleri kontrol ediyorum."

Tekrar dışarı çıkarak izleme cihazının yerini tespit etti ve bir şey kaçırmadığından emin olmak için arazinin etrafından bir kez daha geçti. Daha sonra görüş alanından çıktı ve büyük akça ağacın içine girdi. Bu kamerayı çıkardıktan sonra arkaya doğru dolandı ve diğerini de yuvasından çıkardı. Her ikisinin de kullanımı kolay aktivasyon anahtarları vardı ve onları kapattı - ve

üniteler küçüktü, bu yüzden çift ceketinin derin ceplerine sığdı.

Tekrar içeri girdiğinde, Bayan Miniahna başını kaldırıp baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, madam. Her şey yolunda." "Birini gördünüz mü?"

"Hayır, yapmadım." Saxton'a baktı. "Belki de iletişim bilgilerimiz onda olmalı?"

"Evet, kesinlikle." Saxton zarif elini ceketinin içine soktu. "İşte benim kartım-Ruhn, senin için bir k a r t ı m ı z yok, değil mi?"

"Size numaramı söyleyebilir miyim?" dedi hanımına.

"İşte bir kalem." Yanındaki sehpanın küçük çekmecesini açtı. "Bunu benim için onun kartına yazar mısın?"

Ruhn dondu kaldı.

Ama neyse ki Saxton onun teklifini kabul ederek bu garipliği yumuşattı. "Ruhn? Numaranız nedir?"

Zorlukla yutkunarak rakamları okudu ve kendini aptal gibi hissetmemeye çalıştı.

"Buyurun." Saxton ayağa kalktı ve yaşlı kadına kartı verdi. "İkimizden birini ara. Gündüz ya da gece. Mülk üzerinde kendi bağımsız tapu araştırmamı yapacağım, ancak kayda değer bir şey bulmayı beklemiyorum. Sonra da avukatınız olarak Bay Romanski'ye ulaşip yaşadığınız zorluklarla ilgili ne yapabileceğimize bakacağım."

Miniahna Hanım ayağa kalktı ve kartı kalbine bastırdı. "Çok minnettarım. Doğrusu, zorlayıcı olmaktan nefret ediyorum ama değilim... torunum muhtemelen haklı. Bu işi tek başıma halletmemeliyim."

"Torununuzun uzakta olmadığını söylemişsiniz?" "Yaklaşık yirmi mil uzakta."

Saxton başını salladı. "İşlerin iyiye gitmeden önce biraz daha karışması ihtimali yüksek. Size mülkünüzü boşaltmanızı söyleyemem ama bunu tavsiye ederim."

"Gerçekten kalmayı tercih ederim."

"Anlıyoruz. Ancak lütfen bu seçeneği göz önünde bulundurun."

İkisi de eğilerek selam verdikten ve hanımefendi onlara iyi geceler diledikten sonra Saxton ayakkabılarını giydi ve kamyonete binerek oradan ayrıldılar.

"Bir şey buldum," dedi onları ilçe yoluna doğru götürürken.

"Anlat bana."

"İşte." Cebinden kameraları çıkardı. "Ben sadece iki tane gördüm. Belki daha fazlası da vardır."

Saxton ikisini de avuçlarının içinde tutuyordu. "Bunları nereden buldun?"

"Ağaçlar. Onu izliyorlar."

Saxton nefesinin altında iğrenç bir şeyler söylerken Ruhn garaj yolundan döndü ve gaza bastı.

"Daha fazla katılamazdım," diye mırıldandı.

Sonraki yirmi dakika boyunca, Kral'ın avukatı birkaç telefon görüşmesi yaptı; bunlardan biri Vishous'laydı ve ardından diğer uçtaki kişinin hemen belli olmadığı birkaç telefon görüşmesi daha yapıldı.

Ondan sonra, sadece Kardeşlik'in yerleşkesine geri dönüyorlardı.

Ruhn, "İnsanlarla konuşmaya gittiğinizde ben de sizinle geliyorum," diye açıkladı.

"Evet, yarın gece ya da ertesi gün hazır olurum. Yapmam gereken araştırmalar var."

"Ve araziye rutin ziyaretler yapacağım." Saxton'ın kendisine baktığını hissetti. "Ona haber verebilirsin ya da vermemeyi seçebilirsin. Hangisini uygun görürsen. Ama artık nerede olduğunu bildiğime göre

Öyle ve ben de tedbirli olacağım. Ancak onu orada tek başına istemiyorum."

"Onlardan herhangi biriyle buluşursanız ne olacağı hakkında konuşmamız gerekiyor. Özellikle de ben mülk kayıtlarıyla ilgili araştırmamı bitirmeden önce olursa."

"Onlara zarar vermeyeceğim. Ama onları hanımefendinin mülkünden uzaklaştırırken nazik olmayacağım."

Birden Ruhn'un burnuna tuhaf bir koku geldi... koyu bir baharat. Ve garipti. Bu her neyse burnuna ve bir şekilde tüm vücuduna yayıldı. Aslında hiç bu kadar güzel bir koku almamıştı. Bu-

Ruhn kaşlarını çattı, vücudunda bir şeyler değişti, acele eden bir içgüdü kanını yoğunlaştırdı... başka bir yerinde de yoğunlaştırdı.

Tahrik olduğunu fark ettiğinde, sürücü koltuğunda geri çekildi, elleri direksiyonu sıkıca kavradı, göğsünde ter birikti ve yüzüne doğru aktı.

Bunun cinsel çekim olduğunu şokla fark etti. Bir erkeğe karşı.

"Ruhn?"

Koltuğunda zıpladı. "Pardon, ne dedin?"

"Sen iyi misin? Az önce garip bir ses çıkardın."

Kalbinin panikle çarpmaya başladığını fark edince boğazını sıkarak yutkundu. "Ben iyiyim. Çok iyiyim."

"Pekâlâ. Her neyse, Vishous kameralara bakmak istiyor, ben de kameraları ona getireceğim. Ve sonra ben..."

Kral'ın avukatı konuşmaya devam ederken, Ruhn konuşmayı takip etmeye çalıştı, sessizlik aralarını uygun bir şekilde destekleyici ve onaylayıcı baş sallamalar ve mm-hmm'lerle doldurdu.

Ancak gözlerinin ardında, kafatasının içinde çığlık atıyordu.

Hatırlayabildiği kadarıyla hayatında belirleyici olan tek şey ait olmadığıydı. Büyüdüğü zamanki sevgi dolu anne babasına, kötü yıllarda yaşadıklarına, kayıp kız kardeşini ararken yaşadıklarına... Kardeşliğe katılıp onların güzel malikanesinde yaşarken ve hak etmediği maddi şeyleri kabul ederken bile.

Her zaman ayrı kalmış biriydi ve en uzun süre boyunca, tüm bu izolasyonun nihayet dünyada ait olduğu yeri bulmasıyla hafifleyeceğini varsaymış - ya da belki de dua etmişti.

Bu şok edici çekim? Bir erkeğe mi? Asla uyum sağlayamayacağının bir başka istenmeyen hatırlatıcısı gibi görünüyordu. Ne de olsa bu tür şeyler glymera'da kabul edilebilirdi ama sivil sınıfta asla.

"Ruhn?"

Gözlerini kısa süreliğine kapatarak,

"Evet?" dedi. "İyi görünmüyorsun."

"Ben iyiyim. Endişelenmeyin, görevimi yapacak kadar iyiyim."

Ve bu anlık... her neyse, ne olursa olsun bunu tamamlayacak, ardından da ev halkından ayrılacaktı. Caldwell'deki büyük mülklerden birinde bir yer bulacak, böylece Bitty'yi hâlâ görebilecek ve tamirat ve bakım işleriyle uğraşarak el kadınlığına devam edecekti.

Ta ki Fade tarafından sahiplenilene kadar.

Olağanüstü olmayan bir hayat belki. Ama herkese büyük kaderler bahşedilmemişti ve o kim oluyordu ki bunu hak edecek kadar özel olduğunu düşünebiliyordu. Emin olduğu şey neydi? Saklaması gereken yeterince sırrı vardı.

Saxton'a duyulan garip, yersiz çekim bu listeye eklenmeyecekti.

ELEVEN

Peyton gün boyunca eğitim merkezinden ayrılmadı ama sonra kimse ayrılmadı. Tüm kursiyerler kalmıştı ve o da onlardan uzak durmaya dikkat ediyordu. Rhage ile yaptığı bilgilendirme toplantısından sonra ofisten ayrıldı ve dinlenme odasında kokusunu alabildiği yemek için diğerlerine katılmayı düşündü. Belirgin olmayan bir mide bulantısı ve oldukça belirgin bir ön lob baş ağrısı onu bu kötü fikirden vazgeçirdi. Ayrıca, herkesin ihtiyaç duyduğu son şey Craeg'in sinirlenip saldırıya geçmesiydi.

Gerçi Peyton'ın hislerine bakılırsa, kendini savunmasız bırakabilir ve eski usul bir ritüeli kabul edebilirdi.

En azından Novo hâlâ dayanıyordu. Craeg onu beslemişti ve Peyton'a söylendiğine göre Boone da öyle. Kardeşlerin kullanılmamış olmasına şaşırılmıştı ama klinik personeli, Kardeşlik kesinlikle daha güçlü bir kana sahip olsa da, stajyerlerin ölen askerlerine yardım eden kişiler olmak istediklerini fark etmiş gibi görünüyordu.

Tanrım... keşke ona bir damar verebilseydi. Ve en azından bilinci yerinde olmalıydı; aksi takdirde beslenemezdi.

Ama yine de kimse ona sormadı ve o da gönüllü olmaktan daha iyisini biliyordu.

Kendi haline bırakıldığında, sınıfların olduğu yere doğru ilerledi ve üç numaralı kapının uzak tarafındaki yer yeterince işe yaradı: Tohr'un onlara bomba yapımı ve patlatmayı öğrettiği ve V'nin işkence teknikleri üzerine bir ders verdiği masa ve sandalyelerin ve kara tahtanın boş topluluğunda yer aldı.

Cebirin canı cehenneme. O şeyleri gerçekten kullanacaklardı.

Diğerleri bunu kullanacaktı. Rhage onu kovmakla ilgili henüz bir şey söylememiş olsa da, bunun olacağına inanmak zorundaydı.

Peki ya terapi? Mary ile mi?

Kimi kandırıyorlardı ki? İsteddiği son şey Rhage'in shellan'ıyla olanlar hakkında neler hissettiğini konuşmak zorunda kalmaktı. Gerçeklerin üstesinden gelmek yeterince zor olmuştu ve ayrıca bu büyük bir gizem de değildi. Suçluluk, pişmanlık, utanç.

Hadi ama. Hadi ya.

Bir süre volta attıktan sonra sıranın üzerine uzandı ve gözlerini tavana dikti, beli altında yatak olmadığına işaret ediyordu, kolunu yukarı kaldırıp yastık olarak kullandığı için kolu ağrıyordu. Gün ilerledikçe, zaman zaman ayağa kalkıp tekrar yürüyor, parmak uçlarını dersteyken oturdukları masaların kaygan üstlerinde gezdiriyordu.

İşlerin öğrencilik kısmına, öğrenmenin teorik olduğu zamanlara geri dönmek istiyordu. O zamanlar büyük bir maceraydı.

Kuzeninin ölümünden öncesine dönmek istiyordu. Çünkü bu, düşecek kötü domino taşlarının ilki gibi görünüyordu.

O sokağa geri dönmek istedi. Ama keşke yapsaydım dediği şey yüzünden yeterince suçlanmıştı.

Orada farklı.

Kapı açıldığında tekrar uzanmıştı ve masa-yatağından başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. Kokusundan kim olduğunu anlamıştı.

"Hey, Rhage." Peyton yüzünü ovuşturdu. "Bana iyi haberlerin mi var? Hayır mı? En azından ben buna alışkınım-oh, bekle, bu beni kovduğun kısım, değil mi?"

"Seni soruyor."

Peyton hareket ettiğinin farkına varmadan ayağa fırladı. "Ne dedin sen?"

"Beni duydunuz." Kardeş başıyla koridoru işaret etti. "Bekliyor."

Tamam, bu şok ediciydi. Novo ona bağırarak istemediği sürece -ve hey, eğer onu hayatta kalmaya motive eden şey buysa, onun kum torbası olmakta bir sakınca görmüyordu.

Koridorda klinik alanına yöneldi ve ilerlerken savaş pantolonunu yukarı çekti ve siyah kas gömleğini yeniden içine soktu.

Ama sanki onun nasıl giyindiği umurunda olacakmış gibi?

Hastane odasının kapısını çaldı ve muffled bir yanıt alınca içeri doğru ilerledi.

Oh...kahretsin.

Novo yüksek korkuluklu yatakta yüzüstü yatıyordu, hareketsiz bedeni kilometrelerce uzunluktaki kablolarla bip sesi çıkaran makinelere bağlıydı. Cildi solgundu, sarı tonu ona karaciğerini düşündürüyordu - hayır, bekle, böbrekleri miydi? Düşünemiyordu. Ve göz kapakları düşüktü, ağzı sanki en az çabayla nefes almaya çalışıyormuş gibi ayrıktı. Yanında Ehlena monitörlerden birini kontrol ediyordu... ve sonra hemşire bir şırınga kullanarak serum hattına bir şey koydu.

"Yaklaş," diye mırıldandı Novo. "Isırmayacağım."

Hemşire omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi. "Sizi bulduklarına sevindim. Sizi yalnız bırakayım ama Dr. Manello çok yakında gelecek."

Kadın giderken Peyton yatağın yanına gitti. Ağzını açarak uygun bir şey söylemek istedi. Aklına hiçbir şey gelmedi.

Kendini aptal gibi hissederek devam etti: "Hey."

Evet, gerçekten orijinal, derin bir şey var burada - Tanrım, neden bıçaklanan o olmasın ki?

Novo kolunu kaldırdı ya da en azından kaldırmaya çalıştı; sadece eli çarşafın üzerinden kalktı. "Gitme."

"Sen bana mecbur olduğumu söyleyene kadar olmaz."

"Hayır... Program. Sakın gitme. Aklından geçenin bu olduğunu biliyorum. Biliyorum... gitmeye çalışacaksın..."

Bir an için, iki dakika kadar önce aklında bu yokmuş gibi davranmayı düşündü. Ama kız o kadar yorgun ve bitkin görünüyordu ki, onun enerjisini boşa harcamak istemedi.

-Neden umursadığını anlayamasa da.

"Bize... savaşçılar lazım," dedi boğuk bir sesle. "Sen... iyi birisin." "Bunu nasıl söylersin?" Bir sandalye çekti, oturdu yere düştü ve başını ellerinin arasına aldı. "Nasıl olur da..."

Gözlerinden yaşlar gelirken sesi kesildi. Beceriksiz, pislik, partici, tırmıkçı olmaktan o kadar yorulmuştu ki... değerli bir erkek için zavallı bir bahaneydi ve babası da yolunun keşiştiği herkes gibi bunu biliyordu.

Ve şimdi de bu tartışılmaz kanıt, onun her zamanki zayıf muhakemesinin kanıtı.

Bu. Burada. Bu hastane yatağında yatıyordu. Kalbini onarmak zorunda kaldıkları ameliyathaneden yeni çıkmıştı.

Uzaktan, aklını yitirmekte olan hastanın, erkek de bir tür kâbusun içinde sıkışıp kalmış gibi çığlık attığını duydu.

"Gitme..." dedi. "Bana bak."

Avucuyla yüzünü ovalayarak onun gözlerine odaklandı... güzel, doğrudan, zeki gözlerine. Ve her nasılsa, vücudu ne kadar zayıf olursa olsun, bakışlarının her zamanki gibi tetikte ve bir amaçla yanıyor olması sürpriz değildi.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Yaptığım şey için." "Sorun değil..."

"Hayır, yanılmışım." Sesi kesildiğinde, sesine güç katmaya çalıştı. "Paradise'ı kurtarmak istedim ama onun kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Buna ihtiyacı yok. O da hepimiz kadar güçlü bir savaşçı. Ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Sen... onu seviyorsun." Novo'nun yüzü gerildi. "Senin hatan değil.

Duygular... neyse odur. Güven bana, bunu biliyorum." "Seni incitmek istemedim."

"Biliyorum..."

Gözleri kapandığında, Peyton onun önünde ölüyormuş gibi panikledi ve o da grafikleri, sayıları ve yanıp sönen ışıkları olan monitörlere döndü. Hiçbiri herhangi bir alarm göstermiyordu. Doğru çalışıyorlar mıydı?

Ama Novo herhangi bir sıkıntı içinde görünmüyordu. Nefes alış veriş sığıdı, kabul, ama eşitti ve yüzünde herhangi bir acı belirtisi yoktu.

Gerçekten çok güzeldi, diye düşündü. Zayıflamış haliyle bile çok güçlü ve sarsılmazdı.

"Programdan ayrılamazsın," diye mırıldandı. "Her şey dağılır. Kardeşler... hepimizi iptal edecek-"

"Ona aşık değilim," diye ağzından kaçırıldı. "Aşık değilim. Sadece bu geceye kadar bunun farkında değildim."

Novo'nun gözleri tekrar açıldı. Sonra başını ince yastığın üzerinde hafifçe salladı. "Fark etmez..."

"Haklısın. Öyle değil." "Söz ver...bana. Ayrılmak yok..."

"Göreceğiz-"

"Benim de hatam var." Adam kaşlarını çatarken, "Daha az bıçaklamalıydım. İşi bitirmeliydim. Benim de dikkatim dağıldı. Kısmen benim hatam."

"Bu konuda yanılıyorsun-"

Elini uzattı, sanki tartışmayı durdurmak istiyordu ve onun üzerinden konuşacak enerjisi yoktu. "Ben de hatalar yaptım. İlk kural işi bitirmektir. Ben başarısız oldum. Ben de... benim yüzümden... incindim."

Peyton sızıntı olmadığından emin olabilmek için gözlerini birkaç kez kırpmak zorunda kaldı. "Bırakın sorumluluğu ben alayım. Kardeşler benimle ne isterlerse yapabilirler."

"Tekrar savaşıcağız... sahada birlikte..." Derin bir nefes aldı ve yüzünü buruşturdu. "Yataktan çıkar çıkmaz..."

Sen çok değerli bir kadınsın, diye düşündü.

Ve bu inanç üzerinde ne kadar çok durursa, odadaki her şey, monitörler, antiseptik koku, çok parlak ışıklar ve çok sert sandalye o kadar geri çekiliyordu. Ve sonra hava fırçalama etkisi daha da genişledi, eğitim merkezinin varlığını, üzerinde bulundukları dağı... Caldwell'i, Kuzeydoğu'yu... lanet olası gezegenin kendisini sildi.

Novo, onun deniz mavisi gözlerindeki beneklerden, saç örgüsünün omzunda kıvrılıp uzanışına ve elini sanki onun tutmasını istermiş gibi uzatışına kadar bildiği her şey oldu.

Kendi avucunu uzatarak, kadının kendisine uzattığı şeyi kavradı ve şaşırtıcı bir güçle sıkıttığını hissetti.

"Yeniden birlikte mücadele edeceğiz," diye söz verdi.

-

Novo vücudundaki on bin kiloluk acı ve uyuşturucuyla savaştı ve sahip olduğu iradeyi Peyton'a zorla kabul ettirmeye çalıştı. Eğitim programı devam etmeliydi. O olmadan,

Hissetmeyi ve başa çıkmayı reddettiği onca şey için hiçbir amacı ve çıkışı yoktu: Eğer o sokakta olanlarda kendi payını kabul etmez ve Peyton'ı affetmezse, sınıf bölünecek, Kardeşlik onlara olan güvenini ve sabrını kaybedecek ve sonra da kaybettiği her şeye karşı hiçbir savaş zırhı olmadan kız kardeşinin lanet olası yarı insan çiftleşme törenine gitmek zorunda kalacaktı.

Bu iş, bu kavgalar, gece rutini olmadan, onu topraklayacak hiçbir şey yoktu. Onu çekip çevirecek. Devam etmesini sağlayacak.

Ve unutulmaktan kurtuluşu Peyton ile başladı.

Onun tarafından, burada ve şimdi ona karşı affedilmek, diğer herkese yayılacak ve grubu yeniden bağlayacak türden bir şeydi. Diğer stajyerler onun yolundan gitmek zorundaydı ve not: sorunun bir parçası olduğu saçmalığını uydurmamıştı. Düşmanın öylece üzerine çökmesine asla izin vermemeliydi. O avcı piçler çingiraklı yılan gibiydiler, ikiye böldükten sonra bile sizi ısırmaya devam edebiliyorlardı. Peyton kesinlikle kötü sonucu harekete geçirmişti ama eğimi de o sağlamıştı.

Bu, ikisinin de bir daha yapmayacağı bir hataydı.

Şansları olduğunu varsayarsak.

Kalan gücüyle gözlerini Peyton'ın yüzüne odaklamaya çalıştı ama hedefine ancak yarı yarıya ulaşabildi. Sanki aralarında tozlu camlar varmış gibi her şey bulanıktı.

Net olan neydi? Gözyaşlarının kokusu.

Ve bu şok ediciydi. Elbette, açık kalp ameliyatı olması gerekiyordu ama o sürekli şakacı, her şeyin üstüne giden şakacı bir direnişçiydi. Ölümle burun buruna gelmesi bile onu gerçekçi yapamazdı... ya da en azından yapabileceğini düşünmezdi-

Ona aşık değilim.

Kendi kendine, bunun konuyla hiç ilgisi olmadığını söyledi.

Odanın kapısı açıldı ve Dr. Manello içeri girdi, hastane önlüğünü spor kıyafetleriyle değiştirmişti, kolunun altında bir su şişesi ve elinden sarkan bir kulaklık seti vardı.

"Ve biz uyandık." İnsan gülümsedi. "Düşündüğümde daha iyisiniz."

"Dövüşçü," dedi heceden çok zımpara kağıdına benzeyen bir sesle.

Tanrım, zayıf görünmekten nefret ediyordu.

Dr. Manello geldi ve Peyton'la parmaklarını tokuşturdu. Sonra yatağın tabanına yaslandı. "Evet, bir asker olarak kesinlikle belalı işlerin tam ortasındasın. Dürüst olmak gerekirse, masamızda iki kez düzeldin ve bu beni kızdırdı. Ama kendince sebeplerin vardı. Bir ara seni sonsuza dek kaybedeceğime ikna olmuştum ama geri geldin. Sanırım bu dünyadaki işinin bitmediğine karar verdin ve o altı odacıklı kalbin bizimle çalışmaya devam etti. Bir şekilde, o deliği onarmak için gerekenleri yapabilmem için bana destek oldu."

"Belki de daha çok cerrahım"-derin bir nefes aldı-"yetenekli olduğu içindir? Yani, yetenekli."

"Hayır, ben sadece tulum yerine önlük giymiş bir tamirciyim."

Yalan söylüyordu elbette. Tam anestezi den çıkarken Vishous'un onu kurtarabilecek sadece iki cerrah olduğunu söylediğini duymuştu: Doktor Jane ve Dr. Manello. Özellikle de cerrahi ünite de bypass makinesi olmadığı için.

Bu ne anlama geliyorsa artık.

"İşte planımız." Dr. Manello tıp insanların yaptığı şeyi yaptı, sanki kafasının içinde onun çizelgesini güncelliyormuş gibi yatağın etrafındaki monitörleri taradı. "Sen

önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca burada kalacaksın. Ve bana bu sürenin ne kadar uzun olduğundan ya da türünüzün yenilenme gücünün ne kadar harika olduğundan ve akşam karanlığında eve gidebileceğinizden bahsetmeyin." Kız ağzını açtığında avucunu havaya kaldırdı. "Hayır, tartışma olmayacak. On iki saat içinde koridorda bir aşağı bir yukarı yürümeni istiyorum. Her iki ya da üç saatte bir çıkışa kadar gidip geri dön-"

"Kırk sekiz saat çalışmak için... geri dönmeyi umuyorum."

Dr. Manello ona "Sen ciddi misin?" der gibi baktı. "Açık kalp ameliyatı geçirdikten sonra. Evet, doğru."

"Beslemek mi? Ama daha fazla besleyebilirim."

"Bu yardımcı olur, elbette. Ama başka ne ammmmmaaaazing biliyor musun?" Başını tavana doğru kaldırdı ve kendinden geçti. "Yatakta kalmak."

"Beslenirsem daha hızlı iyileşirim."

"Bu acele niye? Hiçbiriniz yakın zamanda sahaya geri dönmeyeceksiniz." Cerrah, sanki bu paylaşmaya yetkili olmadığı bir bilgiymiş gibi aniden çenesini kapattı. "Her neyse, biraz dinlenin, entübe ettiğim boğazınızı rahatlatmak için çikolatalı puding yiyin, sonra nasıl gittiğinize bakarız."

"Beslenmeyi de."

"İyi, evet, tabii, istediğin kadar damar alabilirsin. Ama kendini Frank Langella'ya dönüştürsen de dönüştürmesen de, seni sadece iyi ve lanet olası hazır olduğumda temizleyeceğim."

"Hastalarınıza her zaman küfreder misiniz?" "Sadece sevdiklerime."

"Şanslı... ben." Ama gülümsedi. "Şimdi sana... teşekkür... edebilir miyim?"

"Eğer yaparsan hanım evladı gibi ağlayacak mısın? Çünkü alınma ama ben sempatik bir ağlayıcıyım ve ağırlık salonuna yüzüme Mayweather vurmuş gibi görünerek gitmek zorunda kalmak istemem."

"Ben hiç ağlamam."

"Kocaman bir kalbin var, o kadarını söyleyeyim. Bunu yakından ve bizzat gördüm." Dr. Manello bir elini onun ayağına koydu ve biraz sıktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa şu arama düğmesine bas. Ehlena hemen yan tarafta. Önümüzdeki bir saat kadar spor yapacağım, sonra da başka bir sızıntı olursa diye koridorun karşısında uyuyor olacağım. Bunu beklediğimden değil."

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi cerrah. "İyi bir sonuca bayılırım. İyileşme sürecinde de bu şekilde devam edelim, tamam mı?"

"Evet, Doktor."

"Aferin kızıma." Gülümsedi. "Yani, iyi, belalı patron kadın."

Cerrahı kapıya yönelirken Novo onun haklı olduğunu kendi kendine itiraf etti. İki gün içinde dövülebileceğini düşünmek onun için fazla iddialıydı. Göğsündeki ağrı inanılmazdı, aldığı tüm ilaçlara rağmen azı dişlerinden ayak tırnaklarına kadar hissettiği türdendi. Bir sonraki akşam karanlığına kadar geçmesi mümkün değildi.

Peyton'a baktı. Sandalyede ayağa fırlamak üzereymiş gibi oturuyordu, gövdesi öne doğru eğilmişti, elleri sanki kendini yukarı itecekmiş gibi kalçalarının üzerindeydi.

"Ne?" diye sordu ona. "Sanki... sınıfta çağrılmak istermiş gibi... görünüyorsun."

"Çikolatalı puding."

Novo derin bir nefes alıyordu ama hırıltılı bir şekilde soludu. "Ne...?"

"Boğazın için yemen gerektiğini söyledi. Sana biraz getireyim."

"Hayır." Aslında bunu düşündükçe daha fazla öğürmek istiyordu. "Oh, hayır. Mide...hayır."

"Sadece bir şekilde yardım etmek istiyorum."

Bir süre ona baktı. Önemli olan her yönden, Peyton bir erkekte nefret ettiği şeyin ta kendisiydi; tüm o glymera saçmalığı, her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da, kendisinin bile çekici bulduğu bir pakete sarılmıştı.

Aslına bakarsanız, kız kardeşinin tipiydi.

Neyse ki Sophy onunla hiç tanışmayacaktı. Yoksa Oskar, sizi sevdiğini düşündüğünüz birinin size X dünyasında bir iPhone 5'mişsiniz gibi davranmasının nasıl bir his olduğunu ilk elden öğrenecekti.

Aslında, bu cazip bir fantezi değil miydi...

Soru neydi? Tanrım, beyni bulanıktı. Doğru ya... Peyton, çevrelerindeki herkes için fazla iyi olan zengin sosyete tiplerinde nefret ettiği her şeye sahipti ama tüm bunların onun işine yarayan bir yanı vardı.

Kanı çok saf olabilirdi, hatta şifalı bile olabilirdi.

"Ne yapabilirim?" diye sordu. "Eğer seni rahat bırakacaksam, bunu da yapabilirim."

Aklının bir köşesinde bir uyarı belirdi; küçük bir çınlama, belki de onun tadını hiç bilmemesinin kendisi için daha iyi olabileceğini söylüyordu.

Yine de, hadi ama, erkeklerle ilgili dersini çoktan almıştı ve bu ona kendinden bir parçaya mal olmuştu. Kelimenin tam anlamıyla.

O kadar aptal değildi ve bu yataktan gerçekten çıkmak istiyordu.

"İzin ver... damarını alayım."

Bu sözleri söylerken Peyton'ın gözleri, sanki söylemesini beklediği son şey buymuş gibi parladı.

Bileğini ona doğru uzatırken kabaca, "Lütfen," dedi.

Ancak hemen kolunu geri çekti ve kendi etini dudaklarına götürdü. Kaşları sadece bir parça gerildi

Kendini ısırđı ve sonra delikleri ona doğru uzattı.

Ağzını açmaya çalışırken çenesi çatladı ve belki de acil entübyasyonun bir parçası olarak kulakları kötü bir şekilde tutulmuş gibi görünüyordu. Ama adamın kanından bir damla alt dudağına düştüğünde tüm bunları unuttu.

Tek başına kokusu bile açlıktan halsiz düştüğünüzde midenize giren yemek gibiydi, her şey canlılıkla uyanıyordu -Hayır, siktir et. Kokain gibi bir şeydi. Ve sonra kuru dilini uzatıp yalamaya başladı-

Belli belirsiz, gözleri kafasının içinde geri dönerken inlediğinin farkındaydı... ve ölmekte olduğu için değil. Hayır, aniden çok canlanmıştı. Onun tadı. Onun tadı, dilimlenmiş ve doğranmış kalbine bağlanan bir çarpışma arabası gibiydi, göğsünden geçen sarsıntı, tüm dolaşım sistemini çok daha fazla güçle bir vitesle geçirdi.

"Al benden," dedi çok uzaktan. "Hepsini al..."

Kolunu aşağı indirdiğinde, damarının etrafında bir mühür oluşturdu. İlk birkaç çekişi özensiz ve koordinasyonsuzdu ama bunu çabucak düzeltti. Çok geçmeden, düzgün bir şekilde beslenmeyeli yıllar olmuşsa yapabileceği türden uzun çekimler yapmaya başladı.

Vay canına... daha önce hiç böyle bir yiyeceği olmamıştı. Craeg ve Boone daha önce, bilinci gidip gelirken gönüllü olmuşlardı. Peki ya ondan önce? Tıpkı kendisi gibi başka siviller de vardı. Ama Peyton tüm bu indirimli gaza karşı çok dayanıklıydı, öyle ki bağırsaklarına doğru ilerleyen yakıcı yol onu ter içinde bıraktı ve alarmlar çalmaya başladı, kalbi kısa süre önce testereyle açılmış göğüs kafesinin arkasında gümbürdüyordu.

Kendinden geçip geçmemesi umurunda değildi. Ya da kalp kasının her yerde patlaması. Ya da kafası patlayıp

Omurgası kırıldı, ayakları on beş numara büyüdü ya da kör, sağır ve dilsiz oldu.

Türünün getirdiği içgüdü, açlık duygusunun her parçasını ele geçirmesine neden oldu.

Ve sonra gözleri Peyton'ınkilerle kilitlendi.

Kendi kendine bunun iyileşmek, sakatlığını yenmek ve kendini daha güçlü kılmakla ilgili olduğunu söylüyordu. Ama ondan içtikçe, onu kendine daha çok çektikçe, başka bir dürtünün iş başında olduğu açıktı.

Tekrar isteyeceğinden korktuğu bir yemektir. Hayatta kalması söz konusu olmadığında bile.

Ve sadece kana ihtiyacı olmayacaktı.

TWELVE

DRuhn koridorda, ağırlık salonunda, vücudunun üst kısmı yastıklı bir bankın üzerinde, bacakları bükülmüş, ayakları yerdeki minderlerin üzerine dikilmiş halde yatıyordu. Elleriyle kavradığı bar elli kilo ya da daha ağırdı ve demirden yapılmıştı. Her iki ucundaki disklerin toplam ağırlığı yaklaşık yedi yüz kiloydu.

Yükü desteklerden indirirken, göğsünün üzerinde tuttu ve tüm bu ağırlığı dengelerken derin nefes aldı. Sonra barı göğüs kaslarına doğru indirdi ve yerçekimine karşı bir güç zaferi olan inişi kontrol etti. Önce sağ eliyle, sonra sol eliyle tutuşunu biraz düzeltti... ve sonra yukarı itti, bir şşşşşşt ile nefes verirken barı yukarı kaldırdı. Ve sonra aşağı. Ve sonra yukarı. Ve sonra aşağı.

Göğüs kasları tutmaya başlayana, bicepsleri ve trisepsleri titreyene ve dirsekleri yanana kadar devam etti... ve yine de barı zirveye çıkarmak için omurgasını eğmesi gereken noktaya kadar devam etti.

Ter alnını kapladı ve sonra saçlarına ve kulaklarına doğru aktı. Kalçaları ağrıyordu. Ciğerleri çalışmayı bıraktı. Kalbi her atışta çarpmaktan çok havaya uçuyordu.

Ve hala durmadı.

Aynı cinsten birine ilgi duyduğu fikri daha önce hiç yüzleşmediği bir şeydi. Elbette, bu tür ilişkilerin yaşandığının farkındaydı ama her zaman bunun sadece aristokrasinin hoşlandığı bir şey olduğunu varsaymıştı. Peki ya geldiği yerde? Geleneksel bir geçmişe sahip alçakgönüllü bir sivil olarak mı?

Hayır, ailesi bunu asla onaylamazdı, özellikle de babası. Bu erkek, her iki cinsiyet için de uygun rollerin ne olduğu konusunda çok kararlıydı ve bunlar arasında erkeksi çiftleşme yoktu. Ayrıca ailedeki her bir bireyden, erkek, baba, kız ve oğuldan beklentileri konusunda da netti.

Ve büyüklerinizin sizi onaylamasını istiyordunuz, özellikle de herkesten büyük olduğunuz ve sosyal ortamlarda bir geyik yavrusu kadar utangaç olduğunuz bir gençlikten sonra.

Aslında Ruhn, babasının ondan istediklerini, ailesinin talep ettiklerini yerine getirebilmek için neredeyse kendini öldürüyordu. Onları hayal kırıklığına uğratma fikri-

Bekle, neden böyle düşünüyordu? Sanki kendisiyle aynı cinsiyetten biriyle daha önce seks yapmış gibi?

Çünkü onu öpmek istiyorsun. İtiraf et.

Aklından bu düşünce geçerken, hayır-hayır'ını bara fırlattı ve ağırlıkları ilk başladığında sahip olduğu aynı güçle yukarı itti. O erkekten kesinlikle hiçbir şey istemiyordu. Hem de hiç. Çünkü eğer isterse? Şey, zaten yeni, kabul edilmemiş bir parçasını keşfetme kâbusunu yaşamıştı ve bu en hafif tabirle korkunç bir deneyimdi.

Bunu tekrar yaşamayacaktı. Hayır.

Bir anda kolları gevşedi, kasları zayıfladı ve ağırlık serbest düşüşe geçerek çubuğun doğrudan göğsüne inmesine neden oldu. Acı anlıktı ve

Felç edici, o yedi yüz elli kilo ciğerlerini sanki üzerine bir bina düşmüş gibi sıkıştırıyordu.

Anında tepesinde bir yüz belirdi. "Şunu çıkarmama yardım et, hadi, it! Lanet olsun, it!"

Cerrahtı, Dr. Manello.

Ruhn kendinden geçmeye başladığında, ağırlık salonunda kulak tırmalayan bir alarm sesi duydu - hayır, bu bir ısıktı. İnsan ön dişlerinin arasından ısıklık geliyor, bir yandan da sehpanın üzerine çıkıp iki eliyle barı yukarı çekerek üzerindeki baskıyı hafifletmeye çalışıyordu.

Yardıma oldu. Ruhn biraz nefes alabildi ve görüşü biraz açıldı.

İki kişi daha koşarak içeri girdi ve sonra üzerindeki ezici yük kalktı. Yine de hâlâ doğru dürüst nefes alamıyordu. Tüm üst gövdesini mi kırmıştı?

Dr. Manello'nun yüzü geri geldi, çok yakındı. "Bu gece başka bir göğüs boşluğu açmayacağım, beni duyuyor musun?"

Sonra ağızını ve burnunu kapatan bir maske vardı, güçlü bir oksijen akışı yanaklarının şişmesine ve boğazının kurumasına neden oluyordu. Havanın tadı tuhaftı, sanki içinde kalem talaşı ya da teneke parçaları vardı ve bu, ağızını ve burnunu kapatan plastik parçayla birleşince, yalnız kaldığında olduğundan daha fazla boğuluyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Maskeyi itmeye çalıştığında, güçlü eller onu engelledi.

Ama o daha da güçlüydü. Etrafındaki insanlara rağmen saf bir panik dalgası onu ayağa kaldırdı ve oksijen kaynağını kopardı.

Aksi yöndeki iddiaları ortadan kaldırmak için ağızını açtı ve ağırlık odasındaki tüm havayı derinlere çekti. Anında, bir meşe dalının ikiye ayrılması gibi korkunç bir çatlama sesi duyuldu ve bir şimşek çaktı.

Gürültüye acı eşlik ediyordu; baş dönmesi, kovalanan bir davetsiz misafir gibi kaçıyor, kalbi düzenli bir ritimle çarpıyordu.

"Eh, böyle bir yaklaşım da var," diye mırıldandı Dr. Manello. "Size bir bakmamın sakıncası var mı?"

Ruhn hâlâ nefes alma/verme işini doğru yapabilmek için konsantre olmak zorunda olduğundan, sadece başını salladı.

"Benim için uzanabilir misiniz?" diye sordu doktor.

Ruhn başını salladı. Hayır, mümkün değildi. Panik geri gelecek ve her şeyi ele geçirecekti ve klostrofobiden ürpererek kapıya baktı. Kadere şükür ki koridora açılan bir penceresi vardı ve kendine kaçabileceği bir yer olduğunu hatırlattı-

Biri ona bir şeyle saldırdı.

Hızlı bir ölümlü refleksiyle bileği kavradı ve kolu eklem yuvasında o kadar sert ve hızlı bükte ki, kola bağlı olan kişi minderlerin üzerine düştü.

"Yavaş ol..." Rhage Kardeş tutuşu kırdı ve vücudunu yola koydu. "Hey, bana bak. Hadi evlat, şimdi bana odaklan."

Ruhn göz kırptı. Tekrar göz kırptı. Komutu takip etmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Rhage kalburun üstündeki su gibi zıplıyordu-oh, bekle. Ruhn titriyordu. Evet, Kardeş'in o kocaman ayakları hareket etmiyordu; aşırı motorize olan Ruhn'du.

"Neredesin orada?" diye mırıldandı Kardeş. "Çünkü doktora zarar vermemen için geri gelmen gerekiyor, tamam mı?"

İşitme duyusunda bir sorun vardı. Dünyanın sesi yükselip alçalıyor, kelimeler boşlukları doldurmasını gerektiren bir rastlantısallıkla sessizliğe girip çıkıyordu.

Ruhn biraz daha nefes alıp verdi ve sonra Dr. Manello'nun kırık olup olmadığını merak ediyormuş gibi kendi ön kolunu incelediği yere baktı.

"Çok özür dilerim," diye boğuldu Ruhn. "Ah, sevgili Bakire, öyle demek istemedim..."

Doktor ona gülümsedi. "Hayır, sorun değil. Sınırlar iyidir. Sadece bir dahaki sefere, beni zorlamadan önce geri çekilmemi söyle ve eğer dinlemezsem, MMA'yı kışımaya sok. Kalbini dinlememe hazır mısınız? Bu sana zarar vermeyecek."

İnsan, doktorun kulaklarına giden bir kordona bağlı gibi görünen küçük bir metal disk tuttu.

"Daha önce hiç muayene edilmediniz mi?" Dr. Manello yumuşak bir sesle konuştu.

Ruhn başını salladı.

"Tamam, bu bir stetoskop. Buraya koyuyorum," erkek kendi göğsünü işaret etti, merkezin biraz dışında, "ve ritmi dinliyorum. İnvaziv değil, yani canınızı acıtmıyor ya da içinizi kesmiyor. Söz veriyorum."

Ruhn ürperdi ve sonra başını salladı; ona yakın bir şey istediği için değil, adamı inciterek affedilmez bir kabalık yaptığı ve bunu bir şekilde telafi etmek istediği için.

Ve bu her neyse ona boyun eğmek tek şansı gibi görünüyordu.

"Benim için daha dik oturabilir misin?"

Rhage omurgasını daha yukarı iterek itaat ederken, içeri giren diğerlerini gitmeleri için cesaretlendiriyor gibiydi ve bunun için Ruhn minnettardı. Şu anda ihtiyacı olan şey daha az duyusal girdiydi, daha fazla değil ve utangaçlıktan muzdarip biri olarak, şefkatle bile olsa ona bakan tüm bu çift gözler başa çıkmak için çok fazlaydı.

"Gördün mü? Endişelenecek bir şey yok."

Ruhn yere baktı. Aletin disk ucu göğüs kaslarının üzerindeydi ve doktor sanki kulaklarına iletilen şeye konsantre olmuş gibi yan tarafa bakıyordu.

"Nefes almak acı veriyor mu?" diye sordu doktor. "Evet mi?"

Neler olduğunu görebilmek için tişörtünü çıkarabilir miyim?"

Ruhn daha iyi düşünemedi başını salladı ve Dr. Manello ile Rhage kas gömleğinin altından tutup yavaşça yukarı doğru sıyırdılar.

Ruhn, gömleğinin neden üzerinde kalması gerektiğini hatırlamadan önce, bir genç gibi kollarını onlara doğru kaldırdı.

İkisinin de nefesi kesildi ve donup kaldılar.

Ve Ruhn hemen küfretmek istedi. Sırtındaki işaretleri unutmuştu.

Lanet olsun.

-

Novo'nun beslenmesi bitip de yaralıların ve iyileşmekte olanların huzursuz uykusuna daldıktan sonra Peyton uyuşmuş ayakları, titreyen bacakları ve baş dönmesi yaşayan iç kulağıyla tökezleyerek sınıfa geri döndü. Kendini sınıfa kapatırken, masaların, sandalyelerin, sıranın ve tahtanın neden hiç tanıdık gelmediğini, sanki daha önce o odada hiç bulunmamış gibi görüldüğünü merak etti.

Hiç mantıklı değildi. Gideli en fazla yarım saat olmuştu ve kısa süreli hafızası ona her şeyin bıraktığı gibi olduğunu söylüyordu.

Ama yine de değişen oydu.

Işıkları kapatıp masanın üzerine yuvarlandığında, kendini gevşek bir çuvalın içindeki kemiklerden başka bir şey değilmiş gibi hissetti, her şey sert kenarlı ve iyi bağlanmamıştı. Tanrım, az önce orada ne olmuştu? Her neyse, görünüşte Novo damarını almıştı ve bu ilk kez olmamıştı.

Bunu ona bir kadın yapmıştı. Ve merhaba, bir hastane yatağında, makinelere bağlıydı.

Yine de deneyim? Bileğinin derisinde dudaklarının hissi, ince çekişler, işi bittiğinde dilinin yalaması?

Uyuşturucu bağımlılığını siktir et. Ona bunu bir ömür boyu verseniz bir daha asla kokaine ihtiyaç duymayacaktı.

Gözlerini kapatarak, kendini attığı andan dudağına düşen o ilk damlaya kadar her parçayı yeniden yaşadı. İçindeki hisler dalgalandı, kanını ısıttı ve onu daha da sertleştirdi.

Tahrikle savaştı.

Kaybetti.

Kadının başucundayken, her şeyi kontrol altında tutmayı başarmış, aletini gizlice yeniden düzenlemiş ve sıkı durmuştu. Burada, karanlıkta tek başına? Kendini lanet bir erkek-fahişe gibi hissediyordu ama bir şeyleri halletmezse bir daha asla uyuyamayacaktı.

Sert bir itiş kakışla avucunu boksörün ön kısmına doğru itti ve temas ettiği anda içinden bir orgazm patladı, Novo'nun sınıftaki, antrenmanlardaki, sahadaki anıları zihninde yanıp sönererek bir şeylerin devam etmesini sağladı. Hatta Novo'nun içine girdiği zamanlara bile geri döndü, Novo'nun çıplak seksi sanki sadece onun için yaratılmış gibi onun penetrasyonlarını kabul ediyordu.

Tamam, sadece orada yattığı düşünülürse, bu o kadar da iyi bir görüntü değildi.

Bundan uzak durarak, kendine daha fazla erişim sağlarken diğerlerine yapıştı, fermuarını iki acımasız eliyle yırtıp açtı ve kemerini kışının üzerine itti. Bir homurtuyla yana doğru döndü, gövdesi şaftını kavrayıp kendini daha da sertleştirirken, masa sıcak yanağının altında serindi, serbest eli kıvrıldı

ve o kadar sert sıkıyordu ki, ön kolu neredeyse ikiye ayrılıyordu.

Ve hala gelmeye devam ediyordu.

Sonunda bitkin düştüğünde gözlerini kapadı ve bir süre sadece nefes aldı - ta ki her yerini, pantolonunun önünü ve lanet olası masayı berbat ettiğini fark edene kadar.

Tanrı'ya şükür gün ortasıındaydı. Şansı yaver giderse, gizlice soyunma odasına inebilir, birkaç havlu ve bir önlük alıp kimse görmeden buraya dönebilirdi.

Evet... kalkma vakti gelmişti.

Uh-huh.

Şu anda.

Bunun yerine olduğu yerde kaldı ve ondan beslenmenin ve bunu gerçekten hatırlamanın nasıl bir şey olacağını merak etti... boğazının arkasındaki kanı, onu yuvarlayıp boğazına saldırırken vücudunun onun altında olması.

Oraya gitmesi gerekiyordu. Kafasından vurulduğu ve acil tıbbi bir durum olduğu için değil.

Yine de bu inanç zihninden geçerken ve her türlü amaca yönelik, sonuç odaklı, bir an önce çıplak kalma hedefleriyle her şeyi yeniden düzenlemeye başlarken bile, bunların hiçbirinin gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Başından beri onun kendi tipi olmadığını açıkça belirtmişti; onunla tekrar kavga etmek istediğini söylese bile, ondan hoşlanmıyordu bile. Daha da önemlisi, o programdan ayrıldığında yolları bir daha kesişmeyecekti.

Aralarındaki zaman tamamen sona ermek üzereydi: kadın eğitime devam edecek ve türler için doğru olanı yapacaktı, adamın ise profesyonel bir kulüp dangalağı olarak kariyerine devam etmesi gerekiyordu.

İkisi de meşgul, meşgul.

Telefonu bir çağrıyla çaldığında bunu duymazdan geldi ve utanç yürüyüşü için motive olmaya çalıştı.

Koridordan aşağı inip geri dönmesi yarım saat kadar sürdü. Kendini ve diğer her şeyi temizledikten sonra tekrar masanın üzerine uzandı ve kendinden geçti.

Uykusunda, uzun siyah saçlı, ateşten gözleri ve çelikten iradesi olan bir aşık tarafından rahatsız ediliyordu.

THIRTEEN

A ertesi akşam gece çöktüğünde, Saxton yuvarlandı ve yatağının diğer tarafına baktı. O bükülmüş çarşafın içinde bir erkek vardı. Onun kullandığı ve karşılığında kendisinininkini kullandığı bir beden.

Çatı katının diğer ucunda bir kapı sessizce kapandı.

Saxton doğruldu ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Günü nasıl geçirdiğini hatırladıkça kendini boşlukta hissediyordu ve akşamdan kalma olmasaydı da olurdu, üstelik bir de çok fazla şampanya içip yeterince uyumamaktan kaynaklanan pis bir baş ağrısı vardı.

Sonunda düzgün bir şekilde odaklanabildiğinde, etrafındaki ayna kaplı şık bürolara ve yan masalara, siyah sandalyelere, yumuşak gri halıya, tavandaki yıldızlara benzeyen eşit aralıklı asılı aydınlatma armatürlerine baktı.

Sebepsiz yere, Blay'i nasıl yanlış yönlendirdiğini düşündü.

Şehrin karşısındaki Viktorya döneminden kalma evini satmamıştı. Şimdi, oraya hiç gitti mi? Kesinlikle gitmezdi. Ama artık içinde olamayacağı ama gitmesine de izin veremeyeceği gerçeği, kendine saklaması gereken bir zayıflık gibi görünüyordu: Hiçbir yere gitmeyen bir aşkın tapınağı için emlak vergisi ödüyor olması üzücü bir gerçektir.

Tam olarak hiçbir yere değil. Bir süredir acı içindeydi ve bu kesinlikle bir varış noktası gibi hissettiriyordu.

İyi bir tane değil, kabul.

Hafif bir tıslamayla, tüm cam panellerdeki otomatik panjurlar yükselmeye başladı ve görünmez bir el tarafından çekilen perdeler, şehrin parıldayan ışıklarını birkaç santim açığa çıkardı. Ve garipti... günü nasıl geçirdiğini bir kez daha düşünürken, ilk kez bu küçük cilveleşmesinin nedeninin Blay olmadığını fark etti. Genellikle erkek sebep olurdu. Yine de aslında tüm o pnömatiğın nedeni...

Kaşlarını çattı ve donuk gözlerini ovuşturdu. Ama hayır. Ruhn'la kamyonda oldukları ve Ruhn'un ona baktığı o anı hayal etmiş olmalıydı. Herhangi bir şey olabilirdi.

Erkeği çekici bulması, bu saygının karşılıklı olduğu anlamına gelmiyordu.

Yine de, yadsınamaz bir damlama etkisi, onu nihayetinde kişiler listesine ve zaman zaman yararlandığı erkek ve insan erkeklerin girişlerine götüren kemirici, huzursuz bir enerji vardı. Çoğu tanıdıktı, kulüplerde ya da partilerde tanıştığı kişilerdi ve çift olup olmadıklarını hiç sormamıştı. Onun da onlar gibi önemseydiği tek şey iyi sevişebilmeleriydi.

Açıkça söylemek gerekirse.

Peki ya siyah saçlı ve iri, güçlü vücutlu birini seçmiş olması? Buna bir gelişme işareti olarak bakabileceğini düşündü. En azından kıvılcık saçlı değildi. Yine de, sahip olamadığı bir erkeği bir başkasıyla takas etmiş olması gerçeğinden cesaret almak zordu.

"Yeter," dedi yüksek sesle.

Bacaklarını saten çarşıftan çekerek kendini banyoya doğru gönderdi, hafif ağırlar ve kalçasına gelen tıkrıtlar böyle bir günün ardından alışkın olduğu türdendi.

Blay'i ve geçmişi düşünmemeye çalıştı. O erkekle birlikte olduğu zamanlarda, seksin ardından daha çok göğsünün ortasındaki sıcaklık ve aşkını her düşündüğünde ona gelen yan gülümseme vardı.

şu anda yaşadığı şey, alışık olmadığı bir egzersizin mekanik kalıntısından başka bir şey değildi.

Mermer mekâna girdiğinde, lavaboların üzerindeki ışıkları birkaç nedenden dolayı kapalı tuttu; bunlardan en önemlisi, şehir manzarasından gelen ışıltının ona fazlasıyla aydınlık sağlamasıydı. Ayrıca tüm aynalarda kendisine bakmak istemiyordu.

Duşta sıcak suyun akmasını beklerken dört tane Motrin aldı.

Çoklu başlığa girerek iyice yıkandı ve bir köşeye monte ettiği buğulanmayı önleyen aynayı kullanarak tıraş oldu. İşini bitirdiğinde, günü geçirme şeklinden memnun olduğundan daha fazla yenilenmiş değildi ve hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez, işe gitme ve gece görevlerine kendini kaptırma fikri hiçbir coşku ya da tatmin beklentisi içermiyordu.

Ve sonra kendini havluyla temizlerken, çırpılan havluların sesi çatı katının boşluğunu uzayda bir kara delik gibi gösterdi.

Aklının bir köşesinde Caldwell'den ayrılma fikri onu bir kez daha kışkırttı. Elbette, nereye gitse oradaydı... ama farklı bir yerde yaşar ve farklı bir hayatın peşinden giderse yeni bir bakış açısı kazanacağına inanmak zorundaydı. Belki bir ğretmen olarak? Hâî Eski Yasalar hakkında bilgi edinmek isteyen insanlar vardı ve artık bu konuda o kadar bilgiliydi ki kolayca bir müfredat tasarlayabilirdi-

Yatak odasında telefonu çaldığında, arayan her kimse sesli mesaja geçmesine izin verdi. Ama o şey hemen tekrar çalmaya başlayınca, havluyu kalçalarına sardı ve telefona doğru ilerledi - çünkü, evet, FaceTime işin içinde olmasa bile, çıplakken telefona cevap vermenin uygunsuz olduğunu düşünen türden bir erkekti.

Özellikle de muhtemelen Wrath ya da Kardeşler'den biri olduğu için-

Hayır, bu sefer değil. Telefonun yüzünü kontrol ettiğinde, Arayan Kimliği Kardeşlik'in ev halkından birine ait olduğunu gösterse de, rehberinde kayıtlı biri değildi.

Vishous izi sürülemeyenin içindeydi. "Alo?" dedi.

"Saxton?" Ruhn'un sesi anında tanınabilirdi ve şaşırtıcıydı. Ayrıca erotik bir yük de taşıyordu, ama yine de bu sadece onun tarafındaydı.

"Evet? Alo? Ruhn?" Bağlantıda bir parazit vardı, rüzgâr falan esiyordu. "Özür dilerim, sizi duyamıyorum?"

"Miniahna'nın yerindeyim." Fuzz. Hışırtı. "Az önce iki adamı arazisinden kaçırdım." Rüzgar esiyor. "Neredesin?"

"Evimdeyim. Şehir merkezinde." "Seni görmeye gelebilir miyim?"

"Evet, evet, elbette. Buraya nasıl geleceğinizi söyleyeyim." Yol tarifini verdikten sonra araya girdi, "Bekle, telefonu kapatmadan önce. İzinsiz girenleri öldürdün mü? Cesetlerin kaldırılması için aramama gerek var mı?"

Öfkeli sesler. "Henüz değil, bilmiyorsun. Ama bu uzun sürmeyecek."

Telefon görüşmesi biter bitmez Saxton aceleyle gömme dolabına girdi ve beyaz düğmeli bir gömlekle birlikte bir çift pantolon giydi - ve adımlarında aniden bir sıçrama olduğu gerçeğini kararlılıkla görmezden gelmek zorunda kaldı.

Bu sadece iş, dedi kendi kendine. Tanrı aşkına, profesyonelce davran.

-

Şehrin öbür ucunda, malikânelerin bakımlı, karla kaplı arazilerin ortasında taç gibi durduğu zengin bir posta kodunda, Peyton babasının evinin büyük kapısının eşiğine bir yorgunluk bandosuyla birlikte geldi; donuk vuruşlu tapınakları bas bölümü, belindeki keskin nişancılar ziller ve karnındaki homurdanan kramplar, çok düşük becerili ama son derece hevesli, harika bir ciğer setine sahip bir oyuncu tarafından yönetilen bir tuba.

Acıkmış mıydı yoksa midesi mi bulanıyordu karar veremiyordu.

Ve gecenin kötünden daha kötüye gideceğine dair ilk ipucu -bir kez daha- ön kapıyı açtığında geldi: Havada tamamen yabancı, tatlı bir koku vardı. Parfüm mü? diye düşündü. Evet, işte buydu. Ama kim parfüm sıkıyor olabilir-

Babasının uşağı, erkek paten kayıyormuş gibi merdivenlerin altından fırladı.

"Geç kaldınız." Eski gazetelerin rengindeki gözler onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ve giyinik değilsin."

Son kontrol ettiğimde, kesinlikle öyleydim, diye düşündü Peyton.

Bu fırçalar yaramaz kısımları kapatır.

Bunu kendine sakladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İlk yemek on beş dakika içinde başlıyor." Köpekçik manşetini kaldırdı ve bir soyguncuya doğrultulmuş bir silah gibi saatini gösterdi. "İçkileri kaçırdınız."

Peyton elinin topuğuyla kafatasının ön tarafını ovuşturdu. Ya bunu yapacaktı ya da o saati alıp adama yedirecekti, hem de kıcından.

"Bak, neden bahsettiğini bilmiyorum ama dününden önceki günden beri iyi uyuyamadım ve

dün gece tarlada korkunç bir kaza oldu-" "İşte.

Sen. Öylesin."

Gözlerini kapatarak, tabii ki babasını düşündü. Peki ya bu ses tonu? Uşağı en iyi arkadaşı gibi gösteriyordu.

Etrafında dönerken, yüzünün yan tarafına kızartma tavası gibi bir bakış yakaladı. Efendisinin özel yapım bir smokin giydiği ve bırakın yumruk atmayı, tava fırlatacak bir tip olmadığı düşünülürse bu da bir şey ifade ediyordu.

Ama o bakış kesinlikle iğneleyiciydi.

"Merhaba, baba." Peyton avuçlarını birbirine vurdu. "İyi konuşmadı, şimdi yatmaya gidiyorum-"

Arkasını döndüğünde babası önüne çıktı ve merdivenlere giden yolu kapattı. "Evet, şu anda ikinci kata çıkıyorsun ama bu akşam Romina'yla buluşmayı kabul ettiğin için değişecek. Bu saatte -aslında geçen saatte- neredeydin?"

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

"Dün gece seni aradım. İki kere! Şimdi git ve smokinini giy ki beni ve o zavallı kadını daha fazla utandırmayasın." Erkek eğildi. "Tanrı aşkına, kızın ailesi burada. Senin derdin ne? Sadece bir geceliğine, senden istediğim gibi bir evlat olamaz mısın?"

Tanrım, baba, böyle söyleyince ikimiz için de sorunu çözüp gidip kendimi banyoda asmama ne dersin?

#problemsolved

Peyton efendisinin omzunun üzerinden merdivenlere baktı ve intihar planını denedi. Bir sürü kemeri ve yatak odasında güzel, sağlam bir aydınlatma armatürü vardı.

Ancak o zaman Novo'nun ondan beslendiği görüntü bıçak sırtı gibi keskin bir şekilde geri geldi.

Evet, kendini öldürmesine imkan yoktu. Henüz değil, en azından.

Bakışlarını salona kaydırarak, son yirmi dört saatini neredeyse birinin ölümüne neden olduğu gerçeğiyle uğraşarak geçirdikten sonra sosyal saçmalıkları ne kadar az önemseydiğini bir şekilde özetleyen bir siktir git, siktir git ve siktir git kombinasyonu oluşturmaya başladı.

Ancak tüm bunlar bir anda durdu.

Süslü kemerli kapıdan, mermer şöminenin odak noktası olduğu, ipek kanepeler ve sandalyelerle döşenmiş zarif odayı görebiliyordu. Minderlerin üzerine oturmuş, sırtı ona dönük, kumral saçlarını geriye atmış bir kadın ve kolunun üzerinden bir melek kanadı gibi sarkan bir çeşit kravatı ya da kolu olan resmi, soluk mavi bir elbise vardı. Baş eğikti ve omuzları sanki kendini bir arada tutuyormuş gibi sıkıydı.

Ama zar zor.

Bunu onun kadar istemediğini düşündü. Ya öyle ya da gelmediği için onun tarafından reddedilmiş hissediyordu.

"Lütfen hareket eder misiniz?" diye sordu babası.

Peyton zavallı dişiye biraz daha baktı ve onun bu gece nerede olmayı tercih edeceğini merak etti.

"Bana on dakika ver," dedi homurdanarak. "Hemen geliyorum."

Babasının yanından geçip merdivenleri ikişer ikişer çıkarken ailesinden, geleneklerinden ve Glymera'nın aptal kurallarından nefret ediyordu. Ama ne yapmayacaktı? Onun gibi başka bir aptalı, kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan şeyler yüzünden daha değersiz olduğunu düşünerek ortada bırakmayacaktı.

Kadını tanımıyordu ama ona göre sosyal lağım çukurunda beraberlerdi.

En azından bu öğün için.

FOURTEEN

A Ruhn, yaşadığı yazlık evden daha büyük olan bir gökdelenin terasında cisimleştğinde, bir an için nerede olduğunu içselleştirdi. Saxton'ın evi. Erkeğin yaşadığı yer.

Bir saat beklemeli ve İzleyici Evi'nde avukatla görüşmeliydi.

Ne düşünüyordu-

Kafasının içinde küçük bir ses, onu görmek istediğini söyledi.

Tek başına.

"Hayır, bilmiyorum."

Yüksek sesle söylediği sözler, sırtına çarpan soğuk rüzgârda kayboldu; sert ve soğuk esintiler onu içeri itiyor gibiydi. Bir ya da iki an için, onu iten görünmez ellere yaslanarak cereyana karşı savaştı... ama artık geri dönmek için çok geçti. İşleri berbat etmeden olmazdı.

Ayrıca, bu kişisel bir mesele değildi. Birlikte bir şey üzerinde çalışıyorlardı.

"Ve onunla yalnız kalmak istemiyorum."

Bunu çözdükten sonra, kapıyı çalması ya da zili çalması gereken yeri bulmaya çalıştı. Çatı katının tamamı camdan yapılmış gibiydi, büyük paneller birbiri ardına sıralanmıştı.

Bir diğeri de ön tarafta. İçeride çok az ışık yanıyordu, her şey loştı, mobilyaların gölgeleri yapay bir şafakla henüz ortaya çıkmamış bir manzaraydı.

Çok lüks ve gösterişli, diye düşündü. Her şey çok sofistike görünüyordu, tıpkı orada yaşayan erkek gibi.

Öte yandan, bir kişinin kişisel alanı onun kim olduğunu yansıtmaya eğilimindeydi. Örneğin onu ele alalım. Hiçbir beklentisi olmayan bir gecekonducuydu, başkalarının iyiliği dışında evsizdi. Geleceğiniz yoksa ve şimdiki zamanınız çok azsa, kendinize ait bir çatınız ve dört duvarınız olmaması da mantıklıdır.

Yanına gidip sürgü olduğunu umduğu bir tanesini incelerken, burada avukatla birlikte kimin yaşadığını merak etti. Erkeği bir shellanla birlikte hiç görmemişti, ne de böyle bir şeyden bahsedilmişti. Ama herkes tarafından saygı gördüğü açık olsa da, Saxton'ı her zaman belli bir profesyonel mesafe çevrelemiş gibiydi.

Resmin bir yerinde mutlaka bir kadın olmalıydı. Ve bu gerçek tüm bunları daha da rahatsız edici hale getirmiyor muydu-

Saxton büyük açık odaya girdiğinde donakaldı, erkeğin adımları emindi, sarı saçları loş tavan ışıkları altında parlıyordu, kusursuz pantolonu ve süper beyaz düğmeli gömleği smokine hazır görünüyordu. Ya da tüm bunların üzerine ne giydiyseniz.

Avukat mutfağa yöneldi ve yukarıdan daha parlak ışık havuzları sağlayan ışıkları açmak için rahat bir el attı. Tezgâhta, lavabonun yanında bir şeyler yapmaya başladı; kahve hazırlıyor, fincanlar ve bir tepsi çıkarıyordu. Ama Ruhn bunların pek azını fark etti. Kayda geçen şeyler? Saxton'ın teni altın sarısıydı. Yüzü çok güzeldi. Vücudu kıvraktı.

Bu da ne, diye düşündü Ruhn... özellikle de cinsel uyarılma kalçalarının etrafında kıvrılırken, sanki eller ona dokunuyormuş gibi

-

Saxton hiçbir uyarıda bulunmadan başını çevirdi ve bir başkasıyla karşı karşıya olduğunu görünce durdu.

Dakikalar tam bir dakikaya dönüştü.

Ve sonra ikisi de aynı anda harekete geçti; Ruhn, Saxton karşısına çıkıp sorunu onun için çözerken sadece bir tutamak ya da açıklık arıyormuş gibi davranmaya çalıştı.

"İyi akşamlar," dedi erkek, panellerden birini arkaya kaydırırken.

"Beni sen davet ettin." Ruhn sözcüklerin ağzından çıktığını duyunca gözlerini kapadı. "Yani, ben buradayım. Yani..."

"Evet, bekleniyorsunuz."

Ruhn cevap vermeyince Saxton kenara çekildi. "İçeri gelin."

İki kelime. İki hece. Basit bir davet. Dünyanın her yerinde insanlar ve vampirler tarafından teklif edilen ve kabul edilen ya da reddedilen türden bir şey.

Sorun şuydu ki, Ruhn bunun kendisi için çok daha fazlası olduğu bilincinden kurtulamıyordu ve bununla başa çıkamıyordu. Bunların hiçbirisiyle başa çıkamazdı.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı. "Aslında. Evet, özür dilerim-" "Neden?" Saxton kaşlarını çattı. "Sorun ne?"

Sanırım seni istiyorum, sorun da bu.

Ah, sevgili Bakire Kâtip, az önce aklından bu mu geçti?

"Ruhn, içeri gel. Hava soğuk."

Geri dön, dedi kendi kendine. Sadece dön ve git ve ona birazdan Seyirci Evi'nde buluşacağınızı söyle.

"Seni evde rahatsız etmemeliydim." Başını salladı ve kalbinin ağır ağır atışının Saxton'ın duyabileceği ya da hissedebileceği bir şey olmaması için dua etti. "Özür dilerim."

Şehrin öbür ucunda, Peyton tam on dakika sonra aşağıya indi, saçları doğudaki en hızlı duş sayesinde ıslak ve geriye doğru kayganlaşmış, smokini üzerinde ve patlıyordu - ve ayrıca yaptığı tüm egzersizler sayesinde omuzları, kolları ve kalçaları biraz sıkıydı.

Salona girdiğinde barın dolu ve açık olup olmadığını hızlıca kontrol etti. Evet: Köşede, antika pirinç bir arabanın üzerine ince flütler içinde mimozalar ve bodur bardaklarda Bloody Mary'ler dizilmişti.

Dostlarım, yeniden tanışmak için sabırsızlanıyorum, diye düşündü.

Ama her şey sırayla.

Peythone ateşe en yakın koltuktan eski dilde, "Ah, evet, ilk oğlum," dedi ve gülümsemesi için puan topladı, yaşlı adam; neredeyse samimi görünüyordu. "Salone ve Idina, Peythone'un oğlu Peyton'ı takdim edebilir miyim?"

Çift ipek kanepede kurbanlık kuzularının - pardon, kızlarının - karşısında oturuyordu ve Peyton onlara doğru yürüdü ve önce sıradan bir glymera tipi olan erkeğe, sonra da genç kıızıyla aynı mavi renkte bir elbise giyen kadına eğilerek selam verdi. Bu da ürkütücüydü. Ayrıca onları hemen tanıyamadı ki bu da alışılmadık bir durumdu. Aristokrasi küçüktü ve neredeyse herkes kendi amcasının ilk kuzeniydi. Şehir dışından gelmiş olmalılar, diye düşündü. Belki güneyden?

"Sizinle tanışmak benim için bir zevk," dedi. "Lütfen geç kaldığım için özür dilerim. Affedilemeyecek kadar kaba davrandım."

Vesaire, vesaire, vesaire.

"Duyduğumdan daha da yakışıklıymışsın," dedi. dedi Mahmen, gözleri kocaman açılarak. "Çok yakışıklı. O mu

Yakışıklı değil mi? Dönüşümünden yeni çıkmış, çok yakışıklı bir erkek."

Sen MILF değilsin, diye düşündü. O yüzden bana taze etmişim gibi bakmayı kes.

Tanrım, bundan nefret ediyordu.

"Bu kadar yeter Idina," diye homurdandı Salone, sonra İngilizceye geçti. "Şimdi, Peyton, efendin senin Kara Hançer Kardeşliği'nin eğitim programında olduğunu söyledi, biz de bunu daha bu gece öğrendik. Sanırım bu nedenle gecikmeni mazur görebiliriz."

Peythone kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten de Peyton türün savunmasına çok anlamlı bir şekilde katkıda bulunuyor. Ama kimse övünmek istemez."

Oh, evet. Riiiiiiiiight.

Idina ellerini dekoltesinin iki yanına koydu ve sanki bir sırrı paylaşacaklarmış gibi öne doğru eğildi

-Ya da belki de onu parlatacaktı. "Bana anlatmalısın, Kardeşlik nasıl bir şey? Çok gizemli, çok etkileyici, çok korkutucular. Onları sadece Konsey toplantılarında uzaktan gördüm. Anlat bana, anlatmalısın."

Tamam, kadınla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Açıgözlü gözlerinden, büyük elmaslarına ve aksanına kadar. Tanrım, bu aksanın nesi vardı? Yüzde doksan doğrudu ama r'lerinde bir sorun vardı. Onları düzgün bir şekilde yuvarlayamıyordu. Bir de efendisi vardı. Yakından bakıldığında, yüz hatları beklenenden daha kabaydı ve smokininin üzerinde sanki KFC ile ovulmuş gibi bir parlaklık vardı.

Peyton babasının neyin peşinde olduğunu düşündü. Birlikte olmak isteyebilecekleri onca aile varken, neden bu insanlar?

Caldwell'deki kurucu aileler Peyton'ın ününün farkındaydı. Belki de bu o kadar da

Babasının yapabileceğinin en iyisi... oğlunun yapabileceğinin en iyisi. "Eee?" Libido'dan Idina sordu.

"Bana her şeyi anlat onlar hakkında."

Sikerim böyle işi.

Peyton arkasını döndü ve genç kadına baktı.

Bu, odadaki herkesi susturdu, sessiz bir onaylamama, tüm o sosyal salyaların üzerine kapıyı çarparak kapattı.

Kız geri çekildi, ama sonra kendini çabucak topladı ve onun sosyal gafını düşünerek bakışlarını uygun bir şekilde aşağıya doğru kaydırды: Henüz doğru düzgün tanıştırlmamışlardı.

Gösterişsiz bir şekilde güzeldi, güzelliği hemen göze çarpan türden değildi, daha ziyade ona baktıkça ortaya çıkan bir şeydi. Yüz hatları düzgün ve küçüktü, bacakları uzun ve zarıftı, yumuşak mavi elbisesinin içindeki vücudu bir erkeğin isteyebileceği tüm kıvrımlara sahipti.

Yandan gelen hafif bir kıpırtı dikkatini çekti. Elleriydi... elleri titriyordu ve sanki onun bunu fark etmesini istemiyormuş gibi ellerini kucağında birleştirdi.

Beni hak etmek için ne yaptın, seni zavallı şey, diye düşündü.

"Ben Peyton," dedi babasını dehşete düşürerek.

O konuşurken, kadının gözleri onunkilere kaydı ve gözlerinde şaşkınlık vardı. Ama hemen ailesine baktı.

Efendisi onaylamayan bir homurtuyla boğazını temizledi - sanki bunun daha iyi gitmesini ister gibiydi, ama bu konuda bir bok beklemeye hakkı olmadığını biliyordu.

Ve sonra mırıldandı, "Bu benim kızım, Romina."

İngilizce, Eski Dil değil. Hangimiz için bir hakaret? Peyton merak etti.

Her halükârda, alçak sesle eğildi. "Sizinle tanışmak benim için bir zevk."

Doğrulmadan önce onunla telepatik olarak iletişim kurmaya çalıştı: Her şey yoluna girecek. Bundan kurtulacağız.

Sanki ikisi de mahkummuş gibi. "Sanki" yi çıkar.

Ve açıkça görülüyordu ki, en azından kadının görüşüne göre, ölüm sırasındaydılar. Kız düpedüz dehşete kapılmıştı.

FIFTEEN

A Saxton çatı katının açık sürgülü kapısının yanında dururken ne dondurucu soğuğu, ne rüzgârın sert esişini ne de karnını çalkalayan açlığı hissediyordu. Karşısındaki erkek bunların hepsini alıp götürdü, Ruhn'un iri vücudu Commodore'un tepesinden fırlamaya hazırmış gibi gerildi, saçları dağıldı, gözleri çok parlak ve çok ihtiyatlıydı. Ama o koku... o koku.

Koyu baharatlar.

Uyarılma. Cinsel

ihtiyaç.

Bu nasıl bir fantezi, diye merak etti Saxton. Uyuyor ve rüya mı görüyordu?

"Gitme," dedi sert bir sesle. Ancak sonra kendini tuttu ve yalvarmaya çok yakın bir tondan geri çekilmeye çalıştı. "Yani, içeri gel ve bana neler olduğunu anlat. Minnie'nin evinde. Lütfen."

Ruhn'un bakışları içeriye odaklanmış gibi görünecek şekilde değişti.

"Burada benden başka kimse yok." Saxton bir adım daha geri çekildi. "Yalnızız."

Yüce Tanrım, bu neden bir davet gibi geldi?

Çünkü öyleydi.

"Kes şunu-" Yüksek sesle konuştuğunu fark edince gözlerini kapadı ve kendini toparlamaya çalıştı. "Özür dilerim. Lütfen, hava soğuk."

Ya da belki de bunaltıcı sıcaktı. Kim bilebilirdi ki?

"Pekâlâ," dedi Ruhn alçak bir sesle.

İri erkek yana doğru dönüp içeri girdiğinde, Saxton gözlerini kapatıp içine çekmekten kendini alamadı. Hayatında hiç bu kadar şehvetli bir şey koklamamıştı. Hem de hiç.

Titreyen elleriyle bardağı tekrar yerine çekerek ikisini birlikte kapattı. "Ben... şey, ben de tam kahve yapacaktım, kahve ister misin?"

Ruhn etrafına bakındı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

"Oturmayacak mısın?"

"Uzun sürmez."

Yine de erkek konuşmaya başlamadı. Çıkışın hemen yanında durdu, botları soluk gri halının üzerindeydi, siyah deri ceket ve mavi kot pantolonu etrafındaki özenle inşa edilmiş minimalizmle alay ediyordu, oyuncak bir evin içindeki bir devdi.

"Bana ne olduğunu anlatır mısın?" Saxton karşıya geçip koltuğuna oturdu. "Bir sorun mu var?"

Ruhn derin bir nefes alır gibi oldu, göğsü o kadar genişledi ki ceketini gıcırdatı. "Hanımefendi Miniahna'nın iyi olduğundan emin olmak için çiftlik evine gittim. Evin önündeki çemberden hemen önce, garaj yolunda park etmiş bir kamyon vardı. Siyah, karanlık pencereci. Bekledim ve bir süre sonra iki insan erkek indi ve ağaçlara baktı. Birinin elinde bir sensör vardı."

"Kameraları kaldırdığımızı biliyorlar."

"Evet." Ruhn ellerini deri ceketinin ceplerine soktu.

"Öyle."

"Ve?"

"Onları orada öylece bırakıp gidemezdim."

İşte başlıyoruz, diye düşündü Saxton.

"Ne yaptın sen?"

"Arka tarafa ışınlandım ve sanki evin etrafından dolaşıyormuşum gibi onlara yaklaştım. Adamlar şaşırdı. Onlara teyzemle kaldığımı ve odun kesmeye gittiğimi söyledim, o sırada yoldan geldiklerini duydum. Onlara arazide ne yaptıklarını sordum. Bir tanesi arkadaşıyla birlikte teyzem için endişelendiklerini söyledi. Yalnız olmadığını, benim de orada olduğumu belirttiğimde, tek başına yaşadığını bildiklerini söylediler. Sonra mahallenin gerçekten değiştiğinden ve satmayı düşünmesi gerektiğinden bahsettiler. Onlara artık onun için endişelenmelerine gerek olmadığını, evdeki işlerle ilgileneceğimi ve izinsiz girenlerle ilgileneceğimi söyledim. Sonra onlara isimlerinin ne olduğunu ve neden arazide bulunduklarını sordum ve işte o zaman işler ilginçleşti."

"Seni de tehdit ettiler mi?"

"Bana bunları verdiler." Dörde katlanmış bazı kâğıtlar çıkardı. "Ve bana bunların Bayan Miniahna için olduğunu söylediler. Gün içinde birkaç kez ön kapıyı denediklerini söylediler."

Saxton öne doğru oturdu ve elini uzattı. "Bunları ona gösterdin mi?"

"Okuyamıyorum." Ruhn sadece ne olduğunu gösterecek kadar öne çıktı ve sonra hemen geri çekildi. "Ne olduklarını bilmediğim için, onu sebepsiz yere üzecek bir şey göstermek istemedim. En iyisi için ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Bu yüzden sizi aradım."

Saxton eşyaları açtı ve hızlı bir taramayla minderlerden kalkıp ayağa kalktı. Sonra daha dikkatli bir okuma yaparken etrafta volta attı.

"Ne oldu?" Ruhn sordu.

Saxton durdu ve erkeğe baktı. "Onu işgalci olmakla suçluyorlar."

"Nasıl? Bu onun malı."

"Öyle, ama o ve cehennem arkadaşı mülk kayıtlarında bir hata yapmışlar. Dün gece geç saatlerde fark ettim. Zaman içinde gereksiz gayrimenkul sözleşmeleri yapmamışlar."

"Bu da ne?"

"İnsan dünyasında gayrimenkul sahibi olan vampirler için bir strateji. Genelde her yirmi yılda bir, evinizi ya da arazinizi aile üyelerinden birine satmış gibi davranırsınız. Aksi takdirde Miniahna'nın burada uğraşmak zorunda kalacağı şeyle karşı karşıya kalırsınız ki bu da kayıtların 1821'den beri tek bir sahibi olduğunu göstermesidir. Söylemeye gerek yok, bir insanın bunu başarması imkansız ve belli ki geliştirici, türümüz hakkındaki gerçeği tahmin edemese bile sorunu keşfetmiş. Her neyse, söyleyin bana, gitmelerini mi beklediniz? İnsanların mı?"

"Evet. Bana bunları verdikten hemen sonra gittiler." Ruhn kaşlarını çatı. "Ona yardım etmek için bir şey yapabilir misin?"

Saxton mutfağa girdi ve doğruca kahve makinesine yöneldi. Kendisine Starbucks Kahvaltı Karışımı doldururken zihni hızla çalışıyordu.

Belgeleri geriye dönük tarihlemek. Evet, yapay bir kağıt izi yaratmak zorundaydı-

Arkasını döndüğünde, erkek kolunun altından kavrayıp gövdesini gerer gibi yaparken Ruhn'un yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Sen iyi misin?" Saxton sordu.

"İyiyim."

"O zaman neden acı çekiyormuş gibi bakıyorsun?" "Önemli değil."

"Benim için öyle."

Ruhn ağzını açtı. Kapadı. Tekrar açtı.

Saxton üzüntüyle başını salladı. Aniden yorulmuş, azmış ve erkek tarafından tamamen kafası karıştırılmıştı-oh, ve insan ırkına ve onun her şeye burnunu sokan yöntemlerine gerçekten sinirlenmişti. Yani, gerçekten de, sosyal olarak uygun ve kibar olmakla işi bitmişti.

"Bak," diye mırıldandı, "her ne ise, söyle gitsin. Birlikte çalışıyoruz, değil mi? Ve eğer açığa çıkarsan seni bu işe bulaştırmak istemiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Ruhn yüzünü buruşturmadan kollarını yeniden göğsünde kavuşturdu. "Beni onaylamadığını hep biliyordum."

Saxton geri çekildi. "Pardon?"

-

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

Novo konuşurken olabildiğince güçlü ve kuvvetli görünmeye çalışıyordu. Tamam, iyi, hala hastane yatağında, telsiz ve tüpsüz olmayı tercih edeceği yerlerde teller ve hortumlar vardı ve aslında üzerinde küçük pembe çiçek demetleri olan bir johnny giyiyordu, ama kahretsin, o tamamen iyiydi.

Ve buna hakkı vardı-

"Bu tesisten ayrılmayacaksın." Dr. Manello onun karşısında durdu ve tüm kartlar elindeymiş gibi gülümsedi. "Özür dilerim."

İnsanın boğazını yumruklamamak için kendine baktı... ve penisinin her tarafındaki o lanet olası gül goncalarını suçladı. Neden hastane önlüklerinde Deadpool'un maskesinin izleri yoktu? Bıçaklar. Fitilleri yanan bombalar. Zehir şişeleri.

"Hayır, üzgün değilsin," diye sızlandı.

"Haklısın, bana kızgın olman umurumda bile değil. Benim umurumda olan senin kalbin. Şimdi, seni

Çünkü hadım edilmek istemiyorum, ama bana bir iyilik yap ve tüm güzel rglerimi mahvetme ve olduğun yerde kal, tamam mı?"

"Kendimi iyi hissediyorum."

"Tuvalete giderken bayılmışsın." "Başım döndü, hepsi bu."

"Seni yerde bir yığın halinde buldum." "Serumum hala takılıydı."

"Ama kendi çıkardığın kateterin değil." Tartışmasını engellemek için avucunu havaya kaldırdı. "Bak ne diyeceğim, tüm çabaların için sana Gecenin Hastası dln vereceğim. Tebrikler, dlnz bir jleli çörek ve kesinlikle hiçbir yere gitmeyen bir sürü şey."

Novo homurdandı ve kollarını göğsünün üzerinde birleştirmeye çalıştı - bu, bazı alarmların almasına neden olan bir aritmiye neden olduğunda, kollarının vücudunun her iki tarafına geri dönmesine izin vermek zorunda kaldı.

"Ben iyiyim."

"Hayır, iyi olacaksın." Dr. Manello etrafına bakındı ve konuşmaya başlayan monitörü sıfırladı. "Bir ya da iki gece içinde. Yerinizde kalmanız şartıyla."

"Bilginize, bu işletmeye gerçekten berbat bir Yelp yorumu yapıyorum."

"Onur duyarım." Doktor elini kalbinin üzerine koydu ve eğildi. "Teşekkür ederim-oh, bir de annen aradı." Novo doğrulmak için hamle yaptı ve geriye doğru yığılmadan önce tısladı.

"Annem mi?"

"Evet, sana ulaşmaya mı çalışıyordu? ldğnden korkuyordu. Söylemeye gerek yok, ona nefes aldığını söyledim. Parmağına takılı oksijen sensörü sayesinde bunu bildiğimden bahsetmedim ama en azından ona doğru bilgi verdiğimden emindim."

Novo umursamıyormuş gibi görünmeye çalıştı. Ama o lanet olası alarm, lanet olası kalbine bağlı olan, tekrar çalmaya başladı.

"O ne dedi? Yani, sen ona ne söyledin?" Göz kapaklarını kapattı. "Yaralandığımı değil, değil mi?"

"Hastalarımın durumu hakkında rapor verme yetkim yok." Bip-bip-bipleyen her neyse ona doğru eğildi ve her şeyi tekrar susturdu. "Ona gecenin geri kalanında sınıfta olacağınızı söyledim. Ama kendini iyi hissettiğinde onu aramak isteyebilirsin."

Bu konuda hiç nasıl? "Yapmak zorunda olmadığımı dair bir doktor raporu verebilir misin?"

"Yatakta kalacağına söz verir misin?"

"Elbette, ama bunun kıracağım bir şey olduğundan oldukça eminim." "Yeterince adil. Hızlı bir soru. Eğer atlamak istemiyorsan

Carol Brady'nin aile versiyonu ile korna, ben değilim Cerrahınızdan bir not almasının her ne oluyorsa onu daha da kötüleştireceğinden eminim, haksız mıyım?"

"Bakın Doktor, eğer mantıklı ve makul olmaya devam ederseniz, sizden davamı bir deliye devretmenizi istemek zorundayım."

"Doğru, çünkü tamamen mantıksız olmak varken neden zor olsun ki?"

"Aynen öyle."

Dr. Manello gülümsedi ve sonra kapıya yöneldi. Çıkış yolunu açmadan önce tereddüt etti. "Ailenizde her şey yolunda mı?" Tekrar avucunu kaldırdı. "İstemiyorsanız ayrıntılara girmek zorunda değilsiniz. Sadece... o çok sinirliydi ve senin ondan kaçtığın çok açık."

"Annem her zaman bir şeylere sinirlenir, genellikle de kız kardeşime. Çiftleşecek olan. Onun nedimesi olarak -ah, pardon, sanırım ben onur hizmetçisi ya da onun gibi bir şeyim- bir şeyler planlamam gerekiyor, türleri korumak için işimi yapmam değil. Evet, çünkü gerçekten de

Elbiseler ve lanet olası bir bekârlığa veda gecesi düzenlemek, küçüklerle savaştan daha önemlidir."

"Vampirlerin böyle şeyler yaptığını bilmiyordum. Gelin duşları falan."

"Bizde yok. Ancak kız kardeşimin dünyadaki tüm ilgiye ihtiyacı var, bu yüzden bir türün gelenekleri onun için yeterli değil. İki taneye ihtiyacı var."

"Ne kadar büyüleyici." Cerrahı daha da gülümsedi, yakışıklı yüzü gözlerinden ve ağzının etrafından kırıyordu. "Ve hiç de ürkütücü olmayan bir şekilde, fiyonklar ve kurdeleler içinde harika görüneceğinizi söyleyebilir miyim? Özellikle de sakız renginde olurlarsa."

Novo bir iniltiyle gözlerini kapattı. "Beni bayıltabilir misin?"

"Hayır, yüzüne vurursam diğer sınıf arkadaşlarının beni dövmesinden korkuyorum."

"Uyuşturucudan bahsediyordum."

"Ah, bunun neresi eğlenceli." Adam ciddileşti. "Sen dinlen. Gece sona erdiğinde stabil olursan, eve gitmene izin vermeyi düşüneceğim, tamam mı?" Novo göz kapaklarını tekrar açarken adam ona ters ters baktı. "Ama beslenmek zorundasın. Kimden olduğu umurumda değil ve bu zorunlu."

Doktor gittikten sonra Novo, gelin-kız gecesi ya da adına ne dersiniz deyin, onu düşündü ve tüm o kadınları The Keys'e götürmesi gerektiğine karar verdi.

Evet, sürpriz! Burası bir seks kulübü! Şimdi meme ucu klipslerinizi takın genç bayanlar ve gidip kendinize bir zafer deliği bulun.

Kız kardeşinin sadece bekleme sırasını geçmeye çalıştığını hayal ettiğinde gülmek zorunda kaldı - ve karşılık olarak gelen keskin nişancı, kendisini bir sızıntıya maruz bıraktığından endişelenmesine neden oldu.

Yine de alarm yok. Sadece bir tür sirkülasyonun düzenli olarak gerçekleştiğini gösteren düzenli bip sesleri...

Bir anda, o boş ve soğuk eve geri dönmüştü, banyoda yerde yatıyordu ve bacaklarının arasından kanlar akıyordu. Acı, şimdikinden farklı olarak, karnının derinliklerindeydi ve ikiye ayrılacağını düşünene kadar onu bir paçavra gibi büküyordu.

O zaman tıbbi yardım yok. Ne keskin bir zekâyâ ve nazik gözlere sahip hoş bir doktor, ne tıbbi ekipman, ne de ilaçlar. İçinden bir şey çıkana kadar ona neler olduğunu net bir şekilde anlayamadı.

Onun yavrusu. Canlı değil, mükemmel bir şekilde şekillenmiş olmasına rağmen.

Çok fazla kan vardı. Öleceğinden emindi.

Kaderin onun için başka planları vardı. Aslında, yaşamıştı. Anlaşılan o ki, sırf Fade'e girmek istemeniz, dua ettiğiniz şeyin size verileceği anlamına gelmiyordu. Hayır, hayatta kalmıştı ama bir daha asla bütün olamamıştı.

Bekle...bu yanılttı. Düşük yapmadan önce bile bir bütün değildi, peki ya sonra? Bu kayıp için kendini nasıl suçlamazdı? Vücudu onu yüzüstü bırakmıştı, o masum varlığı yüzüstü bırakmıştı-

Hayır, vücudu değil. Aklı, karakteri. Oskar'ın kendisini Sophy için terk etmesine o kadar üzölmüştü ki, duygusal çöküşü düşük yapmasına neden olmuştu: Gençliği için yeterince güçlü, yeterince sert, yeterince dayanıklı olamamıştı. Başarısız olmuştu.

"Kes şunu," diye tersledi. "Sadece... lanet olası dur."

Aklını geçmişten uzaklaştırmak için kendini klinikten dışarı atmaya odaklandı. Beslenmeyi düşündü. Beslenme işini ayarlaması gerekiyordu.

Homurdanarak -ki bu doktorun henüz değil konusunda haklı olduğunu gösteriyordu- kendisine en yakın döner masaya uzandı. Zencefilli gazoz kutusunu, gül renkli plastik lazımlığı, Kleenex kutusunu ve

Henüz açmadığı televizyonun uzaktan kumandasıyla nihayet telefonunu eline aldı.

Sahadayken zil sesi kapalıydı ve biri onu tekrar açmamakla ne kadar iyi bir seçim yapmıştı. Ekranı açtığında bir yığın mesajla karşılaştı. Birçoğu stajyer arkadaşlarından geliyordu... John Matthew'dan bir tane vardı... ve Kardeşler'den de birkaç tane. Ayrıca Rhage'den de bir mesaj gelmişti ve ne zaman ara sokakta olanlar hakkında ifade verecek kadar iyi olacağını öğrenmek istiyordu.

Ve sonra kız kardeşinden yaklaşık...oh, yedi yüz elli.

Kadıncan gelen bazı sesli mesajlar da var. Ve onların mahmen.

Novo çılgılık atacakmış gibi hissederken gözlerini kapattı. Sonra tekrar odaklandı. Beslenmeye. Beslenmesi gerekiyordu.

Ve bu konuda, şimdi iyi seçimler yapmak için harika bir zaman, dedi kendi kendine. Craeg, Axe ya da Boone'dan birine gidip kendisine yardım edip edemeyeceklerini sorması gerekiyordu.

Evet. O adamlardan birine mesaj atacaktı ve ulaşımı ayarlayabildikleri anda geleceklerini biliyordu. O zaman tüm bunları geride bırakmaya bir adım daha yaklaşacak ve onsuz da yapabileceği karmaşıklıklardan bir adım daha uzaklaşacaktı.

Oku: Peyton ve onun mavi kanlı bağbozumu. Evet, Craeg'e gidecekti.

Ya da

Axe... Ya

da...

Boone.

Telefonuna giriş yaparken kendi kendine, her şeyin yolunda gideceğini söyledi. Gayet iyi ve güzel.

SIXTEEN

A Ruhn konuştuktan sonra sustu ve gerçekten de hiçbir şey söylememiş olmayı diledi. Aslında buraya hiç gelmemiş olmayı tercih ederdi. Çünkü eğer ikincisi doğru olsaydı, birincisi asla sorun olmazdı.

Beni onaylamadığını hep biliyordum.

Bunu gerçekten söylemiş miydi? "Boş ver, konuyla pek ilgisi yok.

."

"Seni onaylamadığımı nereden çıkardın?" "Bu konuyu açmamalıydım."

"Hayır, yaptığına sevindim." Saxton başını salladı. "Bunu konuşmamız gerek. Sana nasıl böyle bir izlenim vermiş olabileceğimi anlamaya çalışıyorum."

Ruhn bir an için o gri gözlere, o büyük, güzel inci grisi gözlere dalmakla meşgul oldu. Kendisine bakışlarını, bu bakışı çerçeveleyen kalın kirpikleri, mükemmel bir şekilde kavislenen kaşları, kibar bir sorgulamayla eğilen başı seviyordu...

Erkek hâlâ şaşırmış gibi ağzını hafifçe araladı.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Saxton sordu. "Ben okuyamam."

"Peki bunun ne önemi var? Okumak öğretilen bir şeyin ölçüsüdür, zekânın değil ve kesinlikle değerliliğin değil. Ruhn, Bitty'yi kendi iyiliği için onu seven ebeveynlere teslim etti. Onun ve başkalarının iyiliği için soyunun devam etmesine izin verdin. Böylesine özverili ve sevgi dolu bir davranışta bulunabilen bir erkeği nasıl takdir etmem?"

"Belgeleri imzalayamadım."

"İşaretini verdin... çok güzel." Saxton'ın sesi güçlendi. "Benim görüşüm için asla endişelenme Ruhn. Sana daha fazla saygı duyamazdım. Aslında, her zaman" -gözleri başka yöne kaydı- "senden etkilenmişimdir."

Alışılmadık bir çiçeklenme hissi Ruhn'un göğsünü ısıttı, oradaki acıyı dindirdi ve aynı zamanda zarif çatı katının duvarları ikisinin de içine doğru büzülüyor, ikisi de hareket etmese bile onları birbirine yaklaştırıyor gibiydi.

Ruhn'un kalbi daha sert atmaya başladı ve biraz öksürdü.

"Seni rahatsız mı ettim?" Saxton kollarını birleştirdi. "Özür dilerim. Sizi temin ederim, bunu sadece dostluk ruhuyla teklif ediyorum."

"Tabii ki."

"Yönelimim ne olursa olsun."

"Yönelim mi?"

"Ben eşcinselim." Ruhn geri çekilirken Saxton'ın yüzü gerildi ve sesi alçaldı. "Bu senin için bir sorun olacak mı?"

Daha çok bir çözüm gibi, diye düşündü Ruhn -kendini tutmadan önce.

Tekrar öksürerek, "Hayır. Hayır, olmayacak."

dedi. "Bundan emin misiniz?"

Ruhn cevap vermeyince Saxton gözlerini kaçırdı. "Pekâlâ. Her halükarda, Miniahna hakkında beni bilgilendirdiğin için teşekkür ederim ve

Bundan sonrasını ben hallederim. Hizmetlerine artık ihtiyaç yok.

."

"Pardon?"

"Beni duydun-"

"Bekle, beni kovuyor musun?"

"İkimizin de açıklığa kavuşturması için söylüyorum, olduğum şey yüzünden dayak yedim." Saxton yanına gitti ve sürgülü kapıyı açtı. "Soyum tarafından evlatlıktan reddedildim çünkü efendim beni bir utanç kaynağı olarak görüyor ve mahmenim öldüğüne göre artık bir yüz karasıyım. Bu yüzden sizi temin ederim ki, sizin onaylamamanızdan çok daha kötü bir yabancılaşmayı atlattım ve kendimle ilgili utanmadığım bir şey için sırf sizi ya da bir başkasını rahatsız ediyor diye özür dilemeyeceğim."

Ruhn derin bir nefes aldı.

Bir saat gibi gelen bir sürenin ardından açık kapıya doğru yürüdü ve erkek dışarı çıkarken dik ve vakur bir şekilde duruyordu. Dondurucu hava çatı katına girerken Ruhn'un saçlarını okşadı ve Saxton'ın parmaklarının bunu yapmasının nasıl bir şey olacağını merak etti.

"Bağışlayın beni," dedi Ruhn sessizce. "Gücendirmek istemedim. Dürüstçe söylüyorum. Kendimi ifade etmekte zorlanıyorum, özellikle de sizin gibi insanların yanında."

"Eşcinseller. Kelimeyi söyleyebilirsin, biliyorsun. Ve eşcinsellik soğuk algınlığı gibi bulaşacak bir şey değil."

"Biliyorum."

"Sen yap." Saxton kelepçelerini çekiştirdi ve bunu yaparken kırmızı yakutlar parladı. "Bunun doğru olduğundan emin değilim ve bu arada, cinsel bir tercih tehdit edici olmamalı. Üzerinize atlayacak falan değilim. İnsanlar oldukları kadar ilkeli ya da ilkesizdirler. Kiminle yatmayı tercih ettiğim, sınırları tanıma yeteneğimi, heteroseksüel bir erkeğin karşısına çıkan her kadına saldırmayacağı kadar etkilemez."

"Sorun o değil."

"Yani benim ahlaki açıdan yanlış olduğuma inanıyorsunuz. Ah, doğru. O zaman öyle."

"Hayır-"

Saxton elini uzattı. "Aslında sizinle tartışmak istemiyorum. Sebepleriniz kendinize ait. Hava soğuk ve bu kapıyı kapatmak istiyorum. Teşekkür ederim."

Ruhn daha sonra cesaretin nereden geldiğini merak edecekti. Dürüstlüğün nereden geldiğini. Aklına geldiğinde bunun cevabı hem basit hem de derindi: Aşkın uçmayı gerektiren kanatları vardı.

"Senden etkileniyorum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

Saxton'ın gözleri büyüdü, yaşadığı şok her şeyini değiştirdi.

"Alınma demek istemedim." Ruhn alçak sesle eğildi. "Bundan iltifat almanızı beklemiyorum, sizi utandıracağımdan da endişelenmenize gerek yok. Sadece bir erkeği çekici bulmayı beklemiyordum ve..." Gözlerini başka tarafa çevirdi. "Bunu sana söylememin tek nedeni, seni ya da bir başkasını bu şekilde utandıracağımı düşünmene tahammül edememem. Bu yüzden özür dilerim."

Gergin bir sessizlik anı yaşandı.

Ve sonra Saxton uzandı... ve kapıyı yavaşça yerine kaydırđı.

-

Peyton'ın ailesinin malikânesinin alt katındaki erkek misafir banyosu, büyük resmi merdivenlerin altına sıkışmış küçük ama dramatik bir mekândı. Asimetrik, eğik çatılı odanın zemini, duvarları ve tavanı altın akik levhalarla döşenmişti, armatürler ve lavabo da altın rengindeydi. Altın varaklı bir aynanın her iki yanındaki pirinç aplikler, ona her zaman altın sarısını hatırlatan turuncumsu bir ışık saçıyordu.

Yanan bir puronun ucu ve ayaklarının altındaki oya halının üzerinde ailenin arması vardı.

Buraya gelmek için mesane zorunluluğu yoktu. Sadece yemek odasındaki kibar konuşmalara bir ara vermek istemişti ve biraz zaman kaybetmek için telefonunu çıkarıp birinin, herhangi birinin ona mesaj ya da e-posta atıp atmadığına baktı.

İlk kez spam için dua ediyordu. Yurtdışından gelen Viagra ya da bir numaraya SUCKME yazmasını söyleyen bir web kamerası dolandırıcılığı ya da Nijerya başkanının para saklamaya ihtiyacı olması umurunda değildi: O da vardı. Babası ve Salone'nin kimi tanıdıkları konusunda birbirlerine üstünlük sağlamaya çalıştıkları, Mahmen'in sarhoş olup masanın öbür ucundan ona baktığı ve Emily Dickinson'ın hiçbir şey yemeden yemeğini itip kaktığı o masaya geri dönmek dışında her şey olabilirdi.

Telefonun ekranını kontrol ederken "Bundan daha iyi işleri bıraktım," diye mırıldandı.

Annie Potts'un notuna göre, belki de OG Ghostbusters'ı açmalı ve peçetesinin altından izlemeli-

Dört metin. Üçü kulüp setinden. Ve bir tanesi kalbinin araba aküsüne bağlanmış gibi çarpmasına neden oldu.

Sonuncusuna yanıt yazmak üzereyken yarıda durdu ve onun yerine telefon etti.

Bir yüzük. İki yüzük...

Üç.

Kahretsin, telesekretere düşecekti. Kapattı mı yoksa-

"Yani bu bir evet mi?" Novo boğuk bir sesle söyledi.

Anında ereksiyon. Öyle bir şeydi ki smokininin fermuarının çekme gücünü test ediyor ve tuvalete girdiğinde kendisine bir el muamelesi yapmadan çıkamayacağını söylüyordu.

"Evet," diye yanıtladı.

"Öyle." "Buraya ne zaman gelebilirsin?"

Şimdi! Hemen şimdi! dedi siki. Onu otobüse bindir ve hemen ona git!

Dinle, küçük Pey-pey, sakinleşmelisin-

"Affedersiniz?"

Peyton gözlerini kapadı ve akik tezgahın üzerine eğildi. "Ah, evet, üzgünüm-"

"Küçük Pey-pey? Küçük bir kardeşin olduğunu bilmiyordum."

Daha çok, evi yakıp yıkabilecek parlak bir fikri olana kadar parmağını bile kıpırdatmayan bir öğrenci birliğiyle yaşamak gibiydi.

"Bu... bir şey değil." Aslında daha çok 8 inç gibiydi. Sertti. "Ve benim... bir aile işim var, ama sadece bir yemek. Biter bitmez içeri geliyorum."

"Ne kadar süre? Ayrılmadan önce beslenmem gerektiğini söylediler."

"Çok uzun değil. Bir saat kadar. Peynir ve meyve tabağı servis edilmek üzere, ondan sonra da şerbet olacak." Tanrıya şükür Son Yemek değildi, yoksa önlerinde iki saat daha olacaktı. "Ben bir ulaşım aracı ayarlayayım ve babama gitmem gerektiğini söyleyeyim."

"Çok güvenilirsin." "Doğru şekilde motive edildiğinde."

"Ve fedakârca da. Yoksa hâlâ kendini bana borçlu mu hissediyorsun?" Peyton altın lavabonun üzerindeki aynada kendine baktı.

Gözleri dikkatli ve açtı, üzerinde yüksek bir uyarılma rengi vardı.

yanakları. Altın ışıltısı içinde, yaldızlı bir kafesteki kaplan gibiydi.

Gırtlaktan gelen bir sesle, "Buna cevap vermemi istemezsin," dediğini duydu.

"Bana iyilik yapma."

"Tamam. Benden almanı istiyorum. Ağzını alabildiğim her yerde üzerimde istiyorum. Ve seni becermeme izin vereceğini düşünmekten daha iyisini biliyorum, ama sadece açık olalım, tüm zaman boyunca aklımda bacaklarının arasında olacağım. Bu senin için yeterince dürüst mü? Hâlâ sana gelmemi istiyor musun?"

Sonuncusunu kasten çift anlamlı söylemişti çünkü hıyarın tekiydi. Ve onu o kadar çok istiyordu ki aklını kaçırmak üzereydi.

Novo bir şey söylemeyince başını öne eğdi ve kendi kıcını tekmelemeye karar verdi. Destekleyici olmanın yolu-

"Evet," dedi kabaca. "Hâlâ gelmeni istiyorum."

Kutsal kan basıncı, Batman.

"Bu sefer..." Üst dudağı seğirerek inen dişlerini gösterdi. "Dişlerini içimde istiyorum, acıyı ve telaşı istiyorum. Ve seni boğazımda istiyorum."

"Başka bir şey var mı?"

Tamam, bu iki kelime, o erotik ses tonuyla, son bir yıldır yaptığı tüm gerçek seksten daha seksiydi.

"İçine girmeme izin ver, Novo. Hiçbir şey açıklamak ya da tekrarlamak zorunda değilsin, ama sadece içinde bitirmenin nasıl bir şey olduğunu bilmem gerekiyor."

"Zayıflığını itiraf ediyorsun."

"Doğruyu söylüyorum."

"Neden şimdi başlıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Sana ne zaman yalan söyledim?"

Bir duraklama oldu. "Konu Cennet olduğunda, kendi kendine yalan söylüyorsun."

Olamaz, diye düşündü. Bu, kalmak istediği yoldan yanlış bir dönüştü ve tamamen onsuz yapabileceği bir dizi dikenli çalıya doğru ilerliyordu.

"Ona aşık değilim."

"Yalan söylemekle ne demek istediğimi kanıtlıyorsun. Dün gece o sokağı hatırlıyor musun? Yalan söylemiyormuşsun gibi davranma."

Dişiniz olduğunu düşündüğünüz şeyi korumak için kendinizi ve diğer herkesin çıkarlarını bir kenara bırakarak ona erkek gibi bağlandınız."

"Neden bundan bahsediyoruz?"

"Gerçekten bilmiyorum."

Bir süre sessizlik oldu ve kadın fikrini değiştiremeden adam sessizliğin içine daldı. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Sadece babamla olan bu yemeği atlatmam gerekiyor. Gidebilseydim giderdim ama onunlayken her şey lanet olası bir sorun."

Bağlantı üzerinden yumuşak bir kahkaha geldi. "Sesindeki o bıkkın ton muhtemelen tek ortak noktamız olacak."

"Aile sorunları da mı var?" "Hiçbir fikrin yok."

"Anlat bana."

Uzun bir duraklama oldu. "Efendinle yemek yediğini sanıyordum. Neden benimle bu telefonda konuşuyorsun?"

"Banyoda saklanıyorum. Bana bir bahane veriyorsun. biraz daha kalmak için."

Bu sefer Novo güldüğünde, bu şok edici derecede doğaldı -Ve onu daha önce hiç böyle duymadığını fark etti.

Elini kaldırdığında kendini göğsündeki beklenmedik bir ağrıyı ovarken buldu.

"Hadi," dedi. "Dökül. Bu gece için insancıl bir jest olacak. Beni biraz daha burada tut."

Nefes verışı uzun ve yavaştı. "Gelebildiğin zaman gel. Aceleye gerek yok. Güle güle."

Bağlantı kesildiğinde Peyton aynadaki yüzüne yeniden odaklandı. Bulunduğu evin adresini, posta kodunu, sokağını ve numarasını bilmesine rağmen... hayatı boyunca malikânenin hemen her odasında bulunmuş olmasına rağmen... tamamen kaybolmuştu.

Ve yıllardır öyleydi.

Gözlerini kapatarak sarı saçları, güzel yüzü ve hızlı gülümsemesiyle Cennet'i hayal etti. Telefonda gelen kahkahasını, üzüntüsünü ve acısını da hatırladı. Onun sesini ve aksanını, sessiz harflerini ve sesli harflerini duydu.

Baskınlar onları Caldwell'den uzaktaki güvenli evlerinde kapalı kalmaya zorlarken, tüm o telefon görüşmeleri, tüm o zaman, her gün ve her gün.

Aşık olduğu şey onun sabitliğiydi. Güvenilirliği. Her zaman yanında olması ve nezaketi... ve tüm bunlardan daha da önemlisi, onu asla ama asla yargılamamasıydı. Ona kendisini acınası hissettiren ve korkutan şeyleri anlatmıştı. Kabuslarından ve kendi zihnindeki şeytanlardan bahsetmişti. Babasının kendisinden nefret etmesinden, mahreminin onu kovmasından, uyuşturucu ve içkiden, kadınlardan ve kadınlardan bahsetmişti.

Ve yine de onun yanında durmuştu. Sanki bu çirkinliklerin hiçbirisi onun hakkında daha az düşünmesine neden olmamış gibi.

Aile meselelerinden bahset. Soyundan ya da glymera'dan hiç destek görmemişti. Sırlarını kendine saklamıştı, özellikle olağandışı, şok edici ya da sapkın oldukları için değil, iç dünyasına güvenebileceği kimse olmadığı için. Umursayacak kimse yoktu. Onu olduğu gibi kabul edecek ve mükemmel olmadığı için affedecek kimse yoktu.

Onu bu yüzden sevmişti.

Ama bu onunla ilgili değildi, değil mi? Daha çok ihtiyacı olan şeyle ilgiliydi.

Cennet bir süreliğine tuvalindeki boya, cebindeki pusula, korkutucu karanlıkta aydınlanmaya ihtiyaç duyduğunda açabileceği ışık düğmesi olmuştu. İyi doğası ona bu kurtuluşları sunmuştu, ancak benzer şekilde

Bu onunla ilgili değildi; bunu herkes için yapardı, çünkü o böyleydi.

Ona karşı hiçbir zaman cinsel saplantısı olmamıştı.

Onun için hiçbir zaman Novo gibi olmamıştı. Novo, içine atlamak istediği bir şenlik ateşiydi. Fişeklerden bir takım giyiyor ve sırtında bir gaz tankı taşıyordu.

Hayır, Cennet'e bakmıştı çünkü o sıkı bağın kaybının yasını tutuyordu; bu bağın yokluğu onu yaldızlı çerçeveler, plastik gülümsemeler ve hiçbir temele dayanmayan bu dünyaya geri itmişti.

Bazen minnettarlık aşkla karıştırılabilirdi. İkisi de kalıcı olan sıcak duygulardı. Ama ilki dostlukla ilgiliydi... ikincisi ise tamamen başka bir şeydi.

Ve nedense tüm bunları Novo'ya açıklama ihtiyacı hissetti.

Arkasını dönerek kapıya doğru uzandı. Yapabildiği anda gidecekti-

Peyton geri sıçradı. "Oha!"

Romina yumuşak bir sesle, "Beni affedin," dedi.

Genç kadın onun önünde dururken solgun ve titrekti ve bir kedinin yolundaki tarla faresinin paranoyasıyla omzunun üzerinden kontrol etti.

"Seninle yalnız konuşmalıyım." Gözleri onunkilere yapıştı. "Çok az zamanımız var."

SEVENTEEN

A Saxton kapıyı yerine kaydırırken, panelin pervazla buluşma direnci elinin içinde ve kolunda belli belirsiz yankılanan türden bir şeydi.

Ah, seni güzel erkek, diye düşündü Ruhn'un kızarmış ve kısılmış gözlerini fark ederken. O vücuttaki tüm güce rağmen, insanda erkeğe güvenli bir sığınak sunma isteği uyandıran bir kırılganlık vardı. Yine de Saxton'ın sokak hayvanlarına karşı her zaman yumuşak bir yanı olmuştu.

"Beni affedin," diye mırıldandı Ruhn.

"Ne için?" Saxton nefesini içine çekti ve o nefis kokuyu ciğerlerine daha fazla çekti. "Neden özür diliyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Beni çekici bulmanız bir dayatma değil. Hem de hiç. Bana bak. Şimdi gel... gözlerini kaldır."

Parıldayan bakışların onunkilerle buluşması sonsuza kadar sürdü.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı Ruhn. Ancak o zaman erkek Saxton'ın ağzına odaklandı.

Oh, evet, biliyorsun, diye düşündü. Ne yapacağını gayet iyi biliyorsun.

Ama kontrolü ele almak erkeğin doğasında yoktu. Neyse ki Saxton'ın bunun için bir çaresi vardı.

"Seni öpmemi ister misin?" diye sordu usulca. "Sadece nasıl bir şey olduğunu bilmen için. Merak etmene gerek kalmasın diye."

Bunların hiçbirisi söz konusu değildi. Cevaplar, aralarında canlanan cinsel yükte, bedenlerini ve belki de ruhlarını eritmeyi vaat eden bir ateş duvarındaydı.

Ancak o zaman Ruhn dışarıya baktı.

Saxton içini çekti. "Kimse bilmeyecek. Söz veriyorum."

Sanki bu kirli bir işmiş, başkalarının sizin hakkınızdaki fikirlerini değiştirmesine ve kendinizi daha az kötü hissetmenize neden olacak türden bir şeymiş gibi erkeğe bu konuda güvence vermek zorunda kalmak üzücüydü ama saf olmak için bir neden yoktu. Ruhn gibi sivillerin çoğu bu konularda aristokratlardan çok daha muhafazakâr bir bakış açısına sahipti. Glymera'da, bir dişiyle düzgün bir şekilde çiftleşmeye, zaman içinde bir varis ve bir yedek üretmeye ve asla ama asla dolaptan çıkmamaya istekli olmanız koşuluyla, başka türlü bakma hoşgörüsü vardı.

Saxton bunların hiçbirini efendisine ve soyuna hizmet etmek için yapmaya hazır değildi. Babasıyla aralarının açılmasının nedenlerinden biri de buydu.

Tüm bu mahremiyet notu boyunca, yana doğru eğildi ve iç perdeleri tetikledi, karartma kumaşının büyük bölümleri yerine sallandı, dünyayı kapattı ve bir mahremiyet kasası yarattı.

Göğsündeki hayal kırıklığına rağmen, "Kimse bilmeyecek," dedi.

Buna karşılık Ruhn titreyen bir işçi elini uzattı... ancak Saxton'ın ağzına dokunamadan durdu.

"İstediğin bu mu?" diye nefes aldı Saxton.

Ruhn kolunu indirdi. "Evet."

Saxton yaklaştı ama çok yaklaşmadı, göğüs kasları arasında bir mesafe bıraktı. Sonra Ruhn'un yüzünü avuçlarının arasına aldı.

Erkeğın tüm vücudu titriyordu, tüm o kaslar ve ağır kemikler zıplamaya hazırdı ama ona doğru mu yoksa ondan uzağa mı olduğunu bilmiyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye yemin etti Saxton. "Söz veriyorum."

Sonra uzun boylu erkeği yavaşça aşağı çekti, Ruhn'un kolayca boyun eğdiği ince bir baskıydı bu.

Saxton başını yana eğerek dudaklarını Ruhn'un dudaklarına bastırdı ve diğer erkekten gelen soluk, şaşkın bir aşığın soluğuydu. Saxton da şoku hissetmişti ve bir şeyler söyleyebilirdi.

Ama konuşmak için durmak istemedi.

Yavaşça, usulca... Ağzını tekrar tekrar okşadı. İlk başta hiçbir tepki vermedi, dudakları donmuştu. Ama sonra ayrıldılar ve tatlı bir tereddütle geri çekildiler.

Saxton'ın vücudu kükredi, ereksiyonu dışarı çıkmak, okşanmak ve emilmek için zorlanıyordu. Karşılığında da erkeğın her santimetrekaresini hemen öğrenmek istiyordu. Ancak sabır, ağzllkten çok ödüllendirilmesi gereken bir erdemdi.

Saxton geri çekildi ve Ruhn'un yüzünü inceledi. "Nasıl oldu bu?"

"Daha fazla," diye inleyen bir yanıt geldi.

Saxton kendini Ruhn'un bedenine yaklaştırırken mırıltılı bir ses ıktı. Bir kolunu büyük omuzlarına dolayarak o tatlı ağzı kendi ağzına doğru itti, diğer kolunu da cilalı taş kadar sıkı ve pürüzsüz beline doladı.

Ruhn'un gövdesindeki titreme son derece erotikti. Daha da iyisi neydi? O kalçalarda, o muazzam vücutla tam orantılı bir ereksiyon, sert bir ıkıntıydı, kurulmaya hazırdı

Bedava. Saxton yine de acele etmemesi gerektiğini biliyordu çünkü Ruhn'un tereddütlerine rağmen erkeği baştan çıkarmak istemiyordu. Aksine, erkeğin kesinlikle inanılmaz bir cinsel yolculuğa kendi isteğiyle çıkmasını istiyordu-

Saxton'ın telefonu mutfakta çalmaya başlayınca ikisi de sıçradı.

"Bunu anlamam gerekiyor mu?" Ruhn boğuk bir sesle sordu.

Belki, evet, diye düşündü Saxton. Ama sadece o lanet şeyi tuvalete atıp sifonu çekmek ya da çekiçe vurmak için. Ama...

"Kral olabilir." Saxton geri çekildi. "Bir dakika bekleyin."

Hızlı adımlarla, hücrelerini kahve fincanının yanında bıraktığı siyah granit tezgâha koştu. "Merhaba, evet ama elbette Lordum. Anlatır mısınız? Uh-huh. Evet. Doğru..."

Saxton gözlerini kapadı. Kaba davranamaz ya da görevlerini savsaklayamazdı ama Wrath'ı telefondan çıkarması gerekiyordu, böylece kaldığı yerden devam edebilir ve öpüşmeyi daha da ileri götürebilirdi.

"Evet, Lordum. Gerekli belgeleri hazırlayacağım ve yarın akşam karşı tarafa sunacağım - ne zaman? Şimdi mi?" Saxton uygun olmayan bir kelimeyi sessizce mırıldandı. "Evet, şimdi Dinleyici Evi'ne geleceğim ve ne getireceğim? Evet, onu da. Teşekkür ederim, Lordum. Benim için zevkti."

Telefonu kapatırken, aslında zevkinin tam karşısında durduğunu düşündü-

"Lanet olsun," diye mırıldandı arkasını dönerken.

Ruhn, ardında perdelerin ince dalgalanmalarından başka bir şey bırakmadan, soğuk akşam havası cinsel uyanışın kalıcı kokusunu uçururken kumaşı mahvederek sürgülü cam kapıdan kaybolmuştu.

Takip etme içgüdüğü vardı ama buna izin vermedi. Ruhn seçimini yapmıştı, en azından şimdilik.

Geri dönüp dönmeyeceği belli değil.

Saxton ağzına dokundu. "Ama umarım yaparsın," diye fısıldadı boş çatı katına.

-

Otobüs, bir bardaktan buharlaşan suyun hızından sadece biraz daha yavaş görünen bir hızla eğitim merkezine girdi. Bir buzdolabında. Yüz elli lanet yıl boyunca.

Peyton koridorun sol tarafında, pencerenin tam karşısına otururken, kendi yansımasını görmezden gelmeye çalışarak siyah cama odaklandı. Yanında başka kimse yoktu ve bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordu. Dikkatinin dağılması iyi olabilirdi... ama bir yandan da kulağının dibindeki gevezelikler canını sıkabilirdi ve herhangi bir şeye ya da birine cevap vermek zorunda kalmasına da hayır, teşekkürler.

Araç yavaşlayarak durduğunda rahatladım. Ve devam etti. Ve sonra biraz daha ileride... tekrar yavaşladı.

Sonunda kapıların sırasına gelmişlerdi. Diğer tüm kursiyerler gibi o da bu kapıların neye benzediğini hiç görmemişti ve Kâtip Bakire'ye bile eğitim merkezine giden yola nasıl çıkacağını söyleyemezdi. Ama Kardeşlik'in arazisine girip yeraltından tesise inerlerken bu dur-kalklara aşinaydı.

Seninle yalnız konuşmalıyım. Çok az zamanımız var.

Romina'nın o banyonun dışında, mavi elbisesi ellerinde toplanmış, gözleri kocaman, solgun yüzü perili, avlanmış çizgilerle çizilmiş halde durduğu görüntüsü başını sallamasına ve burnunun kenarını ovuşturmasına neden oldu.

Romina'nın bir arkadaşa ihtiyacı vardı, hem de çok. Peyton'a da ihtiyacı vardı.

Korkarım size kötü bir mal satılıyor. Bu gece beni onaylamadığınızı açıklarsanız.

başışlandı.

Adam kızın neden bahsettiğini öğrenmek istediğinde, kız ona korkunç bir hikâye anlatmıştı, o kadar korkunçtu ki düşünmeye bile dayanamıyordu.

Ve sonuçta yalan söylememişti. Glymera'nın gözünde gerçekten de şımarıktı ve bu ayrıcalıklı ve şımartılmış anlamında değildi. Tüm standartlara göre Romina çiftleşmeye uygun değildi, her ne kadar kendi hatası olmasa da -doğruyu söylediğini varsayarsak ve gerçekten, başına gelenleri düşünürsek? Yoksa bunu bir yabancıya neden itiraf edesin ki?

Onun dürüstlüğüne hayranlık duyuyordu. Ve o da kendini kırılmış, birçok nedenden dolayı eşleşemez hissediyordu, bu yüzden bunu paylaştılar.

Kendin için doğru olanı yapacağını biliyorum. Sadece başka kimsenin zarar görmesini istemedim.

Bununla birlikte, masaya geri dönmüştü. Adam da onun ayak izlerini takip etmeye çalışmış, ancak bitiş çizgisinde başarısız olmuştu. Yemek odasına geri dönmek yerine ön kapıdan çıkmaya devam etmişti. Babası arkasından bağırmıştı ama hayır, Peyton'ın işi bitmişti. Otobüsün kalkacağı yere gitmiş, varışını mesajla bildirmiş ve yirmi beş dakika boyunca soğukta ceketsiz otobüsün gelmesini beklemişti.

Taşıt aracına bindiğinde, parmakları ceplerinde pençeler halinde donmuş ve çenesi azı dişlerinin üzerine kilitlenmişti. Tüm bedensel mallarının ısınması yakıcı bir acı egzersizine dönüşmüştü ama o bunun farkına bile varmamıştı.

Her ikisinin de aileleri için sosyal bir satranç oyunundaki piyonlardan başka bir şey olmaması, onun ve Romina'nın geldikleri yer hakkında üzücü bir yorumdu.

Tanrım, şu zavallı kadın.

Ve bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Açık olan neydi? Peynir ve meyve yemeği sırasında yokluğu dikkat çekmişti. Telefonu üç kez çalmış ve babası ona sesli mesaj bırakmıştı. Peyton onları dinlemedi. Neden zahmet etsin ki? Ne dediklerini biliyordu; kelimeleri ve ses tonunu gayet iyi seslendirebiliyordu-

"Geldik efendim."

Peyton koltuğunda sıçradı. Çoğu gece otobüs şoförlüğü yapan sadık köpek uşağı Fritz hem endişeli hem de gülümsüyordu, buruşuk yüzü bir dost evinin perdeleri gibi aralanmıştı.

"Efendim? İyi misiniz? Size bir şey getireyim mi?"

"Özür dilerim." Peyton ayağa kalktı. "Özür dilerim, ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Saçmalık, o iyiydi. Aslına bakarsanız, iyi olmaktan o kadar uzaktı ki, bulunduğu yerden lanet olası Fine-landia'yı bile göremiyordu.

Otobüsten indiğinde uşak ona güçlendirilmiş çelik kapıya kadar eşlik etti, ayak sesleri çok katmanlı beton park alanında yankılandı. Sonra içeri girdiler ve uzun, geniş koridorda ilerlemeye başladılar. Peyton, Novo'nun hastane odasının kapalı kapısının önünde durduğunda Fritz eğilerek selam verdi ve bir sonraki görevine doğru ilerlemeye devam etti.

Peyton kapıyı çalmadan önce parmaklarıyla saçlarını geriye doğru taradı. Kelepçelerinin takılı olduğundan emin oldu. Kontrol etti-

"İçeri gelebilirsin."

Novo'nun kuru sesini duyan Peyton omurgasını dikleştirdi ve hastane odasına girdi.

Tamam. Vay canına.

Çok daha iyi görünüyordu. Oturuyordu, monitörlerden birkaçı gitmişti ve üzerinde yemek kalıntıları olan bir tepsi vardı: taze çörek, yarısı yenmiş bir kase meyve, kızarmış ekmek ve küçük bir kap çilek reçeli. Belli ki çırpılmış yumurtayı yemişti.

Buradaki hastane yemekleri hiç de "hastane" gibi değildi.

"Çok resmi," diye mırıldandı. "Bu durum için giyinmene gerek yoktu."

Kendisine baktı. "Smokinimi giyiyorum."

"Şaşırmış gibisin. Üzerinde ne olduğunu sanıyordun?"

Ona dönüp baktığında, Novo onu dik tutan yastık yığınının üzerinde biraz daha yükseğe oturdu -ve saklamaya çalıştığı homurtu ve yüz buruşturması ona ne kadar güçlü görünse de gecenin sonunda eve gitmeyeceğini söylüyordu.

Beslensin ya da
beslenmesin. "İyi
misin?" diye sordu.

Şakacı bir balık fırlatmayı düşündü ama sonra Romina'yı düşündü. "Hayır, gerçekten değilim."

"Karşılıksız aşk seni üzdü mü? Sana bir kart ya da başka bir şey almamı ister misin? Sarılmak için oyuncak ayı. Hayır, bekle... çikolata ve bir kadeh şarap?"

Peyton tüm bunları görmezden geldi ve uzak köşeye gitti, bacakları tam zamanında gevşedi, böylece oradaki sandalyeye düştü. Başını ellerinin arasına alarak yere baktı. Novo'nun çıkmasını çok istiyordu. Ama diğer kadın tarafından kendisine söylenenleri bir türlü aklından çıkaramıyordu. Kendi ailesiyle nerede olduğunu. Paranız varsa ama dünyada sizi destekleyecek başka hiçbir şeyiniz yoksa işler ne kadar kötüye gidebilirdi.

"Tanrım," diye mırıldandı Novo, "sinir krizi geçiriyor gibi görünüyorsun."

"Bana aileden bahset," derken kendini duydu. "Nasıl insanlar? Seni inciten ne yapıyorlar?"

Novo gözlerini kaçırdı. "Bu konuya girmemize gerek yok."

Hayal kırıklığı arttıkça, kendi kendine Paradise ile yaşadığı arkadaşlığı başka biriyle yeniden yaratmaya çalışmaması gerektiğini söyledi. Bu, hayatında sınırlı bir dönemdi.

O artık hayatına devam ettiğine ve o hâlâ her zaman olduğu yerde olduğuna göre, geçmişte kalmış bir şeydi.

Tanrım, sigara içmek istedi.

Ceketinin iç cebini yoklayarak etrafı yokladı -oh, teşekkürler, orospu çocuğu, diye düşündü orada birkaç eski esrar keşfederken.

Bir tane çıkardı ve pantolonunda sakladığı altın çakmağı aldı.

"Burada sigara içemezsin."

Peyton hastane yatağına doğru baktı. "Kokuyu sevmiyor musun?"

"Umurumda değil. Ama şurada bir oksijen tüpü var ve bizi havaya uçurmasanız bile doktorların bundan hoşlanmayacağından eminim."

İnleyerek ayağa kalktı ve metal silindire gitti. Üstünde bir vana vardı ve "Sağa doğru" diye düşündü. Kardeşler ona bunu öğretmişti. Ve evet, şey kapalıydı.

Sandalyeye dönerken çakmağı çakıp açtı ve oturur oturmaz ilk çekişini yaptı. Tıslayan nefesini derin derin içine çekerek, sabırsızlıkla vızıltının gelip ön lobunu köpürtmesini bekledi, ta ki o bok parçası üşüyene kadar.

"Lütfen," dedi nefes verirken. "Sadece... bana bir şey söyle, herhangi bir şey. Konuşmaya ihtiyacım var."

EIGHTEEN

M Novo, belki de uyuşturuculardandır, diye düşündü. Belki de bir gece önce ölümlü olduğunu hatırlamasıydı. Belki de annesinden, kız kardeşinden, kız kardeşinin arkadaşlarından kız kardeşiyle ilgili gelen mesajlar ve sesli mesajlardı. Belki de Peyton'ın her zamanki James Spader'ın Pretty in Pink'indeki hali gibi görünmemesi idi.

Ama bir şey ağzını açmasına neden oldu.

"Kız kardeşim benim gibi değil," diye ağzından kaçırdı sessizliğin içinde. "Hem de hiç."

"Yani aptal mı?" Peyton daha fazla duman çıkardı ve siyah papyonunu gevşetti. "Çirkin mi? Koordinasyonsuz mu? Bekle, beyzbol topunu bir beyzbol topu gibi fırlatıyor-"

"Dur." Başını ona doğru salladı. "Eğer Peyton'ın köpek ve midilli şovunu yapacaksan sana karşı gerçek olamam."

Esrarı dişlerinin arasına koydu ve smokin ceketini silkti. Sonra gömleğinin üst çeyreğinin düğmelerini açtı. Yerine yerleşirken tekrar nefes verdi ve dumanın içinden konuştu.

"Bu konuda ciddiylim. Bence sen akıllı, güzel ve harika bir dövüşçüsün."

Gözlerinde parıltı yoktu. Dudaklarını kaldırmıyordu. Ses tonunda har-har-har yoktu. Sonra da sanki fikrini çürütmesi için ona meydan okuyormuş gibi öylece baktı.

Kahretsin, diye düşündü. Bu şekilde tehlikeliydi... sandalyeye yayılmış, kolları yanlardan sarkmış, bacakları dizlerinden çaprazlanmış haldeyken çok seksiydi. Bu pozda, gevşek papyonu ve boğazındaki altın teni ile bir kadını istediği şekilde memnun edebilecek gibi görünüyordu ve bu izlenim muhtemelen doğrudu.

Bunun için gerekli anatomiye sahipti. Bunu ilk elden biliyordu.

Ama tüm bu fiziksel şeylerden daha fazlası mı? Sanki ona söyleyecekleri, her ne ise, dünyada duymak istediği tek şeymiş gibi ona odaklanmıştı. Onu gerçekten görüyor gibiydi, dikkati dağılmıyor, başka bir yere bakmıyor, ayaklarını vurmuyor ya da parmaklarını çalmıyordu.

Her zaman gürültülü, pembe, gardenya kokulu, dantelli ve fiyonklu bir kâbusun ikinci kemanı olmuş bir kadına mı? Kanının tadı kadar bağımlılık yapıcıydı.

Ne kadar ileri gitti?

Başına gelenleri hiç kimseye, hatta psikolojik değerlendirme sırasında Kardeşlik'e bile anlatmamıştı. İlki doğrudu çünkü acıaktan nefret ederdi. İkincisi mi? Akli dengesi yerinde olmadığı için programdan atılmak istemiyordu.

Ki öyle değildi.

Ama bunun için bir sebebi olduğunu düşünebilirler.

"Bana aile sorunlarınızdan bahsedin," diye sordu.

"Önemli bir şey değil, gerçekten," diye mırıldandı.

"Kardeş meseleleri, sen biliyorum."

Elini karnına götürdüğünde, neden korumacı hissettiğini tahmin edemese de kendini tuttu.

"Haydi." Bir nefes daha çekti. "Bundan daha iyisini yapmalısın."

Sanki bir işaretmiş gibi, dizlerinin üzerine çektiği masanın üzerinde duran telefonu çaldı. Telefonu yukarı kaldırıp arayanın kim olduğunu görünce küfretti.

"Ve işte burada." Gözlerini devirdi. "Yine kız kardeşim. Çiftleşiyor ve tüm bu süreç boyunca küçük sürtüğü olmam için beni seçti. Çok duygulandım, hayal bile edemezsin."

"Tören ne zaman?"

"Düğün," diye düzeltti. "Ve çok yakında."

"Peki ya senin yaralanman?"

Telefon sessizleşirken başını salladı. Ama uzun süre sessiz kalmadı. Gelen mesaj da Sophy'den gelmişti.

Novo yüksek sesle okudu çünkü neden olmasındı. "Güzel. Sanırım bekârlığa veda partimle ben ilgilenmek zorunda kalacağım. Bayan Emily'nin Cuma günü için rezervasyonu yok. Belli ki onları hiç aramamışsın. Yardımlarınız için çok teşekkürler."

Hücrenin tepsiye düşmesine izin vererek derin bir nefes aldı ve ottan kafasının iyi olduğuna yemin edebilirdi.

"Bir hastane yatağındasın," dedi Peyton.

"Gerçekten mi?" Kendine baktı. "Ben de burayı jakuzi sanıyordum."

"Ciddi ol."

"Bunu sen mi söylüyorsun?"

Elini havada gezdirdi. "İyileşiyorsun. Sizi neden rahatsız ediyorlar?"

Battaniyenin üst kısmını aşağı doğru katlayıp göğsünde yumuşatarak bir gösteri yaptı. "Dürüst olmak gerekirse, yaralandığımı bilmiyorlardı."

Sadece sessizlik olduğunda, ona doğru baktı. Ve sanki göz temasını bekliyormuş gibi, elini salladı

Başını.

"Tıpkı benim babamla olduğum gibi. Ben de erkeğe hiçbir şey söylemem." Kaşlarını çattı. "Sen olsaydın ne yaparlardı..."

"Orada mı öldü? Yoksa masada mı?" Omuz silkti. "Muhtemelen ilk kuzenimizi baş nedime olarak koymuş ve yoluna devam etmiştir."

"Bekle, nedime mi? Ne oluyor be?"

"Oh, evet. Tam insan rutinini benimsiyor ve ailemin bunun için ödeme yapmasını, benim de buna uymamı ve tüm arkadaşlarının bunu Insta'da yayınlamasını bekliyor. Sanırım bir trend yaratacağına inanıyor ve kim bilir. Belki de öyle olur."

"Kiminle çiftleşiyor?"

Novo boğazını temizledi. "Özel biri değil. Sadece başka bir sivil, bizden biraz daha fazla parası var, bu yüzden onun için bir adım. Ve dinle, benim sorunlarım bir yana, Sophy çok güzel, bu yüzden çiftleşme piyasasında iyi bir takas. Eminim birlikte çok mutlu olacaklar, adam ona istediği şeyleri alacak, kadın da adama istediği gençleri verecek..."

Novo devam edemedi.

Sanki bir yolda ilerliyordu, araçla ilerliyordu, makul bir hızda ilerliyordu ve manzaraya ya da hava koşullarına pek dikkat etmiyordu. Ve sonra BAM! Kara buz, savrulma, direksiyonu kavrama... ve kafa üstü bir kayaya çarpma.

"Yani evet." Birkaç derin nefes aldı. "Biliyorsun, bu ot çok güçlü."

"Öyle."

"Sadece senin için en iyisi, ha."

"Onun gibi bir şey." Cigaranın parlayan ucuna baktı. "Sana kötü bir elbise mi giydirecek?"

"Pardon? Oh, Sophy-törende mi demek istiyorsun? Tabii önce beni kovmazsa."

"Çiftleşme ne zaman - yoksa o buna düğün mü diyor?"

"Aramızda kalsın, buna sirk diyelim." O da biraz gülümseyerek, "Neden sırtıyorsun?" dedi.

Gözleri onunkilere dikilmişti. "Aramızda bir sır olması fikri hoşuma gidiyor."

Ve sonra ciddileşti. Çabuk.

Ayağa kalkan Peyton esrarı söndürmek için banyoya yöneldi ve yol boyunca ereksiyon halini kamufle etmek için hiçbir şey yapmadı.

O kadar kalın ve sertti ki, smokinin pantolonunun altından kafasının dış hatlarını görebiliyordu.

Novo'ya bir şehvet dalgası çarptığında gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Ayrıca dudaklarını yalamak zorunda kaldı - bu da onun küçük banyoda olmasına sevinmesine neden oldu.

Kısmen kapalı kapının arkasından bir su damlası geldi ve onun lavabonun üzerine eğilmiş, cigarayı söndürdüğünü hayal etti. Sonra sövelerin arasında duruyordu, yakışıklı yüzü ciddiydi.

Gözleri onunkilere kilitlenmişken, bir elini pantolonunun ön kısmına soktu ve çadır etkisi ortadan kalkacak şekilde kendini hiç de ihtiyatlı olmayan bir şekilde yeniden düzenledi.

Sonra da ona bakmaya devam etti.

Onun ne beklediğini çok iyi biliyordu. Ve işin ilginç yanı... adamın önümüzdeki bir saat boyunca böyle kalmaktan memnun olduğu hissine kapıldı. Ya da on iki.

Bu da ona hiç benzemeyen bir başka şeydi.

"Buraya gel," dedi alçak bir sesle.

Peyton tam olarak kendisine söyleneni yaptı ve yatağın başucuna yaklaşarak onun üzerinde durdu. Adamın kokusu inanılmazdı ve genelde pek hoşlanmadığı ot kokusu ilk kez onu hiç rahatsız etmemişti.

Zarif bir el hareketiyle kollarından birini sıvadı. Sonra da diğeri. Ön kolları antrenmanlardan dolayı kaslanmış ve damarlanmıştı, vücudu sıkı egzersize uyum sağlayarak güçlenmişti.

Adamın boğazına odaklandı.

Sanki onun neye baktığını biliyormuş gibi, hırıltılı bir ses çıkardı. "Yanına uzanmama izin ver."

Eğer bunu yaptıysa, muhtemelen seks yapacaklardır, diye düşündü.

"Muhtemelen "i çıkar.

Kapı açıldı ve Dr. Manello hiç de mutlu değildi, cerrahın yüzü tam bir öfke modundaydı.

Peyton'a bir parmak salladı. "Sokaktaki o bok seni programdan attırmayabilir ama hasta odalarımından birinde ot içmenin attıracağını garanti ederim." Sanki bir nargile, bir kâse ya da bir pipo arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Belli ki ikiniz de bunu fark etmiş ve durmuş olmalısınız, haksız mıyım? Esrarı tuvalete attınız çünkü oksijen tankı olan bir odada, karmaşık bir ilaç rejimi uygulayan bir hastanın yanında marihuana kullanmanın gerçekten aptalca bir fikir olacağını düşündünüz. Haksız mıyım?"

İkisi de başını salladı.

"Ve bunun bir daha asla olmayacak bir hata olduğunu varsaymakta da haklı mıyım, çünkü siz iki pislik o noktada sizi dayak yemeniz için Kardeşler'e teslim etmekten başka çarem kalmayacağını farkında mısınız?" Tekrar başlarını salladılar. "Güzel. Cezanız da" - parmağıyla Nov'u işaret etti- "yarın gün boyunca burada kalmak olacak."

Kadın ağzını açar açmaz, adam onun yerine konuştu. "Ve Tanrı'ya şükür şu anda benimle tartışamayacak kadar zekisin, çünkü o koridordaki koku yüzünden kötü ruh halim daha da kötüleşti."

Cerrah dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çekerek kapattı.

Ama sonra kafasını tekrar içeri soktu. "Hiç kaldı mı?"

Peyton'ın kaşları havaya kalktı. "Özür dilerim, ne dedin?" "Ot, seni aptal."

"Ah...evet. Eski ama. Bu smokini yılda dört ya da beş kereden fazla giymiyorum ve onları cebimde buldum."

Cerrah elini uzattı. "Ver bana. Ve ödeme yerine, kapıya bir tabela koyacağım.

UYUYOR, RAHATSIZ ETMEYİN."

Novo konuştu. "Burada hiçbir şey yapmıyoruz."

"Oh. Doğru. O sizi beslerken el ele tutuşacaksınız. Bu yüzden tabelayı asacağım ve sen de kapıyı içeriden kilitleyeceksin." Avucunu ovuşturdu. "Neden şu anda hiç ot tutmuyorum?"

Peyton kalan iki esrarı çıkarıp uzattı. "Çakmak ister misin?"

"Evet, biliyorum. Ve sana geri vereceğim. Çünkü ben asla sigara içmem. Özellikle de ot."

"Tamam, biraz iddialı konuşacağım ve şu anda bunun aksini gösteren bazı ampirik veriler olduğunu öne süreceğim ama bu sizin sorunuz, benim değil. Yine de sormak zorundayım, sorun nedir? Yardımcı olabilir miyiz?"

"Hepsini dinlemek için yeterli zamanınız yok. Ama listenin en üstünde bir ilaç şirketi var, yarısında UPS var ve en altta da karaborsadan daha fazla Cipro almaya çalışırken öğleden sonra beş gibi Taco Hell'de bir burrito yedim ve o zamandan beri sıvı sıçıyorum."

Peyton'ın altın çakmağı el değiştirdi. "Bunu hak ediyorsun." "Hadi canım." Dr. Manello gözlerini devirdi.

"Ve bilgin olsun, nefret ediyorum şu anda o kelimeyi gerçekten istiyorum."

Cerrah bu notla oradan ayrıldı ve Peyton ona baktı.

İlk kimin çıldırdığını söylemek zordu. Belki de oydu, emin değildi. Ama bir saniye sonra ikisi de gözlerini siliyor, nefes almaya çalışıyor ve o kadar çok gülüyorlardı ki gevşemişlerdi.

Sonra kapıda bir hışırtı duydular.

Peyton yanına gitti ve paneli kırdı. Onları tekrar içeri kapatırken, "İyi iş Doktor," diye mırıldandı.

Ve sonra eli tam kilidin mekanizmasının üzerinde durdu.

O şeyi zihinsel olarak değiştirebilirdi. Ama belli ki ona bir seçenek ve kontrol veriyordu.

Nedense, o avcının kendi hançerini göğsüne sapladığı anı düşündü. "Gerçeküstü" kelimesi, öleceğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmaya yetmiyordu.

Tuhaf... Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemişti. Peyton'a odaklandı. "Özür dilerim."

Gözleri kapandığında teslim olmuş görünüyordu. "Sorun değil. Kendimi dışarı bırakacağım-"

"PT süitindeki davranışlarım için. Gerçekten kötü bir ruh halindeydim ve dürüst olmak gerekirse seninle seks yapmaya çalışıyordum. Beynim berbat durumdaydı ve bunun acısını senden çıkardım. Bu hiç adil değildi. Özür dilerim."

Gözlerini kırptırdı. "Sen... her zaman bir sürprizsin." "Öyle miyim?"

"Evet."

Battaniyesiyle tekrar oynayarak onu yeniden düzeltti. "İşler pek iyiye gitmedi. Kafamda. Yani, her şey... bilirsiniz, beni buraya getirdi."

"Kendimi sana zorla kabul ettirmek istemiyorum." "Bunu yapmana izin vermem."

"Biliyorum. Ama bunu söylemek istedim." Bir duraklama oldu. "Novo?"

"Hm?"

"Bana bak." Kız bakana kadar bekledi. "Yavaş olacağım, tamam mı? Nazik olacağım. Ve eğer doğru değilse, işler ne kadar ileri gitmiş olursa olsun duracağım."

Başını iki yana salladı. "Hadi ama, Peyton. Ben de senin kadar bakir olmaktan uzağım. Bayılan bir çiçek gibi ele alınmaya ihtiyacım yok-"

"Bana güvenebilirsin, Novo. Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Sebepsiz yere gözleri yaşardı. Hayır, bu yanlıştı. Bunun nedenini biliyordu. O kadar uzun zamandır kendisi için güçlü olmuştu ki... yükünü bir başkasının omuzlamasının nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Kendisine asla yalnız demez ya da kendisini yalnız olarak tanımlamazdı.

Ama Peyton'ın ona verdiği beklenmedik ve tamamen yersiz destek -özellikle de seks konusunda- çevresindeki herkesle arasındaki mesafeyi keskin bir duyarlılıkla hissetmesine neden oldu.

"Güveni pek sevmem Peyton," dedi kabaca. "Hayatımda hiçbir zaman bir değer kattığını kanıtlayamadım."

"Bu söylediklerimi değiştirmez. Tek kelimesini bile."

"Neden?" diye fısıldadı. "Neden böyle davranıyorsun?" "Gerçeği mi?"

"Öyle olsa iyi olur."

"Gerçekten bilmiyorum. Gerçek bu. Emin olduğum tek şey... senin bir daha hiç kimse ya da hiçbir şey tarafından incitildiğini görmek istemediğim."

Ona inanma, dedi kendi kendine. Bu saçmalığa bir saniye bile kanma. Seni becermek istiyor, ve bu

Neden söylediğini. Tatlı dille konuşma olayını daha önce yaşadınız ve bunun sizi nereye getirdiğini hatırlıyor musunuz?

Hamile ve yalnız.

Tek başına düşük yapmak.

Sonsuza dek yalnız.

Ve yine de, bir ömür önce o soğuk evde neler olduğunu hatırlamak için kendini zorlasa bile mi? Kendine oyuna geldiğini düşünmenin daha güvenli olduğunu söylerken bile mi?

Peyton'ın kararlı, ciddi gözlerine baktı ve onu olduğu gibi kabul etmekte zorlandı.

"İstediğim zaman dururum. Sen söyle," diye tekrarladı yumuşak bir sesle.

Sinirsel bir panik içini titretiyor, iliklerine kadar güvenilmez hissetmesine neden oluyordu. Oskar'dan beri, gençliğini kaybettiğinden beri çok fazla seks yapmıştı. Vücudunun pek çok parçası başkalarının vücut parçalarıyla buluşmuştu. Ama kendini hiç kimseyle gerçekten paylaşmamıştı.

Bu, hikayesini tek bir kişiye bile anlatmamasının bir avantajıydı. Karşısındaki kişi bilmediği sürece, ilişki ne kadar sürerse sürsün, hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdi.

Ancak bu gece -muhtemelen birkaç kez öldükten sadece yirmi dört saat sonra olduğu için- trajedi ile şu anda kim ve nerede olduğu arasındaki zaman perdesi iki yıldan fazla bir süreden birkaç dakikaya inmiş gibiydi.

Ayrı tuttuğu her şey birleşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Ancak Peyton da benzer şekilde savunmasız görünüyordu. Ayrıntılarını bilmese de, bu her şeyi adil kılıyordu, değil mi?

"Kapıyı kilitle," dedi.

NINETEEN

Peyton, Novo'nun talimatlarını izleyip kilidi yerine çevirirken gözlerini ondan ayırmadı. Tıbbi personelin her şeyin anahtarına sahip olduğundan oldukça emindi. Ama kapıdaki işaret ve Wrath herkese rotasyondan çıkma emri verdiği için eğitim merkezinin boş olduğu gerçeği göz önüne alındığında, gizlilik iyi bir bahisti.

Yanına gitmeden önce ışıkları kesti, böylece küçük banyodan gelen parıltıdan başka bir şey yoktu. Bir bakıma loşluktan nefret ediyordu çünkü ışık ne kadar az olursa, hastane yatağının başucundaki monitörlerdeki göstergeler de o kadar parlak oluyordu.

Hâlâ iki serum takılıydı.

Ama duş alabilecek kadar iyiydi, nemli saçları bir kez daha örülmüş, uçları sıkıca kıvrılmıştı. Ve o yemekten biraz yemişti.

Adam yaklaşırken, yatağın üst yarısını tamamen düz olana kadar indirdi ve adam gerçekten onun yanına uzanacağını fark ettiğinde kalbi daha hızlı attı.

"Bırakın hareket edeyim..." Koluna giden hortumu yeniden düzenlemeye çalıştı. "Kahretsin, bu çok saçma. Hadi şunu çıkaralım-"

"Evet, öyle bir şey olmayacak. Dur, sana yardım edeyim."

Sıkışmasınlar diye şeffaf plastik çizgileri yastığın yanından geçirdi. Sonra rayı indirdi ve yatağın en ucuna oturdu.

Elini tuttuğunda, teni hayal ettiğinden daha yumuşaktı. Onun gibi bir savaşçı mı? Avuç içi çivili olmalıydı. Yine de ondaki gerilme kuvvetini fark edebiliyor ve ağırlık barlarından, kürek çekmekten ve dövüşmekten kaynaklanan nasırları hissedebiliyordu.

Kadın onu aşağı çektiğinde, adam istekli olmaktan çok daha fazlasını yaptı ve üzerini örten battaniyelerin üzerine uzandı.

"Beni öpecek misin, öpmeyecek misin?" diye sordu.

"Evet, öpeceğim."

Onun ağzını buldu ve oh, lanet olsun - beyni kısa devre yaptı, tüm yüksek muhakeme ve rasyonel düşünce çantalarını toplayıp başka birinin kafatasına doğru yola çıktı. Dudakları çok lezzetliydi ve dili ağzında saldırgan bir itiş kakıştı ve kokusu onu ottan daha yüksek hissettirdi. Ve lanet olsun, işler hızlı ilerliyordu, özellikle de bel kemerinin güneyinde. Onu o kadar çok istiyordu ki, şimdiden nefes nefese kalmış ve kontrolden çıkmıştı.

Dikkat ettiği tek şey neydi? Ağırlığını onun iyileşmekte olan göğsüne çok fazla vermemeye dikkat etti. Bunun dışında, sadece hisleri vardı; kalçaları onun kalçasına doğru yuvarlanıyor, gövdesi onun altında kavisleniyor, elleri onun sırtını pençeliyordu...

"Gömleğini çıkar," diye inledi.

"Peki, hanımefendi."

Kadının üzerinden yavaşça indi ve topuklarının üzerine oturdu. Düğmeler inatçıydı, parmakları özensizdi, nefes alıp vermesi çok zordu ama kızın umurunda değil gibiydi. Novo aç gözlerle ona bakıyor, dili üst dudağında geziniyor, alçalan dişlerinin uçları beyaz beyaz parlıyordu.

"Acıktım," diye homurdandı.

"Hepsini al."

"Dikkatli ol. Seni
öldürebilirim." "Öyleyse
bırak kollarında öleyim."

Peyton beyaz gömleğini yere attı, gevşek papyonu da onunla birlikte gitti ve sonra tekrar uzandı. Vücutlarını birbirine doğru eğdiklerinde, Peyton onun kablolarından bazılarına takıldı ve garip bir yeniden hizalama gerçekleşmek zorunda kaldı - bu da odaklanmamaya çalıştığı bir şeydi. Bu şekilde takılmaları doğru muydu?

Evet, siki duyurdu. Kapa çeneni.

Kes şunu.

"Ne?" dedi.

"Yok bir şey. Pantolonuma boşalmadan önce seni öpmeye devam edeyim."

"Bu çok tehditkâr bir tehdit değil." Göz kapakları yanan gözlerinin üzerine indi. "Çünkü yapmanı istediğim şey bu."

Adam tıslarken, kadın göğüs kaslarını okşadı ve sert karnına doğru indi. Belinde durduğunda, adam dişlerini sıktı. "Siktir-"

"Planımız bu. Şunları çıkarmama yardım et."

İlk başta bunu doğru duyduğundan emin değildi. Ama sonra boştaki eliyle kemerini çekiştirmeye başladı ve merhaba, bu uğurda bir iyilik meleği olmaya fazlasıyla istekliydi. Sert bir dizi çekiştirmeye pürüzsüz siyah deri şeridi beyaz altın tokadan geçirdi ve ardından düğme ve fermuarla uğraşmaya başladı.

Elini içeri sokar sokmaz, ona dokunur dokunmaz öyle bir güçle ileri atıldı ki, neredeyse omurgası kırılıyordu.

"Beni izle," diye emretti.

İnledi ve aşağı baktı, avucunun kalın shaftını çevrelediğini gördü - ve sonra onu okşadı, yukarı ve aşağı

Duyguları tüm vücudunda çılgınca bir sıcak ve ağır akıntı yarattı. Sonra onu öpmeye başladı, ağzı her şeyi ele geçirdi, örgüsü omzundan kurtuldu ve ağır bir darbeyele adamın koluna indi.

"Siktir, yavaşla, geliyorum-" "Ben ne dersem o."

Zevkin doruğa ulaştığı anda boğazına saldırdı, jilet gibi keskin dişleri derisini kazıyarak şahdamarında doğru yeri buldu. Orgazmının tam başlangıcında saldırdı ve adını haykırdı, acı ve zevk birbirine karıştı, simya her şeyi parçalanacağını düşünene kadar artırdı.

Başının arkasını kavrayarak, damarından çekmeye başladığında onu teşvik etti, başı kendisinininkine yakındı, kokusu burnundaki tek şeydi, horozu sertleştirdi ve tekmeledi ve onu pompalarken daha fazlası için aç kaldı.

Ona sahipti.

Sonuna kadar.

Hissettiği -anlamadığı ama kesinlikle kabul ettiği- her ne kırılma varsa, artık onun hakkındaki her şeye hükmettiği için yok olmuştu.

Hiçbir zaman Dom'laşan biri olmamıştı. Bu onu hiç ilgilendirmemişti. Peki ya bundan sonra? Daha ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyordu... ondan ne kadarını alabileceğini.

Ve öğrenmek istedi.

-

Novo, Peyton'ın gırtlaklarını emip uyarılmasını sağlarken, Peyton onu kendi seksinde istiyordu. Ama önce beslenmek gerekiyordu ve tamam, belki biraz korkuyor, ayrı kalacağına güvenene kadar geçici olarak uzak duruyordu.

Ama her şey güzeldi. Boğazının arkasındaki adamın tadı, hem kadife hem de sert ereksiyon hissi, kontrol duygusu, hakimiyet -sadece onun üzerinde değil, kendi duyguları üzerinde de-. Peki ya onun tarafında? Peyton orgazmdan başka bir şey düşünmüyordu, güzel erkek vücudu kadının çağırdığı dalgalara biniyor, kalçaları onunla birlikte hareket ediyor, kadın onu serbest bıraktıkça ritim daha da hızlanıyor ve sertleşiyordu. Onun pençesinde muhteşemdi, o ağır kaslar esniyor ve gevşiyordu, onun horozu fantezilerin haklı olduğu türden bir şeydi.

Bir de kanının güçlü akışı vardı. O kadar saftı ki, başını döndürüyor ve kalbini çarptırıyordu, ona isteyerek verdiği güç, ona çok uzun, gençleştirici bir tatildeymiş gibi hissettirirken, aynı zamanda Vegas'taymış ve slotlarda bir milyon dolar kazanıyormuş gibi hissettiriyordu.

Bunu sonsuza kadar yapabilirdi.

Ancak kırılma noktası bir alarm zili çalmaya başladığında geldi. Önce gözlerini monitörlere çevirdi. Hayır, bu, onarılan kalp kasını çok fazla zorladığını bildiren bir makine değildi.

Hayır... kafasının içindeki bir içgüdü ona çok fazla almanın eşiğinde olduğunu söylüyordu.

Kendini onun boynundan kurtarmak biraz içsel tartışma gerektirdi ama sonra mührü kırmak için dudaklarını zorladı ve diline delinmiş yaraları yalatarak kapattırdı-

Tamam, vay canına. Onu çiğ çiğ yemişti, etinde birçok ısırık izi vardı, dişlerinin kırmızı kesikleri Wolverine'in ona eliyle vurmuş gibi görünmesine neden oluyordu. Tanrım, bir kereden fazla vurduğunun farkında bile değildi. Yine de onu birçok kez ısırıldığı açıktı.

Ne zamandır bu işi yapıyorlardı? Bir ipucu bile yok.

Ve gerçekten durmak zorundaydı. Dilini uzatarak boğazının kenarını tekrar tekrar yaladı ve her şeyi mühürledi. Bu iş bittikten sonra kendini geriye itti ve onu okşamaya devam etti - başparmağını kasten ereksiyonunun kaygan başı üzerinde gezdirmeden önce. Tepkisi şiddetliydi, vücudu iplerin ucundaki bir kukla gibi sarsıldı, gövdesi kavislendi ve sonra kalçaları yukarı kalktı. Adam alt dudağını ısırıp dişlerinin arasından bir nefes çekerken, cam gibi, odaklanmamış ve çıldırmış gözleri kadınıninkilerle buluştu.

Sarı saçları yastığın üzerinde dağınıktı. Yakışıklı yüzünün rengi uçmuştu. Nefis bir ter çıplak tenini parlatıyordu.

O... akıl almaz derecede güzeldi.

Adaletsizdi. Tamamen haksızlık.

Ve hala açtı.

Neyse ki ikisi için de, ona verebileceği başka bir tür besin vardı.

Novo onun kalçalarına doğru ilerledi, ağzını açtı ve cinsel organını derinlemesine içine aldı. Buna karşılık Peyton tüm vücuduyla bir kasılma daha geçirdi, yüz ifadesi sanki her şeyin bitmesini bekliyormuş gibi şok olmuştu.

Adamın kendisine baktığından emin olduğunda, onu dudaklarının arasına alıp emdi; adamın çevresi o kadar genişti ki, ağzının köşelerindeki gerginliği hissetti. Sonra tepede durdu ve bir girdaba girdi.

Yeterince eminim, tekrar orgazm olmaya başladı.

Hepsini ağzına aldı ve ona verdiklerini yuttu.

Sonra devam etti.

TWENTY

F Saxton için çalışma gecesinin sonu, bir dizi karmaşık olmayan çiftleşme kutsaması ve Kral tarafından kolayca karara bağlanan bir mülk sınırı anlaşmazlığı ile sekiz saati tamamlayan bir patlama değil, bir inilti ile geldi. Personel salonundaki ofisine girip klasörlerini ve çoğunlukla kullanılmış sarı bloknotunu ortağının masasına koyarken, dizüstü bilgisayarına, düzenli her şeyine, küçük tutucularındaki kalemlerine baktı.

Gözlerini ovuşturarak, eve gitmeden önce yapması gerekenlerin bir listesini zihninde derlemeye çalıştı.

Ve bu görevde oldukça başarısız oldu.

Kral ve vatandaşlarla ilgilenirken kafası oldukça iyi çalışıyordu. Şimdi ise odaklanması gereken önemli bir zorunluluk olmadığından, zihninin dizginlerini toparlayamıyor, düşünceleri bir şeyden diğerine sıçırıyordu.

Aslında bu tam olarak doğru değildi.

Ruhn en çok konuşulan konuydu. Saxton'ın öpüşmelerini hatırlayıp hatırlamadığı ya da o soluk kahverengi gözlerdeki çikolata parçacıklarını hatırlayıp hatırlamadığı ya da o güçlü omuzları hissedip hissetmediği önemliydi. Ya da bunu tekrar yapmak istediği gerçeği.

Ne yazık ki, asıl ihtiyacı olan şey beynini erkeğin hiçbir şey söylemeden gittiği gerçeğine alıştırmaktı. Bu da bir tekrar için pek gönüllü sayılmazdı.

Bunun üzerine elini takım elbise ceketinin iç göğüs cebine soktu ve telefonunu çıkardı. Hayır. Mesaj yok, arama yok.

Tamam, Ruhn'un mesaj atamayacağı düşünülürse bu arama olmaz.

Ve dürüst olmak gerekirse, Saxton'ın onun kadar hayal kırıklığına uğramış olması saçma görünüyordu. O adamı sadece bir tanıdık olarak tanıyordu ve daha sonra bir daha görmeyeceği ya da takılmayacağı insanlarla kesinlikle seks yapmıştı ve bunların hepsi iyiydi. Ayrıca Ruhn'un geri çekilmesiyle birlikte kendisine çok daha ciddi ve önemli bir başka ayrılığın hatırlatıldığını fark edecek kadar da bilinçliydi.

Doğal olarak tüm yollar Blay'e çıkıyordu. "Rahatsız ettiğim için beni bağışlayın, efendim?"

Yumuşak bir soruyla açık kapı aralığına döndü. Eve hizmet eden köpeklerden biri üzerinde yün paltosu, elinde şapkası ve atkısıyla ayakta duruyordu.

"Oh, endişelenme Meliz." Meliz'e gülümsediğinden emin oldu, böylece Meliz onun ruh halini çabaları hakkında memnuniyetsiz bir yorum olarak algılamadı. "Gidiyor musun o zaman?"

Eğilerek selam verdi. "Emredersiniz efendim. Büyük evdeki Son Yemek'te diğerlerine yardım ettikten sonra kileri yeniden dolduracağım. Diğer herkes bugün için ayrıldı ve ben de ateşlerin söndüğünden, bacaların kapandığından ve kapıların kilitlendiğinden emin oldum."

"Aferin o zaman. Teşekkür ederim. Yarın görüşürüz."

Doggen daha da alçak sesle eğildi. "Hizmet etmek benim için bir zevktir."

Kadın gitti ve bir dakika sonra, alarm sisteminin bir kapının açıldığını söylediğini duydu ve

Kapa çeneni.

Doğru. Burada işleri yoluna koyması gerekiyordu. Ve sonra... Şey, eve, diye düşündü. Saat sabahın dördü civarıydı.

Karanlığın çökmesine daha iki saat olmasına rağmen şehrin gece hayatında bir gezintiye çıkmak istemiyordu. Ve hayır, günü bir başka spor aleti gibi seks egzersiziyle doldurmakla da ilgilenmiyordu.

Her nasılsa, gökyüzündeki o cam kutuda, kışın kansız güneşine karşı çekilmiş perdeler arasında sıkışıp kalacağı fikri onda çılgılık atma isteği uyandırıyor...

Dışarıda biri vardı.

Karda durup. Onu izliyordum.

Saxton cam bölmelere döndü ve devasa vücudu, gergin duruşu, soğuk rüzgârın dalgalandırdığı siyah saçları anında tanıdı.

Başka ne yapacağını bilemediğinden sağ tarafa, mutfağa ve arka kapısına doğru işaret etti.

Ruhn cevap olarak başını salladı ve karların arasından evin arka tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Saxton hızlı adımları ve hızlı kalbiyle personel koridorundan aşağıya, kilerlerin yanından geçerek geniş mutfağa doğru ilerledi. Hemen arka kapıyı açtı, sinyal bir kez daha çaldı ve ağır ayak seslerinin kar yığnında çıkardığı gıcirtı ve çıtırtıları dinledi.

Ve işte oradaydı, her zamankinden daha büyük, her zamankinden daha çekingen.

Ah, evet. Yeniden çerçeveleme konuşması. "İçeri gelin," dedi Saxton uzaktan.

Erkek içeri girdiğinde Saxton konuyu tekrar kapattı ve Ruhn'un okuryazar olmasını diledi - çünkü o zaman bu iş yazılı olarak halledilebilirdi: Bu bir hataydı. Sorun sende değil, bende. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Lütfen kimseye söyleme.

"Merak etme, burada başka kimse yok," diye mırıldandı Saxton, şeker kutusunun sobanın yanındaki yerinde olmadığını fark ettiğinde. "Yani söylemek istediğin her şeyi kulak misafiri olma riski olmadan yapabilirsin."

Karşıya geçti ve metal kutunun köşelerini düzeltti. Sonra daha da büyük olan un kabıyla uğraştı. Ayrıca üçünün en küçüğü olan ve içinde tuz bulunan kutunun da üzerinden geçti.

Arkasını döndüğünde, diğer erkeğin konuşmasını beklemekten bıkmış ve yorulmuştu.

Hayal kırıklığını nükleer bölgeden uzak tutmaya çalışarak ellerini çırpı ve programa başladı. "Bak, sadece kelimeleri dublajlayacağım, tamam mı? Uzun bir gece geçirdim, yorgunum ve yolculuğunuza, keşfinize ya da adına her ne deniyorsa saygı duysam da, denediğinizi, hoşunuza gitmediğini ve bazı şeyleri gizli tutma konusunda söylediklerimde ciddi olduğuma dair güvenceye ihtiyacınız olduğunu belirterek ikimizi de zaman ve sıkıntıdan kurtarabileceğimizi düşünüyorum."

"Bunun için gelmedim."

Çalış o zaman. Tabii ki. "Minnie ne olacak şimdi?"

Ruhn cevap vermek yerine ilerledi... ve onları ayıran mesafenin yarısına geldiğinde Saxton fark etti...

Erkek tahrik olmuştu.

Çok tahrik olmuştu.

Ruhn buraya bir daha asla için değil, daha fazlası için gelmişti.

Saxton'ın vücudu anında tepki verdi, kanı hızlandı, aleti sertleşti, kızgınlığı, hayal kırıklığı ve yorgunluğu anında buharlaştı.

Diğer erkek yüzleri arasında sadece birkaç santim varken durduğunda, Saxton biraz gülümsemek zorunda kaldı. "Sanırım bunu yanlış okudum, ha."

"Evet," diye homurdandı.

"Yaptın." Nereden geldiği belli değil.

Ruhn, Saxton'ı boğazının iki yanından tutup öne doğru çekti, erkeğin öpücüğü ne çekingen, ne utangaç, ne de deneyseldi. Tam anlamıyla bir öpüşmeydi, dil içeri doğru itiyor, o koca vücut kalçaları ve beyzbol sopası büyüklüğündeki ereksiyonu Saxton'a doğru itiyor ve onu tezgâha yaslanmaya zorluyordu.

Aman Tanrım. Ruhn'un içindeki güç ve açlık, beklenmedik ve inkar edilemez olduğu kadar şok edici de olan bir şeydi-

Ve sonra Saxton döndürölüp yere yatırıldı, sert bir el onu kürek kemiklerinden tezgâha doğru itti.

Ruhn sikini Saxton'ın götüne sokarken, erkek gırtlaktan gelen bir sesle, "Şimdi hayır de. Eğer söyleyeceksen, şimdi söyle."

Saxton başını yana çevirdi, yanağı granitin üzerinde gıcırdayordu. Ağzını açarak nefes almaya başladı.

"Durma. Oh, Tanrım...yap şunu."

Bir anda mutfağın ışıkları söndü, Ruhn'un açıkça istediği gibi her yer karanlığa gömüldü. Saxton'ın fermuarına uzanan eller sabırsızlıkla sertleşti ve ardından ince, bol pantolonu yere düştü. Kör bir kafa yokladı ve sonra Ruhn kendi avucunun içine tükürdü-

Topa sahip olmak zordu ve çok derindi.

Yolculuk şiddet noktasına kadar çarpıcıydı.

İçine akan orgazm her ikisi için de ruhu paramparça ediyordu.

Ve Ruhn durmadı. Bir elini Saxton'ın göğsünün altına soktu ve karşı omzunun ön tarafına kilitledi. Sonra erkek duruşunu sabitledi ve pistonunu kaldırdı,

alt vücutları birbirine çarpıyor, Saxton'ın kafası o metal kutulara çarpıyor, bir şey yırtılıyor

-Takım elbisesinin ceketi. Bir elini uzatarak avucunu dolapların altındaki duvara dayadı, böylece beyin sarsıntısı geçirmeyecekti; sonra da diğer eliyle bir şeyler aradı.

Bulamadı, kolu sağa sola savruluyordu.

Tanrıya şükür ki gövdesinin altında bir şey vardı, yoksa şimdi saten kurdeleler gibi gevşemiş olan bacakları kendisinden ayrılacaktı.

Ancak o zaman tutunacak bir şey buldu. Kalçalarının arasına uzanarak ereksiyonunu kavradı ve anında boşaldı, emin vuruşları onu eşiğin üzerine fırlattı. Nereye boşaldığı ya da ne kadar temizlik gerekeceği umurunda değildi.

Hayatınızın seksini yaşarken, sonrasında ilgilenmiyordunuz.

-

Ruhn sonunda Saxton'ın sırtına yığıldı - Tanrı bilir kaç orgazmdan sonra. Yine de sakinleşmesine rağmen sessizlik yoktu. O kadar sert nefes alıyordu ki ön dişleri ılık çalıyordu ve altındaki Saxton da sert nefesler almaktan başka bir şey yapmıyordu. Havada yoğun bir seks kokusu vardı ve erkeğin içinde seğirirken hâlâ kaya gibi sert olan siki, bunun bir duraklama olduğunu, tamamen bitmediğini ima ediyor gibiydi.

Bir iniltiyle gözlerini açtı. Yolun karşısındaki meşe masa ve yanlarına sıkıştırılmış sandalyelerin düzenli dizilişi bir sürprizdi.

Neredeydiler-oh, doğru. Mutfakta. Seyirci Evi'nde.

Arkadan gelmişti. Böylece arkadan gelebilirdi.

Tamam, bu şimdiye kadar düşündüğü en kötü şakaydı. Ve bu arada... sevgili Bakire Kâtip. O burada ne yapmıştı?

Avuçlarını Saxton'ın omuzlarının iki yanındaki granit tezgâhın üzerine koyarak kendini yukarı itmeye niyetlendi ama bu çabucak sonuç vermedi. Çok yorgundu ve ayrılmak için çok iyi hissediyordu.

Erkek ayrılamayacak kadar iyi hissediyordu.

Ayrılmak için gerekli enerjiyi ve iradeyi bulmaya çalışırken, seks yaptığı diğer zamanları düşündü. Bunlar yalnızca dişilerle ve yalnızca önceki yaşamı sırasında olmuştu. Bu karşılaşmalar, bir hayvanla birlikte olmak isteyenler tarafından arandığı ve bu özel hizmet için onlara sunulduğu için gerçekleşmişti. Vücudu, tüm bunların zamanlaması ve çıplak ve üzerinde olmaları nedeniyle performans göstermiş ve horozu bu duruma yükselmişti.

Ama onları hiç seçmemişti.

Saxton... o seçmişti.

"Özür dilerim," dedi kabaca, kollarına hareket kazandırırken. "Ben... çok üzgünüm."

Saxton kıvrak bir hareketle ona baktı. "Bunun için neden özür diliyorsun ki?"

Ruhn yüzünün kızardığını hissetti ve sonra o doğrudan bakıştan kaçıp geri çekildi. Hava uyarılmış bedenine soğuk geliyordu ve aşağıya baktığında tüm bunları tekrar yapmak için karşı konulmaz bir ihtiyaç duydu. Arkasında kaygan bir pislik bırakmıştı ama bu... şimdiye kadar gördüğü en erotik şeydi.

Yine de şimdi ne yapıyorlardı? Kotunu düzeltirken merak etti. O ilk dürtü yatışmıştı, şimdi bu kadar agresif, bu kadar ahlaksız, bu kadar-

Saxton doğruldu ve etrafında döndü.

Fates, o yüz, o gözler, o saçlar... hem yabancı hem de tanıdık bir anatomi gibi görünen o ereksiyon. Ruhn

daha önce hiç uyarılmış bir erkeği yakından görmemişti ve dokunarak ve tadarak keşfetmek için doyumsuz bir ihtiyaç duydu.

Gerçekten de bu erkek "neden" sorusunun cevabıydı.

Ruhn yırtık omuz çukuruna odaklanırken, "Elbiseni yırttım," dedi. "Çok özür dilerim. Ödeyeceğim-"

Saxton uzandı, kolun alt kısmını yakaladı.

-Ve çekip çıkardı. Bezi yere bırakırken gülümsedi. "Diğer tarafta çalışmak ister misin?"

Ruhn güldü. Kendini tutamadı ve sonra utancından eliyle ön dişlerini kapattı. Saxton da ona sırtınca gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Çok fazla güzellik, çok fazla heyecan... her şey çok fazlaydı.

"Yemek yediniz mi?" diye sordu avukat, uzanıp pantolonunu tekrar yerine çekerken.

"Hayır, görmedim."

"Bize son yemeği hazırlamama izin verin." Saxton bir elini mutfakta gezdirdi. "Burada yeterince stokumuz var. Ben bir dakikalığına üst kata çıkacağım."

Ruhn tereddüt ederken, Saxton yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu erkeğin ağzına doğru itti. Öpücük, seksin sahiplenici olduğu kadar tatlıydı.

Ruhn kendi kendine, "Miniahna Hanım'a gitmem gerekiyor," dediğini duydu. "Şafak sökmeden önce onu kontrol etmek için."

"Pekâlâ, anlıyorum." Saxton bir adım geri çekildi, yüz hatlarını gerginleştiren bir çekingenlik vardı. "O halde akşam görüşürüz. Şu emlak müteahhitlerini ziyaret etmemiz gerekiyor."

"Güzel."

Garip bir sessizlik oldu. Ve sonra Ruhn ağzından kaçırdı, "Ne zaman?"

Saxton sanki kafasının içindeki parçaları çabayla değiştirmiş gibi nefes verdi. "Ah, beş kırk beş diyelim. Onlar için iş sonu, bizim için yeterince karanlık. Kamyonunuzu almamız gerekecek-"

"Bizi kastediyorum. Bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?"

Saxton'ın gülümsemesi hızlı ve sürekliydi. "Ne zaman istersen."

Ruhn uzandı ve işaret parmağını alt dudağında gezdirmekten önce parmak eklemleriyle erkeğin yüzünü okşadı. Az önce yaptıklarının görüntüleri, inlemelerinin ve soluklarının müziğiyle birlikte yeniden oynatıldı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Saxton başını salladı. "Bunu söylemesi gereken kişinin ben olduğumu düşünüyorum."

Hayır, diye düşündü Ruhn. Hiç de değil.

Eğildi ve erkeği öptü. Kanı kıpırdanmaya başladığında, gitmesi gerektiğini biliyordu yoksa asla ama asla gidemeyecekti.

"Sana minnettar olan benim," diye fısıldadı dudaklarına.

TWENTY-ONE

"W Oskar kim?"

Soru kulağına fısıldandığında Novo tamamen uyandı. İlk başta, kimin göğsünde sıcak ve yayılmış bir şekilde yattığını bilmiyordu ama hızlı bir nefesle bu sorun çözüldü. Peyton. O ve Peyton-

Evet, hastane odası. Klinikteydi, hala ameliyattan çıkamamıştı.

Başını kaldırarak yastık haline getirdiği erkeğe baktı. Peyton böyle bir şekilde kullanılmaktan son derece memnun görünüyordu; çıplak vücudu rahatlamış, gözleri ağır ağır kapanmış, boğazındaki yara çoktan iyileşmeye başlamıştı. Smokini yere düşmüş, bir kenara atıldığı için parçalara ayrılmıştı.

Aleti de hemen hemen aynıydı, sarkık ve bitkin bir halde uyluklarından birinin üzerinde duruyordu.

Bir çırpıda tekrar çalışır hale geleceğini hissediyordu.

"Bir sevgili mi?" diye sordu.

"Kim?"

"Oskar. Az önce uykunda onun adını söyledin." "Oh, o kimse değil."

"Gerçekten mi? Üzgün görünüyordunuz ya da sesiniz öyleydi."

"Sebepsiz yere kâbus görmüş olmalıyım."

"Evet." Kızın yanağındaki bir tutam saçını geriye doğru taradı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Bir ara benimle çıkmak ister misin?" Novo kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Bir randevu."

"Evet. Akşam yemeği. Dans. Bu tür şeyler."

"İşin içinde seks olacağını mı düşünüyorsun?"

"Umarım, elbette."

"Belki."

Gülümsemesi doğrudan göğsünün ortasına saplandı, hançer gibi emindi: yavaş, kendinden emin, seksi. "Meydan okumayı severim."

"Yine de ben meydan okuyan biri değilim."

"Sen tanıdığım hiç kimse kadar kolay biri değilsin." "Beni asla kazanamazsın. Bu yüzden kazanmıyorum."

"Bu bir meydan okumanın tanımını değil mi?"

"Hayır, buna tuğla duvar denir. Yine de beni deneyebilirsiniz."

"Bir şekilde, bir gün," işaret parmağını havaya kaldırdı, "sana ulaşacağım."

"Kendinize neden denemekle uğraştığınızı sorun. Bu çabadan çok daha fazlasını elde edeceksiniz, sizi temin ederim-"

"O çoooooooooooooooook yüksekte, benden çok yüksekte-"

Novo geri çekildi ve tüm detone sesleri bastırmak için konuşmak zorunda kaldı. "Neden şarkı söylüyorsun?"

"-Çoooooooook güzel-"

Novo gülmek zorunda kaldı. "Sen tam bir ucubesin, bunu biliyorsun."

."

"-liiiii Kleeeopatrasaaa gibi, Joooooooooannn of Arrrrccc-"

"Aman Tanrım, sen sağırsın."

Kız kulaklarını kapatırken, adam sesi iyice yükseltti. "-veya Appppphroooooodiiiiiteeee-"

Kolları ona sarıldı ve onu öptü ve tekrar öptü. Ama bu seksle ilgili değildi. Kızın gülmesi hoşuna gidiyor gibiydi ve ağız ağıza öpüşmek de bunu ona anlatmanın bir yoluydu.

"Neden bu kadar kaçıksın?" dedi onun dudaklarına karşı.

"Çünkü o gülümsemeni görmek için her şeyi yaparım."

"Neden

umursuyorsun?"

"Nasıl

umursamayayım?"

Novo gözlerini devirdi. "Dinle, durman gerek."

"Söyledim. Artık şarkı söylemiyorum. Ama Wham! repertuarımı gözden geçirmemi isterseniz, şu anda sizin için hazırda bekletiyorum. Ayrıca Flock of Seagulls da söylerim."

"Çekici olmaktan bahsediyorum. Bundan nefret ediyorum. Sadece kendin ol."

"Ya kendim oluyorsam."

"Hayal kırıklığına uğramış
salon şarkıcısı?"

"Seni gülümsetmek isteyen biri."

Kendini onun üzerinden itti ve ayağa kalktı - en azından serum hatları onu durdurana kadar. "Sanırım gitmen gerekiyor."

Peyton ellerini başının arkasına koydu ve güneşlenen bir aslan gibi orada yatmaya devam etti. Ormanın kralı olmaması ve ışık kaynağının floresan olması ve banyodan gelmesi dışında.

Kahretsin, o pürüzlü sarı saçlar ve uykulu mavi gözler çok çekiciydi. Özellikle de çıplak kışkı bir dondurmanın üstündeki kiraz oldukları düşünüldüğünde.

"Yapamam," diye mırıldandı.

Bekle, ne hakkında konuşuyorlardı? Ah, doğru ya. Peyton cazibesi. "Bu boku kesebileceğinden emin olabilirsiniz."

"Bu arada, saat öğleden sonra iki." Duvardaki saate başıyla işaret etti. "Gün ışığı tam bir baş belası, bu yüzden bana gitmemi söyleyemezsin. Beni ne kadar sinir bozucu bulsan da, ölümümün vicdanını rahatsız etmesini istemediğine eminim."

"Ne kadar sinir bozucu olabileceğinizi hafife almayın." Novo kapıyı işaret etti. "Ve günün ya da gecenin hangi saati olursa olsun, bu odadan her zaman çıkabilirsin."

"Yap beni."

Gözlerini kırptırdı. "Ne...?"

"Beni duydun, sert çocuk. Fişini çek, beni al ve çöp gibi dışarı at. Yoksa burada çooooook rahatım. Demek istediğim, bu iki inçlik yastık - bu temelde kafamı Frosted Mini-Wheat'a koymak gibi - diiiivine. Ve beni bu çarşaplardan başlatmayın. Eve gider gitmez Porthault'umu atıp yerine bu zımpara kağıdını alacağım. Nefes almam bile kıcımlı parlatıyor."

Novo gülüşünü çoğunlukla kendine sakladı. Çoğunlukla.

"Dur.

Hiç komik değilsin."

"Hayır mı? Biraz bile mi?" Ona göz kırptı. "Şimdiye kadarki en iyi şakamı yapmama ne dersin?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sonra aniden dondu kaldı. Kendine bakarken, düzensiz bir nefes aldı.

Peyton anında ciddileşti ve doğrulup oturdu. "Sorun ne? Doktoru çağıracağım-"

"Hayır, ben iyiyim."

Elleri titreyerek hastane tuvaletinin bağlarına uzandı. En üsttekini gevşeterek nazikçe ikiye ayırdı... ve aşağıya baktı.

Zorlukla duyulabilen bir sesle fısıldadı, "Gitti. Yara izi... geçti. İyileşti. Kalbim... iyileşti. Hiç acı yok."

Peyton eğildi. Sonra uzandı ve parmağını mükemmel bir şekilde yenilenmiş deride gezdirdi. Bir iz bile yoktu.

"Ölmek istemedim." Boğazını temizledi ama sesi hâlâ kısıktı. "Orada. Olay olduğunda... Ölmek istemedim."

"Şaşırmış gibisin."

Novo gözlerini kapattı.

"Öyleyim." "Özür dilerim."

Kendini toparlamaya çalışarak onun sempatisini bastırdı. "Hata için zaten özür diledin."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ölmek istediğin bir zaman olduğu için üzgünüm."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Söylemene gerek yok."

Kadın kapıyı kapatmaya çalışmadan, adam çok garip bir şey yaptı.

Peyton onun ellerini tuttu, bağlardan uzaklaştırdı ve sonra ters çevirdi. Başını eğerek onu her iki bileğinden öptü, dudakları en yumuşak fırçalardı. Ve sonra, kızın tuttuğu bağları topladı... ve mükemmel bir fiyonk yaptı, iki ilmek tamamen aynıydı, çift uç eşit uzunlukta idi, johnny şimdi yeniden kapalıydı.

Elini kalbinin üzerine koyarak, "İyi olmana çok sevindim," diye fısıldadı.

Başka bir şey söylemeden kollarını ona doladı ve onu tekrar göğsüne bastırdı.

Direndi. Birazcık.

Ama sonra dövüşmeyi bıraktı.

Gün ışıırken Peyton uyumadı. Sadece Novo'nun sırtını yavaşça okşadı, omurgasının ve kaslarının hatlarını her geçişte daha iyi öğrendiği bir manzaraydı.

Onun gücünü sık sık fark etmişti. Nasıl tanımasın ki? Yine de tüm bunların altında çok fazla acı vardı ve onun sırlarını öğrenme, içeri girme ve bu şeytanları yenmesine yardım etme ihtiyacıyla çarpıldı. Ama hadi ama, onun için gerçekten ne yapabilirdi ki? Yüksek denizlerde yetkin bir kurtarıcıdan çok, içinde delik olan bir tekne gibiydi.

Bir ara dalmış olmalı, çünkü ruhsal çöküntü yaşayan hastanın feryatları onu uyandırdı. İniltileri dinlerken, bir insanın bu durumda daha ne kadar dayanabileceğini merak etti.

Duvardaki saate hızlıca bir göz attı ve lanet okudu. Saat beşti.

Kahretsin, onu terk etmek istemiyordu ve kesinlikle beş buçukta beklendiği yere gitmek istemiyordu. Ama hiç ilgisini çekmeyen şeyleri yapmaya alışkındı.

Yavaş ve dikkatli hareketlerle Novo'nun yerini değiştirdi ve uykuda kalması için dua etti. Yara izi çoktan iyileşmiş ve kaşları acıdan çatılmamış, rahatlamış olduğu için gerçekten dönüş yapıyor gibi görünüyordu. Adam kendi ayakları üzerinde durduğunda ve kadın yan tarafına kıvrıldığında, battaniyeleri hafifçe yerine koydu ve hiç ten tene olmadıklarını fark etti. Kadın donunu çıkarmamıştı ve adam da yorganın altına bile girmemişti.

Kendine sakladığı her şey için bir metafor gibi görünüyordu.

Smokin pantolonunu giyerken, bu işin peşini bırakması gerektiğine dair bir düşünceye kapıldı. Cinsel çekim bir ilişki **y a r a t m a z d ı** ve bu ilişkiyi haklı da çıkarmazdı.

duygusal bağ talep ediyordu. Paradise'la telefonda geçirdiği saatlerden, insanların kendileri hakkında başkalarının değil, kendi zaman çizelgelerinde konuştuklarını ilk elden biliyordu.

Onu rahat bırak, dedi kendi kendine. Onun bu savunmasının bir sebebi vardı.

Smokin gömleği buruş buruştu ve gömleği çekerken bundan nefret etti ama bu şey üzerinde erkeklerin soyunma odasına kadar yürümekten daha uzun süre kalacak gibi değildi. Orada duş alacak ve üzerine bir önlük geçirecekti.

Kapıda, hastane yatağında uyuyan Novo'ya baktı. Genç bir kız pozisyonundaydı, dizleri sımsıkı kıvrılmıştı, kolları da öyle, silahları çok iyi kullanan elleri çenesinin altında masum bir şekilde kıvrılmıştı. Siyah kirpikleri artık o kadar da solgun olmayan yanaklarına yaslanmıştı ve o ağır siyah örgü, sırtının okçu yayı boyunca uzanan bir ip gibiydi.

Onu bir daha asla böyle göremeyeceğini düşünüyordu.

Bu an, tam burada, bir defaya mahsus, iyileşmesinin son aşamasıyla sınırlı, yapay olarak kurgulanmış bir andı. Onu bir daha gördüğünde, ayağa kalkmış, ona ve diğer herkese bakıyor olacaktı, vücudu tam ve işlevsel, zihni keskin, yetileri artık snk değil, tüm silindirleri ateşliyor olacaktı.

şimdi ona bir hediye verilmişti. Ama onun tarafından değil.

Kimsenin onu bu şekilde görmesini asla istemezdi.

Odadan çıkarken, kapıya bantlanmış olan kâğıt parçasını çıkardı ve Dr. Manello'nun boktan el yazısı artık görünmeyecek şekilde birkaç kez katladı. Sonra o şeyi cebine koydu ve aceleyle soyunma odasına indi.

Hızlı bir duş, tıraş ve kıyafet değişimi ile önündeki engele, atlanması gereken bir başka engele, geçilmesi gereken bir çembere, çarpılması gereken bir "t" ye, noktalanması gereken bir "i" ye hazırды ve burada işler bitmişti. Smokinini dolaplardan birinde bırakmıştı ve resmi rugan derilerini giymek zorunda kalmıştı; küçük grogren fiyonklar ve parlak sivri parmaklar, önlük pantolonunun paçalarının altından dışarı fırlamış, kesinlikle gülünç görünüyordu.

Koridorda Novo'nun odasında durakladı. Sonra yoluna devam etti. Dışarıda kimse yoktu. Dr. Manello muhtemelen kafayı bulmuş bir şekilde uyuyordu ve Doktor Jane ile Ehlena da şüphesiz "büyük ev" dedikleri yerde İlk Yemek için hazırlanıyorlardı. Etrafta ne Kardeşler ne de stajyerler vardı.

Gerçi çok yakında olacaktı.

Saat sekizde bir toplantı yapmaları gerekiyordu. Bu yüzden bu özel randevusu bu kadar erken gerçekleşmek zorundaydı.

Peyton ofisin cam kapısında durdu. İçeri bakarken neredeyse masada kimsenin olmayacağını umuyordu. Ama tabii ki böyle bir şey olmayacaktı.

Rhage Kardeş'in shellanı Mary bilgisayarın başında oturmuş, başını eğmiş, gözlerini ekrana dikmişti. Sanki onun varlığını hissetmiş gibi başını kaldırdı ve içeri girmesi için el salladı.

Koş Forrest... koş! İçeri doğru ilerlerken tek düşünebildiği buydu.

"Hey." Ayağa kalktı. "Nasılsın?"

"Harikayım. Teşekkürler."

"Güzel. Biraz sohbet etmeye hazır mısınız?"

Bildiği kadarıyla Meryem bir insandı -ya da Kâtip Bakire araya girip bir nedenden ötürü dışıyı zamanın sürekliliğinin dışına çıkarana kadar insandı. Bu konuda daha fazla bir şey bilmiyordu ama Meryem kesinlikle

Bir melek, bir tanrı ya da her neyse o kadar dingindi. Ve Rhage'den çok farklıydı. Ufak tefekti, özellikle de cehennem arkadaşlarına kıyasla ve mütevazı bir güzelliği vardı, kahverengi saçları pratik bir şekilde kesilmişti, yüzü her zaman makyajsızdı, kıyafetleri sade ve işlevseldi. Üzerinde fark ettiği tek mücevher -pek dikkat ettiği söylenemezdi- eşine ait olması gereken devasa bir altın Rolex ve belki bir çift inci küpeydi.

Bu gece ikisini de giyyordu.

Sonuç olarak, tam da bir psikiyatristin nasıl olması gerektiğini düşündüğünüz gibiydi: sakın, zeki ve onun için bonus, en ufak bir yargılayıcı görünmüyordu.

"Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldanarak onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Oh, burada değil."

Ofiste etrafına bakındı. "Neden olmasın?"

"Burası özel değil."

"Saklayacak bir şeyim yok," dedi kuru bir sesle. "Öyle olsaydı, insan konserlerinde striptiz yapmayı yıllar önce bırakmış olurdum."

"Hayır,
gidelim."

"Nereye?"

Mary masaya geldi. "Koridorun sonunda eski bir sorgu odası var - hayır, bu filme alınmıyor ve siz sormadan söyleyeyim, söylediklerinizi kimseye ifşa etmeyeceğim. Sadece eğer orada olursak kimse bizi rahatsız edemez."

"Bekle, eğer kimseye bir şey söylemeyeceksen, bunu neden yapıyoruz?"

"Bir değerlendirme yapacağım. Ancak spesifik detayları paylaşmayacağım."

"Aklımın başında olup olmadığı hakkında mı?"

"Bu taraftan gidelim."

Gülümseediğinde sakindi ama daha fazla ayrıntıya girmeyeceğini hissetmişti.

Her neyse, diye düşündü. Bu sadece onu dışarı atmadan önceki bir formaliteydi.

Peyton onu koridorda takip ederken omuz silkti. "Bilgin olsun, bana kalırsa her şeyi anlatabilirsin. Sokakta kötü bir karar verdim ve programdan ayrılacağımı biliyorum. Bu yüzden formdaki o kutuyu işaretlemenle çok fazla zaman kazanabiliriz."

Durdu ve ona baktı. "Henüz kimse bu kararı vermedi."

"Bana gitmemi mi söylüyorsun? Hadi ama, ikimiz de nerede olduğumuzu biliyoruz. Ve sorun yok."

"Burada yaptığın şeyden hoşlanmıyor musun?"

Soru, onu bağlılık eksikliği ya da başka bir şey nedeniyle eleştiriyormuş gibi saldırgan bir şekilde ifade edilmemişti. Daha çok konuşmak için bir davetti.

Onun bu ses tonuna hazır olması gerektiğini düşündü.

"Hayır, sorun değil. Ne olacaksa olsun."

Kız bir tür mmm-hmm sesi çıkardıktan sonra yan yana yürümeye başladılar. İlerledikçe sadece bir çift ayak sesi, onunki, etrafta yankılanıyordu. Mary onun ayaklarına baktı.

"Bu ayakkabılar çok şık görünüyor," dedi gülümseyerek. "Seni etkilemek istedim."

"Bu senin ya da benim işim değil." O gülümsemeyle daha fazla. "Ama çok güzel bir çift smokin ayakkabısı. Erkek modası hakkındaki her şeyi Butch'tan öğrendim."

"O ve ben artık aynı terziyi kullanıyoruz." "Buna inanıyorum."

Penceresi olmayan, işaretlenmemiş bir çelik kapıya geldiklerinde kapıyı çaldı, bir süre bekledi ve gri duvarları, ortasında bir masa ve sadece iki sandalyesi olan isimsiz bir odaya giden yolu açtı.

İçeri girdiklerinde "Bu kadar kasvetli olduğu için üzgünüm," diye mırıldandı ve onları birlikte içeri kapattı.

Otururken, yanında sarı bir bloknot ve kalem getirdiğini fark etti. Hah. Masadan bir şey aldığını fark etmemişti bile.

Bir sandalyeyi işaret ederek, "Bana katıl," dedi.

"Uzun sürmeyecek," diye mırıldandı otururken. "Hem de hiç uzun sürmez."

TWENTY-TWO

A Ruhn kamyonu Commodore'un etkileyici ön girişinin önünde kenara çekerken kolonya hakkında düşünüyordu - normal düşünceler listesinde olmayan bir şey. Mesele de buydu zaten.

Gökdelenin yüksek çelik ve cam cephesini görebilmek için öne doğru eğildiğinde, insanların bu şeyi neden kullandığını nihayet anladığını fark etti. Daha önce, etkileyecek kimse olmadığı için, bir grup insan tarafından formüle edilen ve büyük masraflarla pazarlanan bir şeyle kendinizi kasıtlı olarak kokulandırma fikri, kayıp ücretlerle ilgili gülünç bir egzersiz gibi görünüyordu.

Şimdi mi? Saxton'ın bu takside ona katılma ihtimali varken mi?

Doğru kolonyanın ne olduğunu bilecek kadar sofistike olmayı ve onu satın alacak paraya sahip olmayı diledi-

Çift kapının bir tarafı açıldı ve Saxton soğuğa doğru adım attı, erkeğin nefesi omzunun üzerinden süzülen beyaz bir puf halinde dışarı çıktı. Üzerinde soluk kahverengi paltosu ve boğazında düğümlemiş kırmızı bir atkı vardı. Pantolonu lacivert ya da belki de siyahtı. Saçları gür ve parlaktı, güzel yüzünden geriye doğru taranmıştı. Eldivenli ellerinden birinde kahverengi bir çanta vardı.

Ruhn kendini durduramadan kamyonu park etti ve inip yolcu kapısını açtı.

Saxton yaklaşırken gülümseyerek, "Çok nazıksınız," dedi.

Ruhn bir öpücük için eğilmekten kendini alıkoymak zorunda kaldı. Saxton bunu fark etmiş gibi, içeri girerken Ruhn'un ön kolunu okşadı.

Kapıyı kapatan Ruhn direksiyonun arkasındaki yerine geçti. "Burası senin için yeterince sıcak mı?"

"Mükemmel." Erkek yana baktı. "Nasılsın?"

Yeterince kolay bir soruydu ama gri gözleri talepkâr olmadan işaret ediyordu. Daha fazlası soruluyordu, değil mi?

Ruhn boğazını temizledi ve sonra erkeğın ağızına odaklandı. Bir anda hava yoğun ve yüklü bir hal aldı.

Ruhn çok alçak, çok derin bir sesle gerçeğı söyledi: "Açım."

Gündüz saatlerinde, birlikte geçirdikleri zamandan başka bir şey düşünmemiş, mutfaktaki o erotik sahneyi defalarca tekrarlamıştı - ta ki tuvaletini yapmak zorunda kalana kadar. Yaklaşık yüz kez.

Aynı cinsten birine ilgi duymak hâlâ tuhaf görünüyordu.

Paylaştıkları o seks, şimdiye kadar yaptığı en doğal şeydi.

"Pekala," diye mırıldandı Saxton. "İşimiz bittikten sonra, senin için bunu halledip halledemeyeceğimize bakmamız gerekecek. Bir erkek yemek yemeli, değil mi?"

"Evet."

Orgazm, zevk ve keşif vaatleri aralarında dönüp dururken Ruhn motoru çalıştırdı ve insan geliştiricilerle bu buluşmanın uzun sürmemesi için dua etti.

"Nereye gittiğimizi biliyorum," dedi.

"Ben de öyle," diye kıkırdadı Saxton.

Ruhn göz ucuyla bakarken kızardı. "Şehrin öbür ucunu kastediyorum." "Ben de öyle." Saxton ona doğru uzandı ve elini sıktı. "I

seni kızdırmamalıyım. Sadece yüzün kızardı. Bilirsin işte."

"Bu erkekçe değil."

Saxton kaşlarını çattı. "Ne tuhaf bir ifade şekli."

"Ne dediğimi bilmiyorum. Kelimelerle aram iyi değil."

"Gayet iyi yapıyorsun." Saxton tekrar sıktı ve bıraktı Tutuşunu. "Kendin için özür dilemeyi bırakmalısın. Sen daha az değil. İnsanlar her zaman farklıdır."

Ruhn ne söyleyeceğinden emin olamadığı için -her zamanki gibi- destekleyici görüldüğünü umduğu bir ses çıkardı. Kabul edilebilir. Onun gibi bir şey.

Fates, burada boyundan büyük işlere kalkışmış.

"Evet," dedi avukat hızlıca, "her şeyi ayarladım. Halihazırda insanlarla dosyalama sürecinde olan geçmiş tarihli sözleşmeler, müteahhidi tehdit etmek için bir ihtarname ve armut ağacında bir keklik."

"Onlara bir kuş mu getiriyoruz?"

Saxton güldü. "Bu bir deyiş." "Oh."

Ruhn yön sinyalinin açtı ve nehre doğru yöneldi. İnişin sonunda, onları otoyola çıkaracak olan rampaya doğru başıyla işaret etti.

"Bu yol iyi mi?"

"Nasıl gitmek istersen. Sana güveniyorum."

Ruhn başını sallayarak ve bu güvenoyundan gurur duyarak onları Kuzey Otoyolu'nun sıkışık bir bölgesine götürdü.

"Çok trafik var."

"Mmm-hmm," dedi Saxton. "Söyle sene, Minnie iyi miydi?"

Şafaktan hemen önce onu görmeye gittiğinizde mi?"

"Ah, evet, evet, öyleydi. Hiçbir şey yolunda değildi. Ön kapıyı çaldığımda ona sadece onu kontrol ettiğimi söyledim. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi ve ben de onun için alt kattaki tuvaleti tamir ettim. Çalışıyordu."

"Çok nazıksın."

"Banyo lavabosu da su sızdırıyordu. Ve fırın çalıştığında takır tukur ses çıkarıyordu. Tüm bunları daha fazla araştırabilirim."

"O evden neden ayrılmak istemediğini anlayabiliyorum."

"Ama bu onun ilgilenmesi için çok fazla. Gerçekten öyle." "Katılıyorum."

Her nasılsa, aralarındaki anlaşma, Miniahna Hanım konusundaki bir fikir buluşmasından çok daha derin görünüyordu.

Ama belki de sadece romantikleştiriyordu.

-

Eğitim merkezinin sorgu odasında Peyton, Mary'nin sorularını takip etmekte zorlanıyordu.

Sonunda, bunu yapmamak zorunda kaldı.

"Özür dilerim," dedi sözünü keserken. "Sözünü kesmek istemezdim ama bunun işle ilgili olduğunu sanıyordum. Neden ailem hakkında sorular sorduğunuzu anlamıyorum."

"Sadece ek bilgi ediniyorum."

"Oryantasyondan hemen sonra Butch Kardeş tarafından zaten tarandım. Yani, hepsi dosyamda var."

"Kendi geçmişimi toplamayı seviyorum." Kadın gülümsedi. "Aileniz hakkında konuşmaktan rahatsız olmanızın bir nedeni var mı?"

"Hiç de değil." Omuz silkti ve sert koltuğuna geri yaslandı. "Beni rahatsız etmiyor. Sadece zaman kaybı."

"Peki neden?"

"Bak, sana söyledim. İkimiz de tüm bunlarla ne olacağını biliyoruz."

"Neyin hepsi."

Aralarını işaret etti. "Bu konuşma. Yaptığım şey hakkında arkadaşınıza verdiğim ifade. Tüm bu evrak işlerini ziyan etmektense beni şimdi programdan atmanız daha verimli olacaktır. Haksız yere işten çıkarıldığım için size dava falan açacak değilim."

"Çok vazgeçilebilir biriymişsin gibi görünüyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Görevden alınacağınıza kesin gözüyle bakıyorsunuz."

"Ama öyleyim. Neden olmayayım ki?"

Mary parmaklarını birbirine geçirdi ve öne doğru oturarak bir dirseğini yastığına dayadı. "Sen de takımın bir parçasısın."

"Bu Minyonlar'ın şarkısı değil mi?" "Pardon?"

Başını iki yana salladı. "Sadece ukalalık yapıyorum."

"Biliyorum. Bu senin başa çıkma mekanizmalarından biri ama mizah yoluyla konuyu saptırman başka bir zamanın konusu." Yine gülümseme. "Peki neden programdaki diğer herkes için önemli olmadığını düşünüyorsun?"

Sol kulağındaki küçük inci küpeye odaklandı. "Sorun benim önemli olup olmamam değil."

"Yani sizce bir hata yaparsan atılır mısın?"

"Affedersiniz, bu sefer ukalalık yapmıyorum, matematik problemini yanlış çözmüş değilim."

"Hâlâ konuyu saptırıyorsun. Eğer Paradise o sokakta senin gibi davransaydı, programdan ayrılmasını ister miydin?"

"Hayır, ama o ben
değil." "Neden
farklısın?"

Birdenbire başı çarpmaya başladı ve gözlerini kapattı.
"Bilmiyorum. Yetkili kişi de ben değilim, bunun iyi bir
nedeni var. Bitirebilir miyiz?"

"Neden sen sorumlu olamadın?"

"Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim ki?" diye
mırıldandı öne doğru oturup ellerini metal masanın üzerine
koyarken. "Bilmiyorum. Bu sorulara verecek cevabım yok.
Bu yüzden beni dışarı atmaya ne dersiniz?"

"Neden seninle konuşmamı istediklerini bilmek ister
misin?"

"Novo'yu hastane yatağına yatırdım."

Mary başını salladı. "Hayır, yapmadın. Talihsiz bir karar
verdin ve açıkçası bu senden çok eğitimin başarısız
olduğunun bir göstergesiydi. Kardeşler seninle konuşmamı
istediler çünkü bu işi ciddiye alıp almadığın konusunda fikir
sahibi olmamı istiyorlar. Sorumluluğu yani. Seninle çalışan
herkes yeteneklerinin farkında. Gerçekten iyi bir
dövüşçüsün, zekisin, hızlısın. Ama pes eden birisin. İşler
zorlaştığında, çekip gidiyorsun. Bunu oryantasyon
sırasında, Paradise seni spor salonuna ve havuz
mücadelesine taşıırken gördüler. Egzersizler sırasında fark
ettiler. Dürüst olmak gerekirse, bu beni tekmeleyip çıkma
olayı da senin bu özelliğinin bir parçası."

"Ben dönek
değilim." "Öyleyse
kanıtla."

"Ne?"

"Kal."

Peyton başını salladı. "Bu bana bağlı değil."

"İşte burada yanılıyorsun." Mary'nin sesi ciddiye. "Bu tamamen sana bağılı."

Peyton sessizleşirken masanın üst kısmının yansıtıcı olduğunu fark etti... ve eğer yüzeye bakarsa kendini görebiliyordu.

Bunu hiç böyle düşünmemişti, ama becerdiği ve terk ettiği tüm o kadınlar ve kadınlar? Yarıda bıraktığı okullar? Bıraktığı şeyler, verdiği ve yerine getiremediği taahhütler...?

Şimdiye kadarki en yakın ilişkisi telefonda olmuştu.

Ve Mary haklıydı. Tüm bu kovulma olayı mı? Bu sonuç için neredeyse yalvarıyordu.

Babasının onda hep bu kadar sinir bozucu bulduğu şey bu muydu? Bu havada süzülme, asla bağılılık göstermeme olayı? Efendisi hâlâ destekleyici olmayan bir pislikti ama Peyton'ın merak ettiği bir şey vardı: Acaba kendisi de erkekleri kasten toplara yem olarak vermemiş miydi? Peki ya Peyton'ın en yakın "arkadaşları" olan kulüp serserilerine ne demeli? Onlar da tıpkı onun gibiydi, aile parasıyla geçiniyor, etrafta dolaşüyor, içsel karakter yerine uyuşturucu alışkanlıkları geliştiriyorlardı.

Etiketlerin ülkesinden geliyordu. Bu da kalite ile aynı şey değildi, değil mi?

Kim olmak istiyorsun? diye sordu kendine. Gerçekten kimsin?

Novo'nun göğsünde uyurkenki anısı, onun sıcak ağırlığı ve düzgün nefes alışığı, rüya görürkenki ince seğirmeleri, sanki şimdi yanındaymış gibi emin bir şekilde ona geri geldi.

Bazen hayat sizi geldiğini gördüğünüz köşelere getirir, bir çiftleşme veya bir çocuğun doğumu gibi belirli bir olay sayesinde yönünüzü ve odağınızı değiştiren büyük değişiklikler

genç. Ancak diğ er zamanlarda, buzul değişimleri hiçbir uyarıda bulunmadan, aniden ortaya çıkmıştır.

Bu gece kendini düşünürken bu tuğla duvarla karşılaşmayı hiç beklemiyordu. Hastane önlüğü içindeyken. Ve smokin ayakkabıları.

En azından ayakkabılar tahmin edilebilirdi. Belki de  nl kler. Ya geri kalanı? Kasıtlı olarak düşünmek istemediği şeylerdi bunlar.

"Ne yapacaksın, Peyton?"

"Kalmak istiyorum," dedi kabaca. "Programa devam etmek istiyorum. Tabii beni kabul ederlerse."

"Güzel." Adam tekrar ona bakarken Mary başını salladı. "Duymak istediğimiz tek şey buydu."

TWENTY-THREE

"F "Açık sözlü olduğum için beni bağışlayın," dedi Saxton kuru bir ifadeyle. "Ama burası tam bir çöplük."

Ev inşa edebileceğiniz bir yerden çok bir metamfetamin laboratuvarına benziyor, diye ekledi kendi kendine.

Ruhn onları safra rengine boyanmış alçak beton bir binanın önüne park ettiğinde, Saxton ne beklediğinden emin değildi - ama kesinlikle şehrin genellikle gölgeli tarafları olan iş yerleri için ayrılmış bir bölümündeki bu penceresiz, tek kapılı mezar değildi.

Karşılarında sadece geliştiriciler yoktu.

Ve tabii ki, bir işletme olduğunu gösteren hiçbir tabela, üzerinde bir isim ya da reklam yoktu - ve bu yeri bulmak zor olmuştu. Minnie'ye gönderilen antetli kağıtta sadece bir posta kutusu vardı ve Vishous bu adresi bulmak için biraz araştırma yapmak zorunda kalmıştı.

Bu insanlar sadece kendi şartlarına göre bulunmak istiyorlardı.

"Minnie'nin yerinde gördüğün kamyonet bu mu?" diye sordu sığ otoparkı işaret ederken.

"Evet." Ruhn motoru kapattı. "İşte bu." "Tamam, bunu yapalım mı?"

"Evet."

Diğer erkekteki değişimi fark etmek zor olmadı. Ruhn boş çevreyi saldırgan arar gibi tarıyordu, elleri yumruk şeklinde sıkışmıştı ve henüz Ford'dan bile çıkmamışlardı.

Saxton çantasını kaptığı gibi kapısını açtı ve daha ayağını yere bile basamadan o tek giriş açıldı, pervazları dolduran iri yarı bir insan bir elini ceketinin içine sokmuştu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu adam.

Saxton gülümsedi ve kamyon kasasının arkasına doğru yürüdü. Ruhn'a yetiştiğinde, ikinci bir insan kapı aralığında duranın arkasında durdu. Her ikisinin de siyah saçları, bodur vücutları, merkezden uzak burunları ve tabanca kadar sıcak ve davetkâr gözleri vardı.

İzinsiz girenleri ısırmak üzere eğitilmiş bir dizi bekçi köpeği. İki numaranın da bir eli ceketinin içindeydi.

Saxton, Big ve Bigger'ın önünde dururken, "Sizi tekrar görmek ne güzel," dedi. "Sanırım geçen akşamki ortağımı hatırlıyorsunuz."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Minnie Rowe'un parselinin mülkiyeti hakkında bazı bilgiler sunacak kadar naziktiniz ve sayenizde her şeyi halledebildik. Burada," diyerek el çantasını kaldırdı, "ilgili kurumlara sunulması gereken, ancak kendisinin elinde olmayan nedenlerden dolayı aslında düzgün bir şekilde sunulmamış olan belgelerin kopyaları var. Size kopyalarını vermekten mutluluk duyarım.

."

Kapağı açmaya gittiğinde, her iki adam da silahlarını çıkardı.

"Bu kadar yeter," dedi ilki.

"Şimdi, beyler,"-Saxton sahte şok-"neden kendinizi bu şekilde savunma ihtiyacı duydunuz? Meslektaşım

ve buraya rutin bir mülkiyet meselesi için geldim, aslında ne sizi ne de yanında çalıştığınız adamı ilgilendiren bir mesele değil - çünkü ne siz ne de o, mülkiyetle ilgili bir konumda değilsiniz."

"Kapa çeneni." Adam başıyla kamyoneti işaret etti. "O şeye geri dön ve git."

Saxton başını eğdi. "Neden? Gece karanlığından sonra insanların habersizce mülkünüze gelmesinden hoşlanmıyor musunuz?" Öndeki insan silahını çıkardı ve namluyu Saxton'ın kafası. "Kiminle uğraştığınızı bilmiyorsunuz."

Saxton güldü, nefesi beyaz bir puf halinde yoğunlaştı. "Aman Tanrım. Kendimi 1989 yapımı bir Steven Seagal filminde gibi hissediyorum. Bu replikleri kullanıyorsun ve gerçekten işe yarıyorlar mı? İnanılmaz."

"Cesedi bulamayacaklar-"

Soğuk havaya karışan hafif hırıltı kötü haberdi. Ruhn ve onun insanlarla bu şekilde itişip kakışması iyi ve güzeldi - tüm bu duruşlar çok sıkıcı olsa da, gerçekten- ama bu senaryoya vampirvari bir şeyin girmesi kesinlikle olamazdı.

Saxton omzunun üzerinden baktı ve Ruhn'a ters bir bakış fırlattı. Ama erkek fark etme ya da geri adım atma belirtisi göstermedi ve üst dudağı seğirmeye başlamıştı.

Lanet olsun.

İnsan çiftine ve metal şovlarına yeniden odaklanarak Ruhn'a dirsek attı ve gürültü kesilince rahatladı. "Bayan Rowe'u rahat bırakın," dedi Saxton. "Çünkü siz de Kiminle uğraştığınız hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Bu bir tehdit mi?"

Saxton gökyüzüne baktı. "Beyler, üzerinde çalışabileceğiniz daha iyi bir senaryo bulmalısınız. Liam Neeson'lı Taken'ı öneririm. En azından bu yüzyılda. Siz bayatlamışsınız. Gerçekten bayat."

"Siktir git."

"Benim tipim değilsin. Çok özür dilerim."

Arkasını dönerken Ruhn'u yakaladı ve yanına çekti.

Kamyona geri döndüklerinde Saxton iki korumaya baktı ve yüz hatlarını ezberledi. Kendisinin ve Ruhn'un kırmızı halıdaymış gibi fotoğraflarının çekildiğinden çok emindi. Her yerde kameralar olmalıydı.

"Bu iş bitene kadar Minnie'yi o evden çıkarmamız gerek," diye mırıldandı Ruhn onları geri döndürüp ilerideki yola yönelirken. "Korkarım işler daha da kızışacak."

"Eğer o giderse, ben evde kalabilirim. Yani sahipsiz değil."

"Bu hiç de fena bir fikir değil." Saxton koltuğun diğer tarafına baktı. "Bu hiç de kötü bir fikir değil. Önce torununu arayayım, bakalım bu konuda destek alabilecek miyiz- sonra da Minnie'yle konuşuruz. Belki sadece kısa süreli bir şey olursa, buna daha açık olur. Sen akıllısın."

Ruhn'un küçük gülümsemesi sonsuza dek hatırlamak istediği türden bir şeydi. Ve sonra erkek başka bir dahiyane fikirle ortaya çıktı.

"Bir şeyler yemek ister misiniz?" Ruhn sordu. "Biz dışarıdayken mi?"

-

Ruhn onları götürürken Saxton'ın cevabını bekledi. Bir randevu istemek biraz ileri gitmek gibi gelmişti ama aslında acıkmıştı ve bir yemeği paylaşma ve birlikte geçirecekleri zamanı uzatma fikri?

"Bunu çok isterim," dedi avukat. "Özellikle gitmek istediğiniz bir yer var mı?"

"Bilmiyorum."

"Ne tür yemeklerden hoşlanırsınız?" "Bir tercihim yok."

"Bayıldığım harika bir Fransız bistrosu var. Biraz uzak ama yine de bu mahalleden mi? Bir 7-Eleven'a gitmek için seyahat etmemiz gerekirdi."

Ruhn kafasının arkasında cüzdanında ne kadar para olduğunu saydı. Yaklaşık altmış yedi dolardı. Ama banka kartı vardı ve banka hesabında bin doların biraz altında para vardı - ki bu da tüm net değeri idi.

Maddi durumunun yetersizliği, eski toprak sahibinin söz verdiği gibi davranıp Caldwell'de bir iş bulmasına yardım edeceğini ummasına neden olmuştu. Önceki akşam telefonda yapılan konuşma kesinlikle umut verici görünüyordu, ancak burada ne iş olduğu belli değildi. Yine de, uzun süredir yanında çalıştığı aristokratlar çok iyi bağlantılara sahip olma eğilimindeydi.

Bir şeylerin ortaya çıkacağına ve ona hem bir amaç hem de geçimini sağlayacak bir ücret sağlayacağına inanmak zorundaydı.

"Bu senin için sorun olur mu?" Saxton sordu.

"Özür dilerim, evet. Lütfen. Nereye gidiyoruz?"

"Buradan sağa dönün, sizi yönlendireceğim."

Yaklaşık on beş dakika sonra şehrin çok daha iyi bir yerindeydiler, küçük dükkânlar ve şirin lokantalar yan yana sıralanmıştı ve bir şehir caddesinin olabileceği kadar mükemmeldi. Kar iyice kürenmişti ve gün ışığında, soğuk olmasına rağmen neşeyle kaldırımlarda yürüyen yayaları hayal etti. Peki ya sıcak aylarda? Şüphesiz hafta sonları çok kalabalık olurdu ve Saxton gibi insanlarla dolup taşardı: kibar tavırları ve yüksek zevkleri olan şehirli sofistike insanlar.

"İşte burada," dedi erkek adam ileriye işaret ederken. "Premier. Arkada bir park yeri var. Şuradaki sokaktan aşağı inin."

Ruhn onları, sürülmüş kar parçalarının kenarlarıyla daha da küçülmüş, sıkışık, dört köşe bir asfalta geri götürdü. Neyse ki sadece bir araba daha vardı da kamyonu en köşeye sıkıştırabildi ve sonra Saxton'la birlikte buzlu yolda yürüyerek arka kapıya ulaştılar.

Saxton yanından geçerken Ruhn gözleriyle adamın saçlarını, omuzlarını, dar belini, ince pantolonunu ve sivri uçlu ayakkabılarını inceledi.

İçeride, mutfaktan gelen koku inanılmazdı. Aromaların nelerden oluştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama aldığı her nefeste omurgası gevşiyordu. Soğanlar... mantarlar... yumuşak baharatlar.

"Ah! Dönmüştün."

Siyah takım elbiseli ve mavi kravatlı bir insan, iki kolunu açmış, ince bir koridordan aşağı indi. O ve Saxton birbirlerinin yanaklarından birer kez öptüler ve Ruhn'un tanımadığı bir dile geçtiler.

İnsan aniden İngilizceye geri döndü. "Ama tabii ki siz ve misafiriniz için her zaman bir masamız var. Bu taraftan, gelin. Gelin."

Restoranın kapısının açılması çok da uzak sayılmazdı. Otoparkta olduğu gibi, oturacak çok az yer vardı ve bir çift ayrılmak için ayağa kalkıyordu. Muhtemelen arkadaki diğer aracın sahipleriydi.

"Tam evin önünde," dedi insan gururla.

"Merci mille fois."

İnsan eğildi. "Her zamanki gibi mi?"

Saxton Ruhn'a baktı. "Şef kendi takdir yetkisini kullansa sorun olur mu?"

Ruhn başını salladı. "En kolayı neyse o."

İnsan adam geri çekildi. "Bu kolay değil. Bu bizim onurumuzdur."

Saxton elini uzattı. "Lisette'in hazırlayacağı şeyi dört gözle bekliyoruz. Bir başyapıt olacak."

"Bundan emin olabilirsiniz."

Adam biraz sinirli bir şekilde ayrılırken Ruhn kendini Bitty'nin oyuncak kaplanı Mastimon'a çok yakışacak bir sandalyeye sıkıştırdı. Aslında tüm bu yer ona kendini bir fil kadar büyük ve düşen bir kaya parçası kadar koordineli hissettiriyordu.

"Sanırım onu gücendirdim." Arkasına yaslandı ve sonra Saxton kucağına bir peçete koyarken programa devam etti. Aynı şekilde, "Niyetim bu değildi," diye mırıldandı.

"Lisette'in yemeklerini seveceksiniz. Sonunda umursayacakları tek şey bu olacak."

Şarap ortaya çıktı. Beyaz. Ruhn bir yudum aldı ve hayretler içinde kaldı. "Nedir bu?"

"Chateau Haut Brion Blanc. Pessac-Leognan'dan."

"Buna bayıldım."

"Sevindim."

Saxton gülümsediğinde Ruhn şarabı tamamen unuttu. Adam gün boyunca Minnie için yaptıklarından ve Kral için üzerinde çalıştığı diğer bazı davalardan bahsetmeye başladığında da dikkati dağılmıştı. Her şey çok ilginçti ama bundan da öte, avukatın sesinin yükselip alçalması hipnotize ediciydi.

Yemekler servis edildi, küçük, kare beyaz tabaklarda gelen küçük, renkli porsiyonlar. Biraz daha şarap. Saxton'ın sohbetinden daha fazlası.

Her şey o kadar huzur vericiydi ki. Altan alta gelen cinsel ihtiyaca ve restoranın küçük boyutlarına rağmen Ruhn alışılmadık bir rahatlık hissetti. Ve aslında yemekler kesinlikle harikaydı, her yemek bir öncekinin üzerine inşa ediliyor, bütünlük açlığını ince ama güçlü bir şekilde doyuruyordu.

İki saat kadar sonra işlerini bitirdiklerinde saat gece yarısını çoktan geçmişti.

yaklaşık beş dakikadır oradaydı. Arkasına yaslanıp elini karnına koydu.

"Hayatımda yediğim en inanılmaz yemektir."

"Çok mutluyum." Saxton onları oturtan insan adama eliyle işaret etti. "Marc, lütfen?"

Adam hemen yanına geldi. "Mösyö?"

"Söyle ona, Ruhn."

Şarabın ve tok karnının verdiği cesaretle Ruhn başka bir şey düşünmeden insanın gözlerine baktı. "Bu inanılmazdı. İnanılmazdı. Hayatımda hiç böyle bir yemek yemedim ve bir daha asla yemeyeceğim."

Tamam, görünüşe göre, tüm doğru şeyleri söylemişti. Adam mutluluktan kendinden geçti ve hemen onları bir tabak armut dilimi ve çikolatalı bir şeyle ödüllendirdi.

Saxton cüzdanını çıkarıp siyah bir kart uzatırken, "Hesabı bu gece ben ödeyeceğim," dedi. "Bu benim seçimim olduğu için benim ikramım. Bir dahaki sefere sen seç ve sen öde."

Ruhn kızardı. Evet, kafasında bunun neye mal olabileceğini tahmin etmeye çalışmıştı -her ne kadar menüleri olmadığı ve dolar miktarları konuşulmadığı için bunların hepsi sadece teoride kalsa da- ve bunun inanılmaz derecede pahalı olduğunu hayal edebiliyordu. Ve Saxton'ın katkıda bulunmak istediği gerçeğini başıyla onaylamasını takdir etmişti.

Hesap geldikten ve kartlar değiştirildikten sonra, Saxton gözlerden uzak bir yerde bir şeyler imzaladı ve ikisi ayağa kalkarak insana daha fazla iltifat ettiler - bu noktada, beyaz aşçı kıyafeti giymiş bir kadın ortaya çıktı ve onlara böylesine muhteşem bir yemek sağlayan kişi olarak ona ünlemler yükseldi.

Nihayet dışarı çıktıklarında, Ruhn çok az ayrıntı hatırlayabildiğini fark etti: Tam olarak ne yediği ya da içtiği, ne söylendiği, nerede olduğu sorulduğunda

oturmuş olsalardı, pek fazla ayrıntıya işaret edemezdi.

Yine de her şey unutulmazdı.

"Harika değiller mi?" Sandığa doğru yürürlerken Saxton şöyle diyordu. "Harika bir çift. Restoranın üstünde yaşıyorlar. Bu gerçekten onların hayatı."

Sanki bir işaretmiş gibi, üst kattaki bir pencerede bir ışık parladı, çekilen perdelerin yanından bir gölge geçti.

Ruhn, Saxton'a bakarken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Bu inanılmazdı."

"Sevindim. Sana özel bir şey göstermek istedim."

Gözlerini aşağıya kaydıran Ruhn, erkeğin öpücüğünün tadını ve verdiği hissi hatırladı ve ah, insan programına göre hareket ediyor olmayı ne kadar çok isterdi. Gecenin başlangıcı yerine günün sonunda, Saxton'ın şık çatı katında, bacak bacak üstüne atmış, kol kola girmiş, bir yatakta, önlerinde saatlerce sürecektir bir zevkten başka bir şey olmadan, birlikte dinleniyor olmak harika olurdu.

Keşfedilecek çok şey vardı.

Tatmak ve dokunmak istediği o kadar çok şey vardı ki.

"Bana böyle bakmaya devam edersen," diye homurdandı Saxton, "gelmediğim için işimi kaybedeceğim."

"Özür dilerim." Değildi. "Duracağım." Durmadı.

Hava soğuktu ve rüzgâr esiyordu ama kamyonetin altına girme telaşına bakılırsa bir Ağustos gecesini de olabilirdi. Sonsuza kadar oldukları yerde kalabilir, iyi bir yemek ile Saxton'ın sorumlulukları nedeniyle gelmesi gereken veda arasında asılı kalabilirdi.

"Gecenin sonunda seni ziyaret edebilir miyim?" Ruhn sordu.

"Eğer günü benimle geçirirsen, evet." Saxton'ın gülümsemesi yavaş ve umut doluydu. "Bir günden daha fazlasına ihtiyacım olacak."

"Şafağın çirkin ışığından yarım saat önce." "Yani-"

Daha sonra, o anı bozan ve aklını başına getiren şeyin tam olarak ne olduğunu merak edecekti ama arkasını kollayan içgüdü her neyse ona sonsuza dek minnettar kalacaktı çünkü artık yalnız değillerdi.

Yaklaşık on beş metre ötede, bir dükkânın arka verandasının arkasında gözden uzakta duran iki figür vardı.

Kokularından kim olduklarını teyit etmeden biliyordu.

"Kamyona bin," diye emretti Saxton'a.

"Ne?"

Ruhn erkeğin kolunu sert bir şekilde kavradı ve kabine doğru yürümeye başladı. "Kamyonet. İçeri gir ve kapıları kilitle."

"Ruhn, neden sen-"

O beş para etmez ofiste bulunan adamlar bir adım öne çıkarak bu sorgulama hattını susturdular. Kamyonun yolcu tarafındaki kapısına doğru yapılan hızlı bir üçgenleme Ruhn'u tedirgin etti. Her şey o insanların ne kadar hızlı hareket ettiğine bağlıydı.

"Kardeşleri arayayım," dedi Saxton elini paltosunun içine sokarken, belli ki telefonuna gidiyordu.

Ruhn sesini alçaltarak ve gözlerini yaklaşanlara dikerek başını salladı. "Ben hallederim."

"Silahlı olabilirler. Muhtemelen öyledir. İzin ver-"

"Bu yüzden buradayım. Araca binin."

Uzaktan kilitleri açtı ve sonra öne atılarak kapıyı açtı ve anahtarları Saxton'ın avucuna bastırdı. "Kendini içeri kilitle. İşler kötü giderse çıkarsın."

"Seni asla terk etmeyeceğim."

Ruhn sert bir itiş kakışla diğer erkeği havaya kaldırıp içeri soktu ve sonra kapıyı kapatıp avukata ters ters baktı.

Kilitler kırıldı.

Ruhn etrafta dolaştı ve yatağın arka tarafında durdu. İnsanlar yaklaşmakta acele etmiyorlardı ama bu bir şey ifade etmiyordu. Saldırganlık en iyi ikinci kart olarak oynanırdı ve belki de bunu biliyorlardı-

Sanki bir işaretmiş gibi, iki adam saldırmak için ileri atıldı. Birinin bıçağı vardı. Diğerinin eli boştu - silahları varsa bile şimdilik kılıfındaydı, çünkü muhtemelen geç olmasına rağmen, kısa katlı apartmanlarda ya da restoran sahipleri gibi işyerlerinin üzerinde hâlâ insanlar vardı.

Dövüş duruşuna yerleşen Ruhn, bir kalp atışı ile diğeri arasında önceki hayatına geri döndü, beyni sadece bir anlığına paslanmış olan farklı bir vitesse geçti. Sonra her şey, iyi ya da kötü, ona geri geldi.

Ve dövüşmeye başladı.

TWENTY-FOUR

"A tekerlekli sandalye. Tekerlekli sandalyeyle koridordan aşağı inmemi istiyorsunuz."

Novo, cerrahının kafasının arkasında bir delik açarken, Dr. Manello kafatasının bir sızıntı yaptığından ve beyninin her yere dağılmasından kendisinin sorumlu olduğundan ne yazık ki habersiz görünüyordu. Aslına bakılırsa, adam onun Tam Hakimiyet Sağlayan Lazer Gözleri karşısında kayıtsız ve tamamen ilgisiz görünüyordu.

Bu da oldukça sinir bozucuydu. Özellikle de hâlâ hastane yatağına mahkûm olduğu gerçeğiyle birleşince. Hala üzerinde çiçekler olan bir johnny'nin içinde. Hâlâ bip sesi çıkaran şeylere bağlıydı.

"Hadi gel." Sandalyenin koltuğuna vurdu. "Büyük toplantıya geç kalmak istemezsin."

"Kendi başıma yürümekte gayet iyiyim, çok teşekkür ederim. Sakat falan değilim."

"Tamam, bu bir mikro saldırganlık sayılır. Ya da öyle bir şey.

Ya da fiziksel engellilere karşı saygısızlık gibi." "Siz de mi düşünce polisi oldunuz?"

"Tartışmaya açık değil." Gülümsemesi bir ayak parmağı enfeksiyonu kadar çekiciydi. "Öyleyse yapalım şu işi."

"O şeyin içine girmeyeceğim." Kollarını kavuşturdu - en azından serum hattı sıkışana ve onları tekrar indirmek zorunda kalana kadar. "Peki bu çantadan ne zaman kurtulabilirim?"

"Çok rahatladım."

"Pardon?"

"The bitchier benim hastalar al, ve daha fazla onlar geliyor." Yumruğunu Rocky gibi sıktı. "Woo-hoo!"

"Sana çantamla vuracağım."

"Senin gibi kadınların çantası olduğunu bilmiyordum. Erkek gibi beline taktığını sanıyordum."

Novo bir kahkaha patlattı ve parmağıyla onu işaret etti. "Bu hiç komik değil."

"O zaman neden-"

"Tamam, o şeyi getir ama ben kullanacağım."

"Tabii ki Danica. Kesinlikle."

Oturup bacaklarını sallarken homurdanması muhtemelen onun ne demek istediğini kanıtlıyordu ama bu konuyu açmayacak kadar sağduyuluydu.

Tekerlekli sandalye şilteden en fazla bir metre uzaktaydı ve bu kısa mesafede bile kendini çevirip kışını koltuğun üzerine yerleştirdiğinde yükünü boşaltmaya hazır olduğunu görmek şok ediciydi.

Peyton'ı düşündü.

Yaşadığı iyileşmenin tek sorumlusu onun kanıydı. Ondan iki kez beslendikten sonra, ilerlemesinde büyük adımlar atmıştı. Onsuz mu? Ayağa kalkabileceğinden bile şüpheliydi ama yine de hayal kırıklığına uğramıştı.

"Seni buraya hazırlayalım." Dr. Manello serum torbasını sandalyenin arkasındaki bir direğe aktardı. "Tamam, başla."

Öne atladı ve kapıyı açık tuttu.

Yürümeye alışması bir dakika sürdü. Elleri özensizdi ve kolları zayıftı. Ama sonra yuvarlanmaya başladı.

"Eğer beni selamlarsan, ben-"

Dr. Manello dikkat kesildi ve avucunu açarak Benny Hill gibi davrandı.

"Gerçekten mi?" Tekrar gülmeye başladı ve göğüs kafesinin altını tutmak zorunda kaldı. "Ow."

"Haydi, baş belası," dedi. "Sana yardım edeyim."

Kadın ona defolup gitmesini söyleyemedi, adam sürüşün kontrolünü ele geçirdi ve keskin nişancıdan nefes alırken yardıma ihtiyacı olmadığını iddia etmek biraz zordu.

Gittikçe kötüleşiyor gibiydi. Konuyu açması gereken noktaya kadar.

"Kalp krizi mi geçiriyorum?" diye sordu sol kolunun altına masaj yaparken. "I..."

Panik onu boğuluyormuş gibi hissettiriyordu ve iyi kalpli doktor tam da bunu fark etmişti, beyaz önlüğünden bir stetoskop çıkarıp onun önüne geldi. Bir süre her şeyi dinledi. Öne doğru oturmasını istedi. Arkadan biraz daha dinledi.

Sonra o şeyi kulaklarından çıkardı ve geride durup onu gözlemledi. "Bence iyisin," dedi. "Kalbin bir metronom kadar düzenli. Rengin harika. Gözlerin gayet iyi."

"Yapamayacakmışım gibi hissediyorum..."

Ani bir konuşma patlaması kaşlarını çatmasına neden oldu. "Spor salonundalar mı?" diye sordu.

"Evet."

"Neden bir sınıfta değiliz?" Genelde bir toplantı olduğunda sadece altı stajyer ve en fazla bir ya da iki Kardeş olurdu. "Yani, o kadar alana ihtiyacımız yok-"

"Hiç panik atak geçirdin mi?"

"Hayır, asla," diye yalan söyledi.

"Tamam. Önümüzdeki kısa süre içinde bazı kaygı artışları yaşayabilirsiniz. Bu alışılmadık bir şey değil. Çok şey yaşadın

-Ve çok gergin olman alışılmadık bir durum değil." "Bu tıbbi bir terim mi?"

"Bu gece, evet." Kalçalarının üzerine çöktü ve ciddileşti. "Zor olan şey, nefes darlığının kalbinin göğsünde patlaması değil, büyük olasılıkla anksiyete olduğunu kabul etmektir, tamam mı? Eğer buna inanabilirsen, daha iyi olacaksın. Tıbbi olarak sağlamsın. Sana söz veriyorum, yoksa bu salonda olmazdık."

"Doğru.

Tamam." "Sen halledersin."

"Ben normalde... tuhaf değilim."

"En son ne zaman kalbinden bıçaklandın?"

Eliyle pırpıpladı. "Her neyse, dostum. Yani, en az bir hafta oldu. Belki de iki. Sanırım pratik yapamıyorum."

"İşte benim kızım." Elini kızın omzuna koydu ve sıktı. "Hadi yapalım şunu. Ben de seninle takılacağım."

"Tıbben sağlam olduğumu söylediğini sanıyordum."

Dr. Manello onu beton koridorda tekrar itmeye başladı. "Kemer ve pantolon askısı, dostum. Kemer ve pantolon askısı."

Yavaş ve istikrarlı bir tempoda ilerlediler ve ağırlık odasının önünden geçerken, bir daha spor yapıp yapmayacağını merak etti.

Spor salonuna yaklaştıkça sesler daha da yükseliyordu ve o da uzun örgüsünü topladı, neye karşı olduğunu bilmese de sanki ona bir tür koruma sağlayacakmış gibi göğsünün ortasında tuttu.

Kapılardan biri onlar menzile girmeden önce açıldı ve Vishous dışarı adımını atarken Kardeş tarafından algılanıp algılanmadıklarını merak etti.

Elmas bakışları kızın üzerinde daraldı, şakağındaki dövmeleer deforme oldu. "Nasılsın."

"Savaşmaya hazırım."

"Aynen öyle." Parmak eklemlerini bir pound için uzattı. "Bana biraz ver."

Yumruğunu Dr. Manello'nun yumruğına vurmak ona biraz daha güç verdi ve lanet olsun ki buna ihtiyacı olduğu ortaya çıktı. Dr. Manello onu spor salonuna iterken, tribünlerde sıraya girmiş olan insanların sayısı karşısında şaşkına döndü. Tüm Kara Hançer Kardeşliği, tüm dövüşçüler ve onun stajyer arkadaşları.

Herkes sessizliğe gömüldü.

En azından alkışlamaya başlayana kadar. Oturanlar ayağı kalktı ve insanlar da ısıık çalıp tezahürat yaptı; öyle ki arkasında önemli ya da gerçekten önemli bir şey yapmış başka biri olup olmadığını kontrol etmek istedi.

"Tanrım, lütfen dur," diye mırıldandı gürültünün içinde.

Ne yapması gerekiyordu? Kraliçe Elizabeth gibi beyaz eldivenle el mi sallayacaktı?

Rhage'den Butch'a, Tohrment'e, John Matthew'dan Blay ve Qhuinn'e kadar herkes teker teker onun yanına geldi ve omzunu ya da elini sıktı.

-Ya da Zsadirist'in durumunda, kısa bir baş sallaması. Onu gerçekten kurtaran şey, herhangi bir acıma veya yapışkan sempati olmamasıydı. Hayır... sanki onu, kendilerinin de uzun süredir bir parçası oldukları bir kulübe davet ediyorlarmış gibiydi.

Hayatta kalanlar kulübüydü.

Elbette, diye düşündü rahatlamaya başlarken. Kardeşlerin hepsi bir keresinde sahada ağır yaralanmıştı.

uzun kariyerlerinde bir noktada ya da başka bir yerde - muhtemelen birkaç kez.

Bu konuda dişini tırnağına takmıştı.

Yanına gelen son Kardeş Phury'ydi, son teknoloji ürünü protez alt bacağı sayesinde topallığı zar zor fark ediliyordu.

"Aklına girmesine izin verme," dedi eğilirken. "Vücudun zihninden daha çabuk iyileşecektir. Senin görevin bunu dışarıda hâlâ etkili olmanı sağlayacak bir perspektife oturtmak. Güven kaybı, sahaya silahsız çıkmaktan daha kötüdür. Yardıma ihtiyacın olursa Mary ile konuş, tamam mı?"

Sarı gözleri sıcak ve nazikti, çok renkli saçları ona bir aslanın yelesini hatırlatıyordu.

Ve adam uzaklaşırken, neredeyse sırf bunu ona tekrar söyleyebilmek için onu geri çağıracaktı.

Ama hatırlayacaktı.

Elini göğüs kafesine götürüp ovuştururken buna mecbur olduğunu düşündü. Sırf yaşamayı başardı diye kendini öldürtmenin bir anlamı yoktu.

Sırada stajyerler vardı, Axe ona beşlik çaktı ama bu daha çok orta ya da düşük bir dört ve çeyrek gibiydi. Ardından Boone ona sarılıyor, Craeg ve Paradise da cesaretlendirici sözler söylüyordu.

Peyton yaklaşmayan tek kişiydi. En alttan birkaç sıra yukarıda, önlükleri ve smokin ayakkabılarıyla tribünde ayakta duruyordu. Saçları sanki elleriyle çekiştiriyormuş gibi geriye doğru dağılmıştı.

Onun yerinde kalmasından memnundu. İsteyeceği son şey, bütün günü birlikte geçirdiklerinin toplantıdakiler tarafından bilinmesiydi. Bir kere bu bir daha olmayacaktı. Olsa bile -ki kesinlikle olmayacaktı- bu onların işiydi, başkasının değil.

Ona bakmıyordu bile, gözleri önündeki tahta sıraya dikilmişti... Sanki Savaş ve Barış oraya yazılmıştı ve o da kelimesi kelimesine okuyordu.

Odasından ne zaman ayrıldığına dair hiçbir fikri yoktu. Yine de uyandığında onu aramıştı ve orada olmadığını görünce rahatladığını söylemişti.

Bana aileden bahset. Nasıl insanlar? Sizi inciten ne yapıyorlar?

Şimdi biri tüm grupla konuşuyordu ama Novo ne sesi ne de kelimeleri takip edebiliyordu. Tıp diplomasına ve neşterle sihirli ellere sahip olan bir teselli battaniyesine eşdeğer olan cerrahının yanında olmasından duyduğu memnuniyetten nefret ediyordu.

Gözleri Peyton'ın üzerinde durmak istiyordu; bunun kötü bir dürtü olduğunu biliyordu. Güvenlik, emniyet ve güç için ona bakmaması gerekiyordu. Oskar ona bunun neden iyi bir fikir olmadığını öğretmişti.

Gerçekte, Peyton'ın temsil ettiği en büyük sorun cinsel bir sorun değil, onun iyiliği için çok daha tehlikeli bir şeydi.

Kalbine mi girmiş? Elinde hançer olan o aşağılık herifin verdiğiinden daha fazla zarar vereceği kesindi.

-

Novo onun yanına gitmesini istemezdi. Hayır, istemezdi. Hayatta olmaz.

Peyton tribünlerde oturup tekerlekli sandalyede başka bir erkeğin onu yuvarlamasıyla kendini rahat hissetmeye çalışırken -tamam, iyi, kalbini tekrar bir araya getiren o adam olsa bile- tek tesellisi ihtiyacı olan şeyin mesafe olduğuydu.

Kendi başına kalmaya bu kadar kararlı biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Nerede yaşıyordu? Gün boyunca orada güvende miydi?

Bu şeyler onu Kardeşler'in konuştuklarından çok daha fazla ilgilendiriyordu ama Mary'nin ona söylediklerini düşündükçe kendini dinlemeye zorladı.

"-daha fazla eğitime ihtiyaç var," diyordu Phury Kardeş, "sadece doğru prosedürlerin ve çalışma prensiplerinin ne olduğunu daha iyi anlamanız için. Bunu konuştuktan sonra" - Kardeş arkadaşlarını işaret etti - "daha fazla sınıf eğitimine geri dönmeye ve sizi tek bir grup yerine ikili gruplar halinde sahaya çıkarmaya karar verdik. Bu yeni paradigma uzunca bir süre yürürlükte kalacak. Becerilerinizi geliştirmenizden o kadar etkilendik ki sizi dışarı çıkarmakta acele ettik. Burada hepimiz öğreniyoruz ve işlerin nasıl yürüdüğünü sürekli olarak değerlendirip yeniden gözden geçireceğiz; ancak bu programa ve siz kursiyerlerin her birine tamamen bağlı olduğumuzu bilmenizi istiyoruz."

Bunun üzerine Kardeş doğrudan Peyton'a baktı. "Sorusu olan var mı?"

Paradise elini kaldırdı. "Program nasıl olacak? Sahada olduğumuz zamanlar için. Yani, ne sıklıkla oraya gidebileceğiz?"

Bu soru yanıtlanırken Peyton, Mary ile yaptığı konuşmayı düşündü... ve sonra Novo'ya baktı.

Vazgeçmek istemediği tek şey eğitim programı değildi. Novo'nun ondan uzaklaşmaya çalışacağını tahmin etmek zor değildi. Onu iyileşme sürecinde görmüştü ve ondan uzak durarak kendini bundan ayırmak isteyecekti. Ama yine onunla birlikte olmak istiyordu; bir yerde, bir yatakta onunla birlikte yatmak, başını göğsüne yaslamak, uyurken kolunu ona dolamak istiyordu.

"Pekâlâ, bu gecelik ara verelim," diye duyurdu Phury. "Bu sınıf

Başladınız ve şimdi herkesin kafasında yeniden toparlanması ve Cumartesi günü yeni bir başlangıç yapması için iyi bir fırsat."

İnsanlar dağılmaya başladıktan sonra Peyton, Paradise ile kapalı bir alanda olduğunu ve onu hiç düşünmediğini fark etti.

Kafasının arkasında, kendisiyle gurur duyma düşüncesi, belki de bir bağımlılığı kadın formunda başka bir bağımlılıkla takas ettiği fikriyle savaşıyordu. Artık tamamen Novo'yla ilgiliydi.

Ve yine de onunla olan bok çok, çok farklı hissettirdi.

Yere doğru geniş adımlarla ilerlerken başının fena halde çarptığını fark ettiğinde şaşırmadı ve Kardeşler dışarı çıkıp stajyerler de onlarla birlikte giderken - Novo grubun ortasındaki sandalyedeyken - etrafta dolandı. Sanki diğerlerini kalkan olarak kullanıyor gibiydi.

"Otobüs on dakika içinde kalkıyor," diye seslendi Rhage. "Cumartesi gece yarısı ilk iş sizi eşek sudan gelinceye kadar döveceğiz, o yüzden iyi uyuyun çocuklar!"

Peyton koridorda ofise doğru baktı ve bir dosyada adresini bulup bulamayacağını merak etti -Ama bu mümkün değildi. Birincisi, tüm gizlilik anlaşması uyarınca otomatik olarak işten çıkarılmasıydı. Diğeri ise, onu takipçi bölgesine sokuyordu.

Ki hiç de öyle değildi.

Onun peşinden giderken.

Onu nasıl yalnız bırakacağımı merak ediyorum.

Evet, acil durum koruma bölgesinden çok uzaktaydı.

Ayrıca, bu gece taburcu edilmeyecekti. İmkânı yok.

Sonunda onu kendi haline bıraktı ve cerrahı onu odasına götürürken geride durdu. Ve Tanrım, o kapı arkasından yavaşça kapanırken, birlikte saatler geçirmiş olmaları imkânsız görünüyordu, adam çıplak, kadın ise onu hiç görmediği kadar yumuşaktı.

Peyton koridorun sonuna gelmiş, çelik kapıdan geçip otobüse binmek üzereydi ki smokinini dolaplardan birinde unuttuğunu fark etti. Her neyse. Evde iki tane daha vardı.

Otoparka doğru ilerlerken şöyle yapmaya karar verdi-

Craeg otobüsün yanında duruyordu. Sanki bekliyormuş gibiydi. Yaklaşırken Peyton erkeğin duruşunu hızlıca gözden geçirdi. Ağırlık bacakların altındaydı. Eller kıvrılmıştı.

yumruk haline getirmişti. Çenesi kilitli ve doluydu.

Kahretsin. Gerçekten mi? Cidden bunu yapacaklar mıydı?

Erkeğinin yanında duran Paradise aceleliydi. "Craeg. Haydi. Otobüse bin." Ve sonra kendini adamın önüne koydu. "Craeg. Aptal olma."

Ona hitap eden kişi Peyton'dı. "Bize bir dakika ver Paradise."

"Sakın ona ne yapacağını söyleme." Craeg derin bir nefes alırken göğüs kasları şişti. "O seni hiç ilgilendirmez."

Dişi uzandı ve erkeğinin omzuna dokundu. "Hadi gel. Otobüse binelim."

Craeg ona bakmadan, "Hayır," dedi. "Bana bir dakika ver."

Cennet, sanki içlerinden birinin aklının başına gelmesini umuyormuş gibi, ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. Ama hayır.

"Peki, kendinizi dışarı attırın," diye tersledi. "Siz bir çift asabi hayvansınız."

Kız nakliye aracında gözden kaybolduktan sonra Peyton aradaki mesafeyi kapattı ve alçak sesle, "Yap şunu," dedi.

"Ne yapacağım," diye hırladı Craeg.

Peyton avuçlarını parlattı... sonra onları kasıtlı olarak arkasında birleştirdi ve Eski Dilde konuştu. "Bu vesileyle

sana bir rythe teklif ediyorum. Bunu, çiftleştığınız dışı Cennet'e bağlı bir erkek olarak statünüze yaptığım saygısızlık ve ihmalkârlığı kabul ettiğim için yapıyorum. Niyetim bu davranışımı herhangi bir şekilde haklı çıkarmak değil ve Eski Yollar'a göre muhakeme hatamı telafi etmek istiyorum."

Craeg'in yüzü donuklaştı, öfkesi azaldı.

Peyton tekrar İngilizceye dönerek, "Serbest atışı yap ve bunu arkamızda bırakalım. Dışınıza saldırmıyorum. Onun senin, senin de onun olduğunun farkındayım. Romantik bir durumdan değil, arkadaşlık durumundan kaynaklanan ani bir tepki verdim ve bunun üzerine yemin etmeye hazırım. Ama bu arada, hadi dostum, yap şunu."

Bir süre sessizlik oldu, sadece otobüsün dizel motorunun alçak uğultusu sessizliği dolduruyordu. Peyton belli belirsiz Axe ve Boone'un otobüsün açık kapısına doluştuklarını, iki stajyerin gözlerini dikmiş baktıklarını fark etti.

Boone endişeli görünüyordu. Axe sanki bunu Barstool Sports'un Insta hesabı için çekiyormuş gibi gülümsüyordu.

Craeg, "Öyle olsun," dedi.

Peyton kendini desteklemeye zahmet etmedi. Orada öylece durdu ve o kocaman yumruğun yüzüne doğru gelmesine izin verdi.

Darbe yanağında patlayan bir bomba gibiydi ve çatırtı park alanının beton zemininin tüm katmanlarında yankılanırken bir topaç gibi döndü, tek ayağı üzerinde üç altmış yaptı.

Çanta. Of. Kum.

Bir ağırlık gibi yere düştü -ya da belki de yer ona doğru geldi-, kemikleri et torbasının içinde zıplayıp duruyordu. Nefesinin kendine gelmesi bir dakika kadar sürdü ve geldikten sonra bile orada öylece yattı, çünkü soğuk tam vurulduğu yerin altındaydı.

Görüş alanına bir çift savaş botu girdi ve aklına rastgele bir düşünce geldi; bu botlar son derece sağlam görünüyordu, üzerinde durmak için sağlam bir temel oluşturan türden bir şeydi. Ve sağcılarını pisliklere fırlatmak için.

"Doktora ihtiyacınız var mı?" Craeg sordu. "KBgfaod jkfdoo lkd."

"Ne?"

Peyton yutkunmaya çalıştı ve bunu yaparken kanın bakır milkshake'ini tattı. Ama dişlerinden hiçbirisi gevşemiş görünmüyordu.

#bonus

"Imokayreallam."

"Bir kez daha mı?"

"Tamam. Öyleyim. Kalkmama yardım et."

"Bu daha iyi." Sanki Yaratıcının Kendisi onu diriltiyormuş gibi yukarıdan kocaman bir avuç geldi. "Anladım."

Peyton kendisine sunulan şeye tutundu ve kendini asfalttan yukarı çekilirken buldu, sanki batık bir gemi okyanusun yüzeyine geri getiriliyordu. Dalgalar hakkında konuşmak ister misin? Başını sallanmaya başladı ve bu sallantı ayak bileklerine kadar ulaştı.

Craeg'in pazularını sabitleyen tutuşu onu ayakta tutan tek şeydi.

"Bu iyi hissettirdi mi?" Peyton mırıldandı. Sonra kendi göğsünü işaret etti. "Nefret etmiyorum. Yemin ederim."

"Evet, aslında öyle oldu." Craeg kolunu Peyton'ın omuzlarına doladı. "Gerçekten iyi hissettirdi."

"Güzel."

Onları otobüse çıkaran sığ basamakları tırmandılar ve Paradise çok kızgındı ve bu konuda sessiz kalmaya hazır olmadığı belliydi.

"Siz ikiniz o kadar iyi arkadaşsınız ki," dedi kollarını göğsünde kavuştururken, "birlikte oturabilirsiniz."

Avucunu Craeg'e doğru kaldırdı. "Benimle konuşma bile."

"Kalacak bir yere ihtiyacın olursa," dedi Peyton yeni peltekliliyle, "bir sürü yerim var."

Okulda başı belaya girmiş on iki yaşındaki iki çocuk gibi yan yana otururlarken Craeg, "Seni bu konuda ikna edebilirim," diye mırıldandı.

Peyton yere yığılıp koridora doğru kaymaya başladığında Craeg onu destekledi.

"Biliyor musun," dedi adam, "kendimi senin araba koltuğun gibi hissediyorum, dostum."

"Bu askerlik olayı işe yaramıyor mu? Bence senden mükemmel bir boksör olur. Ciddiyim."

"Sağ ol dostum. Bunun anlamı çok büyük. Paradise'ın doğum günü için hâlâ yardıma hazır mısın? Ve bununla, klas olması gereken her şeyi yapmayı kastediyorum?"

"Tabii ki."

"İyi
anlaşma."

Bu işi kim düşündüyse doğru yapmış. Emici olmayan bir yumrukla hava temizlendi ve işleri bitti.

Paradise hariç.

Craeg'in günlerce kanepede uyuyacağı kesindi.

Bir kıpırdanma ve hafif bir dalgalanmayla dış dünyaya doğru yola çıktılar. Ve Peyton babasının evinde pişecek yemeği dört gözle beklemiyordu. Romina ve ailesiyle yediği ilk yemekten nasıl kaçtığına bakılırsa, babasıyla başı derde girecekti.

Ne diyorlardı peki? Aynı bok.

Farklı bir gün.

Her neyse.

TWENTY-FIVE

SAxton kamyonetin arkasını görebilmek için arkasına döndü. İki insan Ruhn'a yaklaşıırken, birdenbire öyle olmaktan çıkıp vücutları koordineli bir saldırıyla ileri atılana kadar, bir yürüyüş halindeydiler.

Saxton telefonunu karıştırırken, "Aramayacağım," diye mırıldandı.

Mesajı gönderir göndermez, Ruhn'un hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için gözlerini yukarı çevirdi ve adamlardan birinin havada uçtuğunu, kışının çaydanlığın üzerinde olduğunu gördü. Adam kafasının üzerine bir yığın halinde düşmüş, gevşek bir patates çuvalı gibi çırpınıyordu.

Ruhn diğerini yakaladı ve yüzüstü kamyonun yan tarafına çarptı. Sonra vuruşlar geldi: bağırsağa, aparkatla çeneye, kasıklara. Ruhn'un yumrukları kontrollü, acımasız silahlardı ve onları o kadar geniş bir saldırı ve savunma hareketleri repertuarına sahipmiş gibi kullanıyordu ki, bu sadece bir çocuk oyunuydu.

Patates çuvalı toparlandı ve gevşek bacakları üzerinde ayağa kalktı, sarhoş yürüyüşü kavgaya geri döndüğünde ters yöne gitmesinin daha iyi olacağını düşündürdü. Şaka olmayan neydi? Elindeki bıçak.

Saxton arka cama vurduktan sonra sürücü kapısına doğru hamle yaptı ve kapıyı açıp dışarı fırladı.

Ruhn çoktan ilgilenmeye başlamıştı. Arkasındaki insana baktı ve sonra üzerinde çalıştığı adama yeniden odaklanarak adamın kolunu garip bir açıyla büktü ve alt kısmını yatağın yüksek, sert kenarına doğru itti. Kemikler anında kırıldı ve Ruhn ığlığı kesmek için açılan ağza bir avuç içi vuracak kadar akıllıydı.

Adamı bir çöp gibi kenara fırlatan Ruhn etrafında döndü.

Zor nefes almıyordu bile.

Ve Saxton'ın az önce yemek yediği erkek olmadığı kesindi. Gözleri soğuk ve tuhaf bir şekilde dümdüzdü, sanki sıcaklığı ve utangaç nezaketi onun kaptan kşkn bir seri katile teslim etmiş gibiydi. Aslında yüzünde hiçbir ifade yoktu. Saxton'ın Fransız mutfağı ve mum ışığında bakmaya bayıldığı yüz hatlarının donmuş bir maskesiydi.

Elinde bıçak olan insan sendeleyerek ilerledi, arkasında kar yığnında parlak kırmızı kan damlalarından oluşan bir iz bıraktı. Yetkin olmaktan çok agresif ve öfkeli olduğu belli olan bu adamın sonunun iyi olmayacağı anlaşıyordu.

Ama olmadı.

Ruhn anında onu alt etti, bıçağı kontrol eden bileği kavradı ve insanı kendi etrafında döndürdü, böylece o da kamyonun yan tarafına kafa üstü çarptı - ve bıçak anında karda yere düştü.

İnsan da çok geride değildi. Ruhn adamı zorla yere yatırdı, sırtına bindi ve adamın kafasının yanlarından tuttu.

Boynu kırılana kadar bkecekti. Saxton bunu gün gibi görüyordu.

"Hayır!" ne atladı. "Ruhn, dur!"

Saxton'ın sesiyle Ruhn heykel gibi oldu, kafatasını kırmaya hazırlanırken bile hiçbir şeyi kıpırdamıyordu.

"Bırakın gitsin. Polisin bu işe karışmasına gerek yok ve bu olayda çok fazla göz olabilir." Saxton restoranın üstündeki daireye baktı. "Hadi, gitmemiz gerek."

İkinci kattaki pencerelerin perdeleri hâlâ kapalıydı ve Premier'in iki yanındaki üst katlar da karanlıktı. Ama tek gereken, alışılmadık bir sesin çekeceği bir çift meraklı gözdü ve her yerde karışıklıklar çıkacaktı.

Saxton uzandı ve Ruhn'un omzuna dokundu. "Benimle gel."

Tanrım, erkek zor nefes almıyordu bile. O insanlar efor ve acıdan nefes nefese kalsalar, ağızlarından eski trenlerin buharı gibi büyük nefesler çıksa bile, Ruhn bir robottu, oksijenle ilgilenmek zorunda olmayan mekanik bir şeydi.

"Ruhn, bana bak."

Erkeğin altındaki insan geriniyor, homurdanıyor, yalvarıyordu, kaba yüzü neon bira tabelası gibi kırmızıydı.

"Ruhn."

Ruhn'un kafası döndü ve o mat gözler bir anlığına odaklandı ve Saxton'ı iliklerine kadar dondurdu. Bu sakin ve çekingen dış görünüşün ardında bir iblis olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Bu tamamen başka bir kişilikti.

Rhage ve V birdenbire olay yerine geldiler, Kardeşler savaşmak için siyah deriler ve silah cephanelikleri taşıyan ceketler giymişlerdi. Yüzlerindeki şaşkınlığı? Tamamen anlamıştı.

Rhage öne çıktı ve Ruhn'a seslendi. "Hey, evlat, burada ne işimiz var?"

Elindeki insan nefes almakta zorlanıyordu, çarpık dişlerinin arasından tükürük ve kan akıyordu ama Ruhn bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

Rhage kalçalarının üzerine çöktü ve erkekle sessizce konuşmaya başladı. Bu sırada V arkadan yaklaştı.

"Geri çekilmen gerek Hollywood," dedi Kardeş. "Sohbetimiz bitti."

Bir süre sonra Rhage başını salladı ve V harekete geçerek Ruhn'un arkasına geçti, her iki kolunun altından tuttu ve tutuşun kırılması için dışa doğru çekti. İnsanın yüzü, Saxton'a mutfak zeminine çarpan bir tabağı hatırlatan bir sıçramayla kara inerken, Ruhn kışının üzerine sürüklendi.

Şimdi nefes alma zamanı geldi.

Bir büyü bozulmuş gibi, Ruhn büyük pompalarla nefes alıp vermeye başladı, elleri başını tutmak için yukarı kalktı, ağzından inlemeye benzer boğuk bir ses çıktı.

İnsanlar Kardeşler tarafından paketlenirken Saxton geri adım attı ve iki adam köşeye park ettikleri kamyonu doğru koşuşturmaya başladı. Kısa süreli hafızalarının silinme ihtimali yüksekti ve Saxton bunu istemiyordu. Minnie'yi rahat bırakmaları için korkutulmalarını istiyordu.

Ama endişelenmesi gereken başka şeyler vardı.

Ruhn artık sersemlemiş olan gözleriyle ona baktı. "Bu yanıma görmeni istemedim," diye fısıldadı.

Saxton erkeğe bakarken ne söyleyeceğini bilemiyordu.

-

Saxton yaklaşık yirmi dakika sonra olay yerinden ayrılarak... bekle, nereye gidiyordu?

Çam ağaçlarının arasında yeniden şekillenirken etrafına bakındı ve kaybolma numarasını başarabildiğine hayret etti. Ah, evet. Minnie'nin çiftlik evi. Bu doğru.

Karda ön kapıya doğru yürürken mokasen ayakkabılarını mahvettiğinin farkındaydı ama umurunda değildi. Ve daha merdivenleri çıkmadan önünün açılmış olması onu rahatlatmıştı.

Kapıda duran kadın salondaki portredeki kadındı, Minnie'nin daha genç versiyonuydu, sadece daha uzun boylu ve gülme çizgileri yoktu. Uzun ve düz siyah saçları, kot pantolonu ve Syracuse sweatshirt'ü içindeki kıvrak vücuduyla sıradan biriydi; ta ki solgun gözleriyle karşılaşana kadar.

Bu çok keskin, çok koruyucu bir dişiydi. Ve ondan hemen hoşlandı.

"Merhaba," dedi. "Hoş geldiniz. Ben Minnie'nin torunuyum, Miniahna da derler ama ben Ahna diyorum."

Ona yaklaşırken, buradaki amacı, işi ve gerçekliğiyle yeniden bağlantı kurmaya çalıştı. Bu çok zordu. Ruhn'un maskeye benzeyen yüzünü görmeye devam ediyordu ve zihninde bu görüntü varken başka bir şeye odaklanmak zordu - ilk elden tanık olduğu şiddeti, erkek hakkında bildiği ve sevdiği diğer şeylerle saplantılı bir şekilde bağdaştırmaya çalışmamak imkansızdı.

"Ben Saxton," dedi merdivenlerden inerken ve eğilerek selam verirken. "Size ve büyüklerinize hizmet etmek benim için bir zevktir."

"Yardımlarınız için çok teşekkür ederim." Kadın sesini alçalttı. "Bu inanamayacağınız bir kâbus oldu."

"Bunu halledeceğiz," diye aynı sessizlikte onayladı. "Oh, işte buradasın, Minnie."

Salona girerken yaşlı kadına gülümsedi. "Nasılsınız?"

"İyiyim, teşekkür ederim." Minnie oturduğu yerden Ahna'ya baktı. "Ama neden gitmem gerektiğini anlamıyorum. Ne oldu? Ne değişti?"

Saxton yanına gitti ve kanepeye, onun yanına oturdu. "Konuştuğumuz gibi, gidip insanlarla konuştum. Sizi telaşlandırarak istemem ama biraz münakaşa oldu diyebiliriz."

Oku: Ruhn neredeyse birinin kafasını koparıyordu. Çıplak elleriyle.

"Ve bunun ışığında, birkaç gece torununuzla birlikte kalmanız gerektiğini düşününüz."

"Evi gözetimsiz bırakamam." Kadın başını salladı, gözleri endişeli ve üzgündü. "Dünyada sahip olduğum tek şey bu. Ya onlar-"

"Burada kalabilirim," diye teklif etti. "Mülkiyet konusunda endişeleriniz varsa, misafir odasında kalmak, hatta yokluğunuzda her şeyin yolunda olduğundan emin olmanız için burada bu kanepede uyumak benim için bir zevk olacaktır."

Minnie, Ahna'ya baktı ve torunu tam üstüne bastı. "Büyükkanneler, mantıklı olun. şehir merkezine gelin. Saxton'dan çok cömert bir teklif. Çok cömert."

Miniahna yeniden Saxton'a odaklandı. "Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Madam, yapmadınız. Ve eğer bu size huzur verecekse, ihtiyacım olan tek karşılık bu."

Ayrıca, kendi evini geride bırakıyor gibi değildi. Daha çok yükseltisi olan bir otel süiti gibiydi.

Ahna büyükbabasının yanına gitti ve dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen. Bu iş yeterince uzadı. Uykusuzluktan çok yoruldum ve önümüzdeki birkaç hafta içinde olacak her şeyi düşününce, lütfen. Size yalvarıyorum."

Minnie'nin düşen omuzları yeterli bir cevaptı. "Pekala. Eğer mecbur kalırsam."

"Aferin." Saxton ayağ a kalktı. "şimdi, belki de toplamak istediğiniz bazı şeyler vardır? Taşınacak çok şey varsa, bir araba çağıracağım."

Fritz, Kardeşlik'in hayatını idare etmekle meşgul olabilirdi ama Doggen'in çözülecek bir sorundan daha çok sevdiği bir şey yoktu.

"Gelin büyükanneler, eşyalarınızı toplayalım."

"Ama geri gelebilirim. Her gece burada duş alıp üstümü değiştiririm ve-"

"Granhmen."

Minnie koltuktan kalktı ve etrafına bakındı. Beyaz saçları ve önceki gece giydiği bol elbisenin bir başka versiyonuyla, sadece yaşlı değil, aynı zamanda yıpranmış ve cesaretsiz görünüyordu.

"Eğer gidersem... bir daha geri dönemem diye endişeleniyorum."

"Bu doğru değil," dedi Ahna. "Burası her zaman senin evin olacak."

"Senin yanına taşınmamı istiyorsun."

"Elbette istiyorum. Ama seni buradan temelli göndermeyeceğim. Bu güvenlikle ilgili, zayıf olduğun ve bağımsız yaşayamadığın için değil. Eğer istediğin buysa kesinlikle geri geleceksin."

Biraz daha kandırmak gerekti ama sonra kadınlar ikinci kata çıkmaya başladılar. Onların yokluğunda telefonunu çıkarıp uşağa bir araba göndermesini söyledi. Sonra da küfretti. Bütün gece çalışması gerekiyordu ama yine de eve bakıcılık yapacağına söz vermişti.

Sanki bir işaretmiş gibi telefonu çaldı ve kim olduğuna bakmadan açtı. "Alo?"

Bir duraklama oldu. Sonra Ruhn, "Çok üzgünüm," dedi. Saxton gözlerini kapattı. "Sen iyi misin?"

"Evet. Yaralanmadım."

Sen sandığım kişi misin, diye değiştirdi Saxton kendi kafasında.

"Neredesin?" diye sordu.

"Kamyondayım, Kardeşlik'in yerleşkesine geri dönüyorum."

"Bir şey söylemeden ayrıldığım için özür dilerim ama Minnie'ye karşı bir misillemekten endişe ediyordum, şu anda onun evindeyim. Bazı eşyalarını toplar toplamaz torunuyla birlikte ayrılacak."

"Güzel. Bu çok iyi."

Bir duraklama oldu. Ve tam Saxton "iyi misin?" sorusunu yeniden şekillendirmeye çalışırken Ruhn konuştu. "Dinle... Sana bazı şeyleri açıklamak istiyorum. Şok olduğunu biliyorum ve ben sadece... ben öyle biri değilim. Yani, bir parçam öyle. Ama..." Erkek derin bir nefes aldı. "Nefret ettiğim bir konuda çok iyiyim ve bu becerimi yıllarca ailem için kullandım. Ancak bu artık ben değilim ve öyle olmasını da istemiyorum. Bu benim geçmişim. Geçmişte kalacak."

Saxton o küçük masada karşısında oturan erkeği düşündü. Telaffuz edemediği ama sevdiği şeyleri yerken o kadar dikkatli davranmıştı ki. Bourguignonne usulü salyangozlarla utangaç bir şekilde uğraşmaya çalışmış ve sonunda bir tanesi yere fırlamıştı. Beyaz şarabı yudumlarırken narin kadehi sapını kırmaktan korkuyormuş gibi tutan kişi.

Sonra aklına mutfakta onu domaltan sevgilisi geldi.

Tutku. Ama öfke değil.

Ancak bu, yürünmesi gereken ince bir çizgi olabilir.

Sonunda içgüdüleriyle hareket etmek zorunda kaldı. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Herhangi bir şey."

"Minnie'ye gelebilir misin? Eşyalarını şehir merkezine taşımamız gerekiyor. Kendisi ve torunu adrese gidebilirler ama eşyalarını onlara götürebilerseniz harika olur."

"Yola çıkıyorum."

"Birazdan
görüşürüz."

"Teşekkür ederim.

Evet."

Görüşme sona erdiğinde Saxton telefonu kulağından aldı ve ona baktı.

"Her şey yolunda mı?" Ahna merdivenlerden inerken sordu.

"Evet, gerçekten. Hepsi bu bavulda mı?"

"Yanında bir taşıma çantası, banyo malzemeleri ve büyükbabamın birkaç fotoğrafını getirmek istiyor."

"Mükemmel."

Ayağa kalktı ve küçük salonda dolaşarak mavi ve beyaz çinileriyle şöminenin önünde durdu. Sanat eserlerini uçsuz bucaksız, tehlikeli bir okyanusun ötesine taşıyan aşkı düşündükçe, bu zarafet, sıcaklık ve istikrar gücünü kendi hayatında da istiyordu.

Ancak kendini tekrar açacak cesareti bulmak zordu. Büyük bir risk söz konusuydu ve ödülü büyük olsa da şansı çok azdı.

Tuhaf... Ruhn'u düşünürken aklına bu geliyordu.

Boğazını temizleyerek, "Lütfen bana güvenlik alarmını nasıl çalıştıracağımı söyler misiniz? Geceleri çalışıyorum ama alarm çalarsa anında takviye kuvvetlerle birlikte burada olabilirim."

"Ama tabii ki. Mutfakta bir ped var."

İçeri girdiklerinde ve kadın çeşitli şifreleri, cep telefonu numaralarını ve adresini yazarken, adam etrafına baktı ve tavandaki gömme armatürlerde bir ışık olduğunu fark etti. Lavabonun musluğu da damlatıyordu. Veranda olduğunu tahmin ettiği arka kapıdan gelen bir ıslık sesi, bazı hava şartlandırma şeritlerinin değiştirilmesi gerektiğini gösteriyordu.

Eğer doğru hatırlıyorsa, Minnie'nin cehennemliklerinin Fade'e gitmesinin üzerinden iki yıl geçmişti.

Bu işlerde becerikli olsaydı, ona yardım ederdi.

"Gidip alt kattaki misafir odasında her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol edeyim." Ahna kiler kapısı olması gereken yere doğru yöneldi. "Kendini onurlu bir konuk gibi hissetmeni istediği için her şeyin yolunda olduğundan emin olması gerekecek. Ama zaman kaybetmek ya da geri adım atmak istemiyorum."

"Ben iyi olacağım."

"Hemen döneceğim."

Bir dakika sonra Minnie dut şarabı renginde bir palto giymiş olarak köşeden döndü. Bodrum kapısının açık olduğunu görünce telaşlandı. "Ah, aşağı inip-"

Ahna merdivenlerin başında belirdi. "Her şey yolunda büyükanne. Şimdi gelin, gidelim."

Minnie sanki kalbini parçalayan bir veda ediyormuş gibi etrafına bakındı. "Ben, ah..." Saxton'a baktı. "Arkadaşın da burada kalabilir mi?"

Saxton eğilirken kendi beceriksizliğini gizledi. "Çok naziksiniz."

Yaşlı kadının evden çıkması bir on dakika daha sürdü ama sonra torunuyla birlikte eşyalarını ön kapıya bırakıp kapalı garajdan çıktılar. Tek başına kalan Saxton mutfığa döndü, ceketini çıkardı ve Bay Kahve makinesini çalıştırdı. Ünite geçirip tıslarken, bir fincan çıkardı. Bir tane daha ekledi. Sonra da girintideki yuvarlak masaya oturdu.

Her evin kendine has bir kokusu, gıcırta ve iniltilerden oluşan kendine has bir aksanı, kendine has bir izlenimi olması ne tuhaftı. Etrafına baktığında, Eski Yolların korunduğunu gördü... ve eski aşk yüceltildi. Mutlu çiftin bir yarısının gözle görülür bir çürüme ve yaşlanma yaşıyor olması, hayatın acımasız ilerleyişine dair üzücü bir yorumdu.

umutsuzca iki eliyle taşıdığı şeyi sürdürmeye çalışıyordu.

Blay'i ve erkekle geçirdiği zamanı düşündü.

Ve evin önüne bir kamyonun yanaştığını duyduğunda hâlâ anılarına kilitlenmişti.

Ruhn, diye düşündü, ayağa kalkıp ön kapıya yönelirken.

Ya da belki de karanlık müteahhit takviye göndermişti.

Kalbi her ikisi için de aynı şekilde çarpıyordu.

TWENTY-SIX

Ruhn çiftlik evinin ön kapısına doğru adım attı ve kendini yün ceketini düzeltirken buldu. Üzerinde kan vardı. Parmak eklemleri kırılmıştı. Soğuktan acısı hafiflemiş olsa da yüzüne birkaç kez vurulmuştu.

Berbat durumdaydı.

Saxton Fransız restoranının arkasındaki olay yerinden buharlaştıktan sonra Ruhn bir süre Kardeşlerle konuşmuştu. Şiddetten ya da neredeyse bir insanı öldürecek olmasından pek rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. Ama onun için önemli olan onların fikirleri değildi.

Kapıyı çaldı ve geri adım atarak içeri girmeye hazırlanmak için botlarını yere vurdu. Ve sonra kapılar açıldı. Saxton diğer taraftaydı, paltosunu çıkarmıştı, sarı saçları sanki huzursuz ellerini saçlarının arasında gezdiriyormuş gibi savruluyordu.

Bakışları Ruhn'un sol gözüne kilitlendi, şişlikten dolayı kendi kalp atışları olan gözüne.

Ruhn bir elini kaldırdı ve orada her ne oluyorsa üstünü örttü. Ama bu aptalcaydı. "İçeri girebilir miyim?"

Saxton titriyor gibiydi. "Evet, lütfen. Hava soğuk. Kahve mi yapıyorum?"

Erkek içeri giriş yolunu gösterdiğinde Ruhn yönü takip etti ve sonra merdivenlerin dibindeki küçük giriş alanında öylece durdu. Saxton'ın gözleri etrafta dolaştı ama hep Ruhn'un yüzüne döndü.

Belki de yaraları düşündüğünden daha kötüydü? Pek bir şey hissetmiyordu. Ama acıya tahammülü yüksek olduğu için hiç hissetmemiştir.

"Sorun yok," dedi yüzüne dokunurken. "Bu her neyse."

Saxton boğazını temizledi. "Evet. Elbette. Ah, kahve?"

Ruhn başını salladı ve avukatın ardından evin arka tarafına doğru ilerledi. Tezgâhın üzerinde bir çift fincan duruyordu ve havada taze demleme kokusu vardı.

"Seninkinde bir şey var mı?" Saxton tencereye doğru gitti ve onu tabanından çıkardı. "Ben sadece biraz şeker severim-"

"Bir dövüş ringinde askere alındım. On yıl boyunca."

Saxton elinde kahve fincanıyla yavaşça döndü. "Pardon?"

Ruhn etrafta volta atıyor ve geçmiş hakkında konuşmaktan ne kadar nefret ettiğinin farkına varmamaya çalışıyordu. "Güney Carolina'da işletilen sözleşmeli bir dövüş ringiydi. İnsanlar bunu köpekler ve kuşlar için yapar. Vampirler bunu kendi türümüz için yapar. İnsanların sonuç üzerine bahse girebilmesi için on yılımı diğer erkeklerle ringe çıkararak geçirdim. Bu işte çok iyiydim ve bundan nefret ediyordum. Her saniyesinden."

Saxton bir şey söylemeyince durdu ve ev gibi mutfağın karşısındaki diğer erkeğe baktı. Ne büyük şaşkınlık. Sersemlemiş bir şok.

Fates, kusmak istedi.

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırdı. Tam olarak ne için özür dilediğinden emin olmasa da.

Hayır, durun, biliyordu. Böylesine iyi, namuslu bir erkeğe itiraf etmesi gereken böyle bir şey olduğu gerçeğiydi ve ayrıca

Şimdi geçmişten bahsettiğine göre, Ruhn bir kez daha geçmişin içinde boğuluyordu.

Savaşan erkeklerin tutulduğu ahırların pis kokusunu hatırladı. Bozuk yiyecekleri. Öldür ya da öldüröl gerçekliğı, geçiş dönemlerini henüz tamamlamış olanlarla bile ringe çıktığı anlamına geliyordu. Kendisinden daha zayıf olanları yenmek ve kendi seviyesine daha yakın olanlar tarafından yenilmek zorunda kalmıştı. Ve tüm bunlar olurken, dövüş ringinin efendileri sakatlanan, sakat bırakılan... yok edilen bedenlerden kâr elde etmişti.

Onu en çok genç olanlar rahatsız ediyordu: yalvaran, kan çanağına dönmüş gözler, yalvaran ağızlar, acıdan ve efordan göğsü kabaranlar. Sonunda her seferinde ağlamıştı. O an kaçınılmaz olarak geldiğinde, gözyaşları kir, ter ve kanla birlikte yüzünden aşağı akmıştı.

Ama işi yapmazsa, bedelini ailesi ödeyecekti.

Ve böylece aslında yaşarken bile ölebileceğini öğrenmişti.

"Özür dilerim," diye tekrar mırıldandı.

Saxton gözlerini kırıştırdı. Sonra da kahve fincanını hiçbir şey doldurmadan makineye geri koydu. "Ben... ah, Yeni Dünya'da böyle bir şey bildiğimi sanmıyorum. Ancak Eski Ülke'de aracılı dövüşlerde erkekler üzerine bahis oynandığına dair hikâyeler duymuştum. Sormamın sakıncası yoksa, siz nasıl oldu da bu uygulamanın bir parçası oldunuz? "Askere alınmak" köle olmak demek. Siz... bu nasıl oldu?"

Ruhn kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını öne eğdi. "Babamı severdim. Mahmen'imi ve ailesini iyi geçindiren bir erkekti. Hiçbir zaman zengin olmadık ama hiçbir zaman da eksik kalmadık." Odun kesen, bir şeyler inşa eden ve araba tamir eden erkeğin görüntüleri

dövüş ringinin çirkinliği. "Yine de bir zayıflığı vardı. Hepimizin var ve olmadığını düşünenler dürüst davranmıyor. Kumar sorunu vardı. Bir süre dövüşler üzerine bahis oynadı ve sonunda o kadar çok borcu birikti ki sadece evimizi kaybetmekle kalmadı, kız kardeşim ve mahdumlarım da... yani onlar tehlikeyeydi. Başka türden faaliyetler için askere alınacaklardı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Saxton solgunlaşıp başını sallayınca Ruhn devam etti: "Borcunu kapatmak için bir şeyler yapmalıydım. Yani, o iki masum kadının bedel ödemesine seyirci kalamazdım... Fates, babamın patrona yalvarırkenki sesi hâlâ kulaklarımda, ödeme yapmak için biraz daha zaman istemesi için ağlıyordu."

Sesi çatallaştığında biraz öksürdü. "Sakıncası yoksa biraz kahve içeceğim."

"Dur sana getireyim-"

Ruhn elini uzattı. "Hayır. Ben yaparım."

Bir an için kendisini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı vardı; aksi takdirde yıkılabılırdi. Anılar çok netti, sanki içinden geçen lazerler gibi. Patron gelip de kız kardeşini alıp borçlarını kapatmak için kullanmakla tehdit ettiğinde kapının nasıl vurulduğunu hâlâ hatırlayabiliyordu.

Erkek, mahmenleri de gelirse her şeyin daha çabuk olacağını söylemişti. On yıl yerine beş yıl. Şafak sökene kadar zamanları vardı.

Bunun yerine, Ruhn güneş doğmadan yola çıkmış ve daha güneşe, içinde kapsamlı bir dövüş, yasadışı kumar ve fuhuş operasyonu gizleyen derin ormanlara gitmişti. Onu ofislerinde test etmişler, onun yarı boyunda ve iki katı ağırlığında bir erkek göndermişlerdi. Ruhn acımasız bir dayak yemişti, ama ağzından ve vücudunun her yerindeki kesik ve çürüklerden kan akarken bile tekrar tekrar ayağa kalkmaya devam etmişti.

Onu kabul ettikten sonra, okuyamadığı bir tür belgeye imzasını atmıştı ve hepsi bu kadardı.

Günümüze döndüğünde Ruhn yere baktı ve elinde dolu bir kupa buldu. Sanırım kahveyi kendisi doldurmuştu.

Bir yudum aldığı anda tadının mükemmel olduğunu fark etti ama bir sızı alt dudağının yarıldığını gösteriyordu. "Dediğim gibi, onu tamir eden kişi ben olmalıydım. Babam dövüşmek için çok yaşlıydı ve ben de o sırada yaklaşık yirmi yıllık geçiş dönemimi geride bırakmıştım. Ben her zaman iri ve çok güçlü oldum. Bazen hayatta kalmak için yaptıklarımız... öldüğümüzde yaptıklarımızdan daha zordur." Omuz silkti. "Ama annem ve babam hayatlarını yeniden kurmayı başardılar. Kız kardeşim... şey, o başka bir hikâyeydi." Avukata baktı. "Lütfen bilin, bu benim özgürce seçeceğim bir şey değildi. Şiddet benim doğamda yok ama sevdiklerimi korumak için her şeyi yapabileceğimi öğrendim. Ayrıca biri bana zarar vermeye çalışırsa... kendimi ölümüne savunacağımı da öğrendim."

Başını iki yana salladı. "Babam... olanları asla atlatamadı. Ben gittikten sonra tek kuruş bahis oynamadı ve ben çıktığımda ikisi de çalışıyordu ve sağlıkları iyiydi. Elbette savaşırken onları göremiyordum. Ahırınızdan çıkmanıza izin verilmiyordu."

"Oyalamak mı?" Saxton dehşetle söyledi.

"Bizi atlar gibi yeraltında ahırlarda tutuyorlardı. Alanlar altı metreye altı metreydi. Sadece dövüşmek için dışarı çıkmamıza izin veriliyordu ve beslenmemiz için verdikleri dişiler dışında ziyaretçimiz yoktu. Kız kardeşimi ve mahmenlerimi bunun için kullanmak istediler." Boğazını sıkarak ekledi, "Ve bazen hizmet etmek zorunda kalırdık... şey. Her neyse."

Saxton gözlerini siler gibiydi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"O..." Ruhn başının yan tarafına dokundu. "Burada bir şey yaptım. Beni yeniden bağladı ve bunun kalıcı olup olmadığından emin değildim.... bu geceye kadar yeniden savaştığım bir pozisyonda değildim. Yine de geri geldi. Hepsi."

Bardağından bir yudum daha aldı, özellikle susadığı için değil, konuşmayı bitirdiği için. Gerçekler paylaşılmıştı ve her şeyin ne kadar çirkin olduğu hakkında çok fazla konuşmadan dürüst olmaya çalışmıştı.

Oradayken ne kadar çirkindi.

Sessizlik uzadıkça, Saxton'a bir bakış atma riskini göze aldı

-

Onunnefes yakalandı. Bu erkek gözler vardı
Tam iğrenme ya da korkuyla değil, şefkatle.

"Gel otur," dedi Saxton yumuşak bir sesle. "Kanaman var ve seni temizlemek istiyorum. Otur."

-

Ruhn orada öylece durmaya devam edince Saxton yanına gitti, erkeğin elini tuttu ve onu masaya doğru itti. Ruhn oturduğunda, elleri titrediği için fincanındaki kahve sallanıyordu.

Saxton lavaboya doğru yürüyüp suyu ısıtmaya başlarken, titreyen cephede iki kişi olduklarını düşündü. Bir dübel üzerine yerleştirilmiş rulodan birkaç kâğıt havlu çıkararak Ruhn'un neler yaşadığını anlamaya çalıştı.

Restoranın arkasındaki kavga sırasında erkeğin etkisinin değişmesine şaşmamalı - o boş bakış şiddetin kendisinden daha üzücüydü. Gerçekten de, Kardeşlik'le bu kadar uzun süre yaşadktan ve onların sahadaki hikâyelerini dinledikten sonra? Saxton şiddet konusunda fazlasıyla bilgiliydi. Hayır, rahatsız edici olan şey

Ruhn kendi içinde başka bir yerde kaybolmuş ve avının elinden zorla alınması gerekmişti.

Vahşi bir hayvan serbest kaldı.

Saxton suyun akışını işaret parmağıyla test etti. Yeterince sıcaktı. Quicker Picker Upper'e biraz sabun pompaladıktan sonra havluyu ıslattı ve arkasını döndü. Ruhn fincana bakıyordu, kaşları düşük, omuzları gergindi.

Erkeğin zihninde nereye gittiğini tahmin etmek gerekmiyordu.

Kız kardeşini ve mahmenlerini savaşçılar için damar ve şüphesiz cinsel çıkış yolu olarak kullanılmaktan kurtarmak zorunda kalmak mı? Bir ahırda tutulmak? Hepsi efendisinin hataları yüzünden mi?

On yıl boyunca bir kaplan gibi hapsedilmiş, her an dövülmek ya da öldürülmek üzere ringe geri gönderilip gönderilmeyeceğini bilmiyordu. Yol boyunca yaralanmış, yalnızlık ve acıyla yaşamayı öğrenmiş olmalıydı.

Düşünmesi bile çok üzücüydü.

Oraya doğru yürürken Ruhn'un başını kaldırmasını bekledi. Ruhn bakmayınca Saxton elini hafifçe erkeğin omzuna koydu.

Ruhn sıçradı ve elindeki bardağı devirdi. "Oh! Özür dilerim

."

"Ben hallederim." Saxton geri döndü ve kağıt havlu rulosunu kaptı. "İşte. Ben hallederim."

Bounty ya da her neyse ondan bir demet çözerek yere attı ve emiciliğinin sihrini göstermesine izin verdi. "Dön doğru

beni." O çengelli onun işaret parmağı altında

Ruhn'un çenesini tuttu ve erkeğin yüzünü kendine doğru çevirdi. "Bu

o."

Ruhn temas ettiğinde irkildi ama Saxton bunun daha çok, onun için gerçekliğin şu anda karmakarışık bir karmaşa olmasından kaynaklandığından emindi.

Saxton, Ruhn'un alnındaki yara üzerinde çalışmaya başlarken, "Bu oldukça büyük bir kesik," diye mırıldandı. "Ve her an daha da şişiyor. Belki de seni Doktor Jane ya da Dr. Manello'ya götürmeliyiz."

"Daha kötülerini de yaşadım."

Saxton durakladı. "Evet. Eminim öyledir."

Kurumuş kanı temizlemeye devam ederken, doğru şeyi, uygun şeyi söyleyebilmeyi diledi... o on yılın bir kısmını rahatlatabilecek herhangi bir şey. Ancak söyleyecek bir şey yoktu.

Ama bir çare vardı.

"Çatışma operasyonu hâlâ devam ediyor mu?" diye sordu sıkıca.

Ruhn başını salladı. "Ben ayrıldıktan yaklaşık bir yıl sonra savaşçılar isyan etmiş. Kendilerini serbest bıraktılar, muhafızları ve infazcıları öldürdüler ve patronu katlettiler. Yerleşke şimdi tamamen büyümüş durumda." Boğazını temizledi. "Gördüğünüz gibi geri döndüm. Bir kez değil, birkaç kez. Her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum. Nihayetinde başarısız oldum."

"Nasıl yaparsın bilmiyorum."

"Dediğim gibi, bunu ailem için yaptım. Şimdiye kadar bulduğum tek huzur bu." Ruhn uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Ama biliyorsun, kız kardeşimi yüzüstü bıraktığım için de pişmanım. Belki evde olsaydım, o saldırgan erkeğin yanına düşmezdi. Belki de onu bu kadar uzağa, Caldwell'e götürmeden önce bir şeyler yapabilirdim. Çıktıktan sonra onu bulmaya çalıştım ama hiç iz bırakmamıştı. Ailem onun tehlikeli olduğunu biliyordu, sanırım onu kontrol etmek için yerini değiştirmiş olmalı. Onu kurtarmak için yanında ben olmadan ölmesinden nefret ediyorum."

"Elinden geleni yaptın," dedi Saxton üzüntüyle. "Gecenin sonunda, hepimizin yapabileceği tek şey bu."

Rulodan arta kalanlarla lavaboya geri döndü ve sudan başka bir şey kullanmadan biraz ıslattı. Ruhn'da

Bir kez daha tüm sabunu sildiğinden emin oldu. Erkeğin yüzünün geri kalanı morarmıştı ve bunu temizleyemezsiniz.

"Bitty'ye karşı bencilce bir şey yaptığımı söylüyorsun," dedi Ruhn kabaca. "Yapmadım. Onu kendimden kurtardım. O otoparktaki adamlara ne yaptım? Benim de kötü bir tarafım var ve sonuçta Rhage ve Mary'nin yanında daha güvende olduğunu biliyordum. Ayrıca... ya öğrenirse? Benim gibi bir babası olamazdı."

"Rhage'in yarış için ne yaptığını düşünüyorsun?" "Bu farklı. Ben kimseyi kurtarmıyordum." "Kız kardeşin ve mahmen dışında."

"Bilmiyorum."

Saxton bölgeyi kuruladı. "Bu kötü görünüyor."

"Her şey yoluna girecek." Ruhn başını kaldırıp baktı. "Bana karşı çok nazıksınız."

Saxton bir parmak ucuyla erkeğin çenesine dokundu. Sonra kalın saçları geriye doğru okşadı ve Ruhn'un alt dudağına dokundu.

"Sen de burada kesilmişsin," diye fısıldadı.

Eğilerek, bir insanın yumruğuyla yırtılmış olan yeri nazıkçe öptü. Doğrulurken beyninin tabanında bir uyarı çalmaya başladı.

Her ne kadar Ruhn'a ilgi duysa ve erkekle birlikte olmak istese de, insanları incitmek... insanları incitmek.

Evet, evet, Facebook'ta bir meme olarak özlü bir resimle görebileceğiniz türden bir şeydi, kar tanesi neslinin sürekli, depresif duyarlılığı için özel olarak uygun görünen basmakalıp küçük dört kelimelik bir yapı. Ancak bir kurtarıcı olarak, istismara uğramış bir sokak hayvanını sahiplenmek tamamen onun yapacağı bir şeydi. Yine de Ruhn'un geçmişinin gerçekten geride kaldığını nereden biliyordu?

Dövüş sırasında, özellikle de Ruhn insanın boynunu kırmak üzereyken, erkeğin gözlerindeki o bakışı -daha doğrusu ifadesizliği- düşündü.

Ruhn sandalyesini geriye itip ayağa kalkarken kabaca, "Sorun yok," dedi.

"Neymiş o?"

Diğer erkek bir adım geri çekildi. Ve sonra bir adım daha. "Anlıyorum."

"Neyi anladın?" Saxton sordu.

"Ben de kendime güvenmiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunu gözlerinde görebiliyorum." Ruhn başını salladı. "Ve anlıyorum. Gördüğün şeyle benim olmamı istediğin şeyi uzlaştırmaya çalışıyorsun. Ben de her zaman bununla yaşıyorum. Her gün gözlerimi kapattığımda, yaptığım şeyler aklıma geliyor. Unutursam da aynaya bakmam yeterli."

"Ruhn, benim yerime karar verme."

Erkek kaba elleriyle ceketini çıkardı. Sonra arkasını döndü ve gömleğini omuzlarına kadar çekti.

Saxton'ın nefesi kesildi. Geniş sırtı bir dizi yara iziyle kaplıydı ama hayır, öyle değildi. Bunlar kırbaç izleri değildi. Dört santim uzunluğundaki kesikler fazla düzenli, fazla cerrahiydi ve en az otuz tane vardı, omurgadan dışarı doğru yayılıyordu. Yerlerine oturtulmaları için tuzlanmış olmalıydılar, deri yenilenirken kapanmamaları ve kaybolmamaları için açık yaraların üzerine tuz dökülmüş olmalıydı.

"Otuz yedi," dedi Ruhn kel bir sesle. "Otuz yedi erkeği çıplak ellerimle öldürdüm. Ve her öldürdüğümde bana bıçak çektiler ve sayıma eklediler. Bunu kalabalık için yapıyorlardı, böylece daha fazla para yatıracaklardı. Gösteri içindi."

Saxton avucuyla ağzını kapattı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Ruhn arkasına döndüğünde, Saxton'ın tek yapmak istediği kollarını erkeğe dolamak ve anılar o kadar da acı vermeyene kadar ona sarılmaktı.

Ama bunun mümkün olmadığı belliydi.

Ruhn gömleğini tekrar yerine çekti ve ceketini bir kez daha giydi. "Şimdi gidiyorum. Ama bana Bayan Miniahna'nın eşyalarını nereye bırakacağımı söylemen gerekiyor." Erkek ölü bir sesle, "Ve endişelenmeyin. Dişilerle etkileşime girmeyeceğim. Eşyaları güvenli bir yere bırakacağım ve onlardan uzak duracağım."

"Ruhn, lütfen yapma-"

"Peki nereye gidiyorum?"

"Senden aşağısı yok, Ruhn."

"Oh, ben daha kötüyüm. Ben düpedüz bir katilim. O erkeklerin hiçbiri benim kadar orada olmak istemiyordu. Hepsi de askere alınmıştı, borçlarını ödemek için çalışıyorlardı. Onlar katil değildi, en azından oraya ilk gittiğimde benim olduğum kadar değil. Ama ben dönüştüğüm şeyin yürüyen bir ödülüym. Ellerimde kan var, Saxton. Ben bir katilim."

Erkek kemerli geçide doğru yürüdü. "Söyle bana, nereye bırakıyorum-"

"Sen bir katil değilsin."

Ruhn'un başı yenilgiyle eğildi. "Bu duygusal bir beyan, yasal bir beyan değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Ruhn, sen-"

"Bakın, tüm bunlar hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum." Ruhn'un gözleri mutfakta gezindi. "Uyanık olduğum saatlerde bunları halının altına süpürüyorum ve uykumda rüyalarımı hatırlamamak için dua ediyorum. Şimdiye kadar bu konuyu sadece Kardeşler Bitty yüzünden geçmişimi araştırdıklarında konuştum ve o zaman bile... şey, önemli değil. Sanırım tüm bunları size anlatıyorum çünkü dürüstlüğü hak ettiğinizi düşünüyorum. Aramızda bir şeyler oluyordu ve bu her iki taraf için de geçerliydi. Ama bak, ben

Kim olduğunu biliyorsun ve bilmiyorsun... Gerçeği bilmediğin sürece, beni gerçekten tanı mıyorsun. Peki ya gözlerindeki o bakış? O ihtiyat, o şüphe, bana doğru şeyi yaptığımı söylüyor."

"Sana güvenebilirim."

"Yapmak zorunda değilsin." Ruhn kalbinin üzerine dokundu. "Glymera için çalıştığım bunca yıldan sonra öğrendiğim bir şey varsa, o da yoksulların dünyaya sunacak sadece onurları ve gururları olduğudur. Bunu bana babam öğretti. Ve aşık olduğum birine yalan söylersem onuruma sahip olamam."

Saxton'ın nefesi göğsünde sıkıştı.

Ama o daha cevap vermeden Ruhn başını salladı ve arkasını döndü. "Biliyor musun, aslında kasabaya bu yolculuğu başka birinin yapmasının en iyisi olduğunu düşünüyorum. Benim gitmem gerekiyor."

"Ruhn-"

Erkek durdu ve arkasına bakmadı. "Lütfen, bırak gideyim. Sadece... bırak gideyim."

Saxton'ın vücudundaki her içgüdü ona Ruhn'un gitmesini engellemesini söylüyordu.

Ama bu ona bağlı değildi.

Bir an sonra çiftlik evinin n kapısı sessizce kapandı ve Saxton, Ruhn'un oturduğu sandalyeye çöktü. Kahve fincanında hâlâ sıcaktı.

Ancak bu uzun sürmedi.

TWENTY-SEVEN

"I beni becermek istediğini biliyorum."

İnsan kadın ona hitap ederken Peyton başını kaldırdı ve ona odaklanması birkaç saniye sürdü - sonra tekrar, Ice Blue, genellikle gittiği kulüp, hoppa, müzik gürültülü ve içmeye başlamadan önce yarım düzine bong vuruşu yapmıştı.

Bir de dumanlı havanın içinden fırlayan mavi lazerler ve bir ya da iki gündür doğru düzgün uyumamış olması gerçeği vardı.

"Ne dediğimi duydun mu?" diye mırıldandı.

Muhteşem göğüslerini ortaya çıkarmak için düşük kesimli ve bacaklarını bolca göstermek için yüksek paçalı, ince beyaz lateks bir elbise giymişti. Ayakkabıları kayışlıydı ve narin ayaklarını o kadar öne eğiyordu ki, sanki pointe yapıyordu ve saçları koyu renkti ve omuzlarının ve sırtının alt kısmının etrafında bukleler halinde akıyordu.

VIP bölümünde, gecenin ödülü, var olan en erotik, en güzel şey oydu ve onu istiyordu. Neden istiyordu? Sebep onun heyecanlı sohbeti değildi -hızlı bir merhabadan başka bir şey söylememişlerdi. Adını bile bilmiyordu.

Onun adını. Adını bilmiyordu.

Hayır, takım elbisesi ve kravatıydı. Devekuşu ayakkabıları. Kendisinin ve ekibinin, söz konusu ayakkabıların kar yüzünden mahvolması ya da bekleme sırası yüzünden rahatsız edilmeleri konusunda endişelenmek zorunda kalmayacakları arka tarafa gelmiş olmaları. Ayrıca bu özel ziyafetteki şişe servisi, güvenliğin ona saygı göstermesi ve içkiler getirilirken elindeki yüzükleri göstermesiydi. Adam çok para harcayan biriydi ve kadın da para trenine binmek için fiziksel varlıklarını kullanmaya hazırdı.

O da beyaz giyyordu, yani tamamen kaderde varmış gibiydi.

"Hadi bir selfie çekelim," dedi bacaklarına binip sadece bir iPhone alabilecek büyüklükteki çantasından telefonunu çıkarırken. Küçük boyutlu olanı, Pop Tart kadar büyük olanı değil.

"Hayır." Avucunu uzattı. "Resim yok."

Kıkırdadı ve telefonu kaldırdı. "Bana ünlü olduğunu mu söylüyorsun? Seni tanıyamadım."

Pratik bir rahatlıkla adamın elini tuttu ve kalçasına götürdü. "Manhattan'dan geliyorum. Yarın nehir kenarında bir fotoğraf çekimi yapacağım. Soğuktan nefret ediyorum. Keşke Miami'de olsaydım."

Bunun üzerine, çok hesaplı bir şekilde saçlarını yolundan itti, Oh, hayattaki göz alıcı kaderimden çooooook memnun değilim ve b.t.dub, saçlarım tam bir buuuuur yükü.

Dişi kulüp faresinin çiftleşme çağrısıydı.

Genelde bu noktada karanlık köşeler ve oral seks hakkında strateji geliştirmeye başlardı. Ama nedense tek düşünebildiği şeydu... Miami'de olmayı tercih ediyorsan, uçağa atla ve o lanet uzatmaların parasını sen öde. Bokun memelerini kaplamasını istemiyorsan, bir lastik bantla geri çek, Tanrı aşkına.

Kız tekrar onunla konuşmaya başladığında, adam bu kulüpten dışarı çıkma olayının kendi düşüncelerine uymadığının farkındaydı.

oyun kitabı. Erkek arkadaşlarına bakarken, Neiman Marcus'un aynı erkek reyonundan giyinmiş diğer üç vampiri gördü; üçlü, bir dizi kokteyl altlığının varyasyonları gibiydi: Takım elbiseler mavinin ya da grinin farklı tonlarında olabilirdi ama kesimleri aynıydı; dar paçalar ve ince yakalar kullanılmış, ceketlerin altındaki gömlekler de benzer modağa uygun olarak ince bir şekilde desenlendirilmişti. Saatler Rolex değildi, hayır, çok ucuzdu. Audemars Piguet ya da Hublot'tu. Ve göğüs ceplerinde kola ve X paketleri vardı. Oh, ve kendilerini kirletirken iyi görünmeyi bitirdiklerinde arka sokakta bekleyen bir şoför vardı. Uber yok. Asla.

Ve beyaz streç filmin içindeki bu küçük ordövr her şeyi bilirdi.

O da kendi ekibiyle geldi, üç arkadaşı arkadaşlarının biber değirmenlerine tuzluk oldu.

Yani evet, herkes notu almıştı.

Gerçek bir ilgi duymadan, bu sıkı kıvrımı Spanx'ın mı yoksa diyetin mi yarattığını test etmek için belini sıktı ve giydiği korsenin balina kemiklerine bakarak her ikisi de olduğunu anladı. Çok zayıf olduğuna karar verdi.

Novo'nun yapısını daha çok sevdi. Güçlüydü. Güç. Sağlamlık.

Dostum, bu hiç ona göre değildi. Prizden çıkan fiş oydu, ilk kez uzanması hak edilmiş bir tembellikten ziyade can sıkıntısından kaynaklanıyordu.

Kız kıvrak bir hareketle onun üzerinden kalktı, kollarını başının üzerine uzattı ve yavaşça dönerek ona kıcını gösterdi. Omzunun üzerinden bakarken dolgun dudakları bir şey söylüyormuş gibi hareket ediyordu ama ona astrofizik dersi de veriyor olabilirdi.

Arkadaşlarından biri ona doğru eğildi. "Her zaman iyi olanları alırsın. Ama ben arkandan geliyorum."

Erkek bunu kanıtlamak istercesine, kendisine yaklaşan kızın etrafında, sanki bir 911'in yanına bir R8 park ediyormuş ve iki spor arabanın arka spoylerini karşılaştırıyormuş gibi döndü.

Peyton başka tarafa baktı ama o mavi lazerlerden biri tam gözüne geldi.

Nedense, muhtemelen ışık parlaması başını ağrıttığı için, aklına babası geldi. Peyton malikâneye girer girmez efendisi büyük bir kriz geçirmiş, her türlü rezilsin havai fişegini patlatmıştı. Ve bu kulüp sahnesinde olduğu gibi, vücudu gösterinin tam içindeyken bile arkasına yaslanıp gösteriden uzaklaşmıştı.

Adamı yatıştırmak için birkaç kemik fırlatmış, sonra da duş alıp giyinmek için yukarı çıkmıştı. Üç telefon görüşmesi onu buraya getirmişti.

Bunu kaç gece yapmıştı?

Sayılamayacak kadar çok-

Bayan arkadaşı o kızı Gucci kemerinin üzerine indirdi.

-Bununla ilgili bir rap yok muydu?

Çok tahrik olmuştu. Kokusundan anlayabiliyordu.

Ellerini kalçalarına koyarak gözlerini kapattı ve içine girmeye çalıştı.

-

Saxton bir süre Minnie'nin mutfağında elinde kahveyle oturdu ve sundurma kapısının gevşek hava sıyırmalarından çıkan ıslık sesini dinledi. Aslında yapmak istediği şey biriyle konuşmaktı ama aklına gelen tek kişi Blay'di ve bu da hayatına devam etmekle ilgili bir şeyi kanıtlamaya çalışıyormuş gibi görünecekti.

Cinsel çekimin tuhaf yanı, gücü ve kuvvetinin iki insan arasında bir yakınlık yanılsaması yaratabilmesiydi: Vücut başka birinin vücuduna çekildiğinde,

Fiziksel bir ifadeye aç ve çaresiz olan beyin, sanki entelektüel ya da duygusal bir bağlantı kurarak ona yetişmek zorunda olduğunu hissediyordu.

Böylece yüzeysel uyumluluğa daha derin bağlayıcı anlamlar yüklenmektedir.

Ama aslında, birini tanıyana kadar onu tanımıyordunuz. Ne diyorlardı? Biriyle seyahat etmediğiniz sürece, onun gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz yoktu...

Onları on yıldır tanımak daha da iyiydi.

Gerçek şu ki, Ruhn da onu daha iyi tanımıyordu. Erkeğin onun Blay'le olan ilişkisinden, efendisiyle yaşadığı sorunlardan, geçmişinden ve mücadelesinden haberi yoktu. Peki Ruhn'un geçmişiyle ilgili bu şeyler? Kesinlikle korkunçtu ve erkeğin bunları yaşamış olmasından nefret ediyordu. Ancak utangaç, sessiz, hassas bir ruhu dünyada koruma, yeni ve farklı deneyimlerin korkuluğu ve tercümanı olma fikrinin hoşuna gittiğini de kabul etmek zorundaydı.

Örneğin akşam yemeğinde, kafasında Ruhn'u götürebileceği Vietnam, Tayland, İtalyan gibi başka yerler de planlamıştı. Ve söz vermesine rağmen, tüm restoranlar Ruhn'un karşılayabileceği fiyat aralığının çok dışında olacaktı.

Zihninde, tüm bu özel yeni tatları ve cazip ikramları sunmayı dört gözle bekliyordu.

Bir başkasını kabuğundan çıkarmanın bir kontrolü vardı, değil mi? Güvenlik, çünkü yabancılıklarında ve kaçınılmaz rahatsızlıklarında size güveniyorlardı.

Şimdi, o dövüşte tanık olduklarından sonra, tüm o fantastik asaletini yeniden gözden geçirmesi gerekiyordu. Nazik dev işkence görmüştü ve böyle bir şeyden sağ çıkabilen birinin kimse tarafından korunmaya ihtiyacı yoktu.

Başını ellerinin arasına alıp düşündü, vay canına, insanların içsel düşüncelerini paylaşmamaları iyi bir şeydi.

Başka kimse yok.

Çünkü bu tür gerçekleri söylemek en iyisi kilit altında tutulmalıydı: O erkeğin yaşadıklarıyla kıyaslandığında kendi küçük psikolojik dramları hakkında endişelenmek için tam bir pislikti. On yıl, bir kafeste? Erkekleri öldürmek ya da öldürülmek? İşaretlenmek mi?

Saxton daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve Ruhn'un geçmişinin birdenbire aralarındaki bu aşk olayını fazlasıyla gerçek kıldığı fikri düşünülemez kadar çirkindi.

Aşık olduğum birine yalan söylersem saygınlığımı koruyamam.

Cesaretten bahset. Bunu söyleyip ciddi olmak mı?

Saxton lanet okuyarak ayağa kalktı. Paltosunu ne zaman çıkardığını hatırlamıyordu ama onu boşluğa baktığı yerin yanındaki sandalyede buldu.

Giysiyi çıkarırken salona gitti ve şömineye, ocağı kaplayan fayanslara baktı. Minnie ve cehennem arkadaşlarının okyanusu aşip bilinmeyen bir diyara, her gün güneşin hayaletinin belirdiği, çok az paralarının olduğu ve onları koruyacak sevgiden başka hiçbir şeyin olmadığı bir yolculuğa çıktıklarını hayal etmeye çalıştı.

Bu cesaretti.

Başını sallayarak mutfığa geri döndü ve garaj kapısının yanındaki paneldeki alarmı kurdu; sonra gözlerini kapadı ve konsantre olmaya çalıştı. Sonunda maddeleşmeyi başardı ve moleküller saçarak hava yalıtımındaki küçük dikişten dışarı çıktı.

Şehrin öbür ucunda, kilometrelerce ötede, Seyirci Evi'nin arka sahanlığında yeniden şekillendi. Mutfak kapısından içeri girdiğinde beyni tamamen düzleşti. Etrafta bazı köpekler vardı, ne yapıyorlardı... Tanrı bilir... ve onlarla bir tür etkileşim içindeydi. Sorular soruldu ve cevaplandı, bu tür şeyler.

Ve sonra ofisindeydi. Kral bu gece izinliydi, ama hala dosyalanması gereken işler ve yapılması gereken evrak işleri vardı... ayrıca Wrath'ın aradığı şeyler...

Yoksa o gece başka bir gece miydi? Başka bir zaman mı? Başka bir...

Oturup başını ellerinin arasına aldı ve hangi konuda ne zaman ne söylendiğini hatırlamaya çalıştı. Ama düşünceleri bir araya getirecek bir şey yoktu, kafa karışıklığı çorbasının içinden çıkıp da eşit bir işleyişe geri dönmesine yardımcı olacak bilişsel bir harita çıkmıyordu.

Kapı pervazına vurulunca başını **k a l d ı r d ı**. "Oh. Merhaba."

Rhage Kardeş içeri girdiğinde, doğaüstü güzelliği, inanılmaz cüssesi ve canlandırıcı karizmasıyla ofisin tamamını doldurdu. Sanki Ryan Reynolds, dondurulmuş sebze reklamlarındaki Neşeli Yeşil Dev ve on iki dünya lideri tek bir varlık haline gelmiş ve küçük bir sohbet için içeri girmiş gibiydi.

Kardeş, ortağının masasının diğer tarafına otururken, "Berbat görünüyorsun," dedi. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Pek sayılmaz. George'un diş temizleme zımbırtılarını bırakmaya geldim. Fritz'e söyleme. Çıldırır ama Petco'ya gidiyordum. Senin derdin ne? Ben ciddiym. Ölüm maskesi takmışsın."

Saxton başlayacak bir yer, düğümde çözülmeye başlayacak bir iplik bulmaya çalışırken Rhage deri ceketinden vişneli bir Tootsie Pop çıkarıp ambalajını soydu.

"Alo? Beni orada mı okşadın?" Rhage lolipopu keskin dişlerinin arasına sığdırmak için ağzını açtığı anda dişleri bembeyazdı. "Sana bir doktor çağırmamı ister misin?"

"Aslında, ihtiyacım olan şey..." Saxton boğazını temizledi. "Seninle bu konuda konuşmam gerektiğinden emin değilim."

Bitty'nin ve onu evlat edinen ailenin Ruhn'la ilişkisini tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyordu. Ama başka kime gidebilirdi ki?

"Ve bunun hiçbir şeyi değiştirmesini istemiyorum," diye ekledi.

Rhage omuz silkti. "Ne söylemek üzere olduğunuzu bilmediğimi düşünürsek, herhangi bir söz verebileceğimden emin değilim. Ama açık fikirli olma konusunda iyiyimdir. Yani, Lassiter'a neredeyse herkesten daha iyi katlandım. Peki, tamam. Peki, Vishous'tan daha iyi. Bekle, muhtemelen bu pek bir şey ifade etmiyor. Soru neydi?"

"Ruhn hakkında."

Rhage ciddiyeti elden bıraktı. "Ne olmuş ona?" "Geçmiş. Özellikle."

Kardeş anında değişti, iri vücudu dikleşti, gözleri kısıldı, Tootsie Pop gergin azı dişlerinden sert bir çıtırtı aldı.

"Ne olmuş ona?"

Saxton tutucusundan bir kalem aldı ve kalemle oynayarak kapağını daire şeklinde çevirdi. Kapağını çıkardı. Tekrar taktı.

"Phury ve Vishous'un oraya gittiğini biliyorum." Saxton başını kaldırdı. "Eski efendisinin malikânesine. Onun geçmişini öğrendiler."

"Onlar yaptı."

"Ve böylece ona ne olduğunu biliyorsunuz."

Bir duraklama oldu. "Evet. Dövüş ringi. Ama bunu nasıl duydunuz? Ona olan saygımızdan dolayı bunu gizli tutuyorduk."

"Bana söyledi." Saxton başını salladı. "Bir insan böyle bir şeyi nasıl atlatır bilmiyorum."

Rhage arkasına yaslanıp masanın üzerinden baktı, Bahama mavisi gözleri o kadar parlaktı ki neredeyse gölgeler oluşturunuyordu. "Size özel bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Onunla çıkmayı falan mı düşünüyorsun?" Saxton kaskatı kesilince Kardeş omuz silkti. "Eğer öyleyse sorun değil. Yani, evinde bir dişi ya da başka bir şey olmadığını ve hiç çiftleşmediğini biliyorum."

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Yani evet. Ve hey, sadece merak ettiğim için soruyorum. Bu konuyu açman için başka bir neden düşünemiyorum. Eğer senin için sadece bir gardiyan olsaydı, bu deneyimi yaşamış olmasından memnun olurdun diye düşünüyorum, her ne kadar elde etme şekli aşırı olsa da."

"Seni zor bir duruma sokmak istemem."

"Ama seni uykunda öldürüp öldürmeyeceğini bilmek istiyorsun, değil mi?" Saxton kekelerken Rhage elini kaldırdı. "Mary ona psikolojik test yaptı. Yani, Bitty onu bizimle yaşamaya davet etti ve biz de fazlasıyla istekliydik - çünkü merhaba, o kızımızın en yakın kan akrabası. Ama evde Wrath, Beth ve küçük Wrath varken işi şansa bırakamazdık. Mary ona testleri sözlü olarak verdi çünkü doğal olarak onları okuyamıyordu. Tüm testleri geçti. Standart, psikotik değil. Bir sürü TSSB'si olduğunu söyledi, tabii ki. Yani, yaşadıklarından sonra, nasıl olmasın ki. Ve bilmiyorum... bu geceden sonra? O insanlara saldırmamasından sonra mı? Belki de bu seni koruma işi onun için iyi bir yer değildir."

"Gerçekten."

"Yine de iyi bir erkek. Ona güveniyorum. Bitty'yle birlikteyken genelde etrafta olmadığınızı biliyorum ama onları birlikte görmelisiniz. Her gün o yatmadan önce ikisi yukarı çıkar. Odasına kurduğumuz bir yapboz masası var. İkisi orada oturup bulmaca çözüyorlar, açıkçası bu beni deli ediyor. Yani,

psikotik hakkında konuşmak istiyorsun. Merhaba. Parmaklarınızla toplayamayacağınız sekiz milyon küçük parçayla oturup renkleri eşleştirmeye çalışıyorsunuz - ama konudan sapıyorum." Tootsie Pop'u kırdı ve çiğnemeye başladı. "Bayılıyorlar. Peki ya her zaman? Sessiz bir sesle ona mahmenleri ve büyükannesi ve büyükbabasıyla ilgili hikâyeler anlatıyor. Büyümek nasıl bir şeydi, kulağa harika bir hayat gibi geliyordu. Kırsalda, dışarıda oynamak, atlar ve koyunlar, Ruhn'u ve kız kardeşini çok seven bir mahmen ve baba. Ve Bitty, her şeyi yalayıp yutuyor. Ona ailesinin bir yanını vermiş, böylece mahmeninin hâlâ yanında olduğunu hissetmesine yardımcı olmuş. Bu paha biçilemez. Gerçekten öyle." Rhage biraz güldü. "Ve düşününce, onun konuştuğunu duyduğum tek zaman bu."

Saxton başını salladı. "Böyle bir bağlantıları olmasına çok sevindim.

Ve evet, gördüğüm kadarıyla birbirlerine çok yakınlar." "Ruhn benim için bir oğul gibidir. Gerçekten."

"Sadece hiç beklemiyordum... yani, başına gelen her şeyi beklemiyordum."

"Kim ister ki?" Rhage bir ucunda pembe leke olan beyaz çubuğu çöpe attı. "Ve dinle, bu gece olanlar hakkında Mary ile konuştum bile. Ruhn'a küçük bir ziyarette bulunacak. Tabiri caizse bir ayar çekmeye ihtiyacı var mı diye bakacak. Z'ye bu konuda çok yardımcı oldu, yani trajik bir şekilde travmayla başa çıkma konusunda biraz tecrübesi var."

"Onu yargılamıyorum." Saxton konuşurken, kelimeleri denediğini, doğru olup olmadıklarını gördüğünü fark etti ve bu da kendisini kötü bir insan gibi hissetmesine neden oldu.

"Güzel. Çünkü korkmamalısın. Ve sen de ondan korkmamalısın. Herkes ikinci bir şansı hak eder. Ben bunun yaşayan kanıtıyım."

"Haklısın. Ve başına gelenler onun gönüllü olduğu bir şey değildi."

"Çok doğru."

"Onun adına yas tutuyormuşum gibi hissediyorum."

"Hikayeyi duyan herkes aynı şekilde hissediyor."

Kalbim onunla güvende olacak mı, diye merak etti Saxton kendi kendine.

Dürüst olmak gerekirse, bu soruyu kiminle ilişki kurmayı düşünürse düşünsün soracaktı.

"Keşke geleceği görebilseydim," diye mırıldandı.

"Hayatta bunun güzel bir bonus olacağı bazı köşeler var. Keşke size daha fazla yardımcı olabilseydim."

"Teşekkür ederim." Saxton gülümsedi. "Tüm kabadayılığının altında kibar bir erkeksin."

"Şimdi aceleci davranmayalım."

Bir süre sonra Kardeş ayağa kalktı ve Saxton'ı kendi düşünceleriyle baş başa bırakarak dışarı çıktı.

Bir süre sonra dosya çekmecelerine gitti. Uzak köşede kalçalarının üzerine çökerek başparmağını bir sensöre bastırdı ve kilidi açtı. Kara Hançer Kardeşliği ve aileleriyle ilgili belgeler burada tutuluyordu ve Bitty'nin evlat edinme belgelerini kolayca buldu.

Dosyayı çıkarıp kapağını açtı ve Ruhn'un adını "imzaladığı" son sayfaya kadar çevirdi.

Erkek, imzanın olması gereken yere kendi portresini çizmişti.

Çarpıcı bir görüntüydü ve o kadar gerçekçiydi ki Saxton parmağını yanağın kıvrımlarında gezdirdi ve erkeğin sıcaklığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Nedense aklına Blay ve Qhuinn geldi. Anladığı kadarıyla Blay her zaman ortağıyla ilgilenmiş, ona göz kulak olmuş ve olabildiğince dengeli olmasını sağlamıştı. Aralarında bu kelime paylaşılmadan önce bu bir sevgi ifadesiydi.

Saxton çizime baktıkça, Ruhn'la yaşadıklarının onu neden bu kadar etkilediğini daha iyi anlıyordu.

Erkeğe aşık olma kapasitesine sahipti.

Bu da risklerin çok yüksek olduğu anlamına geliyordu. Karşılıksız aşkın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Ruhn'la olan bu şey? Yıkım için daha da büyük bir potansiyele sahipti.

TWENTY-EIGHT

Novo bastonu büyük bir gelişme olarak gördü. Hadi ama, tekerlekli sandalyeden daha mı iyi? Bu aynı zamanda yürüteç aşamasını atladığı anlamına geliyordu.

Beklentileri yenmek iyiydi, özellikle de kardiyak rehabilitasyonun vampir eşdeğerindeyken.

Eğitim merkezinin koridorunda hızlı adımlarla ilerlerken, hastane için üretilmiş duş ayakkabılarının içindeki ayakları beton zemine çok az sürtünerek ilerliyordu. Her şey sessizdi, Kardeşler başka yerdeydi, stajyerler evlerine gitmişti, klinikte hasta yoktu-

Deli adamdan yayılan bedensiz uluma havadaki bir cereyan gibiydi, görünmez ve ürperticiydi.

Yoluna devam etti. Dr. Manello'nun saatte bir dediğinden oldukça emin olmasına rağmen, bu yolculuğu yaklaşık on kez yapmıştı. Ama gerçekten de böyle devam ederse, iki haftalık bir zaman çizelgesine uymak koşuluyla, ortalama olarak bu orana ulaşacaktı.

Sadece daha spesifik olması gerekiyordu.

Spor salonunun çift kapısına geldiğinde, tel örgülü camdan içeri baktı. Tekrar antrenmana başlamak için sabırsızlanıyordu.

Dengesini sağlamak için bastonuna güvenerek yoluna devam ederken, kalbindeki arızadan çok iç kulaklarındaki bir sorundan dolayı sersemlemiş gibi hissediyordu. Kalp fonksiyonlarının yolunda gittiğinden emin olmak için Holter monitörü takmasına rağmen serumunu bile çıkarmışlardı.

Arkasına baktığında, odası kilometrelerce uzakta gibi görünüyordu. Ama siktir et. Daha da ilerledi. Sonunda, yüz elli yıl sonra, havuzun kapısına kadar geldi.

İçeride biri vardı.

Kendisine eşlik edecek birilerini özlemek, en az sallanmakta olduğu fiziksel zayıflık kadar yabancı olduğu bir şeydi ve kesinlikle ikincisi, birincisini daha da önemli hale getiriyor gibiydi: Daha ne olduğunu anlamadan, küçük antre salonuna doğru ilerliyor ve fayansların üzerinde yaşlı kadın dansını yapıyordu.

Klor kokusu burnunu sızlatıyor, sıcaklık ve nem ona yaz gecelerini düşündürüyordu-

Su sıçraması. Ve sesler.

Suda birden fazla kişi olduğunu fark ettiğinde neredeyse arkasını dönecekti. Ancak o zaman kenardakinin Ehlena olduğunu gördü, hemşire çömelmiş ve yüzmeye çalışan birini cesaretlendiriyordu.

"Selam Novo!" diye seslendi dişi el sallayarak. "Gel bizimle konuş!"

Novo, jüri tarafından ayarlanan çift jimnastik durumunun arkadaki yaramaz yerlerini örttüğünden emin olmak için kontrol etti ve sonra ileriye doğru bastonla ilerledi. Olimpik büyüklükteki havuzun etrafındaki kiremitli halka kuruydu, bu yüzden kayma konusunda endişelenmedi ve bu ısı ve nem, kaburgalarında hala var olan ağırları hafifletmeye yardımcı oldu.

"Merhaba, Luchas," dedi havuzun kenarında asılı duran erkeğe.

"Selamlar," diye homurdanarak cevap geldi.

Kayıp parmaklarıyla ince, deforme olmuş elleri dudağın üzerinde pençeler gibiydi, çelimsiz bedeni dışarıda süzülüyordu

arkasında, kalan bacağı suyun içinde yavaşça çalkalanıyordu.

Çok solgundu ve ince derisinin altındaki kürek kemiklerinin sert kesiminden gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Keşke size katılabilseydim," dedi bastonuna yaslanıp kendini oturur pozisyona indirirken.

"Korkarım o monitör takılıyken olmaz." Ehlena gülümsedi. "Ama neredeyse evde özgürsün. Yarın gitmeye hazır olmalısın."

"Sabırsızlanıyorum." Novo terliklerini tekmeleyerek çıkardı ve önce bir ayağını, sonra da diğerini içeri soktu. "Oh, bu iyi hissettiriyor."

Luchas'ın egzersizi suda dalgalar yarattı ve baldırlarına ve ayak tabanlarına gelen tamponlama hissine konsantre olabilmek için gözlerini kapattı.

Ayrıca erkeğin ona bakıyormuş gibi hissetmesini de istemiyordu.

Anladığı kadarıyla, Qhuinn'in kardeşi baskınlar sırasında kaçırılmış ve soyun geri kalanıyla birlikte öldürüldüğü varsayılmıştı. Gerçek ise daha korkunçtu. Erkek, Omega'nın kanıyla çevrili bir yağ varilinin içinde bulunmuştu. Zar zor yaşıyordu ve o kadar çok kırık kemiği ve eksik parçası vardı ki bir sedyenin üzerine dökülmüştü.

Bir süre önce kurtarılmış olmasına rağmen, o zamandan beri klinikte yaşıyordu, ölü değildi ama pek canlı da sayılmazdı. Qhuinn onu her zaman ziyaret ediyordu ama ne neşe, ne kahkaha, ne de umut vardı. Ve bir zamanlar ayrıcalıklı bir hayatı olan genç bir erkek için bu üzücü bir gerçektir.

"İyi iş," dedi Ehlena ona. "Şimdi ısındığına göre, hadi kollar üzerinde çalışalım."

"Pekala."

Biraz su sıçradı ve ardından hemşire erkeğe çeşitli esneme hareketleri yaptırdı.

havuzun sığ ucunu çaprazlayan göğüs vuruşları.

Luchas'ın konsantrasyonu tamdı, sanki hayatı talimatları takip etmesine ve hareketleri yapmasına bağlıydı - ve kesinlikle, eğer yüzmeyi bırakırsa, aslında batacaktı. zerinde hiç yağ yoktu.

Onu eğitim merkezinde görmüş olmasına rağmen, onunla ortak bir yönleri olacağını hiç düşünmemişti. Ama işte ikisi de buradaydı - tek farkla, o iyileşecekti ve onun sonsuza dek bu ne sağlıklı ne de ölmekte olan cehennemde kalma ihtimali vardı: Yarın akşama kadar normal bir şekilde yürüyecekti ve ondan sonraki yirmi dört saat içinde de ağırlık salonunda olacaktı, lanet olsun. Öte yandan Luchas? Onu şu an olduğundan daha farklı hayal etmek zordu.

Novo bastonunun fişini takıp ayağa kalkarken, "Sanırım geri dönsem iyi olacak," dedi.

"Bizi görmek için uğradığınıza sevindim." Ehlena bir elini kaldırdı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Teşekkür ederim ve sizinle sonra konuşuruz, Luchas." Novo küçük bir el salladı. "Kendine iyi bak."

"Sen de öyle," diye sert bir cevap geldi.

Erkek başını kaldırmadı ve o da gittiğine memnun oldu. Kendiniz sallanırken onun kadar hasta birinin etrafında olmak zordu. Onlar geride bırakılanlar listesindeyken neden iyileşmek için seçilen kişinin siz olduğunuzu merak ediyordunuz.

Ne kadar önemli olduğu düşünüldüğünde, böylesine iyi bir talihin rastlantısallığı beyninizi büken türden bir şeydi.

Koridora yeniden çıktığında, nispeten soğukta titredi ve hastane odasına geldiğinde işi bitmişti. Sanki bir maraton koşmuş gibi.

Yatağına döndüğünde bastonunu ayağına astı ve kendini y a t a ė ı n üzerine sürükledi. Yalnızlık çökerken

zehirli bir bulut gibi üzerine çökmüştü, onunla savaşılamayacak kadar yorgundu-

Yemek yediği tekerlekli masanın üzerinde duran cep telefonu çaldı ve sese doğru başını çevirdi. Şey yüzüstü yatıyordu ve kim olduğunu kontrol etmekle hiç ilgilenmiyordu. O zaten biliyordu. Mahmen'i ve kız kardeşi, ertesi akşam bekârlığa veda partisi ya da adı her ne haltsa, yapılacağı ve Novo'nun hazırlıklarla ilgili hiçbir şey yapmadığı için çok öfkeliydiler.

Hadi ama. Sophy sağ olsun, o yerde rezervasyon yaptırmışlardı. Başka neye ihtiyaçları vardı ki? Lanet olası kuşak, taç ve asa, tüylü boalar.

Her zamanki Instagram'lık şeyler.

Evet, çünkü varlığınızın ne kadar taze olduğunu kanıtlayacak "anlar" yaratamadığınız sürece hayatı gerçekten yaşamış sayılmazsınız.

Elini uzatarak telefonu aldı ve ters çevirdi-

Novo telefonu kabul ettiğinde doğruldu. "Yine mi sen?"

Yine de ses tonu düşmanca olmaktan çok uzaktı. Aslında, içinde gerçekten de kıcına tekmeyi basması gereken ağlamaklı bir nitelik vardı.

Peyton'ın sesi mufflaktı. "Merhaba."

Arka planda her türlü gürültü vardı. Bir kulüpte idi. Tabii ya.

Ama adam onu çağırıyordu. "Ne yapıyorsun, büyük müsrif?" diye takıldı.

Daha iyi, diye düşündü. Evet, böyle görünmek istiyordu. Daha çok eski haline, her zamanki haline benziyordu, diye düzeltti.

"Bilirsin işte, aynı gece, aynı tatbikat."

"Peki neden arka odada rastgele birini becermiyorsun?"

"Seçeneğim vardı."

"Ve sen geçtin? Kendimizi iyi hissetmiyoruz, değil mi?" "Ne yapıyorsun?"

"Koridorda bir aşağı bir yukarı tur atacağım. Sonra biraz parçacık fiziğiyle oynayacağım, bir ya da iki Prius'a bench press yapacağım ve Shakespeare'in toplu eserlerini okuyacağım. Yani evet, benim için yoğun bir gece."

Kahkahası kulağa hoş geliyordu, çok hoş. "Bir ziyaretçiye hazır mısın?"

"Duruma
göre
değişir."

"Neye
bağlı?"

Çoğunlukla çorak olan odanın etrafına baktı. "Bilmiyorum," dedi usulca.

"Yalnızım."

"O adamlarla dışarıdasın, değil mi? Eşleşen dangalak kano takımı."

Kıkırdadı. "Evet."

Telefonunu diğer kulağına götürdü. "Ve etrafın insan kadınlarla çevrili, değil mi? Komutla gevşeyen boğaz kasları olan ve içlerine inert bir molekül olarak nitelendirilebilecek kadar silikon yerleştirilmiş ateşli olanlar?"

"Hemen hemen."

"Peki neden benim
telefonumdasın?" "Çünkü seninle
olmayı tercih ederim."

Novo gözlerini kapattı. "Babanla olan kavgan gerçekten çok derin olmalı, ha?"

"Bu onunla ilgili değil."

"Bundan emin misin? Çünkü ben değilim."

"Peki ne diyorsun. Ve bu seksle ilgili değil."

"Güzel. Çünkü bastonla yürüyorum ve kendimi bir tost makinesi kadar seksi hissediyorum."

"Tamam, küçük bir not. Tost makinesi fırınları sıcaktır. Yani, amaçları bu. Pizzayı böyle ısıtırsınız ve Hot Pockets adını böyle alır. Tost makinesi fırınları olmasaydı, oda sıcaklığında cepler olurdu ve buna kimin ihtiyacı var ki?"

Novo gülmeye başladı. "Sen bir ucubesin."

"Demek istediğim, kendinizi seksi hissetmediğinizi söylemeye çalışıyorsanız, farklı bir metafor kullanın. Mesela... Kendimi bir şişe Tums kadar seksi hissediyorum. Şimdi, mide ekşimesini söndürüyorlar-"

"Kapa çeneni ve otobüsü çağır."

Telefonu kapatırken gülümsüyordu. Ve sonra, kesinlikle, hiçbir neden yokken... banyoya gitti, dişlerini fırçaladı, yüzünü yıkadı ve saçlarını yeniden ördü.

-

Peyton'ın eğitim merkezine varması bir saat kadar sürdü ve sonunda araçtan indiğinde kendini neredeyse koşarak Novo'nun odasına giderken buldu. Kapısına geldiğinde saçlarını düzeltti ve takım elbisesinin düğmelerinin düzgün olduğundan emin oldu.

Yolu açarken durdu.

Mışıl mışıl uyuyordu, başı sanki onun için uyanık kalmaya çalışıyormuş gibi bir tarafa eğikti. Serumun kolundan çıkarıldığını fark etti ve göğsündeki küçük bir alıcıya bağlı birkaç kablo dışında tüm izleme ekipmanı gitmişti.

Kapının sessizce kendiliğinden kapanmasına izin verdi ve çoraplarının içinde hiç ses çıkarmaması için mokasenlerini tekmeledi. Yatağın yarısına gelince ceketini çıkardı. Hemen onun yanında kemerini çıkardı, düğmeli ceketinin kuyruklarını çözdü ve iki kol düğmesini de çıkardı.

"Benim," dedi dikkatlice yanına uzanırken.

Novo uykusunda bir şeyler mırıldandı. Sonra ona döndü ve yakınına sokuldu, vücudu onunla mükemmel bir uyum sağladı, kokusu burnuna doldu, büyük bir huzur duygusu yerleşti.

Işıkların sönmesini diledi ve gözlerini kapattı.

Tepesindeki ısıtma sisteminin sessiz uğultusu gezegendeki en mükemmel beyaz gürültü idi. Novo'nun rahatlamak için çektiği derin iç çekiş, kendisini bir metre boyunda ve bir öküz kadar güçlü hissetmesini sağladı.

"Geldin," dedi göğsüne doğru.

"Uyanmışsın."

Novo başını kaldırdı. Gözleri çok durgun ve uykuluydu, kalın kirpikleri neredeyse elmacık kemiklerinin üzerindeydi. Yanaklarındaki kızarıklık da uykudan dolayı sıcak olmasından kaynaklanıyordu.

"Evet, geldim." Bir tutam saçını geriye doğru taradı. "Harika görünüyorsun."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Hayır.

Asla."

Daha sonra, ilk kimin kimi öptüğünü merak etmek zorunda kalacaktı. Ağzını onunla bastıran o muydu? Dudaklarını onun dudaklarına bırakan kadın mıydı? Belki de ortada buluştular.

Muhtemelen öyleydi.

Yavaş, çok yavaş. Yumuşak. Nazik.

"Benimle yorganın altına gel," diye fısıldadı.

"Giysilerimle mi yoksa giysilerim olmadan mı?" diye sordu.

Bir duraklama oldu. "Olmadan."

Doğrulduğunda kalbi çarpmaya başladı ve işler daha fazla ilerlemeden kapının kilidini yerine oturttu. Sonra gömleğini başının üzerine çekti ve olduğu yere düşmesine izin verdi. Çoraplarını çıkardı. Yataktan atladı, pantolonunun kemerini çözdü ve fermuarını açtı. Aleti

tamamen dikleşti ve karnının alt kısmına doğru sıkıştırdı ve geri dnerken yerinde tuttu.

Novo hastane tuvaletinin yere dşmesine izin veriyordu.

Bir an için tek yapabildiği ona bakmak oldu. Beyaz arşaf ve battanilyelerin üzerinde parlayan altın sarısı teni, gergin, sıkı memeli göğüsleri, belinin ve karnının kıvrımları muhteşemdi.

"şunu çıkarmama yardım eder misin?"

Neyi çıkaracak? diye merak etti. "Oh, kablolar.

Özür dilerim." "Bunları pedlerden ayırın."

Kalp monitörüne veri akışı sağlayan sensörlere baktı. "Yapmamız gerektiğine emin misin?"

"Duş alırken onları çıkarmama izin var. Sorun değil. Zaten Dr. Manello da bunun tedbir amaçlı olduğunu söyledi. nce yatağa gel."

Peyton saklayamadığı bir titremeyle vücudunun yarattığı sıcak noktaya kaydđ. Çok fazla yer olmamasına rağmen kalçalarını geride tutmak için elinden geleni yaptı - Peyton'ın klipslerini açarken ona srtnmek kabalık gibi görünüyordu-

Meme uçları küçük, pembe ve çok mükemmeldi.

Ona kablolar konusunda yardım etmek istese de, bunun yerine parmak uçları göğüslerinden birini aradı ve pürüzsüz teninde gezindi. Adam ucuna dokunduğunda nefesi kesildi.

"Seni tatmalıyım," dedi kısık sesle.

Buna karşılık Novo, ona tam olarak istediği şeyi sunarak kamburunu çıkardı ve Tanrım... O ucu ağzıyla kapladı, emdi, yaladı. Parmakları saçlarına gömüldü ve onu teşvik etti - ve o koku. Kadđnđn uyarılması Novo'nun başını dndrd.

Yine de kendini tuttu.

Sabırsız ve a, yine de kendini kontrol altında tuttu.

Okşayan eli bir tele dolanınca da omuzlarını geriye itti. "Bırakın beni, bir tane kaldı."

Novo son kurşunu da attıktan sonra orantısız bir şekilde gülümsedi. "Pedleri görmezden gelmeye çalışın."

Onun gözlerinin içine baktı. "Ben sadece seni görüyorum. Güven bana."

Başını tekrar aşağıya indirerek göğüs kafesi boyunca burnunu gezdirdi ve kalbinin olduğu yeri öpmek için durakladı. Sessiz bir teşekkür duasının ardından diğer meme ucuna doğru ilerledi ve ağzına almadan önce dilini onun etrafında gezdirdi.

Yorganın altında, eli onun kalçasını okşadı ve uyluğunu okşadı. Kaslı ve sinirli bir kadındı, çok güçlü, çok kuvvetliydi ve lanet olsun, bu çok ateşliydi. Ve her ne kadar sikini onun içine sokmak istese de, acele etmedi, onu okşadı, onu daha da ateşlendirdi, ta ki bacaklarını yatağın üzerinde kesene, nefesi acil bir ritimle gelene ve pelvisi hayal kırıklığı içinde yuvarlanırken omurgası dalgalanana kadar.

Ancak o zaman köprücük kemiğine, boğazına... dudaklarına doğru yalayarak ve ısırarak ilerledi. Ağzının içine girdikten sonra, avucunu bacağının iç kısmına doğru kaydırды ve ateşine doğru ilerledi.

"Evet," dedi onun öpücüğüne. "Oh, Tanrım... evet."

Kadının kaygan seksi, o kadar açık ve hazırды ki neredeyse orgazm olacaktı. Ama bu onunla ilgiliydi. Kendini bir kez daha geri çekerek içine girdi ve başparmağıyla ona yardım ederek bir ritim buldu. Serbest kaldığını anladığında, onun iniltilerini yuttu.

"Seni içimde istiyorum," diye talep etti.

Eli adamın ereksiyonunu bulduğunda iki kez sormasına gerek kalmadı. Adam kadının üzerine yuvarlandı, kadın ona yer açmak için kalçalarını ayırırken kendine bir yuva buldu. Ve sonra kalçalarını geri çekip uyarılmışlığını eğdi.

"Ah, kahretsin," diye inledi kafası kızın içine girerken.

Derine kayd, çok derine. Ve kadın sıkıydı, bir yumruk gibi. Ve sıcaktı, çiğ ateş gibi. Önceden bildiği gibiydi, ama çok daha iyiydi. Çünkü şimdi onunla birlikteydi, onun kadar aç.

Geri çekti, sonuna kadar geri, ve tekrar içeri kayd. Ve geri. Ve içeri.

Alt bedeni bir piston gibi pompalamak istiyordu ama penetrasyonları yavaş ve sabit tuttu. Altında, sabırsızlığın canlı bir teliydi ve daha hızlı gitmesini sağlamak için tırnaklarını kıkına bile batırdı.

Reddetti.

İyi ki de yapmış.

Çünkü kadın tekrar boşaldığında, her nabzın, sikini çalıştıran kasılmaların farkında olabiliyordu-

Orgazm onu arkadan yakaladı, ona ve iradesine bir ton tuğla gibi çarptı ve onu kaçamayacağı bir zevk tavşan deliğine götürdü.

Daha uzun süre dayanmak istemişti. Ama onu doldurup başını boğazının güzel kokulu yuvasına bıraktığında, pişman olduğunu söyleyemezdi.

Nasıl yapabildi?

Daha önce hiç bu kadar iyi bir şeye ya da kimseye sahip olmamıştı.

TWENTY-NINE

W Ruhn Kardeşlik'in malikânesindeki misafir odasına döndüğünde, kendini içeri kapattı ve etraftaki güzel dekora baktı. Kesinlikle ipek gibi görünen duvar kağıdından antika şifonyerlere ve çalışma masasına, duvarların kaplanmış gibi görüldüğü aynı türden ağır kumaşla örtülü kanopili yatağa kadar her şey çok güzeldi.

Her zaman Kral'a uygun olduğunu düşünmüştür.

O süslü yastıkların ve monogramlı yatak örtüsünün altında kendini hiç rahat hissetmemişti ve hatta üzerine bir battaniye örterek halının üzerinde uyumayı bile düşünmüştü. Yine de her gece ortalığı toplayan hizmetçiler vasıtasıyla haberin yayılacağından ve ev sahiplerinin güceneceğinden endişe ediyordu.

Gömme dolaba doğru ilerlerken, çift kapıyı açıp sıra sıra dizilmiş çorak askılar ve ayakkabı raflarıyla karşılaştığında bir kez daha ait olmadığım hissine kapıldı. İki ya da üç tişörtü, iki çift kot pantolonu ve iş botları sağ tarafta hiç yer kaplamıyordu. Bitty, Rhage ve Mary'nin ev halkının Noel bayramını kutlarken ona aldıkları kazak ve pantolonlar, o yaşayken çok fazla gelmişti.

onları açmak. Bu uçsuz bucaksız gardırop muhafazası içinde hiç çentik açmadılar.

Giysilerini çıkardı ve her şeyi çamaşır sepetine koydu.

Çamaşırlarının kendisi için yıkanmasına alışmak zorundaydı. Başlangıçta, Fritz'in ve personelin eşyalarına dokunmaması için dişiyle tırnağıyla mücadele etmişti, böylece onlarla ilgilenebilecekti ama sonunda pes etmişti.

Kâhyanın iş verilmediğinde takındığı o asık surat Ruhn'un dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Çıplak bir şekilde banyoya girerken ışıkları kapalı bırakmak istedi ama ne kadar kötü yaralandığı gerçeğini görmesi gerekiyordu-

"Oh."

İki mermer lavabonun üzerindeki aynaya doğru giderek başını salladı. "Ah...canım."

Yüzü kötü görünüyordu. Gerçekten kötü. Bir tarafı şiş ve çarpıktı ve cama yaklaşıp parmağıyla morluğu hafifçe dürttü. Yanıt veren acı Saxton'ın haklı olabileceğini düşündürdü; elmacık kemiği kırılmış olabilirdi ve belki de bir şifacıya ihtiyacı vardı.

Bir de yarılmış dudağı vardı. "Belki bir duşun faydası olur."

Kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Cam bölmeye doğru ilerledi, şeffaf kapıyı açtı ve suyu açtı. Altı farklı duş başlığı olması ona her zaman saçma bir lüks gibi gelmişti ama suyun içine girdiğinde hiç şikâyet etmedi.

Bu gece kesinlikle yapmadı.

Vücudunun bazı yerleri ağrıyordu ve parmak eklemlerinin arkasındaki açık kesikler suyla temas edince tısladı. Sol kolu ağrıyordu ama bunun nedeni üzerinde durmadı.

hiçbir şey olmamış gibi davranmak istedi. Bu, kavgayı zihninde yeniden canlandırmasını gerektirecekti ve o hiçbir şey olmamış gibi davranmak istedi.

Sabunlanıp şampuanlandıktan sonra -kremi yoktu; insanların neden saçlarını temizletip tekrar içine pislik koyduklarını anlamıyordu- dışarı çıktı, havluyla kurulandı ve kliniğe gitmediği için kendisiyle tartışmaya çalıştı.

Ancak Bitty onun yerine kararını verdi.

Ya onu bu halde görürse? Ya da işler ters gider ve yüzünün o tarafı kalıcı olarak çarpılırsa? Onun eskiden olduğu gibi bir canavar olduğunu düşünebilirdi.

Buna katlanamazdı.

Dolaba dönüp yeni bir kot pantolon, temiz bir Hanes atlet ve Bitty'nin ona aldığı mavi kazağı giydi.

Kazağı iyi şans için giyerdi. Güç için. İçin-

Kapısı hafifçe çalındı ve bu iyi bir haber değildi. Belki de kamyonetini diğer araçlarla birlikte avluya park etmiş halde gören yeğeniydi.

"Kim o?" dedi.

Bir duraklama oldu. "Ben."

Saxton'ın sesi duyulduğunda Ruhn o kadar şaşırmıştı ki kıpırdayamadı. Ama sonra hemen harekete geçti ve kapıya yöneldi.

Kapıyı açtığında kendini kapı kolunu öyle sert kavrarken buldu ki ön kolu acıdı. "Merhaba."

"Lütfen biraz zamanınızı alabilir miyim? Özel olarak?"

-

Novo, Peyton'ın üstünde hareketsiz kaldığını hissettiğinde, kendini dondurdu. Bunun olmaması gerekiyordu -seks değil, her ne kadar onu isteyerek kendini şaşırtmış olsa da

Yine de tren enkazı kadar yorgundu. Hayır, istemediği şey onların yaptığı türden bir seksti.

Sikişmek. O sadece öfkeli bir seks istiyordu, dişlerinizi takırdatan ve yataklarınızı kıran, ertesi gece ağrıyan, araba kazası geçirmiş gibi hissetmenize neden olan türden.

Bu yumuşak, nazik şey değil.

İlki atletik ve agresifti, bu yüzden gardını almak daha kolaydı. O ve Peyton az önce ne yapmışlardı? Çok yakındı. Çok...samimiydi.

"Sorun ne?" diye sordu ona.

Adam geri çekildiğinde, kadın onun gözleriyle buluşamadı.

"Hiçbir şey.

Sorun yok."

Bir süre sonra adam geri çekildi ve kadın vücudunun onu hemen özlemesinden nefret etti. Bu da ihtiyacı olmayan bir şeydi.

"Biliyorsun," dedi düz bir sesle, "er ya da geç, benden hoşlanıp hoşlanmadığına karar vermek zorunda kalacaksın."

Vicdan azabı onu normalde olduğundan daha dürüst yaptı. "Sen değilsin. Dürüst ol."

"Aman Tanrım, ne cümle ama." Bacaklarını çevirip yatağın kenarına otururken gülümsemesi kuruydu. "Ve biliyorsun, ben de kullandım. Her zaman bir yalandır."

"Her zaman değil."

"Şey. Çoğu zaman."

Uzun bir sessizlik oldu ve kadın gözleriyle adamın omuzlarını ve vücudunun üst kısmını izlememeye çalıştı. Fazladan kas ona yakışıyordu. Ve iri olduğu tek yer orası değildi.

Saf erotik ısı patlaması bir güneş patlaması gibi içinden geçerken göz kapaklarını kapattı.

"Senden hoşlanıyorum," derken kendini duydu. "Ben sadece... tüm bu ilişki olayında iyi değilim."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Annnnnn ve ben de bu cümleyi kullandım! Hey, bana oyun kitabımı geri ver."

"Bu doğru."

Peyton başını sallarken yere odaklanmış gibiydi. "Hayır, açıkçası bu saçmalık. Çünkü ilişkilerde kim iyidir ki? Bizi oraya giderken mi gördün? Bekle, buna cevap verme - çünkü artık geçmiş zamanda, açıkça görülüyor."

Novo doğrulup oturdu. "Peyton. Ben ciddiylim."

"Bana verilen isim. Sanırım öylesin." Yüksek yataktan kayarak indi ve pantolonunu çekti. "Ve sorun değil. Her neyse, biliyorsun. Seni zorlamayacağım."

"Hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

"Belli ki. Gerçi benim tarafımdan tehdit edildiğiniz için iltifat etmeliyim sanırım. Bu bir geri adım, emin olmak için. Ama muhtemelen bu zorba konuşmayı sadece, belki, muhtemelen, belalı kabuğunu aşabileceğini düşündüğün insanlara yapıyorsun. O yüzden beni de o liyakat rozetine yaz, tamam mı? Muhtemelen kadınları güçlendiren bir arka plana karşı bir orta parmak olacak, ama eminim onu giymek için bir ceket bulabilirim."

Ona bakarken, kelimeler aklına geldi ama sadece zihninde: Bir genç kaybettim. Erkek beni kız kardeşim için terk ettikten sonra - ve Sophy sadece kazanabileceğini kanıtlamak için ona asıldı, tamam mı? Soğuk bir evde tek başıma düşük yaptım ve kendime bir daha asla ama asla kimseyle duygusal bir ilişki kurmayacağıma dair söz verdim.

Sonra sen geldin ve bir süreliğine seni zengin bir pislik olarak görmeye başladım... Ta ki bana asla zarar vermeyeceğine söz verip beni becermek yerine benimle sevişene kadar.

Şimdi senden kaçmak istiyorum çünkü bu dersi ikinci kez öğrenmek istemiyorum.

Tamam, iyi, bunların hepsi sadece düşünmek ve kendine saklamak yerine konuşulsa çok daha iyi olurdu. Ama o

bu sıçramayı yapamadı. Ağzını açıp ona, sadece onun değil, hiç kimsenin kendisine ulaşmasına izin verilmemesinin tüm nedenlerini anlatacak gibi görünmüyordu.

"Ben gidiyorum," dedi, "sen bana başka bir cümlele karşılık vermek zorunda kalmadan önce. Bahse girerim ki bu cümle, "Çok üzgünüm ama şu anda yatmak zorundayım çünkü çalışmak zorundayım" cümlesinin tamamı olacak - ki bu cümle, en azından benim için, programa katıldığım güne kadar koca bir yalandı. Ama işte böyle."

Eğilerek çoraplarını aldı ve pantolonunun ceplerine soktu. Gömleğini aldı ve giydi. Ceketini de. Mokasen ayakkabılarını -devekuşu derisinden miydi onlar- önce sol, sonra sağ ayağına geçirdi. Saçlarını parmaklarıyla taradı. Kol düğmelerini taktı.

Eskiden çıplak olan bedenine daha fazla giysi ekledikçe, sanki kalkışı ivme kazanan bir trenmiş gibi daha hızlı ve daha hızlı hareket etti.

"Seni gördüğümde görüşürüz." Peyton kapının yanında durakladı. "Ve mesaj alındı, tamam mı? Seni rahat bırakacağım, özellikle de artık ayağa kalktığına göre."

Ona moda dergilerinden fırlamış gibi bir gülümseme verdi, kendini beğenmiş ve mükemmel beyaz dişlerle dolu. "Kendine iyi bak."

Bir davaya tokmağını indiren bir yargıç gibi kapıya vurdu ve sonra sanki hiç gelmemiş gibi gitti.

Sessizlik içinde kendi kendine bunun en iyisi olduğunu söyledi. Adam çok iyi hissettiriyordu. Savunmasını çok sık aşırıyordu. Hayatında ihtiyaç duymadığı türden bir sürprizdi.

Gidişi de daha iyi olamazdı. Onu bir sonraki görüşünde -ki bu Cumartesi gecesi olacaktı- uygun bir şekilde yeniden sınıflandırılacak ve her şey yoluna girecekti.

Başka türlüünü kabul etmeyecekti.

THIRTY

A Saxton, Ruhn'un açık yatak odasının kapısında durup cevabını beklerken derin nefesler aldı ve erkeğin kullandığı o harika sabun ve şampuan karışımını kokladı.

"Lütfen," dedi Ruhn geri adım atarken. "İçeri gelin."

Saxton içeri girer girmez dekorun erkeğe yakışmadığını düşündü. Oda çirkin ya da kötü yapılmış değildi. Aslında, neo-monarşi olarak düşünmekten hoşlandığı şeyin çok zarif bir örneğiydi, her şey damask ve ipek ve yin-yang'a kadar yaldızlı. Koyu mavi iyiydi ve Eski Ustaların tabloları ve altın varaklarla iyi uyum sağlıyordu ama Ruhn'un içinde rahat edebileceği bir şey miydi? Fazla telaşlı ve süslüydü.

Minnie'nin çiftlik evi daha iyiydi, her şey el yapımı ve pratikti, temiz çizgiler ve her türlü vernik katmanına karşı yıllarca elle cilalanarak parlatılmış ahşap vardı.

"Kapıyı açık bırakmamı mı tercih edersiniz?" Ruhn sordu.

Saxton omzunun üzerinden baktı. "Hayır. Lütfen kapatın, teşekkürler."

Yumuşak bir klik sesi duyuldu ve ardından Ruhn bir yana çekildi, elleri önünde gevşekçe kenetlenmişti, omuzları

aşağı indirip göğsüne soktu.

Bu Saxton'a Minnie'nin kanepesinde birlikte oturdukları ilk zamanı hatırlattı; o zaman erkek kendini olduğundan daha küçük göstermeye çalışmıştı.

"Sadece sana şunu söylemek istiyorum..." Saxton durakladığında kabaca güldü. "Biliyor musun, bütün gün kelimelerle uğraşan bir avukat için, kendimi tuhaf bir şekilde dilimi tutulmuş buluyorum."

"Bekleyeceğim," dedi Ruhn. "Ne kadar süre isterseniz."

Saxton kendini yatağın yanında bulunca durdu ve volta attığını fark edince şaşırdı. Arkasını dönerek net bir şekilde konuştu. "Her şey karşısında şok olmuş gibi görüldüğüm için özür dilerim. Ve sana karşı düşüncelerimin herhangi bir şekilde değiştiği izlenimini verdiğim için de özür dilerim. Ayrıca size bir korkak olduğumu da söylemek isterim."

Erkeğin kaşları havaya kalktı. "Ben... anlamıyorum."

Saxton yatağın ayak ucuna doğru ilerledi. "Buraya oturabilir miyim?"

"Evet. Elbette. Burası benden çok sizin eviniz."

"Bu aslında doğru değil, ancak bu konuyu tartışmamıza gerek yok."

Saxton başını kaldırıp tenteye baktı ve sonra dört direktten aşağı inen perdeleri inceledi. Tanrım, sanki Tallulah Bankhead kırklı yıllardan kalma elbiselerini geride bırakmış gibiydi.

Gözlerini tekrar erkeğe çevirdi. "Seninle kıyaslandığımda ben bir korkağım."

"O insanlar yanımıza geldiğinde kamyonda kaldığın için mi?"

"Hayır, çünkü..." Derin bir nefes aldı. "Birine aşıktım. 'Aşıktım' diyorum çünkü duygularımın derinliği karşılık bulmadı ve bir süredir bu gerçeğe yaşamak zorundayım. Bu benim için çok garip bir durum oldu."

Ruhn gözlerini kırptırdı. "Ben... Ben çok üzgünüm. Bu çok zor olmalı."

"Evet," dedi Saxton yumuşak bir sesle. "Ne dilediğimi düzenli olarak hatırlatmak zor oldu ve insan bunun bir hata meselesi olmadığını çok iyi bilse bile kendini daha az hissetmemek zor - kalp ne isterse o olur." Omuz silkti. "Ve biliyorsun, ben böyle bir şeyle boğuşan ne ilk ne de son kişiyim."

Ruhn kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini yere dikti. "Bu ev halkından biri miydi?"

"Evet."

"Kim?"

Saxton tereddüt etti. "Blaylock, Rocke'un oğlu." Yanıt gelmeyince içini çekti. "Blay o kişi. O kişiydi."

Ruhn bir süre sessiz kaldı. "Şu anda kendimi erkeği kıskanırken buluyorum."

"Sen vardır Yani dürüst." Saxton salladı onun Kafa hayranlıkla. "Bu kadar şeffaf olabilmenize hayret ediyorum."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"

"Bayıldım. Neredeyse gülüşün kadar çekici."

Erkek yukarı baktı. Kızardı. Başka tarafa baktı. "Blaylock çok yakışıklı bir erkek. Aynı zamanda nazik biri."

"O da bir savaşçı. Tıpkı bu gece senin olduğun gibi."

Ruhn kaşlarını çattı. "Geçmişim için kendimi daha az suçlu hissetmemi mi sağlamaya çalışıyorsun?"

"Evet, elimde değil. Ayrıldığımızdan beri başka bir şey düşünmedim. Maruz kaldığın işkence için kendini kötü hissetmene üzülüyorum. Sen bir kurbandın."

Erkek kendini tutuyormuş gibi kollarını kavuşturdu. "Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Yapmak zorunda değiliz. Ama sanırım... sen bana karşı dürüsttün ve ben de sana karşı dürüst olmak istiyorum. Kalbim çok kötü kırıldı ve Blay'den başkasının beni sevebileceğini hiç düşünmemiştim."

o parçama ulaşabileceğini düşündüm. Sanırım onun yapımda temel bir şeyi bozduğuna inandım. Sonsuza dek değiştiğime. Ve sonra seninle tanıştım."

Ruhn başını kaldırdı, gözleri büyüdü.

"Seni ilk gördüğüm anı hatırlıyorum." Saxton gülümsedi. "Sen, Rhage ve Mary'nin Bitty'nin evlat edinilmesiyle ilgili toplantısındaydı. Sana bakmaktan kendimi alamamıştım."

"Ama bunun bana güvenmediğin ya da onaylamadığın için olduğunu sanıyordum. Bana her baktığında bunun..."

"Çok çekici bir erkeksiniz. Ama ben senin heteroseksüel olduğunu sanıyordum."

"Daha önce hiç heteroseksüel ya da gey olarak düşünmemiştim. Her zaman dişilerin tek seçenek olduğunu düşünürdüm. Ta ki seninle tanışana kadar."

Saxton tekrar gülümsedi. "Bil diye söylüyorum... Sanırım ben de sana aşık olabilirim. Ve bunu bir daha herhangi biri hakkında ya da herhangi birine söyleyebileceğimi hayal bile etmemiştim. Gerçek şu ki, bu bağlantının nereye gittiğini görmek istiyorum. Eğer bu senin ilgilendiğin bir şeyse. Yaptığın şeyi söyleyerek cesur davrandın... ve ben de cesur olmak istiyorum."

Ruhn'un yüzündeki kızarıklık çağlar öncesine aitti ve utangaç mutluluğu Saxton'a doğru şeyi yaptığını hissettirdi.

Sıçramazsan uçamazsın.

Bunun sonucunun ne olacağını kimse bilmiyordu. Ama seyahate çıkmak istemişti. Caldwell'den ayrılmak ve içine düştüğü bu çıkmazdan kurtulmak istiyordu.

Ruhn ile yapılacak bir yolculuk vardı.

"Evet," dedi erkek. "Ben de bilmek istiyorum."

"Şimdi seni öpebilir miyim?" diye sordu Saxton.

Ruhn odanın diğerk ucuna doğru ilerledi ve kendini değışmiş hissetti. Sadece birkaç adım atarak bu kadar büyük bir duygusal mesafe kat etmek imkânsız gibi görünüyordu ama Saxton'ın önünde durduğunda kendini yenilenmiş hissetti.

Olağanüstü bir şeydi. Dünya daha önce gri ve kapalı görünüyordu, ama şimdi yıldızlarla dolu muhteşem bir gece gökyüzüne sahip bir ufku vardı. Ve tüm bu evren, uyuduğu yatağın ayak ucundan ona bakan yakışıklı yüzün içindeydi.

"Evet," dedi Saxton'ın sarı saçlarına dokunurken. "Beni her zaman öpebilirsin."

Ancak eğilen oydu ve ağzı diğerk erkeğinkini buldu. Çok tatlı, çok yumuşak... ve anında en önemli yerinde sertleşti.

"Kapıyı kilitlemek mi?" Saxton onun ağzına karşı söyledi. "Evet."

İçlerinden biri halletmiş. Hangisi olduğunu pek takip etmedi. Sonra erkeğin kalçalarının arasında dizlerinin üzerine çöktü. Uzun boylu olduğu için, elleri gitmesi gereken her türlü şeyi bulurken teması ağızlarında tutabildi: ceket, gömlek...

Erkeğin düğmesi ve fermuarına geldiğinde durakladı.

Saxton da sertleşmişti, uyarılması ince kumaşın altında kalın bir şaft oluşturmuştu.

Ruhn başını kaldırıp çıplak göğsü, omuzları ve köprücük kemiklerini seyretti. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyor muyum?"

"Oh, Tanrım... yapıyorsun, yapıyorsun." "Benim yapmamı ister misin..."

"Bacaklarımın arasından sana bakarken boşalmak üzereyim.

Bana ne istersen yap."

Ruhn gülümsedi ve sonra pantolonu kurcaladı. Pantolonu yırtmak istemiyordu -aslında erkeğin üzerinden yırtmak istiyordu ama bir şeylere zarar vermek istemiyordu. Pantolon

Yine de kibardı. Eriyerek açıldılar ve bir çift siyah boxer külot ortaya çıktı... ve o ereksiyon.

Saxton ayağa kalktı. "İzin verin."

Ve sonra erkek çıplak kaldı.

Düz bir karın ve zarif kalça kemiklerine doğru pürüzsüz uylukları okşarken Ruhn'un düşünebildiği tek şey muhteşemdi.

Ereksiyon daha da iyiydi. Sert, gururlu, ilgi için yalvarıyordu.

Ruhn onu kavradı. Sıcak ve sert. Ve Saxton inledi, erkeğin başı geriye düştü, böylece sadece çenesinin ucu göründü.

Ruhn eğilerek ağzını açtı. Bunun garip olabileceğini düşünmüştü. Bunun yerine, o mutfaktaki seks gibiydi... aleti içine çekmek, okşamak ve diliyle başını okşamak en doğal şeydi.

Saxton sırt üstü yatağa yığıldığında Ruhn da onunla birlikte gitti. Ve Kral'ın saygıdeğer, düzgün avukatının, özellikle de salıverilme haberi geldiğinde, umarsızca eğilmesini izledi.

Ruhn da bunu seve seve yerine getirdi. Hem de birden fazla kez.

Ve sonra Saxton iyiliğe karşılık vermeye başladı: Ruhn yuvarlandı ve kendisinin çırılçıplak soyulmasını hayretle izledi. Sarışın kafa aşağıya doğru eğildi ve ıslak emme hissi onu küfretmeye ve yorganı yumruklamaya itti. Üstündeki gölgeliğe odaklanarak, her yerinden ter fışkırana kadar gerindi.

Bakamadı. Utanç duyduğu ya da çirkin olduğu için değil.

Kendisine ayırdığı bakışlar çok sıcak, çok erotikti, Saxton'ın güzel yüzü ve gergin dudakları başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

Erkeğin ağızına boşaldı.

Ve sesi kısılana kadar Saxton'ın adını sayıkladı.

THIRTY-ONE

O uma gecesi Novo siyah derisini yerine çekti, fermuarını ilikledi ve banyo lavabosunun üzerindeki aynaya doğru döndü. Siyah kaslı bluzu içine sokulmaya ve yerinde kalmaya fazlasıyla istekliydi. Saçları arkaya yatırılmış ve örülmüştü. Bir buçuk dakika sonra da savaş botlarını giyecekti.

Tekrar kendi teninde olmak çok iyi hissettiriyordu. Enerjisini geri kazanmak. Her saniye kalbinin ölümcül bir aritmiye girip girmeyeceğini merak etmeyi bırakmak.

Sahalara ilk dönüşünün bu olmaması çok kötü.

Hayır, hayır. Bekarlığa veda partisi zamanıydı.

Yaşasın.

Hayır, gerçekten. YAŞASIN.

Ama en azından ameliyattan yeni çıkmış ve bir torbaya işiyor değildi. Karşılaştırma... en azından işkence açısından orta derecede bir gelişmeydi.

Tamam, iyi, ikisi başa baş gidiyordu.

Ancak bu senaryoda, gerçek hayatına dönmeden önce sadece bir ya da iki saat dayanmak zorunda kalmıştı. Bıçaklanma ve ameliyatla birlikte, günler ve geceler boyunca birkaç kez ölmek ve kendini baykuş deliğinden çıkarmak zorunda kalmıştı.

Ana odaya doğru yürürken, silahlarını küçük bir buzdolabı büyüklüğünde kilitli bir yangın kasasında sakladığı yere gitti. Kasa, yaşadığı bok çukurunda sahip olduğu en pahalı şeydi ama eğitim programına girer girmez ve ilk maaşını alır almaz bu canavara yatırım yapmıştı. İhtiyacı olan son şey, bir insanın içeri girip seri numarası olmayan bir sürü silah, vampir olan bir demirci ustası tarafından yapılmış bıçaklar ve patlayıcılar almasıydı.

Ve kabul edelim. Burası mahallelerin en iyisi değildi.

Kiraladığı yüz metreye yüz metrelik ayakkabı kutusu bir apartmanın bodrum katının bir parçasıydı ve penceresi yoktu, bu da güvenliydı ama kışın bile biraz küf koktuğu anlamına geliyordu. Ancak binanın sahibi bir vampirdi, bu da her şeyi kolaylaştırıyordu ve en iyisi de bu muydu? Onun eviydi.

Ailesi adresi bile bilmiyordu.

Battaniyeyi kasanın üstünden çekerek -evet, çünkü bu akıllıca bir kamuflejdı- şifreyi girdi, kapıyı açtı ve dokuzluklarını ve kısa ağızlı bir hançeri çıkardı. Bir daha düşününce... hayır, sadece bir dokuzlu. Daha fazla ateş gücü olursa kız kardeşini İsviçre peynirine çevirebilirdi.

Oh, bekle. Bu zaten olacaktı.

Hem bıçağı hem de silahı kalçasına öyle bir yerleştirdi ki, bir tarafta cep telefonu, diğer tarafta telsizden başka bir şey yokmuş gibi göründüler. Sonra cüzdanını ve telefonunu aldı, ceketini giydi ve sıkışık, soğuk bir koridora çıktı. Koridorun sonunda bir kapı ve sokak seviyesine çıkan kısa beton basamaklar vardı.

Dışarıda rüzgâr da onunla aynı ruh halindeydi, agresif ve huysuzdu ve vücudunun etrafında savrulurken

metroda olmak ve başınızın üzerinde tutarken insanların size çarpması gibiydi.

Cehenneme gitmeden önceki son düşüncesi, Peyton'ın kendisiyle irtibata geçmemiş olmasıydı.

Plan buydu ve ondan bunu yapmasını istemişti. Ama yine de onu şaşırtmıştı. Telefonunda mesaj ya da arama olup olmadığını bu kadar sık kontrol etmesi gerçekten utanç vericiydi. Tanrı'ya şükür yalnız yaşıyordu.

Onu gerçekten kızdıran neydi? Arayanın o olmadığı her seferinde ne kadar sinirlendiği -ki bu da telefonunu her açtığında ortaya çıkıyordu. Birkaç mesaj almıştı: Paradise onu bir doğum günü partisine davet ediyor, Boone kitaplarından birini okumak isteyip istemediğini soruyor, Axe spor yapmak isteyip istemediğini öğrenmek istiyordu. Peyton yoktu.

Kız kardeşi ve annesi de onu Gelin-Mageddon'lamıştı tabii ki.

Aman Tanrım, çocuklar, çok daha iyi hissediyorum. Evet, neredeyse ölüyordum. Ama iyiyim ve iyileşme sürecimde bana çok yardımcı oldunuz. Teşekkürler! *Göğsümün üzerinde iki parmak/iki başparmaktan yapılmış bir kalp. Seni seviyorum!

Tanrım, bu gece bıçaklanmasını çocuk oyuncağı gibi gösterecekti.

Binanın köşesinden dolaşarak yoğun gölgeler buldu ve şehrin öbür ucunda maddesizleşti.

Kutsal. Meryem. Östrojen olan her şeyin annesi.

Etrafı yemlerle çevrili bir okyanus yüzücüsü gibi sağa sola baktı, çalkalanan bacaklarına doğru ilerleyen kötü diş işçiliğine sahip büyük bir beyaz olduğunu fark edemediğinden değil, daha ziyade ufukta herhangi bir tür cankurtaran botu aradığı, dua ettiği için.

Hayır. Kimse gelmiyordu. Kimse gelmiyordu ve daha fazla köpekbalığı yoldaydı.

Mekânın dışı pembeydi ve mor ışıklarla aydınlatılmıştı. İçeride, cam cumbalı pencerelerden dantel perdeler ve çerçeveli Paris posterleri gördü. Bir sürü yuvarlak masa ve uyumsuz, neşeyle boyanmış sandalyeler. Çiçekler. Çay fincanları. Saat akşamın sekizi olmasına rağmen çay sandviçleriyle dolu kuleler.

My Little Pony'nin KUWTK ile buluştuğunu ve glütensiz yiyecekler servis ettiğini düşünün.

Sürpriz olan tek şey içerisinin ne kadar büyük olduğuydu. İçeri girdiğinde hava pudra şekeri ve erimiş tereyağıyla doluydu ama öndeki çay salonunun her şeyin sadece başlangıcı olduğu ortaya çıktı. Bu bölümün arkasında, hiç de Fransızlara özgü olmayan, Cosmo'lara özel bir barı ve kesinlikle yakınında bir mosh pit bulunmayan bir dans alanı olan düzgün bir Fransız restoranı vardı.

İçeri girdikçe her şey daha da karardı ama dekor yedi yıllık pembe-mor kız paletini hiç kaybetmedi. Ve garsonlar biraz daha yoğun hale geldi, ancak bu daha çok kremaya fazladan kırmızı boya gıda boyası eklemişsiniz gibiydi: Ön kısımda, beyaz önlüklü pembe kırkklı elbiseler giymiş insan kadınlar vardı; restoranda, gazoz fıskiyesi hop kıyafetleri giymiş erkekler ve kadınlar vardı; ve son olarak, dans pistinin etrafında, güvenlik, iklim değişikliği farkındalığı tişörtleri ve Paul Bunyan'ın oyun kitabından çıkmış gibi sakalları olan yüz yirmi kiloluk swizzle-stick adamlardı.

Yine de, bu çocukların birini dışarı atmak şöyle dursun, birinden gitmesini istemeleri bile pek olası değildi. Müşterilerin yüzde sekseni, profesyonel boksörlerin uzun süre ayak uyduramayacağı türden el hareketleri ve konuşma baskısı olan kadınlardan oluşuyordu.

Novo kendini vichyssoise kabındaki bir sinek gibi hissediyordu ve restoranın içine girdiğinde kesinlikle bu tür bir ilgiyle karşılaştı. Bütün güzel kızlar güzel kıyafetleri içinde

Kıyafetler ona baktı, yüz ifadeleri Kötü Kızlar spektrumunun neresinde olduklarına bağlı olarak kim-oldu-dan-çok-kutsala kadar değişiyordu.

Kız kardeşini, dans pistinin yanındaki özel bir masa dizisinde, benzer düşüncelere sahip entelektüellerden oluşan mahkemesine başkanlık ederken buldu. Sayıları bir düzineden fazlaydı ve bu sürpriz değildi. Bir kraliçenin bekleyen kadınlara ihtiyacı vardı.

Sophy onu görür görmez, kadın yer sofrasına baktı. Sonra güç alırcasına sağ kolundaki kıza baktı. Eski tip Lynda Carter'a çok benzeyen diğer kadın başını sallayıp onun omzunu sıktığında Sophy peçetesini masaya bırakıp ayağa kalktı.

Gülümsemesi bir çift takma diş kadar parlak ve sahteydi. "Novo, burada olmana çok sevindim."

Novo geri adım attığında, kadının bahar buketi parfümü deri ceketine sinmiş, sanki biri ona Paskalya zambağı ile vurmuş gibiydi.

"Senin için bir koltuk ayırdım. Şurada."

Novo masanın diğer ucuna baktı. Orada birkaç boş sandalye vardı ve bunun kasıtlı olduğuna bahse girmeye hazırdı.

"Teşekkürler."

Şaka yapıyorsun Sophy, diye düşündü şapkalı koltuğuna doğru yürürken.

Bu, bütün gece başına gelen en iyi şeydi: Bulaşıcı hastalık modelini alırsanız, Pollyanna patojenine karşı işe yarayabilecek hiçbir aşı yoktu, bu yüzden izolasyon en iyisiydi.

-

"Peki ne düşünüyorsun?"

Saxton soruyu sorarken restoran masasına baktı. Ruhn yavaşça çiğniyor ve sanki sadece nominal olarak aşına olduğu bir dilin lehçesini anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Çok lezzetli," diye açıkladı yutkunduktan sonra. "Adı neydi bunun?"

"Tavuk tikka masala."

"Peki ya bu?"

"Sarımsaklı naan."

Garson masaya geldi ve güzel, akıcı bir aksanla konuştu. "Her şey istediğiniz gibi mi?"

"Oh, evet," dedi Ruhn. "Lütfen bundan bir tabak daha alabilir miyim? Ve biraz daha pilav?"

İnsan adam eğildi. "Hemen efendim."

Saxton kendi kendine gülümsedi. Ve yirmi beş dakika sonra ikinci dalga geldiğinde hâlâ gülümsüyordu. Ruhn da üçüncüyü aldı.

Yemek yerken çok titizdi, lokmalarında ya da ellerinde hiçbir özensizlik ya da gevşeklik yoktu ve ağzını sürekli silerdi. Ayrıca çok iyi sorular sorardı.

"Peki sonra efendi ne yaptı?" diyordu.

Aralarında duran küçük mumun ışığında da çok yakışıklıydı, gözleri ıslık ıslık, yüzü fitilindeki alevin değişen gölgeleriyle vurgulandı. Saxton o dudaklara bakarken, Miniahna'nın çiftlik evinin alt katında, o eski köhne yatakta iç içe geçmiş bir halde günü nasıl geçirdiklerini, vücutlarının sıcaklığının ihtiyaç duydukları tüm sıcaklığı sağladığını, tutkularının sönmediğini hatırladı.

Ruhn, Saxton'ın hayatı boyunca aradığı türden bir sevgili olduğunu kanıtlıyordu. Ortada büyük bir açlık ve sert bir baskınlık vardı, ama tüm bunlara saygı ve şefkatin kaynağı aracılık ediyordu. Saxton'ın yin ve yang'ıydı.

seks, tutma ve o k ş a m a , ısırma ve öpme, aşağı itme ve kucaklama.

"Saxton?"

"Üzgünüm, sadece manzarayı ve günün anılarını seyrediyordum." İşaret üzerine, bu kızarıklık büyüleyiciydi ve sevişme konusunda kalmanın cazibesi vardı. Ama o şimdilik buna izin verdi. "Her neyse, efendimiz yumuşadı. İstedığı erkekle çiftleşmesine izin verilecek. Sonunda aşk kazanacak."

"Bu sonucu sevdim."

"Ben de." Erkek kafasının içine çekilmiş gibi görünürken Saxton öne doğru oturdu. "Ne düşünüyorsun?"

"Bitty'nin seçmesine izin vereceğime inanmak istiyorum. Yani, onun babası falan olduğumdan değil. Ama erkek kötü ya da tehlikeli biri olmadığı sürece bunu onun için yapacağımı umuyorum."

"Yapacaksın. Sen iyi bir babasın."

"Rhage onun babası." Ruhn başını salladı. "Ve benim için sorun değil. Baba olmak zor, bu rol beni korkutuyor. Babam... o benim her şeyimdi, kahramanımdı. Güçlüydü ve mahmenimi onurlandırdı. Çok çalıştı ve iyi hizmet etti. Tek istediğim onun gibi olmak ve onun standartlarında yaşamaktı. Hiçbir zaman her şeyi doğru yaptığımı hissetmedim."

"Aile ile ilişkiler karmaşıktır."

Saxton, erkeğin mükemmel olmadığını öğrenmek çok zor olmalı, diye düşündü. Kumar oynayarak ailesini tehlikeye atmıştı. Ruhn, kahramanının borçlarını ödemek zorunda kalmıştı.

Ancak bu sözler yerinde kaldı. Erkeğe yaşadıklarını hatırlatmak zalimce görünüyordu. Ruhn ödenmesi gereken bedeli çok iyi biliyordu.

"Babam tam tersiydi." Tabakları temizlenirken Saxton arkasına yaslandı. "Asla onun gibi olmak istemedim. Hâlâ

yapmayın."

"Seni... kabul edemedi mi?"

"Sadece beni kabul etmemesi bile bir lütuf olurdu. Kim ve ne olduğum için benden nefret ediyor. Ölmüş olmamı tercih ederdi. Eskiden böyle değildi. Ama mahmenim öldükten sonra? Her şey değişti. Sanki kötüye gitmiş gibi hissediyorum."

"Çok özür dilerim. Ama... beni affedin, aristokrasinin daha çok... nasıl denir bilmiyorum..."

Ruhn sözünü kesince Saxton başını salladı. "Görülmemesi ya da duyulmaması koşuluyla buna izin verilebilir. Uygun soydan bir dişiyle çiftleşmeyi reddettiğimde, babam beni aileden, evden ve vasiyetten kovdu. Ne de olsa onun yerinde olmam gerekiyordu. Avukat olacaktım, mülkü ve mali işleri devralacaktım. Gerçekte ne olduklarını inkar eden yeni nesil glymera'ları üretmek için üreyecektim.

-Babam eşcinseldir. Ama onun dünyasında önemli olan tek şey olan kendi görüşüne göre, bu eğilime aracılık etmek için uygun yolu seçti - yani çiftleşmeleri boyunca mahmenimi aldattı. Tabii ki, kadın bu anlaşılmayı hoşgörülle karşıladı. Dağınık seks olaylarının hiçbiri olmadı. Bu bakımdan mükemmel bir uyum içindeydiler."

"Sevmediğiniz bir dişiyle çiftleşmediğinize sevindim."

"Ben de öyle. Bana ailem açısından kaybettirdikleri, özür dilemeden olduğum kişi olmamla fazlasıyla telafi edildi."

"Sence hiç genç olmak ister miydin?"

Saxton ani duygu yoğunluğunu gizlemek için bir yudum su içti. "Olabilir. Biliyorsun... Yapabilirim."

"Bitty ile vakit geçirmeye başlayana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ona mahmeniyi benim hikayelerimizi, aile geleneklerimizi ve büyükbabasının yaptığı yemekleri anlatmayı seviyorum. Büyükbabasının yaptığı oyuncakları. Onlar

Ona verebileceğim tek şey bu, gerçekten, ama hikayeleri gerçekten istiyor gibi görünüyor. Ailemi, onun mahdumlarını hayatta tutuyormuşum gibi hissettiriyor. Ailemi çok severdim. Şimdi Bitty'nin hayatında olduğum için daha da çok."

"Sen çok iyi bir insansın, Ruhn. Keşke ben de senin gibi büyüseydim. Her türlü maddi şeye sahiptik ama o geniş çatı altında yaşayan insanlar arasında duygusal bağlar yoktu."

"Yoksul olduğunuzda, sahip olduğunuz tek şey hayatınızdaki insanlardır. Onlar kim ve sizin için kimler? Dünyada sahip olduğunuz zenginlik budur. Gelecek nesillere aktardığınız zenginlik budur. Ben Bitty'ye bunu veriyorum ve yeni ailesi beni anladığı ve hayatına kabul ettiği için çok minnettarım."

Çek geldiğinde, Ruhn ona uzandı. "Biraz param var. Üç gece önce Gazap beni maaş bordrosuna dahil etti ve bunu hak ettiğimi düşünüyorum."

"Yemek için sana daha sonra teşekkür etmem gerekecek." Kızardı. Oh, evet... o güzel kızarma.

Ruhn birkaç banknot çıkarıp hesabın bulunduğu küçük plastik tepsiye koyduktan sonra ikisi de kalkıp masaların ve diğer müşterilerin oluşturduğu labirentin içinden geçtiler.

Dünyanın bir parçası olmak, derinden değer verdiği bir sevgiliyle dışarıda olmak, yemek yemek, içmek, konuşmak ve yürümek, işe gitmek ve eve dönmek için sabırsızlanmak iyi hissettiriyordu. Her şey daha canlı görünüyordu, yemek kokuları, insan konuşmalarının sesleri... Ruhn'un arkasına uzanması ve Saxton'ın uzatılan avucunu tutması, etin ete değmesi, sıcaklığın artması gibi hisler.

Dışarıdaki soğuk, insanın kendini tutması gereken bir şey yerine yanağına kondurulan hoş bir öpücük gibiydi ve kaygan, kısmen tuzlanmış yürüme yolu, birlikte restoranın arka tarafına giden sokağa doğru ilerlerken Ruhn'un koluna yapışmak için eğlenceli bir bahaneydi.

Orada, gölgelerin içinde, en uzun süre öpüştüler, vücutları kışlık giysilerin, atkılarının ve eldivenlerin arasından temas için zorlanıyordu, ayrı kalacakları saatler aşılması gereken bir engel parkuru gibiydi.

Sonunda geri çekildiklerinde Ruhn, "Evi kontrol etmek için Miniahna Hanım'a gideceğim," dedi.

"Wrath ve benim işimiz biter bitmez oraya geri döneceğim."

"Tamam o zaman. Yakında görüşürüz."

"Sabırsızlanıyorum."

Saxton buharlaşmak için gözlerini kapattığında, restoran ile yandaki kart dükkânı arasında sert bir rüzgâr esti. Ama bu hafif, tropikal bir esinti de olabilirdi.

Gerçekten de yeni aşkın gençleştirici sıcaklığı, takvimin mevsimi ne olursa olsun tüm dünyaya baharı getirdi.

THIRTY-TWO

Tiki saat boyunca yiyip içtikten sonra Novo, Café Estrogen'den çıkmak için kendi bacağını çiğnemeye hazırdı. Yediğinden değil. Ya da içtiğinden değil.

Hayır, Victoria's Secret müşterileri için hayvanat bahçesinde olmak gibi bir şeydi: Masanın ezik ucunda otururken, kadınların saçlarıyla oynamalarını ve lahana sarması organik bilmem ne yerine ceviche falan mı yesek tartışmalarına girmelerini izledi.

Yine de kız kardeşinin hakkını vermek zorundaydı. Sophy kendi halindeydi, diğerlerine karşı çok ilgiliydi, manikürlü eliyle öne doğru eğilip ince bir ön kola dokunarak soruyordu: "Tavuk iyi mi? Farklı bir şekilde yapılmasını ister misin?"

Ya da öyle bir şey. Dişiler de aynı şekilde, "Hayır, bu harika. Gerçekten... az pişmiş olsa bile."

Bunun üzerine Sophy, "Garsonu çağırayım. Bu gecenin senin için mükemmel olmasını istiyorum."

"Ama sen gelinsin!"

"Sen benim en iyi arkadaşımsın! Burada olduğun için çok mutluyum..." Vesaire, vesaire, vesaire.

Bu en iyi performans sanatıydı ve Novo bu parlak ve parlak gümüş doların diğer yüzünü biliyordu: Evde, Sophy

diğer kadınların ne giydiklerini, ne yediklerini, kilolarının nasıl olduğunu, saçlarının düzgün olup olmadığını didik didik ederdi.

On fleek? Bu da ne demek oluyor?

İşe yarar bir tanım, saç uzatmaları, dört farklı "doğal" sarışın tonu ve onları potansiyel bir Roma mumuna dönüştürecek kadar saç spreyi içeriyor gibi görünüyordu. Bunun dışında mı? Bu konuda karanlıkta çalışıyordu.

En azından bu neredeyse bitmiş olmalıydı-

Arkasından yaklaşan dört vampir erkek normalde dikkatini çekmezdi. Ancak içlerinden biri çok iyi hatırladığı bir koku taşıyordu.

İlk içgüdüğü arkasına dönüp haklı olup olmadığına bakmaktı, ama Sophy'nin gözleri parladı ve sonra topuklu ayakkabılarının üzerine çıktı ve sanki Powerball'un Sephora versiyonunu kazanmış gibi ellerini birbirine kenetledi.

Tabii ki Oskar gelmişti. Novo bunun olacağını görmeliydi.

Gözlerini boş tabağından ayırmadan, çevresel görüşüne güveniyordu. Hâlâ aynı boydaydı, hâlâ aynı kolonyayı sürüyordu ama giysileri farklıydı; Novo'nun döneminde giydiği tiki pantolon ve North Face ceket yerine dar kot pantolon ve üç çeyrek siyah hipster mont giymişti. Saçları daha uzundu ve erkek topuzu şeklinde geriye doğru toplanmıştı.

Ve sakal bırakmıştı.

Ve ağır siyah çerçeveli gözlükler takmaya başladı.

Bu yeni "görünümünden" kimin sorumlu olduğunu tahmin edebiliyordu.

Yanındaki üç kişi evrim geçirmiş erkeğin çeşitlemeleri; soldaki balıkçı yakasının üzerine HEPİMİZ FEMİNİSTİZ tişörtü giyecek kadar ileri gitmişti.

Feminist olmanın kötü bir fikir olduğundan değil. Hiç de değil. Sadece Novo bir çift yumurtalığa sahip olmanın muhtemelen bu oyunda biraz daha fazla deriye sahip olduğunuz anlamına geldiğini varsayıyordu. Ama her neyse.

Erkekler gidip kız arkadaşlarını ya da eşlerini selamlarken, masadakiler yeni gelenlerle birlikte kız kıza kasılmaya başladı, herkes kıkırdadı, gülümsemeler parıltılı bombalar gibi patladı, kahkahalar neşe içinde taşı.

Novo merkezden uzakta olduğu için boş verip eski aşkına odaklanmaya karar verdi. Adamın yüzünün sert olduğunu düşündü ama belki de bunu anlamaya çalışıyordu. Ve sıkılmış görünüyordu, yine de kendi tercihleri bunu ona atfediyor olabilirdi-

Oskar bir adım geri çekildi ve işte o zaman bakışları etrafına döndü ve iki kez baktı.

Sophy bunu hemen fark etti ve gözlerindeki hesaplamayı aynı hızla gizledi. Şimdiye kadarki en geniş gülümsemesiyle yolu işaret ederek ona gidip çok sevdiği kız kardeşini selamlamasını söyledi.

Oskar ellerini paltosunun içine soktu ve bir şeyi parçaladığı için gazete kağıdıyla kıkına vurulan bir köpek gibi başı öne eğik yürüdü. Novo'nun yanına geldiğinde boğazını temizledi.

"Hey, oradaki." Sesi hâlâ aynıydı. Yumuşak, biraz boğuk. "Seni görmek güzel, Novo."

Uzun zamandır bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyordu. Onu görmenin, kokusunu almanın, konuşmasını duymanın nasıl bir şey olacağını. Her zaman acıdan sakat kalacağını ve gözyaşlarının, o nefret edilen dışsal zayıflık belirtilerinin, görüşünü bulanıklaştıracığını ve yanaklarına sızacağını varsaymıştı. Kalbi gümbürdeyecek, avuçları terleyecek,...

Bir oğlana bakıyorum, diye düşündü.

Karşısında duran yetişkin bir erkek değildi ve yaşı ne olursa olsun her zaman bir erkek olma ihtimali yüksekti.

gibi. Bir Sophy'ye ihtiyacı olan biriydi bu, ona hayatının hatlarını çizecek, gardırobunun nasıl olması gerektiğini söyleyecek, bazı durumlara girip bazılarından çıkmasını emredecek birine.

Novo, saflığıyla ona çok şey atfetmişti.

Zor deneyimlerle gelen olgunluk bunu sildi. "Ben de seni gördüğüme sevindim," diye mırıldandı.

Gözleri insan kalabalığında dolaştı. "Kardeşliğin eğitim programında olduğunuzu duydum."

"Öyleyim."

"Oldukça etkileyici. Sophy bana söylediğinde şaşırmıştım. Nasıl gidiyor?"

"Çok fazla iş var. Ama iyi bir şey. Bundan memnunum."

İki nedenden dolayı orada durdu: Birincisi, bunun onu ilgilendirdiğini düşünmüyordu ve ikincisi, savunmacı görünmek istemiyordu.

"Büyük bir şey yapacağını hep biliyordum." Şimdi gözleri onunkilere kaymış ve öylece kalmıştı. "Yani, seninle ilk tanıştığımдан beri... sen farklıydın."

"Sophy'nin kendine has özellikleri var." Omuz silkti. "Herkesin kendine göre."

"Evet. Herkese..."

Cümlelerin akıp gitmesine izin verdiğinde, onun hızlı, garip bir hoşça kal demesini ve annesine geri dönmesini bekledi. Ama adam öyle yapmadı. Sadece ona baktı.

Göz temasını kesen Novo'ydu. Ve evet, tahmin edin kim yeniden birleşme saçmalığından bıkmıştı?

Sophy erkeğinin yanına geldi ve kolunu onun koluna doladı. "Benimle dans et, Oskar. Hadi gel."

Novo ayağa kalktı. "Ben çıkıyorum Soph."

"Oh, yapmamalısın! Dans etme zamanı, biraz daha kal." Gözleri kısıldı. "En azından bunu düşünerek yapabilirsin."

Sheri bu gece ve düğün töreni için tüm işleri yapmak zorunda kaldı."

Bunun üzerine dişi, paltosunu çıkarıp masaya bırakmasını sağladıktan sonra zıplayarak uzaklaştı ve ölü ağırlığını da yanında götürdü.

Novo sandalyesinde geriye yaslandı. Ona göre burada bir otuz dakika daha harcayabilir ya da bu gece ve yarın telefonunda bunun iki katını bulabilirdi. En azından masada otururken kimseyle konuşmak zorunda değildi.

Sophy'nin sarı saçları dans pistinin üzerindeki ışıkların altında parıltıyor, ince vücudu uçuşan elbisesiyle Oskar'ı daha da iri ve güçlü gösteriyordu. İkili tam bir tablo gibiydi, genç romantizm hayatlarının geri kalanının uçurumunda yakalanmıştı.

Tabii çok yakından bakmadıysan.

Oskar kadınını kucağına almış, başının üzerinden ona bakarken yüz ifadesi donuklaşmıştı. Sophy ise Proactiv reklamındaki gülümsemesiyle maskeleydiği bir acelecilikle onunla konuşuyordu; hani şu çok mutlu ve hayatının merkezinde olduğu gülümsemesi. Belli ki cennette bir sorun vardı. Yine de çiftlerin çiftleşme törenine yaklaşırken sorun yaşamaları alışılmadık bir durum değildi. Özellikle de gelenekleri çiğnemekte ve gecenin kraliçesi olmakta ısrar ediyorsanız, çok fazla stres...

"Seninle burada tanışmak güzeldi."

Novo sandalyesinden fırladı ve etrafında döndü. "Peyton?"

Kesinlikle öyleydi. Dövüşçü tam arkasında duruyordu ve sanki kulüplerinden birine gidiyormuş gibi giyinmişti, şık takım elbisesi ve açık yakalı gömleği, yılın bu zamanında Caldwell'de ancak bir şoförünüz varsa yanınıza alabileceğiniz türden bir şeydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Etrafına bakındı. "İnsan taklitçileri ve vampir yalakaları eşliğinde biraz pahalı, kötü hazırlanmış, sözde Fransız yemeği için uğrayayım dedim ve hey, 'sürpriz, seni burada buldum. Her zamanki işiniz değil, değil mi?"

"Yakınından bile geçmedim. Gerçekten de öylesine mi uğradın?" "Evet. Kesinlikle. Kesinlikle aptal şanslı."

"Bu fiyaskonun ne zaman ve nerede gerçekleşeceğini size söylediğim için mi?"

Peyton yüzünü buruşturarak özenli bir çalışma yaptı ve ardından Steel Magnolias'taki damadın pastasını yapan kadının yerinde bir taklidini yaptı: "Guuuuuuilllllty."

Novo kahkahalarını yutmaya çalıştı, gerçekten de öyle. Ama lanet olsun, onu görmemesi gerektiği halde gördüğü için mutluydu.

Ama sonra ciddileşti. "Aslında sana sormam gereken bir şey vardı. Öyle bir şey ki... şey, bunu telefonda yapmak istemedim ve ayrıca ararsam cevap verip vermeyeceğinden emin değildim."

Sonuncusundan uzak durdu - çünkü kimsenin bilmesine gerek olmayan tüm o telefon kontrollerini düşünmek bile istemiyordu.

"Bana ne sormak istiyordun?"

O muhteşem gözleri yere düştü ve boğazını temizledi. Bir süre sonra kendini toplar gibi oldu ve tekrar ona baktı.

"Dangalak kanosu da ne?"

Novo öyle bir kahkaha attı ki, müzik çalmasına rağmen odanın diğer ucunda oturan insanların başını döndürdü. Yine de masadaki dişilerden böyle bir şey gelmedi. Çünkü zaten ona bakıyorlardı.

Ve Tanrım, tüm bu şaşkınlıklarının bir erkeğin ona hitap etmesinden mi kaynaklandığına karar veremedi. Ya da Peyton'ın

tam olarak olduğu gibi görünüyordu: ayrıcalıklı bir glymera.

"Ee?" diye sordu. "İşe yarar bir tanım elde etmeyi umuyordum."

"Bu bir iltifat değil," dedi. "Ve bir dangalakdan daha kötü."

"Daha büyük bir yük, ha?" diye mırıldandı yavaş bir gülümsemeyle. "Evet. Oldukça fazla. Çok daha fazlasını sığdırabilirsin

bir çantadan çok bir kanoda douche."

"Hey, yanınızdaki sandalye dolu mu? Buraya kadar yürümek zorunda kaldım ve ayağım su topladı."

"Gerçekten mi?" diye söylendi. "Bununla mı gideceksin?" Peyton eğildi. "İşe yarayacak mı?"

Uzaklara baktı. Arkasına baktı. Tanrım, gerçekten de gülümsemeyi bırakmasını diledi. "Bilmiyorum."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi sandalyesinin yanına park ederken. "Ve şunu söyleyebilir miyim... şükürler olsun."

-

Peyton bu gelin alma törenine ya da insanlar buna her ne diyorsa ona katılarak büyük bir kumar oynadığını biliyordu. Novo'yu rahatsız etmeyeceğine dair içtenlikle yemin etmişti ve bunu tutmaya da niyetliydi... en azından ilk yirmi dört saat boyunca. Ne yazık ki onu görmemek ya da onunla konuşmamak tahmin ettiğinden daha zor olmuştu ve sonunda, ne olacaksa olsun, diye düşündü. Makul inkar edilebilirlik. Caldwell'de özgür bir ajandı ve hey, eğer bir Cuma gecesi teorik olarak nerede olabileceğine dair bahsettiği aynı yerde ortaya çıkarsa?

Bu sadece molaydı. Özür dilerim.

Aslında üzgün değilim.

Ve işte buradaydı, daracık siyah derisi ve kaslı gömleğiyle, güçlü omuzları ve kollarıyla, vücudu bir kez daha her zaman olduğu gibi, mekandaki herhangi bir kadın ya da kadından daha iyi görünüyordu.

Güçlü. Seksi.

Tanrım, yine onun içinde olmak istiyordu. Şartlar, nedenler ya da nerede oldukları umurunda değildi. Sadece bir kez daha.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu ona. "Yoksa çocukların seni arabada mı bekliyor?"

"Dangalak arabası şu anda boş." Gülümsedi. "Ve ben-"

"Bizi tanıştırmayacak mısınız?"

Daha tiz bir kadın sesi duyunca yanlarına gelene baktı: iri beyaz dişleri, Valentino-vari dantel elbisesi ve birbirine çok yakın gözleriyle lolipop gibi bir sarışın. Oh, ve bakın, bir aksesuarı vardı. Arkasından gelen erkeğin tasması da meşhur bir tasmaya bağlı olabilirdi, köpek gibi ifadesi ve kültürlü hipster havası, taşaklı olup olmadığını sorgulamanıza neden olacak türdendi.

Muhtemelen öyledir, diye karar verdi Peyton. Ama kadının çantasındaydılar.

"Novo?" diye sordu kadın. "Misafirinize kaba davranmayalım."

Tamam, Dixie tabaklar için neyse, o gülümseme de porselenler için oydu.

"Bu Peyton, Peythone'un oğlu," diye mırıldandı Novo. "Benimle birlikte eğitim programında."

Bir duraklama oldu. Sonra Pomeranian Novo'ya bir bakış attı ve elini uzattı. "Ne kadar hoş. Kız kardeşim Novalina bunu yapmaya isteksiz görüldüğü için kendimi tanıtmama izin verin. Ben Sophya."

Bu gözler ayakkabılarından takım elbisesine ve kol düğmelerine kadar onun üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyordu ve duyduğuna yemin edebilirdi

Her Şeye parasal bir değer biçerken arka planda bir toplama makinesinin sesi duyuluyordu.

Anlık hoŐnutsuzluktan bahsediyorum. Geręekten etkilenmemiŐti.

Evet, kasıtlı olarak oturduğu yerde kaldı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hey."

"Sen, ah, dans için bize katılıyor musun?" Elini indirirken sertęe gülümsedi. "ęünkü herkes gelin adayıyla dans etmek zorunda, biliyorsunuz."

Bunu görmezden geldi ve arkasında duran erkeğe odaklandı. ęok yakında ęiftleŐeęi anlaşılan biri için, töreni birlikte yaptığı dişiyle pek ilgilenmiyor gibi görünmesi komikti.

Hayır. Novo'ya bakıyordu.

Bir yandan, Peyton bunu anlayabiliyordu. Novo ęok seksiydi, minivanlarla dolu bir otoparkta Bugatti gibi duruyordu. Öte yandan... geręekten de o orospu ęocuęunu hadım etmek ve kendi sikini ona yedirmek istiyordu.

Sonra onu dans pistinin ortasında giydir.

Belki de insanlar ęıęlık atıp ęıkıŐa doğru koşarken onu bir testereyle dörde bölmüŐlerdir.

Sonra cesedi ateşe ver.

Evet, ęünkü geręekten pisliğini temizlemelisin.

"-Tabii ki, her zaman stil konusunda bir yeteneğim olmuştur." Novo'nun kız kardeşi nefes almak için durakladı. "Yani, düğünün tam da-"

"Bu senin müstakbel eŐin," diyerek onun sözünü kesti.

"Oh, evet! Evet, özür dilerim." Kenara ęekildi ve Vanna White gibi yaptı. "Peyton, bu Oskar."

Oskar.

Novo'nun uykusunda seslendiği isim.

Başından aşağı soğuk bir kova su dökülürken Peyton ayağa kalktı. "Adını bir sosisliden almış." Ayağa kalktı.

ayağa kalktı ve elini uzattı. "Tam bir onur kalesi, kardeşim. Yoksa sosis mi tercih edersin?"

Herkes dondu kaldı.

Sonra Novo öyle bir gülmeye başladı ki neredeyse düşüyordu.

THIRTY-THREE

I Gülmek kabalıktı. Novo bunu biliyordu. Gerçekten biliyordu. Ama düşük bir nota ile başlayan ve sonra alt bodrum seviyelerine inen akşam, aniden bir kuruşa döndü ve bir dayanıklılık yarışmasından daha çok bir macera gibi görünüyordu.

"Özür dilerim dostum." Peyton Oskar'ın omzuna vurdu. "Sadece şaka yapıyordum."

Sophy çabuk toparlandı ve iki erkeğin arasına girdi. "Evet. Gerçekten. Şey, Peyton... bana kendinden bahsetmelisin. Gel, birlikte oturalım. Garson!" Sophy seslendi. "Garson, misafirim için bir menü!" Parmaklarını şıklattı. Sonra kendisi ve Peyton için birer sandalye çekti. "Kardeşliğin nasıl bir şey olduğunu duymak istiyorum. İnanılmaz hikâyeleriniz olmalı."

Ve işte oradaydı. Cazibe. Vuruşan gözler. Bir erkeğin ön koluna dokunuş.

Buna karşılık Peyton, Sophy ve Oskar arasında gidip geldi ama Novo onun kız kardeşinden etkilenip etkilenmediğini anlayamadı. Ve Tanrım, bu gerçekten berbat olurdu. Onun üzerinde hiçbir hakkı olmamasına rağmen.

Midesinde bir çukur oluştu -ama neredeyse anında, hayır, diye düşündü. Eğer kız kardeşi başka bir Oskar

Burada şaka Sophy'deydi. Peyton'ın bir siville çiftleşmesinin imkânı yoktu: Sophy her ne kadar güzel olsa ve bir üst basamağa çıkmaya çalışacak sosyal saldırganlığa sahip olsa da, o merdivende onun için gidecek hiçbir yer yoktu.

Kral'ın Başdanışmanı'nın kızı olarak Paradise onun tarzına daha uygundu.

"Peyton?" Sophy sordu. "Ee? Benimle oturur musun?"

Okaaaaaaay, sosis göndermeleri bir yana, gece bir kez daha gövdesine bir torpido alıyordu ve Novo omzunun üzerinden çıkış yoluna baktı. Gitme vakti gelmişti. Hey, eğer Peyton kız kardeşini daha yakından tanımak istiyorsa - hatta, sırf yapabildiği için onu becermek istiyorsa? Ona daha fazla güç-

"Hayır, kalmıyoruz."

Kaşlarını çatarak başını arkaya çevirdi ve Peyton'ın sandalyesinin arkasından deri ceketini aldığını gördü.

"Hadi, Novo," dedi. "Seni şehre götürüyorum."

"Gidemezsin," diye itiraz etti Sophy. "Bekle, gidemezsin."

Peyton eğildi ve kadının gözlerinin içine baktı. "İstediğim her şeyi yapabilirim, tatlım. Ve yapmayacağım şey, sen çiftleştiğin zavallıyı görmezden gelirken ve kız kardeşine saygısızlık ederken senin için kurgu oyuncağı oynamak. Seninle tanıştığıma memnun oldum derdim ama birkaç gece önce yalan söylemeyi bıraktım, o yüzden bu mümkün değil. Ve sana mutlu bir hayat dilerdim, ama gideceğin yol bu değil." Oskar'a sert bir bakış fırlattı. "Sen de öyle dostum. Eğer biraz beynin kaldıysa ya onu terk edersin ya da beynini patlatırsın. İyi şanslar."

Novo o kadar şaşırmıştı ki, dışarı çıkarılmasına izin verdi.

Hadi ama.

Hadi ama.

İkisi birlikte yemek yiyen diğer insanların yanından geçip mekanın çay salonu bölümüne girdiler. Ve sonra soğuğa çıktılar.

Gece havaya çıkar çıkmaz kıkırdamaya başladı.

Yumruğunu ağzına götürerek kekeledi, "Bu harikaydı. Harikaydı amına koyayım."

Peyton ilerideki yolu gösterdi. "Arabam şurada."

Dirseğinden tutarak onu bir arabaya götürdü. Range Rover'ı kararttı ve her şeyi açtı, böylece arkaya kayabilir.

"Aman Tanrım, bunu sen yaptın." Adam kapıyı kapatıp etrafından dolanırken bile kadın hâlâ gülüyor ve onunla konuşuyordu. "Bunu sen yaptın."

Direksiyonun arkasında genç bir köpek vardı ve koltuğunda dönüp duruyordu. "Özür dilerim, hanımefendi? Ne yaptım ben?"

Elini sıcak, yeni araba kokulu havada gezdirdi. "Yok bir şey. Ben sadece onunla konuşuyordum."

Peyton bindi ve "Sür" diye emretti. "Sizi nereye götürebilirim, efendim?" "Neresi olursa, umurumda değil."

Kaldırımından uzaklaştıklarında, Peyton'ın gülmediği açıktı.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Oskar senin için kim?"

Bu onun mutluluk, neşe ve sevincini ikiye katladı. Ve şimdi o da tıpkı onun gibi çok ciddi oldu.

Şoföre bir bakış attığında Peyton, "Ağzı sıkı biri," dedi.

"Hizmetkârınızın başka kimseyle konuşmuyor olması, kişisel meselelerimi onun yanında ya da sizinle tartışacağım anlamına gelmez."

"Yani Oskar'la birlikte olduğunuzu kabul ediyorsunuz."

"Kıskanç mı?"

"Evet. Özellikle de sürekli sana baktığı için. Kaç gece sonra o kabus dişiyle çiftleşecek? Ve gözleri sadece senin üzerinde. Ne yaptın, sıkılınca onu terk mi ettin ve o da sana sahip olmaya en fazla bu kadar yaklaşabildiği için onunla mı çıktı?"

"Diğer yolu deneyin," dedi alçak bir sesle.

"Ne?"

Pencereye döndü ve dışarı baktı. Yerel olarak sahip olunan ve işletilen diğer restoranların yanından geçiyorlardı; bu mahallede, Northway'in çıkışlarına veya şehir merkezindeki gökdelenlere daha yakın olan ticari zincirlerden hiçbirisi yoktu. Lokantaların buğulu camlı ön cephelerinden randevuya giden insanları, bir araya gelen aileleri, tepsilerde yiyecek ve içecek taşıyan garson ve garson kızları gördü.

"Beni onun için terk etti," derken kendini duydu. Tamam, durması gerekiyordu-

"Ne sikim düşünüyordu ki?"

Novo kendisine iltifat edilmemesini söyledi. Kahretsin, Peyton bunu sadece daha sonra biraz almayı umduğu için söylüyor olmalıydı.

"Yani, kız kardeşin sahte," diye devam etti. "Üzgünüm, onun senin kanın olduğunu biliyorum ama bu hayatımda karşılaştığım en şeffaf kadınlardan biri ve ben glymera'dayım, Tanrı aşkına. Bu tür bir dehşeti biz icat ettik."

Novo ona doğru döndü. Elinde değildi.

Peyton koltuğunda derin derin oturuyordu ama ona bakmıyordu. Dümdüz önüne bakıyordu, gözleri sanki tüm sahneyi yeniden yaşıyormuş gibi odaklanmamıştı.

"Ona hiç saygı göstermedi," dedi. "Bu onun gelecekteki helleni. Onun için herkesten daha çok endişelenmesi gerekirdi, özellikle de benim gibi tanımadığı bir pislik için. Ama kıyafetlerime baktı ve karar verdi... her neyse."

Ve Oskar senin gibi bir dişi yerine böyle bir şeyi seçtiyse başına gelecekleri hak ediyor. Demek istediğim... sen çok güçlü, güzel ve akıllısın. Sen gerçek bir insansın."

Novo bir kez göz kırptı. İki kez.

Ve Peyton'ı gerçekten sikmek istediğine karar verdi. Hemen şimdi.

Şoföre doğru eğildi. "Bizi The Keys'e götür. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Köpek başını salladı. "Hayır, madam. Üzgünüm, bilmiyorum."

"Buradan sola dön. Sana nereye gideceğini söyleyeceğim."

-

Novo "Anahtarlar" kelimesini söyler söylemez Peyton'ın kanı yoğunlaştı ve aleti sertleşti; neredeyse doğru duymadığını düşünecekti. Ama sonra Novo'nun etkili yönlendirmeleri onları Caldwell'in en kötü şöhretli seks kulübünün mütevazı girişine götürdü.

Anladığı kadarıyla burası New York'ta bile iyi biliniyordu.

Range Rover durduğunda "Uygun giyinmiş miyim?" diye sordu.

"Personelden bir maske alacağız."

Novo kapısından çıktı ve kendi tarafındaki görevi yaptı. Arkasına yaslanarak şoföre park etmesini ve beklemesini söyledi.

Orada ne kadar kalacakları hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da bundan sonra ne olacağını.

Doğrulmadan önce ereksiyonunu karnının alt kısmında düz duracak şekilde yukarı kaldırdı ve takım elbise ceketini kapattı. Bu arada Novo ceketini geride bırakmış, üzerinde sadece kaslı gömleği ve deri pantolonu kalmıştı; Tanrım, onu o kadar çok istiyordu ki.

Özellikle de önde yürürken, adımları onu en az elli kişilik bir bekleme kuyruğunun başına götürürken.

İşaretlenmemiş bir kapıda iki adam duruyordu ve kadın anahtarını gösterdiğinde onu hemen içeri aldılar - ve adam da onunla birlikte olduğu için açıkça içeri alındı. İçeride seks kokusunu alabiliyor ve müzik sesi duyabiliyordu ama bir tür antreyi sınırlayan ağır perdelerin arkasını göremiyordu.

Merhaba, çıplak bayan.

Gölgelerin arasından, her iki göğsü de kırmızıya boyanmış ve alt yarısında hiçbir şey olmayan bir kadın onlara siyah ve ona Operadaki Hayalet'i hatırlatan maskeler sunmak için ortaya çıktı. Maskeler yerine oturduktan sonra Novo perdeyi geri çekti ve öne doğru yürüdü.

Ve bir kez daha, Peyton takip etti... sadece bariyerin hemen içinde durdu.

Hieronimus Bosch, diye düşündü loş ışıklı geniş alanda ilerlemeye devam ederken. Aklına gelen tek şey buydu.

Göremediği hoparlörlerden müzik yayılırken, gözleri çıplak, çürümüş bedenlerin görüntüleriyle dolup taşıyordu. Bazıları bankların ve kanepelerin üzerine serpilmişti. Diğerleri Lucite kutuların içindeydi. Kıvranan formların bükülüp insan yumruklarına dönüştüğü batık çukurlar ve üzerlerini örten her türden insanla birlikte yüzükoyun ya da masaların üzerine dizilmiş kadın ve erkekler vardı.

Bu, birkaç yıl önce onun için oldukça iyi bir sahne olurdu.

Hatta bir iki hafta öncesine kadar bunu daha küçük ölçekte yaşıyordu.

Ve bu onun ilgisini çekmediğinden değildi. Her şeyin nasıl işlediğini merak ediyordu, ancak bu herhangi bir erotik dürtüden çok bir huh gibiydi.

Becermek istediği tek bir kişi vardı ve kadın onu kulübün daha da derinliklerine götürüyordu.

"Bu seni tahrik ediyor mu?" Novo, kız ona dönüp bakarken sordu.

Yeter, diye düşündü.

Kızın kolunu yakalayarak onu etrafında döndürdü ve vücudunu kendi vücuduna çarptı.

"Beni tahrik ediyorsun," diye hırladı.

Kalçalarını döndürerek kendini ona yasladı ve işte o zaman kızın gözleri maskenin ardında ısındı. Ve adam buna karşılık verememişti. Onu kıcıncıdan yakaladı -sertçe- ve duvara doğru itti. Bir elini boğazının ön tarafına sıkıştırarak, onu hava almaya zorlayacak kadar sıktı.

"İstediğın bu mu?" dedi sertçe. "Sert ve insanların görebileceğı bir yerde mi istiyorsun?"

"Siktir git." Dişlerini gösterdi ve ona doğru tısladı. "Ve evet, biliyorum."

Eli, sikini bulmak için aralarına girdi ve onu okşamaktan çok hırpaladı ve bu adamın hoşuna gitti.

Elini kaslı gömleğinin ön kısmına götürerek, kollarını kavrayacak şekilde aşağı sıyırdı. Sütyen yoktu. Kahretsin, evet... sütyen yok. Onu boğazından tuttu ve meme ucuna yöneldi, dişıyla onu ısırđı, böylece onu emerken kanını da emebilecekti. Buna karşılık kızın parmakları adamın saçlarını taradı ve bacaklarından biri kalkıp adamın kıcıncıya dolandı.

Neden etek giymiyordu ki?

Girişi boş ver, ikisi de nefes nefese kalmıştı. Bu yüzden onu duvara doğru çevirdi, kalçalarını dışarı çıkardı ve göğüs cebinde her zaman taşıdığı sustalıyı çıkardı.

"Kımıldama."

Kız ona dönüp baktığında bıçağı bıraktı ve başını sallayana kadar bekledi. Sonra boştaki elini kadının çatlaklarında aşağı yukarı gezdirdi, deriyi ovuşturdu, pantolonun içinden seksini okşadı. Bu çok uzun sürmedi. Jilet gibi keskin bıçağı alıp tam ortasından geçen dikişi kesti, bıçağı bir kenara bıraktı ve her iki taraftan ikişer tane olmak üzere dört parmağını açtığı deliğe kaydırıldı.

Temiz bir sarsıntıydı.

Ve altında, çıplak, tüysüz seksi onun için açık, hazır ve ıslaktı.

Aletini o kadar hızlı kaldırdı ki kendi fermuarını yırttı. Sonra da tek ve güçlü bir hamleyle kızın içine girerek onu yüzüstü duvara yapıştırdı. Kadın bir şeyler haykırdı, belki de onun adıydı -müziğin gürültüsü arasında hiçbir fikri yoktu- ve bacaklarını birbirinden ayırırken kollarını destekledi.

Peyton ona bir hayvan gibi bindi.

Süslü kıyafetlerini sikeyim. Ve onları izleyen insanların da canı cehenneme. Onun içine girmekten başka hiçbir şey umurunda değildi. Onu doldurmak. İçinden nehirler gibi boşalana kadar bunu tekrar tekrar yapmak.

Yarı yolda, onu işaretlediğini fark etti. Bir şekilde, yol boyunca, onunla bağ kurmuştu.

THIRTY-FOUR

Saxton Seyirci Evi'nden ayrılmak için sabırsızlanıyordu. Sorumluluk duygusu ve Wrath'a karşı görevi tüm işlerini bitirmesini sağlıyordu ama bunu yapabildiği anda arka kapıdan çıkıp Minnie'nin evine doğru yola koyuluyordu.

Hava yalıtımındaki dikişten içeri girdi, ama bunu yaparken büyük bir dirençle karşılaştığını fark etti. Ve tamamen yeniden şekillenir şekillenmez nedenini anladı.

Açıklama yerde yatıyordu, başı Minnie'nin lavabosunun altındaydı, uzun bacaklarını uzatmış, kollarını kavuşturmuş ve orada bir şeylerle uğraşıyordu.

Saxton, "Tamam, bu benim bir fantezim," dedi. "Tesisatçı kostümü giymeni istediğimi kim bilebilirdi ki?"

Bir çınlama ve ardından bir küfür duyuldu. Sonra sıcak boru işçisi ayağa kalktı ve alnını koluna sildi. Vay canına. Hanes tişört ve mavi kot. Altında kaslar. Her yerde, her şeyde erkek.

Kalbim dursun, diye düşündü Saxton.

"Dönmüşsün," dedi Ruhn gülümseyerek.

Saxton çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve kaşmir paltosunu çıkardı. "Gerçekten de öyleyim. Sen de kirli ve terlisin."

"Duş alacağım-"

"Sakın buna cüret etme."

Saxton yürüdü ve Ruhn'un bacaklarının arasında dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini gergin kalçalarda gezdirerek hızlıca fermuar düğmesini açtı ve sonra bütün gece düşündüğü şeyi ağzına götürdü.

Ruhn'un nefes patlamasını bir dizi gürültülü patlama izledi.

Sonra erkek maymun anahtarını düşürdü. Ne yazık.

"Saxton..." Bir nefes daha geldi. "Oh, Tanrım, evet-"

Saxton başını kaldırdı. Ruhn başını tezgâhın kenarına çarpmış gibi ovuşturuyordu ama erkek şakağındaki şişlik için hiç de endişeli görünmüyordu. Hayır, gözleri merak ve sıcaklıkla doluydu. Gerçekten de Ruhn'un erotik tutkusunun ardında her zaman bir şaşkınlık vardı, sanki vücudunun böyle hissedebildiğine inanamıyordu. Ve Saxton buna bayılıyordu. Şaşkınlık ve neşe, güçlü içgüdü ve aciliyet... Hepsi de her seferinde bir ilk olduğu hissine bağlıydı.

Saxton işine geri döndü, emmeye ve yalamaya başladı ve Ruhn'un kalçalarının aşağı yukarı sarsılmaya başlamasından yaklaştığını anlayabiliyordu-

"Merhaba!" diye neşeli bir ses geldi.

Başını kaldıran Saxton panik içinde evin önüne baktı. Ruhn düğmeli fermuarı tekrar yerine takmak için çabalarken o da yerden fırladı.

Saxton hızlı bir hamleyle Ruhn'un üzerine eğildi ve çiçekli kokunun erkek uyarılmasının kokusunu örteceğini bilerek lavabodaki el sabununa vurdu. Suyu açarak ellerini yıkamaya başladı.

"Su olmaz!"

Minnie mutfağa girdiğinde lavabonun altından bir tufan çıktı ve Ruhn'un sırtını ve yerleri ıslattı. Minnie mutfağa girdiğinde

Kadın durdu.

"Merhaba!" Saxton dirseğiyle musluğu kapatırken "Merhaba" dedi. "Nasılsın?"

Sonra da sabunlu ellerinden lavaboya köpükler damlayarak orada öylece durdu; Ruhn tepeden tırnağa sıırılsıklam bir halde etrafına bakınırken.

Minnie gülmeye başladı. "Siz ikiniz bana Rhysland ve beni hatırlatıyorsunuz. O lavabonun altına kaç kez girip boruyu tamir etmeye çalıştığını size anlatamam. Ve her zaman benden suyu akıtmamı isterdi."

Ruhn allık sürmüş gibi canlı bir yüz ifadesiyle ayağa kalktı. Kâğıt havlulara uzanarak birini Saxton'a uzattı ve birkaçını ellerini ve ensesini kurulamak için kullandı. "Bu daha önce de gevşemiş miydi?"

"Ah, evet." Yaşlı kadın elinde kanvas bir çantayla öne çıktı. "Sana biraz ekmek yaptım. Burada da reçel var. Çilekli. Onları satın almak zorunda kaldım. Whole Foods'taki çilekler bile benim için çok sert görünüyordu-oh, ışıklar! Tavandaki sönmüş ışıkları değiştirmiştin!"

"Evet, madam." Ruhn eğildi. "Prize sıkışmış olanı bile."

"Şuradaki mi?" Kadın mutfağı işaret edip adam da başını sallayınca kadın tekrar gülümsedi. "O da her zaman böyle yapar. Çıkarmak için patates mi kullandın?"

Ruhn şimdi gülümsedi. "Yaptım, evet. Bunu bana babam öğretti. Tıpkı bana boruların nasıl çalıştığını gösteren kişi olduğu gibi. Ayrıca, üst katta sızdıran bir tuvalet olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır, fark etmedim."

"Home Depot'a gidip bunun için yeni bir takım bağırsak almam gerekiyor. Ama bunu yarın gece ilk iş olarak yapabilirim."

"Sana biraz para vereceğim-"

"Hayır," diye araya girdi Saxton. "Yapmayacaksın."

İkisi arasında bir ileri bir geri bakarken, neşesi puslu bir duyguya dönüştü, kalbini çekiştiren türden bir şey. Gözleri sulanırken, gözyaşlarını silmek için ceketinin içinde bir mendil aradı.

"Burası çok büyük bir ev," dedi. "Ve çok fazla şeye ihtiyacı var... her şeyden. Ayak uydurmaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum. Ama sadece ben varım ve eskisi kadar güçlü değilim."

Ruhn kadına sarılmak ister gibi hareket etti. Ama bunu tam olarak başaramadı, utangaçlığı onu olduğu yerde dondurmuş gibiydi. "Senin için her şeyi halledeceğiz. Ve geri döndüğünde, bir şeyler ters gittiğinde ve bir yardımcıya ihtiyacın olduğunda beni arayabilirsin. Gelip tamir ederim."

Minnie kararlı bir tavırla erkeğe doğru yürüdü ve kollarını ona doladı. Ruhn bir an için panikleyecekmiş gibi durdu. Ama sonra kocaman kollarını çelimsiz yaşlı dişiye doladı ve ona kibarca sarıldı. Sonra Minnie Saxton'ın yanına geldi.

Kucaklaşma konusunda haklıydı ve birbirlerinden ayrıldıklarında cebinden mendilini çıkardı. "Buyurun, madam."

Minnie burnunu çekti ve yüzünü biraz daha okşadı. "Bir çözüm ortaya çıkana kadar buradaki düşüşün beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmiyordum. Nasıl bir yük taşıdığımı bilmiyordum. Sanki... Sanki Rhysland'ı hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi hissettim."

Saxton Ruhn'a bakarken, "Bir çözümümüz var," dedi. "Ve eviniz için bir daha asla endişelenmemenizi sağlayacağız, değil mi?"

Ruhn ona bakıp başını salladığında, Saxton göğsünün ortasında sıcak bir parıltı hissetti.

Minnie aniden, "Siz ikiniz birbirinize aşıksınız, değil mi?" dedi.

Saxton bunun bir sorun olup olmayacağından emin olamayarak hemen boğazını temizledi. "Madam, biz

..."

Sadece arkadaş mı? Bu onun söylemeyeceği bir yalandı. Ama Ruhn kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve sanki yerin yarılip onu yutmasını ister gibiydi.

"Aşık," diye yineledi Minnie ikisinin de ellerinden birer tane tutarken. "Biliyorsunuz, aşk Kâtip Bakire'nin kendi türüne bahşettiği en büyük armağandır. Onu bu evde tekrar gördüğüm için mutluyum. Rhysland ve ben burada birlikte çok uzun yıllar geçirdik."

Ruhn'un nefes verişine kollarını serbest bırakması eşlik etti.

Ve sonra gülümsemeye başladı.

Bunu hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım, diye düşündü Saxton. Lavabonun altındaki dolabın ardına kadar açık olduğu bu mutfak, saçları ve gömleği ıslak, Minnie bir festival gecesi gibi ışıltıyor.

Kendini gerçekten bıraktığı andı.

-

Küçük zengin çocuğun korkusuz, azgın bir teşhirci olduğu ortaya çıktı.

Novo lateks giymiş uzun boylu bir kadınla dans ederken gözleri sadece Peyton'daydı: Peyton kenarda durmuş, kadının vücudunda gezinen ellerini, hareket ettikçe kalçalarını ve arkasını döndükçe kıcını izliyordu.

Ona açlık duyuyordu. Yaptıkları onca seksten sonra bile tekrar yapmaya hazırdı... ama sadece onunla.

Diğer kadınlar -ve erkekler- ona yaklaşmış, önünde gösteri yapmış, ona her türlü şeyi teklif etmiş, ama o sabırsızlıkla onları elinin tersiyle itmişti. Ve bazıları şaşırtıcı derecede güzeldi.

Peyton'ın umurunda bile değildi. Sadece onu görüyor gibiydi.

Bir başkası için terk edilmiş bir kadın için bu bir keşifti. Aslında bu kadar çok istendiğini hissetmeye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu ama bunun kaygan bir zemin olduğunun da farkındaydı. Asla bir başkası tarafından merkeze alınmak istemezsiniz: Çünkü sizi terk ettiklerinde, ki eninde sonunda terk edeceklerdi, doldurdukları parçanızı da yanlarında götürürlerdi ve bir kez daha boşluğa düşerdimiz.

Ama bu gece için? Bu tek gece için mi?

Bir daha asla olamayacağını düşündüğü bir şekilde bütündü.

Belli ki Peyton onun başkasının kollarında olmasından bıkmıştı. Yanına yaklaştı ve kadını iterek yolundan çekti. Sonra Novo'yu öpüyordu, ağzı taleple doluydu, vücudu yine sertti, elleri kaba ve açgözlüydü.

Sonrasında bildiği tek şey, bir şeyin üzerine eğilmiş olduğuydu - ne olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Ve adam bir kez daha onun içindeydi, pompalıyor, örgüsünü bir dizginin dizginleri gibi çekiyordu, omurgası baskı altında geriliyordu. Orgazmı o kadar şiddetliydi ki azı dişlerini birbirine kenetledi ve başının tepesinde bir sızı hissetti.

Gözlerini kapatarak kendini tüm hislere açtı: uyluk kaslarındaki zayıflık, yanağının altındaki sert malzeme, göğüslerinin sıkıştırılması ve seksinin aldığı tokat gibi darbe.

Maskesinin altından gözleri yaşardı.

Çaresizlik içinde duygunun kuyruğunu yakalamaya ve onu kafesine geri çekmeye çalıştı, ancak üstünlük sağlayamadı.

Sanki salıverilme, içinde tuttuğu her şeyin tabutunu açmış gibiydi, eski acı bir ceset gibi yuvarlanıyordu, kokusu, görüntüsü görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü.

Karanlıkta, maskeye, yabancıların seksine ve yüksek sesli müziğe hıçkırarak hıçkırarak ağladı.

Ağzını açarak içindeki acıyı haykırdı, geçmişini kulübün umursamaz anonimliğine fırlattı, Peyton'ın sevişmesini çıkış rampası olarak kullandı.

Ve kimse bilmiyordu.

Tamamen özeldi.

Sonunda Peyton onun sırtına çöktü, ağırlığı onu yeryüzüne geri getiren güzel bir topraklama oldu, kulağındaki sert nefes alış veriş, hayalet diyarından geçerken orada olduğunu, ona yardım ettiğinin farkında olmasa bile yalnız olmadığını doğruladı.

Kolunu dolaştırarak onun elini aradı. Bulduğunda avucunu öne doğru uzattı... ve onun hayat çizgisini öptü.

Bu, ona verdiğini asla bilemeyeceği bir hediye için teşekkür etmeye en çok yaklaşabildiği andı.

İyileşme nihayet başlamıştı.

THIRTY-FIVE

"C "Evime gel."

Peyton Novo'ya kulübün çıkış yolunu açarken, Novo onun evet demesi için dua etti. Gecenin bitmesini istemiyordu. Günü onun yanından başka bir yerde geçirmek istemiyordu. Onsuz, yalnız uyanmak istemiyordu.

"Şoförünüz bizim hakkımızda ne düşünecek?" diye söylendi. "Onu iki saat önce gönderdim. Benimle geri gel."

Kadın durup gökyüzüne baktığında, adam da onu takip etti. Kalın bir bulut örtüsü içeri girmişti ve havada bir kış nemi vardı. Daha fazla kar geliyordu.

Hava kimin umurundaydı ki?

"Babam iş için uzakta," dedi. "Ev bize kalacak. Kâhyasını da yanında götürdü, diğer hizmetçiler de bu gece izinli oldukları için memnunar. Ve tamam, iyi, şoföre evi boşaltmasını yoksa kovulacağını söyledim."

Novo etrafında döndü. "Nerede yaşıyorsun?" "Bu bir evet mi?"

"Hayır, bu nerede yaşadığınızla ilgili bir soru."

Gülümsedi. "Hiç pes etmiyorsun, değil mi? Ve benim kanım senin içinde. Yolu takip et. Küvette seviştikten sonra sana mutfakta son bir yemek yapacağım."

Uzun bir sessizlik oldu. Uzaklardan bir siren sesi duyuldu. Bir korna çaldı. Üç kişi kulüpten dışarı döküldü, birbirlerinin kollarına sarılmış insanlar gülüyordu.

"Pekala," dedi.

Peyton onun elini tuttu ve sıktı. "Teşekkür ederim." Kadın elini çektiğinde, Peyton onu bıraktı. Sonra gözlerini kapadı ve maddesizleşti. Yeryüzünde yeniden oluştuğunda babasının malikanesinin ön bahçesinde otururken gerçekten gösterip göstermeyeceğini. O da böyleydi. Sıcak ve soğuk.

Karda dururken kalbi küt küt atıyordu, rüzgâr arazinin kenarındaki yaprak dökmeyen ağaçların arasından ıslık çalarak geçiyordu.

İçeride ışıklar yanıyordu ve bir an için konağa Novo'nun gözlerinden bakar gibi baktı. Eski yeri beğenecek miydi?

Her nasılsa bunun bir önemi yoktu ve bunun nedeni onun fikirlerini önemsememesi değildi. Sadece, hayatında ilk kez, bunların hiçbirinin gerçekten ona ait olmadığı gerçeği yüzüne çarpmıştı. Babasının hayatı, soyunun beklentileri, sosyal çevresinin talepleri... bunların hiçbirini kabul etmesi gerekmiyordu ve belki de bağımlılıkları bu farkındalığa varmak için verdiği mücadeleyi temsil ediyordu.

Tam o anda Novo yanında belirdi.

"Mütevazı evime hoş geldiniz," diye mırıldanırken elini evin büyük genişliğine doğru salladı.

"Biliyor musun, daha büyük olacağını düşünmüştüm." Adam geri çekilirken, kadın onun koluna bir tane çaktı. "Yakaladım seni. Burası lanet olası bir kale gibi, şaka mı yapıyorsun?"

Onu kendine doğru çekerek başının üstünden öptü. -Ve ona izin verdiğinde şaşırdı. Ve sonra onu ön girişe götürdü. Ağır kapıyı hızla açarken, ne kadar gergin olduğuna şaşırdı.

Atletik vücudu güçle hareket ederek ve başı dik bir şekilde etrafına bakınarak içeri girdi.

Gözleri antikaları, ihtişamı, kristal avizeleri, dede saatini ve duvar halılarını hiç kaçırmıyor gibiydi.

Ona dönerek kuru bir sesle, "Smithsonian müzesinde yaşadığından hiç bahsetmemiştin," dedi.

"Gösteriş yapmaktan nefret ederim, bilirsin." Kapıyı tekmeleyerek kapattı, eve çarpan şeyin sesi yüksek tavana kadar yankılandı. "Bu çok rüküş. Gel bakalım. Seni küvetimle tanıştırmak istiyorum."

Üst kata çıktıklarında kadın ona kaç oda olduğunu sordu; adam tereddüt etti.

"Hadi ama," diye azarladı. "O kadar yüksek sayamıyorum musun?"

"Matematikle aram iyi değildir, bu doğru." Onu merdivenlerin başında sola, pek çok kapısı olan koridora götürdü. "Elli ya da altmış diye tahmin ediyorum. Belki daha fazla. Buranın hiç girmeye zahmet etmediğim bölümleri var."

"Tek bir odada yaşıyorum. Hayır, iki odam, bir banyom ve her şeyim var."

"Bir ara bana göstermen gerekecek."

"Bir selpak kutusundan daha uzun süre ilginizi çekmez."

Yatak odası süitinin önünde durdu. "Bu senin. Bu yüzden çok ilgimi çekti."

Novo işi topuzla yaptı, muhtemelen dışarı attığı yoğunluğu gizlemenin bir yolu olarak. Onun hakkında öğrendiği bir başka şey de buydu; dikkat dağıtmayı çok seviyordu ve bu bir sürpriz değildi. Dişi her fırsatta yakınlaşmaktan kaçınıyor, ona en ufak bir kıskırtmada konup kalkan bir kuşu düşündürüyordu.

Yine de sürekli avucuna geliyor gibiydi.

Tanrım, o çok farklıydı. Beklenmedik. Büyüleyiciydi.

Novo, nefesinin altından bir ısıklık çalarak, yatağını, sinema ekranı büyüklüğündeki televizyonunu, kanepelerini ve ötesindeki banyoyu kontrol ederek devasa yaygıya doğru yürüdü.

"Çok rahat, değil mi?"

Güldü. "Eğer burayı bir otel lobisine benzetiyorsanız, elbette."

Soyunma odasına doğru yürüdü, hareket sensörleri sayesinde kapılar kendiliğinden açıldı. İçeride, kuru temizleme sepetinin yanında soyundu.

Dışarı çıktığında çıplaktı. "Üzerinde çok fazla kıyafet var."

"Ve artık böyle bir sorunuz yok."

Savaş botlarını tekmeleyip silahlarını çıkarırken ve o kaslı gömleği ve o harap derileri soyarken gözleri parlıyordu. Sonra onun karşısında ete kemiğe bürünmüş olarak durdu. Vücudu... inanılmazdı. Zayıf, kaslı... inanılmaz derecede seksiydi.

"Siktir," dediğini duydu. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

"Bilgin olsun, bu gece kesin bir şeyim. Bana iltifat etmene gerek yok-"

"Kapa çenenı." Öne çıktı ve onun elini tuttu. "Akşam karanlığında bu evden ayrılana kadar, istediğimi söylememe ve seninle olduğum kişi olmama izin ver, tamam mı? Senden, serçe parmaklarını çay fincanının üzerine koymuş, elbise giymiş paspas kadınlardan biriymişsin gibi davranmanı istemiyorum. Ama önümüzdeki birkaç saat boyunca beni düzeltmelerle baş başa bırak, tamam mı?"

Uzaklara baktı. Arkasına baktı. "Yeterince adil."

Bunu hallettikten sonra onu banyoya çekti ve küvete su akıtmaya başladı. Aynalardan, kızın etrafta dolaşp lavaboları, havluları, bornozları ve pencereleri incelemesini izledi. O kadar seksiydi ki, neredeyse eşyaların yere taşmasına izin verecekti.

"Bu bir havuz," diye açıkladı. "Küvet değil."

"Bekle," dedi adam, kadın içeri girmek için bir bacağını kaldırıırken. "Saçın." Zarif bir kıvrımla ona döndü. "Ne olmuş saçına?"

Peyton yavaşça öne çıktı ve bandın bulunduğu uzun ipin ucunu tuttu. "Çıkar onu."

Kadın başını sallayamadan, adam fısıldadı, "Lütfen. Sadece seni gevşek görmek istiyorum. Bir kere."

Kadının gözlerinde perili bir bakış belirdiğinde, adam kendini hayır cevabına hazırladı.

Onun yerine, şeyi parmaklarının arasından aldı. "Bırak ben yapayım."

Sırtını adama dönerek örgünün uzunluğunu ayarladı ve bandı çözerken bir miktar kopma sesi duyuldu... Sonra örgüyü açarak muhteşem siyah saçlarını ortaya çıkardı.

Bitirdiğinde ona doğru döndü ve sadece belinin girintisinin olduğu kısmı görebileceği şekilde omuzlarına doğru itti. Kapanmış gözleri ve gergin vücuduyla sanki tokat yemeye hazırlanıyor gibiydi.

Peyton elini uzatarak saçlarını tekrar yerine savurdu.

"Nefesimi kesiyorsun," dedi usulca, göğüslerinin altından aşağıya, neredeyse cinsel organının yarığına kadar inen dalgalara bakarken. "Şimdi... ve sonsuza dek."

-

Tanrı aşkına, diye düşündü Novo, sadece lanet bir saçtı.

Ama gerçek şu ki, Oskar'dan beri kimse onu bu şeyle görmemişti. Ve sonuçta, onu aşağıda tutabilmesinin tek yolu, bunun sadece önümüzdeki gün için olduğunu kendine tekrar tekrar hatırlatmaktı. Güneş ufku uzak ucuna doğru alçalır alçalmaz, her şeyi tekrar bağlayacak ve kendini

Bir kez daha haklıydı, her şeyi iliklenmiş, örülmüş ve bağlanmıştı, duyguları bir kez daha nüfuz edilemezdi.

Peyton onunla konuşmaya başladığında, hecelerden çok ses tonunu duydu ve evet, Peyton ona yalnız, hırpalanmış kalbinde duymaya ve inanmaya aç olduğu ama kendini korumasının ona uzak durmasını söylediği şeyler söylüyordu.

Yine de adamın ona bakışını görmezden gelemiyordu.

Ya da dizlerinin üzerine çöktüğü gerçeğini.

Elleri kalçalarında, göğüslerinde gezinen bir yaz esintisi gibiydi. Dudakları ise kadife gibi yumuşaktı ve kadının karnının alt kısmında geziniyordu. Bir kolunu bacağının altından geçirip omzunun üzerinden geçirdiğinde, kadın da onunla birlikte gitti ve ona istediği erişimi sağladı. Adamın ağzı onun seksinde çok iyiydi, çok iyiydi, kayganlığa karşı kayganlık, ısıya karşı ısı.

Göğüslerinin sert uçlarından aşağıya bakarak, onun kendisine bakarken dilini serbestçe yalamasını izledi. Gözleri alev alev yanıyordu, kanındaki cinsel tapınma ifadesine de yansımıştı.

Bir kere geldi. İki kez.

Sonra kadın yerdeki yumuşak halının üzerindeydi ve adam onun üzerine çıkmıştı, sert siki kalçalarından dışarı doğru çıkmıştı ve kendini onun üzerine indirmişti.

Onu görmemek için gözlerini kapattı, böylece başka bir erkekmiş gibi davranabilirdi, başka herhangi bir erkek. Yalanın sunduğu mesafe ve yalıtım çok önemli görünüyordu.

Vücudunun onun olduğunu bilmesi dışında. Ve oh, Tanrım...
...ruhu da öyle.

THIRTY-SIX

A Saxton birkaç gece sonra kamyonette Ruhn'un yanında otururken, Minnie'nin lavabonun altındaki ilişkilerini yarıda kesmesinden bu yana gerçekten saatler mi geçmişti, yoksa yıllar, on yıllar ya da yüzyıllar mı geçmişti, emin değildi. Gerçekten de zaman, uç noktalar arasında gerilen ve salınan bir lastik bant haline gelmişti, anlar ve çağlar bir ve aynıymış gibi görünüyordu.

"Burada," dedi. "Sağ tarafta. İki-bir-o-beş numara."

"Bu mu?"

"Evet... bu. Viktorya dönemi."

Saxton başını çevirip eski evine bakmak için kendini hazırlarken midesindeki çalkantının farkındaydı. Ve doğrusu, gözleri koyu yeşil, gri ve siyah boyayı, kubbeleri, verandaları ve panjurlu, uzun camlı pencereleri ölçmek için kayarken kesinlikle midesi bulandı. Kışın karla kaplı manzarasında, New England Noel kartpostallarından fırlamış gibiydi, pitoresk, mükemmel ve herhangi bir tablo kadar güzeldi.

Ruhn motoru park edip kontağı kapatırken, "Çok güzel," dedi. "Burada kim yaşıyor?"

"Kendim. Yani, eskiden öyleydim." Kapısını açtı. "Benimle gel."

Birlikte dışarı çıktılar ve küreksiz patikadan ön verandaya doğru yürüdüler. Saxton bakır bir anahtar çıkararak sürgüyü açtı ve ardından menteşelerden hafif bir gıcırta çıkararak büyük kapıyı sonuna kadar itti.

Ruhn botlarının kramponlarındaki karları ezmeye dikkat ediyordu ve Saxton da onu takip ederek eşikten geçmeden önce Merrell'lerini çırttı. İçerisi dışarıdan daha sıcaktı ama hiçbir şekilde ılık değildi. Ekim ayındaki Columbus Günü hafta sonunda kaloriferin çalıştığından emin olmak için geldiğinde termostatları altmış ikide bırakmıştı. Ama bunun dışında kimse içeri girmemişti.

Hala aynı kokuyordu. Tatlı eski ev. Ama artık ev değildi.

Onları içeri kapattı ve etrafına bakındı.

Vincent Price filmlerinden fırlamış gibi, döneme ait tüm mobilyalar çarşafarla kaplıydı ve rastgele ön salona gidip kral boy bir örtünün köşesini kaldırdı. Altındaki bayılma koltuğu klasik Viktorya dönemine aitti, ağır oymalı ve kaplamalı maundu, kumaşı koyu şarap rengiydi.

Ruhn onun arkasından geldi. "Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?" "Oldukça uzun bir süre aslında. Bu evi çok sevdim."

"Fikrini ne değiştirdi?"

Saxton çarşafın tekrar yerine düşmesine izin verdi.

"Burası... şey, Blay ve ben bazen buraya gelirdik."

"Oh."

"Ayrıldıktan sonra bu odalarda kalmaya dayanamadım." Biraz daha yürüdü, kütüphaneye doğru ilerledi. "Çok fazla anı var."

Arkasından Ruhn da onu takip etti ve arkasını döndüğünde erkeğin yüzünde uzak bir ifade vardı.

"İşte bu yüzden seni bu gece buraya getirmek istedim-" Kapı tokmağının sesiyle birlikte Saxton

erkeğin omzuna. "Burada bekle, hemen döneceğim."

Saxton ön fuayeye doğru yürüdü ve kapıyı açmadan önce bir an toparlanması gerekti. Ama sonra yavaş ve derin bir nefes aldı ve görevini yerine getirdi.

Diğer tarafta, elinde bir evrak çantası olan ve saçlarını kase şeklinde kestirerek başının üzerinde açılmış bir şemsiye haline getiren düzenli bir kadın vampir hazır olda duruyordu.

"Saxton, beni aradığına çok sevindim, sevgilim."

Öp, iki yanağından da öp. Pat, ön kolunu okşa.

"Şaşırdım ama sizden haber aldığıma çok memnun oldum," dedi içeri girerken. "Buna sevindim-oh, bu kim?"

Saxton hepsini içeri kapattı. "Bu benim... Bu Ruhn."

"Pekala." Hemen yaklaştı ve elini uzattı. "Benim için bir zevk, Ruhn. Saxton'ın kusursuz bir zevki var ve bunu bir kez daha kendi yararına kullandığını söyleyebilirim. Ben Carmichael."

Ruhn gözlerini kırıştırdı ve sanki ev eğitimi almamış egzotik bir kuş omzuna konmuş gibi panik içinde başını çevirdi.

"Burası için bir alıcınız olduğunu söylemişsiniz?" Saxton yumuşadı.

Dikkat dağıtma mükemmel bir şekilde işe yaradı. Carmichael anında yeniden odaklandı.

"Sana aylar önce söyledim. O çatı katını bensiz aldığında. Tsk, tsk. Çok kaba davrandın ama bu listeyi bana verirsen affedilirsin."

"Satıyor musun?" Ruhn usulca sordu.

"Evet." Saxton erkekle göz göze geldi. "Bu işin peşini bırakmaya hazır olduğumu fark ettim."

"Pekala." Carmichael neredeyse dans eder gibi konuştu. "Bu harika bir haber. Burada imzalamanız için bir liste formu var."

Takdire şayan bir beceriklilikle, çantayı yere koymadan içinden bir kâğıt ve bir kalem çıkarmayı başardı: dizlerinin üzerinde dengede durdu, kilitleri açtı, kâğıdı ve Bic'i çıkardı.

"Al. Şu işi halledelim, bir saat içinde onları getireceğim."

Saxton kalbi küt küt atarak liste formunu ve ucuz kalemi aldı.

"Siz bunu imzalarken benim de bazı ölçüleri teyit etmem gerekiyor." Bunun için evrak çantasını yere bıraktı, bir mezura ve iPhone'unu çıkardı ve yola koyuldu. "Sen bir avukatsın. John Hancock'unu nereye koyacağını biliyorsun."

Kafeinli ayak sesleri mutfağa doğru ilerlerken Saxton Ruhn'a baktı.

Erkek yakınlarda duruyordu, elleri gevşekçe bağlıydı, gözleri sakın ama endişeliydi. "Bunu yaparken rahatmış gibi görünmüyorsun."

Ve işte o zaman oldu. Bir agnostik tarafından dua edilmiş bir kutsama kadar beklenmedik bir huzur hissi geldi üzerine. Ruhn'un gözlerinin soluk kahverengisine dayanıyordu bu his.

Saxton aniden, "Seni seviyorum," dedi.

O güzel bakışlar öylesine genişledi ki, gözbebeklerinin etrafındaki beyazlar ay ışığı gibi parladı.

Saxton elindeki kâğıdı salladı. "Bu ev, bu... tapınak? Bir daha asla bulamayacağımı düşündüğüm bir şeyin vasiyeti olarak saklıyordum. Ve fark ettim ki, artık bunu saklamama gerek yok. Tıpkı Blay'in gitmesine izin verdiğim gibi gitmesine de izin veriyorum ve hepsi senin sayende." Serbest elini kaldırdı. "Bu karşılık vermek zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Seni buraya getirdim çünkü ben sadece-"

Ruhn sözcüklerin hücumunu susturdu: "Ben de seni seviyorum." Saxton gülümsemeye başladı.

Ve durmadı. İmzasını atmak için Ruhn'un geniş sırtını kullanırken bile.

İlerlemek için geçmişin gitmesine izin vermeniz gerekiyordu ve bu bazen içeride gerçekleşen zihinsel değişimler anlamına geliyordu... diğerlerinde ise bu fiziksel dünyadaki şeylerle ilgiliydi.

Çoğu zaman bu ikisi birbiriyle ilişkiliydi.

Ruhn'un hayatına girmesiyle birlikte, artık geçmişten çok gelecekle ilgileniyordu.

Bic'in kapağını yerine koyarken olması gerektiği gibi olduğunu düşündü. Ne de olsa hayat, nostalji ve pişmanlıklardan çok daha fazlasıydı.

Tanrı'ya şükür.

-

Eğitim merkezinin spor salonunda duran Novo, Peyton'ı işaret etti. "Onu. Onu istiyorum."

Rhage Kardeş ellerini birbirine vurdu. "Yeterince adil. Yani siz ikiniz olacaksınız - sonra Craeg ve Boone birlikte - ve Paradise Payne ile dövülecek. Ben Axe'ı alacağım. Hadi meydan okuyalım millet."

Novo saldırı pozisyonunu alırken sırtışını çoğunlukla kendine sakladı; bacakları bükülmüş, elleri havada, omuzları yumruk atmaya hazırlanırken gerilmişti. Peyton ise ketum davranma zahmetine girmede. O da aynı pozu verirken pislikler gibi gülümsüyordu.

"Üçe kadar sayıyorum," diye bağırdı Rhage. "Bir... iki... üç."

Düdük çaldığında Novo mindere indi, iki bacağını da büyük bir daire çizerek savurdu ve Peyton'ı tam bileklerinden yakaladı. Erkek ormandaki bir ağaç gibi devrildi, tüm o ağırlık onu serbest düşüşe bırakarak üzerinde zıplamasına neden oldu.

Yüzünü. Zaman yok, zaman yok - o sert inişten sonra, ona aklını toplaması için bir saniye bile vermedi.

Sırtına atladı, kolunun kıvrımıyla boğazından yakaladı ve sonra onu yuvarladı, bacaklarını kıcına doladı ve tüm gücüyle sıktı. Peyton homurdandı ve gerildi, onun üzerinde dönmeye ya da solunum yolundaki tutuşundan kurtulmaya çalışırken çırpındı. Sıkıyor, sıkıyor... terlemeye başladı; kollarındaki, omuzlarındaki ve kalçalarındaki yanma, sanki kemikleri yanıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Adam ne zaman bir tarafa kaysa, kız bir bacağını dışarı atıyordu. Sonra adam diğer tarafa geçtiğinde, o da karşı tarafına geçti. Sonra kendi bileğini tuttu ve çekti, çekti...

Peyton yavaşlamaya başladı.

Yavaşladı.

Sloppier.

Sonra kolunu uzattı ve avucunu bir kez... iki kez... tokatladı.

Üçüncü alkışta her şeyi bıraktı ve sırt üstü yere düştü. O kadar zor nefes alıyordu ki yıldızları görebiliyordu, ciğerleri göğsünde bir çift ikiz volkan gibiydi-

Kıkırdamaya başladı. Ve kız gibi ses çıkarmasına izin verdi çünkü az önce neredeyse iki katı büyüklüğünde bir erkeği kendinden geçirmişti.

Peyton yuvarlandı ve birkaç kez kustu, başı gevşek bir şekilde sarktı, kolları öne eğildi.

Sonra o da sırt üstü yattı ve gülmeye başladı.

Mavi minderlerin üzerinden birbirlerine baktıklarında daha da çok güldüler.

Novo oturduğu yerden kalkana kadar fark etmemişti-oh...doğru. Sınıftaki herkes yaptığı işi bırakmış ve onlara bakıyordu.

Gelin partisinin yapıldığı geceden beri günlerini onun evinde birlikte geçiriyorlardı ve Peyton'ın yıkıcı yanı, personel merdivenlerinden gizlice çıkıp babasından ve hizmetçilerden kaçmayı seviyordu: Kendisi gibi bir boduru asla ama asla onaylamayacak bir erkeğin çatısı altında Peyton'ı becerme fikri hoşuna gitmişti.

Ve belki de beklenen bir şey daha olmuştu. Gelin partisi/bekârlığa veda fiyaskosu yüzünden düğün/çiftleşme partisinden atılmış, kız kardeşi tarafından iş unvanı ve görevleri elinden alınmıştı. Ki bu gayet normaldi. Ancak hâlâ davetli listesindeydi.

Sanırım bunun ne kadar süreceğini görmesi gerekecekti. Ve gitmeye karar verip vermediğini de.

Günler boyunca Peyton'ın yanında yatarken, Sophy ve Oskar'ın çiftleşmesi gibi bir etkinliğe neden katılmak zorunda olduğunu merak etmeye başlamıştı. Elbette, aileydi, falan filan. Ama ona aile gibi davranılmıyordu. Yeterince kadınsı olmadığı için ailesi için bir utanç kaynağıydı ve kız kardeşinin kendini daha iyi hissetmek için kullanabileceği bir sopaydı.

Buna kimin ihtiyacı vardı?

Aslında bu konu üzerinde düşündükçe, kan bağı olan akrabalara insanların hayatında neden bu kadar önem verildiğini daha çok merak ediyordu. Kimsenin oynamaya gönüllü olmadığı genetik piyango, uyumluluğa bakmaksızın sizi istediği yere fırlatıyor ve yine de bir şekilde bu üreme kazasına her türlü duygusal ağırlık ve önemi yüklemeniz gerekiyordu - sırf ebeveynleriniz evlerinden siktir olup gidene kadar hayatta kalmanıza yardım etmeyi başardıkları için.

Yani aslında, hayır, gideceğini düşünmüyordu.

Ve birdenbire, tüm stajyer sınıfının ve iki profesörün Peyton'la birlikte anatomi çalıştıklarını öğrenmiş olmalarını umursamaz oldu.

Avucunu uzatırken ona "Çak bir beşlik," dedi. "Bir dahaki sefere beni yakalayacaksın."

Onun elini kendi eliyle tokatlarken omuz silkti. "Olmasa bile, yolculuğun tadını her zaman çıkaracağım."

Arsızca göz kırpması tamamen ona aitti. Ayağa fırlayıp kızın kalkmasına yardım etmesi de öyle.

O her zaman kibar bir erkekti. En şehvetli zamanlarında bile aristokrat terbiyesinden asla tam olarak sıyrılamamıştı ve her nasılsa bu durum artık onu rahatsız etmiyordu.

Bu onun başka bir yönüydü.

"Bu gecelik bu kadar yeter," diye açıkladı Rhage. "Duşlara girelim. Otobüs yirmi dakika içinde kalkıyor. Yarın ilk yarıda ağırlık salonundayız. Sonra hedef atıcılığı ve ikinci yarıda zehirler üzerine bir tazeleme."

Soyunma odalarına giden yolda her türden sohbet vardı, o ve Paradise kendi tesislerine girip bireysel duş kabinlerine yönelmeden önce erkekler önce soyunuyordu. Terli kıyafetlerinden sıyrılmak özgürleştirici hissettirdi ve sonra örgüsünün serbest bırakılması vardı. Saf cennet.

Sıcak su. YAŞASIN. Ama...

"Hey," dedi akan suyun gürültüsü arasında, "şampuanından biraz ödünç alabilir miyim? Dışarıdayım ve daha fazlasını getirmeyi unuttum."

Perdesinin arasından eğilirken Cennet kendi perdesine baktı. "Benimkinin kokusundan her zaman nefret ettiğini sanırdım."

Novo omuz silkti. "O kadar da kötü değil."

"Tabii ki. Sahip olduğum her şey sizindir."

"Teşekkürler."

Verimli bir şekilde şampuan şişesi aralarında el değiştirdi ve Novo tekrar spreyin altına girip köpürmeye başladı.

"Bunu geri istiyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Şartlandırılıyor muyum? Bunu perdenin altından geçireceğim."

"Sen en iyisisin."

"Yani..." Yan odada bir duraklama oldu. "Görünüşe göre sen ve Peyton iyi anlaşıyorsunuz."

Novo spreyin içine doğru eğilip saçlarını köpüklerden arındırmak için on dakika sürecek işleme başladığında içi daraldı.

"Orada sana gülümsediğini gördüm," dedi Cennet suyun akıntısına karşı.

Kıskanıyor muydu? Novo merak etti. Tanrım, burada garipleşmeyelim.

"Oldukça sakın bir adam," diye mırıldandı.

Kabinin soyunma bölümünde saç kremi göründü ve Novo tam olarak hazır olmasa da onu aldı. Diğer kadın suyu kapattığında hâlâ duruluyordu ve Novo havlusuyla çıktığında Paradise giyinmiş, lavabonun yanındaki aynanın önünde pembe saç kurutma makinesini çalıştırıyordu.

Dolapların olduğu yere doğru ilerleyen Novo kurulanarak yeni bir deri ve kaslı bir tişört giydi. Tam saçlarını örmeye hazırlanmak için taramaya başlamıştı ki Paradise başını köşeye koydu.

"Tamam, burada ölüyorum."

Novo kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Çünkü rengin iyi görünüyor ve solunum sıkıntısı çekiyor gibi görünmüyorsun."

"İkinizin arasında neler oluyor?"

"Neden ona sormuyorsun?"

"Bunu yapabilirim. Yapabilirim."

Diğer kadın orada öylece dururken, **asil** sarışın güzelliği ve şık, pahalı, ben de onun gibi zenginim kıyafetleriyle Vogue'dan bir sayfa gibi görünürken, Novo bir şeyler örmeye başladı. Ve aşağı inerken

Uzun süre diğer dişiyi inceledi. Herhangi bir öfke ya da sahiplenme duygusu yoktu. Sadece açık, hafif şaşkın bir merak vardı.

Novo, sonunda lastik bant zamanı gelene kadar hiçbir şey söylemedi. "Onunla gerçekten sadece arkadaşsınız, değil mi?"

Paradise başını salladı. "Sadece arkadaşız." Dişi gülümsedi. "Yine de iyi bir erkek. Ve sana bakışını çok seviyorum. Her zaman bulmasını umduğum şey buydu."

"Birlikte falan değiliz. Yani. Bilirsin işte. Bir ilişki içinde falan değiliz."

Kahretsin, sesi savunmacı geliyordu. Yine de, böyle bir konuşma yapmayı asla hayal edemezdi - bir sürü nedenden ötürü.

Paradise gülümsedi. "Bazen ilişkiler sinsice yaklaşır. Hisler ve duygular ninjalar gibi olabilir, tamamen gizli ve-"

"Ölümcül. Ölümcüller."

Paradise kaşlarını çattı. "Hayır, bir anda ortaya çıktıklarını söyleyecektim."

"Şey... bakın, bu konuda söyleyecek fazla bir şeyim yok."

"Özür dilerim." Paradise'ın mükemmel kemerli kaşları endişe içinde köşelerinden içeri doğru eğildi. "Bu konuyu açmamalıydım. Beni ilgilendirmez."

"Hayır, sorun yok. Biz iyiyiz."

Kadın gerçekten rahatlamış gibi görüldüğünden Novo'nun içinde hiç beklenmedik bir şekilde ona sarılma isteği uyandı ama bunu hemen bastırdı.

Eriyor falan mıydı? Ne oluyor be?

"Otobüste görüşürüz," dedi Paradise çantasını omuzlarken. "Ve kimseye bir şey söylemeyeceğim, Craeg'e bile."

"Sorun yok." Ve ilginç bir şekilde, gerçek de buydu. "Saklayacak bir şeyim yok - çünkü duygusal bir şey yok

devam ediyor."

Paradise soyunma odasından çıktıktan sonra bir an için hayretler içinde kaldı. Normalde böyle bir konuşma onu sarsardı. Ama artık değil. Ya da... en azından bu gece değil.

Tuhaf.

Eşyalarını toplayıp kendi spor çantasına koyduktan sonra alışkanlıktan telefonunu kontrol etti-

Tüm o sakin, endişesiz, Bobby McFerrin saçmalıkları, ona kimin mesaj attığını gördüğünde pencereden dışarı çıktı.

Mesajı açıp iki kez okumak zorunda kaldı. Sonra telefonunu bir kenara bıraktı ve yumurtalarını karıştırarak koridora çıktı.

Park alanına giden yolu yarılamıştı ki kulağına bir ses çalındı, "Rövanş yapabilir miyiz, sadece çıplak?"

Novo sıçradı ve Peyton'a doğru döndü. "Ah! Evet, pardon, kesinlikle-nereye gidiyorsunuz?"

"Eve. Ben de seni görmeyi umuyordum."

"Evet. Gidip çamaşır falan yıkamam lazım. Bir saat sonra buluşalım mı?"

"Hey." Elini onun koluna koydu. "İyi misin?"

"Kesinlikle." Omuz silkerek adamın dokunuşundan kurtuldu. "Omzum ağrıyor ve evim kontrolden çıktı. Sadece evdeki işleri halletmem gerekiyor, sonra bitecek."

"Anlaşıldı." Gözleri uzaklara daldı. "Ve dinle, eğer biraz izne ihtiyacın olursa, seni tamamen anlarım."

"Hayır. Ben iyiyim." Başını sallarken, şaşırtıcı bir şekilde onu öpme dürtüsüne kapıldı.

Sanki bunu hissetmiş gibi yavaşça ve tek taraflı gülümsedi. "Acele etme. Seni her zaman bekleyeceğim."

Birlikte koridorda yürüdüler ve otobüse bindiler, koridorun karşısına oturdular ve birbirlerine baktılar, koşu ayakkabıları vuracak şekilde bacaklarını uzattılar. Tıpkı

Otobüs hareket etmeye başladı, Boone eski tarz U2 dinlemeye başladı ve Boone kulaklıklarının tıslama ritminden Joshua Tree albümünü takip edebildi. Craeg ve Paradise arkada, birbirlerinin kollarındaydı, takılmıyorlardı ama sadece rahatlıyorlardı. Ve Axe horlamaya başladı.

Belirlenen bırakma noktasına vardıklarında herkes indi ve Peyton uzaklaşmadan önce ona bir el kaldırdı.

Novo herkes yok olurken etrafta dolandı. Sonra kendini gece havasına bıraktı... yaşadığı yerden uzak bir yöne doğru.

Yeniden oluştuğunda, iki yıldan fazla bir süredir uzak durduğu şehrin bir bölümünde Paddy's adlı bir İrlanda barının önündeydi.

Barın içine doğru ilerlerken derin bir nefes aldı. Çoğunlukla boştu ama arka tarafta, bir kulübede oturan bir erkek vampir vardı.

Kadın içeri girer girmez ayağa kalktı. Bir süre sonra da ona doğru yürüdü.

"Merhaba Oskar," dedi önünde dururken. "Bu bir sürpriz."

THIRTY-SEVEN

A Novo konuştuktan sonra garip bir an yaşandı ve Novo oturup çantasını düzenleyerek bu anı iyi değerlendirdi; böylece kucaklaşma gibi bir şans da kalmamıştı.

Oskar boğazını temizledikten sonra yeniden kabine uzandı. "İçecek bir şey ister misiniz?"

Belki bir bira, diye düşündü. Normalde iyi bir viskiyi severdi ama bu sıradan bir durum değildi.

"Evet, Coors." Sonra ekledi. "Light."

Elini kaldırdı ve barmen yanına geldiğinde, "İki Coors Light" dedi.

"Yarım saat içinde kapatıyoruz." "Tamam.

Teşekkürler."

İnsan adam homurdanarak uzaklaştı ve hemen bir çift longneck ile geri döndü. "Parasını ödemek ister misin?"

Oskar başını salladı ve cüzdanını cebinden çıkarabilmek için yana kayd. "Üstü kalsın."

"Tamam. Teşekkürler. Teşekkürler ama yine de 30 dakika içinde kapatıyoruz."

Adam tezgâhın diğer tarafındaki bardakları yıkamaya dönerken hâlâ içinden mırıldanıyordu.

Oskar yumuşak bir sesle, "Geldiğine sevindim," dedi.

Şişenin üzerindeki etiketi karıştırırken, adamın gözlerinin yüzünü, saçlarını ve vücudunu araştırdığını hissedebiliyordu.

"Farklı görünüyorsun," diye mırıldandı. "Daha sert. Daha güçlü." "Eğitim yüzünden."

"Her şey fiziksel değil-"

"Bak Oskar, bundan ne çıkarmayı umuyorsun bilmiyorum ama geçmişini yeniden konuşmakla ilgilenmiyorum, tamam mı? Ben bunu yaşadım ve bitti. Sen Sophy ile hayatına devam ettin, ben de öyle."

"Ben sadece... seni görmek istedim."

"Kız kardeşimle çiftleşmeden - pardon, evlenmeden - hemen önce. Gerçekten mi? Hadi ama. Burada ne tür bir oyun oynuyorsun-"

"Hamile olduğumu biliyordum."

Kelimeler sessizdi ama bomba gibi patladılar, kalbini ve nefesini durdurdular. "Yaptın mı?"

"Evet." Başını salladı ve kendi şişesine baktı. "Yani... merak ettim. Her zaman geceleri ilk iş hasta oluyordun. Ya da en azından Sophy öyle söyledi. Grip olduğumu düşünüyordu. Hastalanmak istemedi."

Tabii ki yapmadı.

Ve şimdi Novo onu inceliyordu. Zayıflamıştı. Gözlerinin altında torbalar vardı. Sakalı yüzünde kesilmiş bir bahçe çiti gibiydi ve gözlükleri? Gözlük camları reçetesizdi. Kıyafetindeki diğer aksesuarlardan biriydi.

Sadece yüzeysel olana baktığınızda, standartların çok kolay karşılandığını ve değiştirildiğini düşünüyordu.

"Gençlere ne oldu?" diye kabaca sordu. "Yani, kürtaj için nereye gittiniz?"

Karnı guruldarken Novo birayı kenara itti. "Kürtaj yaptırdığımı nereden çıkardın?"

"Seni on ay kadar sonra gördüm. Artık hamile değildin."

Doğru ya. O küçük mutlu buluşmayı hatırladı. Mahmen'i tarafından davet edilmiş, akşam yemeği için ailesine gelmişti. Taşınmasından sonraydı ve geri dönmediği için kendini suçlu hissediyordu. Yani, evet, tabii anne, bir yemek için katlanacağım.

Ve doğal olarak her şey Sophy'nin yeni erkek arkadaşını aileyle "tanışması" için eve getirmesiyle ilgiliydi. Belli ki kız kardeşi o yemeği, kiracılara flört ortamında küçük bir değişiklik olduğunu söylemek için seçmişti ve hatta Novo'nun orada olmasının önemli olduğunu, böylece herkesin işlerin gidişatı hakkında iyi hissedebileceğini iddia etmişti.

Novo eve gitmişti ve üç gecedir yemek yiyemiyordu.

Öte yandan Sophy, oyunu kazandıktan sonra haftalarca ben kazandım havasına girmişti.

"Yani, bu senin kararındı," dedi. "Ben olsam seni durdurmazdım. O noktada bir genç sahibi olmaya hazır değildik."

"Evet, çünkü kız kardeşimi beceriyordun. Detaylar, detaylar."

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim." Yüzünü ovaladı. "Ben sadece... Ne yapacağımı bilemedim."

Bir kez daha, muhtemelen kız kardeşini becermemenin başlamak için iyi bir yer olduğunu söylemek dilinin ucundaydı. Ama sonra tekrar onun yüzüne baktı. İlk aşklar tanımı gereği alıştırma tekerlekleri takılı tutkulardı. Bazen şansınız yaver gider ve gelecek uzun ve her iki tarafın da kendini keşfetmesiyle dolu olur, bu da sizi birbirinize daha da yakınlaştırırdı. Ama çoğu zaman, kendiniz hakkında öğrenmeniz gereken çok şey vardı.

Onun ilkiydi. Sayılan tüm seviyelerde.

Ama belli bir sarışın aristokratla karşılaştırıldığında? Ukalanın teki olan ve neredeyse hiçbir şeyi siklemeyen biriyle?

Aslında karşılaştırma bile yapılamazdı.

Ve düşününce, Sophy'nin devreye girip olayların doğal gelişimini kesintiye uğratması gerçekten de ne orada ne burada bir şeydi. Asıl trajedi Oskar'ı kaybetmek değildi. Daha çok gençliği ve kendi soyunun ihanetiyle ilgiliydi.

"Ben iyiyim," diye ağzından kaçırdı.

"Her şey yolunda." Bu şok edici bir gerçektir.

"Sevindim," diye cevap verdi.

"O sözleri senin için söylemedim." Kendi kalbinin üzerine dokundu. "Onları kendim için söyledim. Ben... iyiyim."

En azından onu kaybetme konusunda. Gençleri mi? Bu farklı bir hikâyeydi ve onu hiç ilgilendirmezdi. Ya erkek hamile olduğunu bilip yine de gittiyse? Onun sırlarını hak etmiyordu.

Güven gibi doğruluk da kazanılmalıydı.

Oskar boğazını temizledi ve tırnaklarını kaşınıyormuş gibi sakalının üzerinde gezdirdi. Sonra ağır siyah çerçeveli gözlüklerini çıkardı. Onları masanın üzerine koyarak gözlerini acıyormuş gibi ovuşturdu.

Sessizlik uzadıkça Novo başını salladı. "Sophy'yle çiftleşerek büyük bir hata yaptığına karar verdin ve ne yapacağını bilmiyorsun."

Ellerini masanın üzerine bıraktı. "Beni delirtiyor."

"Bu konuda size yardımcı olamam. Üzgünüm."

"O... tamamen talepkâr. Yani, aslında ondan benimle çiftleşmesini hiç istemedim. Beni bir kuyumcuya götürdü ve bir de baktım ki yüzük deniyor ve ben de onun istediğini alıyorum. Bu elmas. Etrafında bir hale gibi bir şey vardı. O her neyse." Oskar kirli sakalını ovmaya devam etti, sanki Sophy'nin onu büyüttüğünden şüphe duymadığı şeyi fırçalayarak hayatını silmeye çalışıyordu. "Bize bu daireyi o aldı. Param yetmiyor. Tören-düğün yüzünden çalışamayacağını söylüyor."

Her yerde ıvır zıvır var. Parti hediyeleri, peçete ruloları, orta süsleri. Bir şeye başlıyor, duruyor, bana bağıyor, kız arkadaşlarını devreye sokmaya çalışıyor. Bu bir kabus, ama daha da kötüsü-"

Novo elini kaldırdı. "Dur. Sadece... dur."

Adam ona bakarken, kadın çantasıyla birlikte kabinden dışarı kaydı. "Bu beni ilgilendirmez. Ve gerçekten, sırf kız kardeşimi çekiştirmek için buraya gelmemi istemen hiç hoş değil. Onunla çiftleş ya da çiftleşme. İlişkiniz üzerinde çalışın ya da çalışmayın. Bu senin sorunun, benim değil."

"Biliyorum. Özür dilerim. Sadece başka ne yapacağımı bilmiyorum."

O anda, onun temel zayıflığı o kadar açıktı ki, onu nasıl olup da çekici bulduğunu merak etti. Ve tam olarak ne olacağını biliyordu. O koridorda yürüyecekti, ya da insanlar buna ne diyorsa, Sophy ile çiftleşecekti ve bir, belki de iki çocuk yapacaklardı. Ondan sonra da tüm hayatını nasıl olup da katlanamadığı bir Shellan'a, sevmediği çocuklara ve parasının yetmediği bir eve sahip olduğunu düşünerek geçirecekti. Kendi çizdiği yolda mezara doğru yürürken bile bu asla çözülemeyecek bir gizem olacaktı.

"Biliyorsun Oskar, kimsenin kafana silah dayadığı yok." "Ne?"

"Bunu sen seçiyorsun. Tüm bunları sen seçiyorsun ve bu da doğru gelmiyorsa yapmak zorunda olmadığın anlamına geliyor." Başını ona doğru salladı. "Ama bu senin suçun. Tüm bunlar... sana bağlı."

"Benden nefret etme. Lütfen."

"Biliyorsun... Etmiyorum. Senden hiç nefret etmiyorum... Senin için üzülüyorum." Başıyla onu onayladı. "Güle güle, Oskar. Ve iyi şanslar. Gerçekten ciddiylim."

Bardan çıkarken barmen, "Bir ara bizi görmeye gelin," diye seslendi.

Omzunun üzerinden, "Teşekkürler. Kesinlikle geri dönecek, o kadarını söyleyeyim."

-

Telefonu çaldığında Peyton duştan çıkmış ve monogramlı bornozunu giyyordu. Telefonu açtığında kim olduğuna bakmaya zahmet etmedi çünkü Novo'nun iptal edebileceği paranoyasına kapılmıştı.

"Öyle mi?"

"Peyton?"

Kadın sesini tanıdığında bir an için gözlerini kapattı. Sonra gidip küvetin kenarına oturdu. "Romina. N'aber?"

Bir duraklama oldu. "Dinleyin, bunun farkında mısınız bilmiyorum ama babalarımız Seyir Evi'nde bir randevu alacaklar. Kralı görmek için."

Hemen ayağa fırladı. "Ne oldu? Neden?"

"Sanırım bir ödeme belirlendi ve işler... ilerliyor."

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Bunun büyük bir hakaret olduğunu anlayınca hemen, "Dinle, bu seninle ilgili değil."

"Elbette öyle. Ve seni suçlamıyorum."

"Hayır, ben..." Başka birine aşık. "Biriyle görüşüyorum."

Bunu söylemek garip ve harika hissettirdi. Ve aynı zamanda kaderi kışkırtıyormuş gibi. Son birkaç gecedir Novo'yla aralarındaki buzların eridiğini hissediyordu ama aptal değildi. Hâlâ güven konusunda hassas davranıyordu ve hadi ama. O kadar uzun süredir birlikte değillerdi.

Teknik olarak birlikte bile değillerdi.

"Senin adına sevindim," dedi Romina. "Ve bu durumda, bunu durdurmak için gerçekten bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Bizi rıza göstermeye zorlayamazlar."

"Eğer babanız ödemeyi kabul ederse, benimki de sizden bunu yerine getirmenizi bekleyecektir."

Kaşlarını çattı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Baban bir fiyat belirledi ve eğer anladığım doğruysa, babam bunu ödemeyi kabul etti. Yani para el değiştirirse, iş tamamdır. Eski yöntem budur."

Yani satılıyor muydu? Bir sığır gibi mi?

Bir elini ıslak saçlarında gezdirirken o kadar sersemlemişti ki düşünemiyordu. "Lanet olsun, şimdi kadınların nasıl hissettiğini anlıyorum," diye mırıldandı.

"Çok özür dilerim. İçimde bilmediğine dair bir his vardı. Sanırım Kral'a tören bile yapmadan imzalatmaya çalışıyor olabilirler. Bu durumda, hiçbir şeyi geçersiz kılabileceğimizi sanmıyorum. Gazap oğlu Gazap'ın sözü kanundur. O zaman ve orada çiftleşmiş oluruz."

"Orospu çocuğu-"

Bağlantıda bir hışırtı oldu ve ardından Romina'nın sesi kesildi. "Gitmek zorundayım. Bunu durdurmalısın. Kardeşlik için çalışıyorsun. Bir şekilde Kral'a ulaşabilmelisin. Bunu senin için istemiyorum."

"Ya da kendin."

"Kendim için endişelenmiyorum."

Telefon kapandığında, konuşmayı kafasından geçirdi ve bilmediği bir şey olup olmadığını merak etti. Ailesi için finansal olarak, yani. Ama hayır. Etrafta bir sürü personel vardı ve babası endişeli görünmüyordu. Belirlenen fiyat hiç şüphesiz ilk kanından olan oğluna yaptığı başarısız yatırımı telafi etmenin bir yoluydu.

"Peyton?"

Novo'nun yatak odasından gelen sesiyle arkasına döndü. Kahretsin, bunu halletmesi gerekiyordu. Hem de hemen. Ayrıca dışısına de neler olduğunu anlatmalıydı.

"Burada," dedi. "Dinle, dışarı çıkmam gerek-"

Kadın banyonun kapısından içeri girdiğinde, bir şeylerin gerçekten ters gittiğini hemen anladı. Ve sonra onun gözlerindeki yaşları gördü.

"Novo? Neler oluyor?"

Koşarak yanına gitti ve kollarını ona doladı. Kadının hıçkırıkları o kadar şiddetliydi ki, vücudu onunkiyle sarsıldı ve onu banyonun derinliklerine çekti ve mahremiyeti için kimsenin duymaması için kapıyı kapattı.

"Novo..." Başını kavradı ve sırtını okşadı. "Novo, aşkım... ne oldu...?"

Sonunda ürpertici bir nefes aldı ve ondan ayrıldı.

Etrafta volta atarken kolları göbeğinin üzerinde kilitlenmişti ve acı çekiyormuş gibi kambur duruyordu.

Durduğunda, ona öyle acı dolu gözlerle baktı ki, adam onlara zar zor bakabildi.

"Gençliğimi kaybettim..." Konuşurken duyguları yeniden ortaya çıktı, hıçkırıklar onu sarstı. "Küçük bir kızdı. Onu avucumun içinde tuttum... Onu kaybettikten sonra..."

THIRTY-EIGHT

Novo onun sıkı olduğunu düşünmüştü. O bardan, Oskar'dan ve geçmişteki tüm o saçmalıklardan tamamen akli başında bir şekilde uzaklaşıyordu. Ve o noktaya kadar sorunsuz bir şekilde maddeleşmiş, Peyton'ın ailesinin malikanesinin garajının arkasında yeniden şekillenmiş, Peyton'ın ona verdiği kodu kullanarak kütüphanedeki kapıdan içeri girmişti.

Peyton'ın o çok nefret ettiği uşaktan kaçarken biraz gülmüştü bile.

Ama odasına giden uzun koridorda bir ara bir çözülme başladı, iç kumaşının bir ipliği adımlarının topuğuna takıldı, ta ki banyonun açık kapılarına ulaştığında çıplak kalana kadar.

Ve sonra adam ona baktı ve kadın adamın kokusunu içine çekti... ve baraj tamamen yıkıldı - öyle ki kadın ona gerçeğini söyledi, sırrını paylaştı, başkasına söylemediği şeyi ona söyledi.

Ona bakarken yaşadığı şok ve dehşet, kaçmak istemesine neden oldu.

"Özür dilerim," diye kekeledi. "Gelmemeliydim-"

Panik içinde dışarı fırlamaya çalıştı ama adam önüne atladı ve vücuduyla onu engelledi.

"Anlat bana," dedi. "Bana ne olduğunu anlat, Tanrım... Novo... Hiç bilmiyordum."

Başını uzun süre ileri geri salladı, gözyaşları vücudunu geçerek yarım daire şeklinde ayaklarının dibine düştü.

"Kimse bilmiyor. Kimse bilmiyordu..." Görüntüler geri döndükçe titredi ve ürperdi -ve Yüce Tanrım, o eski, nemli, soğuk evin anıları. "Kimseye söylemedim."

"Oskar," dedi Peyton ölü bir sesle. "Oskar'dı."

Başını salladı. "İhtiyacım bittikten hemen sonra beni terk etti. Dikkatli olduğumuzu sanıyordum ama belli ki... kanamamın durmasından yaklaşık üç hafta sonra öğrendim. Bunu bir sır olarak sakladım. Ailemin evinden taşındım, aileme bunun boşluğa ihtiyacım olduğu için olduğunu söyledim - daha sonrasına kadar Sophy'nin ne yaptığını bilmiyorlardı. Oskar'ın onunla gittiğini."

"İşte. Al bunu."

Adamın kendisine uzattığı şeye baktı, ne olduğunu anlamamıştı-oh, bir selpak kutusu. Birkaç mendil kopardı ve geri kalanını kolunun altına sıkıştırdı.

Sümkürürken burnundan sis düdüğü gibi sesler geliyordu.

"Sancılar başladığında sekiz aylıktım. Yaklaşık iki hafta sonra kiraladığım evdeydim... Kanamam başladı ve..." Burnunu tekrar sümkürdü ve acı geri geldiğinde mendil tomarını gözlerine bastırdı. "Yavruyu kaybettim. İçimden çıktı... ve o kadar küçüktü ki, o kadar mükemmeldi ki. Benim kızım..."

Genç kızın görüntüsü, ne kadar çok hatırlarsa hatırlasın ya da kaç yıl geçerse geçsin hatlarını asla kaybetmeyecek şekilde beyninin derinliklerine kazınmıştı.

Birden etrafında bir sıcaklık hissetti, bir beden ona yaslanmıştı.

Peyton.

Hıçkırıkları geri geldi ve kendini ona bıraktı, üzerindeki kalın bornozu yumrukladı, bacakları altından çıkarken asıldı.

"Seni yakaladım..." dedi. "Seni yakaladım."

"Ona hiç söylemedim. Hamile olduğumu tahmin etmişti... ama ona ne olduğunu hiç anlatmadım..." Aniden başını kaldırdı. "Bu gece beni aradı ve gelip onu görmemi istedi. Sophy hakkında dertleşmek istedi. Kürtaj yaptırdığımı düşünmüş."

Peyton'ın kaşları gerildi. "Bir dakika... biliyor muydu? Onun çocuğuna hamile olduğunu? Ve kız kardeşinle mi gitti?"

"Bu gece konuşurken..." Geri çekildi ve sonra etrafta dolaşmak zorunda kaldı. "Bana kürtaj için nereye gittiğimi sordu. Ona düşük yaptığımı söylemedim." Düz karnına baktı. "Yavruyu tek başıma gömdüm. Evin arkasındaki tarlaya. Kanamam devam ederken. Mezarın üzerini taşlarla örttüm ve aptal bir çalı diktim çünkü bir mezar taşı ya da herhangi bir işaret olmasını istemedim." Başını iki yana salladı. "Ne olduğunu bilmeyi hak etmiyor. Bu benim hayatım, benim özel acım. Onu istemedi, beni de istemedi. Ve bunu hak ettiğini sanmıyorum... ikimizi de hak etmiyor."

Novo gözlerini kapattı. "Gördüğünüz gibi o hâlâ benimle. Dünya hakkında hiçbir şey bilmeden öldü ama ben onu burada tutuyorum." Kalbinin üzerine dokundu. "O burada benimle. Her zaman."

Aniden ona baktı. "Ve bunu bilen tek kişi sensin."

-

"Seni seviyorum" demenin pek çok farklı yolu vardı.

Peyton tekrar Novo'nun yanına gidip onu bir kez daha kendine doğru çekerken, o üç kelimenin şunlar olduğunu düşündü

İki ruh arasındaki kutsal duygunun en yaygın aktarımı olduğu kesin. Ancak başka yollar da vardı. Jestler, hediyeler, bir yangından sonra bir ahırın yeniden inşası, bir yürüyüş yolunun kürekle açılması, hatta arabadan yiyecek taşımak kadar basit bir şey.

Novo bu korkunç gerçeği, trajediyi nasıl atlattığını ya da daha sonra neden devam ettiğini anlayamayacağı kadar büyük bir kaybı paylaşarak ona onu sevdiğini söylüyordu: Onu geçmişine, acısına tanıklık etmeye davet ederek, kendisini ona bu şekilde açarak, başka hiç kimseye yapmadığı gibi, ona aşık olduğunu ilan ediyordu.

Biraz sakinleştğinde, "Çok uzun zamandır acı çekiyorum," dedi. "Bunu çok uzun süre içimde tuttum."

Onu tek başına bir yerde, tıbbi bir acil durumda, elini tutacak ya da onu herhangi bir şekilde rahatlatacak kimsenin olmadığını hayal etti. Ve sonra genç kıızı gömmüştü-

Bunun ondan neler götürdüğünü hayal ederken gözlerini sıkıca yumdu.

"Benimle gel," dedi elini tutup onu yatak odasına götürürken. "Uzan. Sana sarılmama izin ver."

Sanki her yeri ağrıyormuş gibi monogramlı yorganın üzerine süründü. Adam ona katıldığında, kolunu ona doladı ve bir çocuğun rahatlamak için oyuncağına sarıldığı gibi sarıldığı Kleenex kutusunun köşelerine koştı. Kadın titredikçe, adam kendini ona daha da yaklaştırdı.

"Adı neydi?" dediğini duydu.

Novo başını kaldırdığında ona karşı sarsıldı. "Ben... Ben ona isim vermedim."

Kızın saçlarını sıcaktan kızarmış yüzünden geriye doğru okşadı. "Ona bir isim vermelisin. Ve geri dönüp ona uygun bir işaret getirmelisin. O senin içinde yaşadı. O var oldu."

"Düşündüm de belki..."

"Ne düşündün?" diye fısıldadı saçlarını tararken. "Anlat bana."

"Ona bir isim vermeli miyim diye düşündüm. Ama emin değildim... Bunu hak etmediğimi hissediyordum. Mahmenler yavrularına isim verirler. Ben kendiminkini koruyamadım... Onu hayal kırıklığına uğrattım, öldürdüm - bu yüzden kimsenin isim verecek annesi değilim."

"Dur," diye mırıldandı. "Sen yanlış bir şey yapmadın." Bir düşmanlık dalgasıyla, "Diğerleri için söyleyebileceğimden daha fazlası. Ve ona bir isim vermelisin. Onu kalbinde saklıyorsun, sen bir mahmensin ve o masum küçük ruh Fade'de seni izliyor. Kızın bir melek ve ona bir isim vermelisin ki kafanın içinde onunla konuşurken ona hitap edebilesin."

"Nereden biliyorsun?" Novo kabaca sordu. "Onunla konuştuğumu mu?"

Gözleriyle onun yüzünü izledi ve tüm acısını onun için tutabilmeyi, yorgun kollarından bir yük olarak alıp hayatlarının geri kalanında taşıyabilmeyi diledi.

"Nasıl yapamazsın? O senin kızın."

Yeni gözyaşları akmaya başlayınca kutudan bir selpak alıp teker teker kuruladı. Gözyaşları dindiğinde, "Birdenbire çok yorulduğum," diye fısıldadı.

Parmak uçlarını kızın yanağında gezdirdi. "Uyu. Sana göz kulak olacağım. Bu gece kâbus görmeyeceksin."

"Söz mü?" dedi.

"Söz veriyorum." Göz kapaklarını kapattı. "Seni terk etmeyeceğim. Ve kabus görmek yok. Sadece dinlen."

Novo'nun güçlü bedeni bir ürpertiyle gerginliğini bıraktı. Ve sonra ona sarıldı.

"Şarkı söyleyebilseydim, sana bir ninni söylerdim," dedi usulca. "Acının ve kaybın olmadığı bir yer hakkında. Endişenin olmadığı. Ama bir melodiyi taşıyamam."

"Bu da sayılır diye düşündüm," diye mırıldandı.

Çok geçmeden nefes alıp vermesi yavaşladı ve sabitleşti, bir elinin ya da ayağının küçük seğirmeleri derin, derin, derin dinlendiğini gösteriyordu.

Kollarında ona bakarken, pişmanlık duymadan onun için hayatını ortaya koyacağını biliyordu. Onun için ejderhaları öldürür ve dağları yerinden oynatırdı. Onun emriyle tüm dünyaları fetheder ve sırf onun yiyeceğinden emin olmak için açlıktan bir deri bir kemik kalırdı. O onun güneşi ya da ayı değil, galaksisiydi.

"Ben de seni seviyorum," dedi kulağının dibinde.
"Sonsuza dek ve daima."

THIRTY-NINE

Novo on saat sonra uyandı. Bunu yatak sehpasının üzerindeki saatten anladı; doğal olarak Amazon'dan alabileceğiniz dijital bir POS değil, mermerden yapılmış gibi görünen ve üzerinde elmaslar olan akrep ve yelkovanı olan antika bir Cartier şeyiydi.

Uykusunda Peyton'a arkasını dönmüştü ama birbirlerinden ayrılmamışlardı. Peyton onun sırtına sıkıca sokulmuştu, bornozu hâlâ üzerindeydi, ikisi birlikte o inanılmaz yumuşaklıktaki çarşafların arasında değil, yorganın üzerindeydiler.

Adamım, işemesi gerekiyordu.

Tamam, bu aklındaki en önemli şey sayılmazdı ama aciliyet açısından? Ve bunu halletmek için tuvalete gitmenin basit bir yürüyüş olduğu gerçeği?

#hedefler

Kız Peyton'ın kollarından dikkatlice ayrılırken, Peyton kısa bir süreliğine dinlendiği yerden çıkarak "Nereye gidiyorsun?" gibi bir şeyler mırıldandı.

"Banyo," dedi sessizce. "Sen uyumaya devam et."

Yastığa doğru başını salladı ve bir onaylama mırıltısı çıkardı.

Onun başında durarak, dağınık sarı saçlarını düzeltmek ve kapalı gözlerinin altındaki siyah halkaları silmek istedi. Günün büyük bir kısmında onu izlemek için uyumadığına bahse girmeye hazırdı ve onu soktuğu bu durumdan nefret ediyordu.

Ama o da memnundu. Rahatlamıştı, tıpkı bir enfeksiyonu temizledikten sonra olduğu gibi. Çıbanı temizlemek çok acıtmıştı ama ya sonrası? Temizlik, karanlık ve nemli bir yerde parlak bir güneş ışığı gibiydi.

"Düşündüğümünden çok daha fazlasısın."

Ve bu sadece onu en başından beri hafife aldığı için doğru değildi. Onunla birlikte takılmak, onu görmek, onu boğmadan desteklemek gibi bir tarzı olduğu içindi.

Bu, onun için kim olduğuna dair inanılmaz bir yorumdu... yavrusuna hamile kaldığı erkek, o ölümün acısıyla gittiği kişi değildi. Hayır, Peyton'dı.

Peyton istediği tek kişiydi. Güvendiği. İhtiyacım vardı.

Ona aşık olmuştu.

Ve bunu itiraf etmek aslında korkutucu gelmedi. Ki bu bir şoktu.

"Ona bir isim vereceğim ve oraya geri döneceğim," dedi usulca. "Ve belki bir gün sen de benimle gelirsin, böylece ikinizi tanıştıtabilirim."

Onu hayatına kabul ederken, bir gün onunla birlikte oraya geri dönmesini istemişti. Orası sadece onun bir parçası olmakla kalmamış, aynı zamanda uzunca bir süre için tanımlayıcı bir terim olmuştu.

Parmak uçlarına basarak tuvalete girdi, kendini tuvalete kapattı, işlerini halletti ve sonra ellerini yıkayıp kuruladı. Aynadaki yansımasına baktığında, tamamen aynı görünmesine şaşırdı.

İçsel dönüşümün bir kısmının farklı renkte gözlere veya başka bir tarzda saçlara dönüşebileceğini düşünürsünüz.

Ama hayır, hâlâ oydu.

Asıl mesele de buydu, değil mi? Düşük yaptığından beri iki yönü vardı: Olanlar ve bununla birlikte gelen acı, kayıp ve keder - ve sonra diğer her şey. İkincisi, varoluşundan ve genel olarak dünyada gezinmekten sorumluydu. İlki ise ona musallat olan bu gölgeli varlıktı. Ve her ikisini de sert bir kabukla korumuştı.

Çünkü ya tüm çelişkileri içinde sıkı sıkı tutacaktı ya da parçalanmaktan, dağılmaktan kurtulamayacaktı.

Peyton'a hikâyesini anlattıktan ve içini döktükten sonra, iki yarısı biraz bütünleşiyor gibiydi. Bunu nasıl açıklayacağından emin değildi.

Kim bilebilirdi ki?

Dışarı çıkıp botlarını giyerken Peyton'a, "Sınıfta görüşürüz," dedi.

Uykusunda tekrar mırıldandı ve sonra ona doğru düzgün odaklanabilecek kadar kendine geldi. "Sınıf mı? Sınıfta görüşür müyüz?"

"Evet. Sınıfta."

Eğilip onu öperken, "Seni seviyorum" dürtüsünü hissetti - ve bu dürtü o kadar güçlüydü ki, neredeyse üç kelimeyi yüksek sesle söyleyecekti.

Sonunda, "Sabırsızlanıyorum." demeye karar verdi. "Ben de."

"Uyumaya devam et. Kalkmadan önce en az bir saatin var, belki biraz daha fazla."

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın." "Ben de," diye papağan gibi tekrarladı.

Kapının yanında, ona son bir kez baktı. Göz kapakları tekrar aşağı inmişti ve sanki dünyasında her şey yolundaymış gibi uzun, yavaş bir nefes verdi.

O da aynı şekilde hissediyordu.

Koridorda merdivenlere doğru ilerledi, kafası hem karışık hem de garip bir şekilde berraktı. Ondan ve kendisinden beklemediği o kadar çok şey vardı ki...

Merdivenlere geldiğinde bir hata yaptığını fark etti. Dikkati dağıldığı için sol yerine sağa gitmiş ve personel merdivenlerinin başına değil, ana, büyük merdivene varmıştı.

"Peki siz kimsiniz, sorabilir miyim?"

Arkasını döndü. Konuşan erkek, gölge gibi karanlık, üç parçalı bir takım elbise giymişti. Peyton'inkiyle aynı renkte seyrelmiş saçları ve tam bir küçümseme ifadesi olmasa yakışıklı sayılabilecek otoriter yüz hatları vardı.

"Eee?" diye sordu ona doğru gelirken. "İstersen bir cevap ver."

Yakından bakınca düşündü... hayır, Peyton'ın babası uzaktan görüldüğü kadar yakışıklı değildi.

"Oğlunuzun bir arkadaşıyım."

"Bir arkadaş. Oğlumun. Hizmetleriniz için size ödeme yaptı mı, yoksa çıkarken gümüş takımları çalmak mı istiyorsunuz?"

"Affedersiniz?"

"Beni
duydunuz."

"Ben fahişe değilim," diye tersledi.

"Ah. Bağışlayın beni," diye söylendi. "Yani günü onunla bedavaya mı geçirdin? Bu da onun shellan'ı olmayı umduğunuz anlamına geliyor olmalı ama izin verin bu hevesinizi kısa keseyim. Uygun bir dişiyle çiftleştirilecek.

Bu yüzden çok üzgünüm canım, ama onunla senin için bir gelecek yok."

"Çiftleşmek mi?" diye fısıldadı. "Nesin sen-"

"Kabul etti ve onunla tanıştı. Yan tarafta senin için bir rol olacağını düşünmüyorsan, seni bu fikirden vazgeçirmeliyim. Git malını başka yerde sat. Gidebilirsin. İyi geceler."

Tökezleyerek geri çekildi, kelimeler anlaşılabilir bir anlama dönüşmüyordu.

"O taraftan değil," diye havladı erkek. "Sen ön kapı malzemesi değilsin. Arka merdivenleri kullanmalısın-"

Peyton'ın babası arkasından bağırmaya devam ederken Novo dönüp kırmızı ve altın rengi halılarla kaplı büyük merdivenlerden aşağı koşmaya başladı. Ön kapıya geldiğinde kilit mekanizmasını kurcaladı ve tam evin başka bir yerinden bir erkek hizmetçi koşarak içeri girerken kendini kurtardı.

Soğuğa doğru koşarken ayağı kaydı ve karda düştü. Ayağa kalktı ve çimlerin üzerinde koşmaya devam etti, tertemiz karda dağınık bir iz bıraktı.

Kalbi çarpıyor ve başı dönüyordu. Çoğunlukla, bir kez daha acı çektiğinin farkındaydı; sahip olduğu erteleme, başının bir nefes almak için meşhur çalkantılı bir okyanustan çıkması, hiç zaman sürmemiştir.

Ancak ağlamadı.

Gözlerinden yaş gelmesine neden olan şey yüzündeki soğuktu. Sadece soğuk.

FORTY

SAxton işe geç kalmıştı. Çiftlik evinin bodrum katındaki merdivenlerden aceleyle çıkarken bir yandan takım elbisesinin ceketini giyiyor, bir yandan da gömleğinin düğmelerini iliklemeye çalışıyordu. İşler iyi gitmedi, iki işi aynı anda yapmaya çalışırken her türlü verimlilik kayboldu.

"Tostunuz bende!" Ruhn lavabonun yanından seslendi. "Ve kahveni bardağına koydum!"

Saxton kayarak durdu. Erkek fevkalade çıplaktı ve Saxton'ın tek düşünebildiği, gün içinde iki kez o... arka bölgeye nasıl büyük bir zevkle bindiği idi. Hayır, az önce duşta birlikte yaptıkları da dahil olmak üzere üç kez. Geç kalmasının nedeni de buydu.

"Sen bu haldeyken evden nasıl çıkabilirim ki?"

Her zaman kurallara uyan Ruhn'un bir kez olsun flört etmeye vakti olmamıştı. "Gel, geç kalacaksın! Benim hatam olmasını istemem."

Saxton bu konuda şaka yapabilirdi ama aşkı o kadar ciddiydi ki, niyeti ne olursa olsun böyle bir ciddiyetsizlik hoş karşılanmayabilirdi.

"Döndüğümde aynen böyle giyineceğine söz verir misin?"

"Saxton, ye."

Önüne bir tabak itilirken ve seyahat kupası yüzüne doğru sallanırken, gömleği yarım düğmeli, ceketı yamuk bir şekilde öylece durdu.

Ve p.s., ne harika bir kelime... "yamuk." Kulağa tıpkı tanımladığı bozukluk gibi geliyor.

"Saxton-" "Söz ver."

"Tamam! İstedığın gibi çıplak olacağım!"

"Teşekkür ederim." Hafifçe eğildi ve kendisiyle ilgili tüm yanlışları çabucak düzeltti. "Ve yeniden bir araya gelmemizi nefesimi tutarak bekliyorum."

"Burada olacağım." Ruhn gülümsedi. "Bugün kiler üzerinde çalışıyorum."

"Biz gidene kadar burayı yeni gibi yapacaksın."

"Planımız bu."

Saxton durakladı. "Seni seviyorum."

Ruhn'un ona verdiği öpücük nefesi gibiydi, kolay ve gerekliydi. "Ben de seni seviyorum," dedi erkek. "Şimdi git-bekle, uygun ceketin masanın üzerinde!"

"İhtiyacım yok. Beni sıcak tutacak sen varsın."

Dakikalar sonra, Saxton buharlaştı... ve Seyirci Evi'nin arka girişinde yeniden şekillendi. Mutfağa girer girmez, senkronizasyonun dışında olduğunu anladı. Doggen çoktan Danimarka tepsilerini çıkarmış ve restoran büyüklüğündeki kahve makinesini çalıştırmıştı ve ön tarafta sesler vardı, siviller randevuları için çoktan gelmişlerdi.

"Kahretsin," dedi personel koridorunun kanatlı kapısından kayarak geçerken ve bir havuza atlar gibi ofisine atlarken.

Kahve fincanı ortağının masasına düştü ve ancak o zaman tostunu aldığını fark etti

tabağını da yanına aldı. Tabağı da yere bıraktı ve tostun ağzına attı, -Tanrı'ya şükür ki eve gitmek için ayrılmadan önce hazırladığı- klasörleri aldı.

"Gazap geç kalacak."

Saxton arkasını döndü. Blay kapının girişinde duruyordu ve nöbet için giyinmişti, kıyafetleri gündelikti, bol, fermuarlı poları her türlü silahı saklıyordu. Kızıl saçları hâlâ nemliydi, sanki o da evinden yeni gelmiş gibiydi ve elindeki vişneli Danish, Saxton'ı yeni uyandıkları Pazar akşamlarına geri götürdü.

Ama olağanüstüydü.

Erkeğin görünüşü, geçmişlerinin hatırlanması hiçbir acı taşımıyordu. Nostalji bile değildi aslında. Bu daha çok Saxton'ın yaşadığı sıradan olaylar listesinin bir parçası gibiydi; terzisinden yeni bir takım elbise aldığı zaman ya da burada, Seyirci Evi'nde en son ne zaman bir Danimarka yemeği yediği gibi... hatta evet, gerçekten de kendi saçlarının da biraz ıslak olduğu gerçeği gibi.

Karmaşanın yokluğu, içine çektiği bir huzurdu.

Saxton tost parçasını ağzından çıkardı. "Çok sevindim. Ben de geç kaldım. Dışarı çıkamadım-" Orada durdu. "Her neyse. Dolu bir programımız var. Geliş saati nedir?"

Blay omuz silkti ve son lokmasını da bitirdi. "Pek emin değilim. Onu görmeye gelen herkes anlayışlı davranıyor. Sanırım George kahvaltısını kustu, bu yüzden Wrath zavallı adamın başına bir şey gelmediğinden emin olmak için bir veteriner çağırıyor."

"Oh, hayır." Saxton eliyle telefonunu yokladı. "Evi aramalıyım, hayır, bekle. Bölmek istemem. O köpeğe hiçbir şey olamaz-"

"O köpeğe hiçbir şey olamaz."

İkisi de güldü. Ve sonra Blay ciddileşti.

"Dinle, ailem senin ve... Ruhn'un Minnie için yaptıklarınıza çok minnettar. Sanırım şu müteahhitlerin icabına baktınız? Minnie harika bir kadın ve bu durum Mahmen ve babamın canını çok sıkıyor. Mahmen'imın nasıl olduğunu bilirsin. Çok endişelidir."

Saxton etrafına bakındı ve oturdu. "Tanıdığım en iyi iki ebeveyne sahipsiniz."

"Seni seviyorlar."

"Ben de onları
seviyorum."

Sessiz bir an oldu.

"Bu arada, Ruhn ve senin adına gerçekten çok mutluyum," dedi Blay yumuşak bir sesle. "Ve umarım bu kulağa tuhaf gelmiyordur. Öyle olması gerekmiyor, yemin ederim."

"Ben, ah, başka kimsenin bizden haberdar olduğunu bilmiyordum. Kasıtlı olarak sır olarak sakladığımdan falan değil."

"Minnie aileme söylemiş."

Saxton derin bir nefes aldı. Sonra seyahat kupasına uzandı, kapağını kapattı ve bir yudum aldı. Kahve tam sevdiği gibiydi, tatlı ve çok sert değildi.

Her nasılsa, Ruhn'un bunu yapmış olması, erkeği bu odaya yerleştirmiş gibi görünüyordu.

"Dürüst olabilir miyim?" Saxton
dedi ki. "Her zaman. Lütfen."

Başını kaldırıp eski sevgilisine baktı. "Ben de kendim için mutluyum. Çok zor oldu."

Blay odaya biraz daha yaklaştı. "Öyle olduğunu biliyorum. Nasıl yardım edeceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Seni böyle acı çekerken görmekten nefret ediyordum. Bu beni öldürdü."

"Çok fazla göstermemeye çalıştım. Bu konuda oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum."

"Ama ben seni tanıyorum."

"Evet, biliyorsun." Saxton parmağını bardağın metal

yüzeyinde aşağı yukarı gezdirdi. "Onu beklemiyordum.
Ruhn,

Yani. Hem de hiç. Bir daha böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim ve bu her şeyi değiştirdi. Tamam, kulağa klişe geliyor ama o benim diğer yarım. Her şey o kadar hızlı gelişti ki başım dönüyor ve bazen de korkutucu oluyor.

-Ama her şeyden öte, bana büyük bir neşe ve mutluluk getirdi."

"Sadece bir an sürüyor," diye mırıldandı Blay. "Gerçek olduğunda, bir elektrik düğmesini açmak gibi. Klik sesi ve ardından her yer aydınlanıyor."

"Evet. İşte bu." Saxton kendini erkeğe gülümserken buldu. "Huzur içindeyim. Ayrılmayı düşünüyordum, biliyorsun."

"Caldwell? Öyle miydin?"

"Dört gözle beklediğim pek bir şey yoktu. Yani, tüm bunları kurmak" -ofisin etrafını işaret etti- "büyük bir dikkat dağıtıcıydı. Ama işler yolunda gitmeye başladığında ve daha az talepkar olduğunda, sürüklenmeye başladım. Ancak liman bir kez daha kendini göstermiş gibi görünüyor."

"O iyi bir erkek. Eşcinsel olduğunu bilmiyor muydum?" "O da bilmiyordu."

Blay biraz kıkırdadı. "Karşı konulmaz olabiliyorsun. Bunu ilk elden biliyorum."

"Bu iltifatınız beni çok memnun etti efendim." Saxton elini kalbinin üzerine koydu. "Oldukça."

İkisi de güldü ama o sırada bir çift köpek, hortumu yerde zıplayan bir Shop-Vac taşıyarak koridordan hızla geçti.

Saxton ayağa kalkıp ofise doğru giderken, "Tanrım, hayır," diye mırıldandı. "O banyo yine kendini bırakmasa iyi olur." Başını koridora doğru uzattı. "Yanlış giden ne?"

İki hizmetçi durup selam verdi ve soldaki, "Üst kattaki tuvalet," dedi.

"Tamir ettik," diye onayladı diğeri. "Ama yerde su var."

"Onu değıştirteceğim. Teşekkür ederim. Devam edin."

Saxton tekrar geri döndüğünde kızarmış ve mutlu köpek çifti uzaklaştı. Blay'in gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

"Her şey yolunda."

Erkek uzanıp Saxton'ın omzunu sıkarken, "Her şey yolunda, gerçekten," dedi. "Çok iyi-"

"Oh, affedersiniz. Bölmek istemezdim."

Saxton yana baktı. Stajyerlerden biri, Peythone'un oğlu Peyton, açık pervazda acil bir ifadeyle duruyor, ağırlığı savaş botlarının üzerinde sanki sadece üst yarısı durduğunu biliyormuş gibi ileri geri kayıyordu.

"Sorun değıil." Saxton geri adım attı. "İçeri gelsene. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Bir sorunum var."

Blay stajyerle ellerini cıırttı ve sonra karşıya baktı. "Wrath buraya gelir gelmez size haber vereceğim."

"Ve ayrıca George hakkında." "Kesinlikle."

Saxton el salladı, Blay de salladı ve sonra bir an için hayattaki yeni yerini, daha önceki ikametgâhına göre çok daha iyi olan meşhur yeni adresini ölçtü.

Sonu iyi biten her şey gerçekten iyiydi.

Sonra yeniden odaklandı ve koltuğuna geri döndü. "Bana neler olduğunu ve nasıl yardımcı olabileceğimi anlatır mısın?"

Peyton yalnız uyanmıştı ama Novo'nun ona hoşça kal dediğini hatırlıyordu ve sonra telefonunun alarmı yüzünden uyuyakaldığı için hemen harekete geçmek zorunda kalmıştı. Tıraş olmaya bile zahmet etmemişti. Sadece duş almış, kıyafetlerini giymiş ve bir camı kırarak Seyirci Evi'ne gitmişti.

Teslim almaya geç kalacak ve muhtemelen eğitim merkezine giden otobüsü kaçırarak olsa da, önce bunu halletmesi gerekiyordu.

"Kapıyı kapatabilir miyim?" dedi.

Kral'ın avukatı Saxton başını salladı. "Elbette."

Birlikte kapandıktan sonra, Peyton dosya dolapları ile gömme raflar arasındaki dar alanda ileri geri volta attı.

"Babam beni bir dişiyle çiftleştirmek istiyor ve ne o ne de ben buna rıza gösteriyoruz. Her şeyi konuştuk. Ben başka birine aşığım ve o da..." Romina'nın hikâyesini paylaşmanın uygun olmadığını düşündü. "Bekâr kalmak istiyor. Sorun şu ki... efendilerimiz bir tür mali anlaşmaya vardılar ve bunu uygulayacaklarından ve sıkışıp kalacağımızdan endişeleniyoruz."

"Yani baban çeyiz parası ödüyor."

"Hayır, para alıyor."

Saxton şaşkınlık gösterdi. "Gerçekten mi? Tamam."

"Efendim yıllardır benden kurtulmaya çalışıyor," dedi Peyton kuru bir sesle. "Garaj satışı gibi bir şey. Ama anladığım kadarıyla fiyat etiketim beş dolardan çok daha yüksek."

"Ve açık olmak gerekirse, hem sizin hem de dışının rızası yok. O da bu konuda kararlı."

"Evet. Ama dün gece bana söylediğine göre, efendilerimiz Kral'dan bir randevu almışlar. Buraya geleceklermiş. Ne zaman bilmiyorum ama yakında olmalı. Babam zaten birkaç kez diğer ailenin yaşadığı Güney Carolina'ya gitti."

"Peythone senin babanın adı mı?" "Evet."

Saxton bir dizüstü bilgisayarda oturum açtı ve biraz yazdıktan sonra arkasına yaslandı.

"Bir randevuları var." "Ne zaman?"

"Sana söyleyemem." Peyton itiraz etmeye başlayınca Saxton elini kaldırdı. "Etik olarak, herhangi bir gizliliği ihlal etmemek için dikkatli olmalıyım. Ama bu size yardım edemeyeceğim anlamına gelmez."

"Bunu durdurabilir miyiz?"

"Sanırım dişi geçiş sürecini tamamlamış." Peyton başını sallayınca Saxton, "Güzel. Yani ikiniz de yasal olarak reşitsiniz. İlk düşüncem, böyle bir sözleşmenin üçüncü tarafları bile olmadığınız yönünde. Akıllarını birleştiren iki yetişkin birbirlerini bir anlaşılmaya bağlayabilir, ancak böyle bir anlaşma, şartlarında bir çıkarı ya da düşüncesi olmayan başka hiç kimseyi bağlayamaz."

Peyton gözlerini ovuşturdu. "Anlamıyor muyum?"

"Efendileriniz ikisi arasında istedikleri her şeyi kabul edebilirler. Ancak bu anlaşma sizi ya da dişiyi kendi başınıza gönüllü olarak üstlenmeyeceğiniz eylemlere zorlamak için kullanılamaz. Tabii siz ya da dişi bu ödemenin bir kısmını kabul etmiyorsanız?"

"Hayır. Yani, bildiğimiz kadarıyla değil. Sözleşmeyi ben de görmedim, o da görmedi ama efendilerimiz genelde bizim çıkarlarımızı gözetmez, bilmem anlatabildim mi?"

"Bu konunun tek çetrefilli kısmı Eski Kanunlar ve bunların bazen çiftleşmelerle ilgili olarak ödenen mali bedellerle nasıl ilişkili olduğu. Bunu gözden geçirmem gerekecek. Ama merak etmeyin. Ben bu işi halledeceğim."

Peyton sarktı. "Teşekkür ederim, Tanrım, teşekkür ederim. Ve dinle, benim açımdan, diğer kadın kötü biri değil.

kişi ya da herhangi bir şey. Sadece..."

"Başka birini seviyorsun." Avukatın gülümsemesi yaşlı ve çok ama çok bilge görünüyordu. "Tamamen anlıyorum. Kalp ne isterse onu ister."

"Aynen öyle. Ve tekrar teşekkür ederim, sen gerçek bir hayat kurtarıcısın." "Henüz seni kurtarmadım. Ama kurtaracağım. Bana güvenebilirsin."

"Bu konuda şimdiden daha iyi hissediyorum. Şimdi derse gitmeliyim."

Saxton, "Dikkatli ol," diye önerdi. "Söz veriyorum."

Resepsiyon alanının dışında, Peyton otobüsü çağırđı ve bir saat daha süreceği söylendiğinde küfretti. Ama ne yapabilirdi ki-

"Hey," dedi Blay, "derse mi gitmek istiyorsun? Burada bir minibüsümüz var ve köpeklerimizden biri sizi götürebilir?"

Bir gecede iki kez, diye düşündü. Adamım, işler yolunda gidiyordu. Sonunda.

"Bu harika olurdu," dedi dövüşçüye. "Gerçekten inanılmaz."

Çünkü gerçek şu ki, her ne kadar sınıf yükümlölüklerini yerine getirmek istese de, asıl istediği Novo'yu tekrar görmektir. Mümkün olan en kısa zamanda.

Ve asla ama asla onun yanından ayrılma.

FORTY-ONE

A Novo şiltesine oturmuş, gözlerini önüne dikmişti, aklında özellikle bir şey yoktu ve bu bir lütuftu, diye düşündü. Ancak farkında olduğu şey, büyük ağırlığın geri döndüğü ve her zamankinden daha ağır olduğuydu; göğsünün ortasındaki o tanıdık çöküntü nefes almasını ve hareket etmesini zorlaştırıyordu.

Tepesinde, etrafta dolaşan insanların sesini duyabiliyordu, insanlar gece için yerlerine yerleşiyorlardı. Saate bir göz attığında saatin onu biraz geçtiğini gördü ve derslerle olan ilişkisini ve normal şartlar altında ne yapıyor olacağını düşünmemek imkânsızdı - eğer hasta olduğunu söylememiş olsaydı.

Akşamın başında ağırlık odasında olmaları gerekiyordu. Sonra sınıfta olacaklar ve yeni saha görevlerini alacaklardı.

Kendisiyle eşleştirilmemesi için bir talepte bulunmak zorunda kalacaktı...

Sadece Paradise, Craeg, Axe ya da Boone ile çıkması gerekecekti.

Bacaklarını yukarı çekerek kollarını dizlerine doladı ve çenesini bileğine dayadı. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabilişti-

Hayır, diye karar verdi. Kendini suçlamakla işi bitmişti. Bir erkeğin boktan biri olduğu gerçeği yüzünden kesinlikle kendini hırpalamayacaktı. Ayrıca, zaten bir tür kalp rehabilitasyonundan geçmişti. Buna sadece temanın başka bir varyasyonu olarak bakması gerekiyordu. Kalbi kırılmıştı. Dikiş at. Tekrar güçlen.

Bu kadar basitti.

Bir süre bu zorunluluk üzerinde düşünürken, inandığından emin olmadığı bir gerçeğe kendini ikna etmeye çalıştığının farkındaydı, ama her neyse. Her şeyi yeniden düzenlemenin tek yolu buydu: Yarın akşam hava karardığında programa geri dönecekti ve oyun yüzünü takınacaktı.

Hiç başlamaması gereken bir aşk macerası yüzüne patladı diye işi bırakmasına imkân yoktu.

Bu bir kız hareketiydi. Ve o bir kadındı, kız değil. O bir dövüşçüydü-

Kapısının çalınması başını kaldırmasına neden oldu. Ayın ilk günü değildi, yani ev sahibi olamazdı. Ve gelen Peyton da değildi, bunu hissedebiliyordu.

"Evet?" diye seslendi.

"Ben Dr. Manello."

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve her şeyin bulunduğu odaya gitti. Eşyaları açarak, "Hey, burada ne yapıyorsun?" dedi.

"Ev ziyareti." İnsan onun yanından içeri daldı. "Nasıl gidiyor?"

Sebepsiz yere, adamın takviye getirip getirmediğini görmek için koridora baktı. Hayır.

Onları kapatarak örgüsünü omzunun üzerinden geçirdi. "Anlamıyor muyum?"

Cerrahı küçük siyah doktor çantasını daha önce sadece bir tanesine oturduğu iki kişilik masaya koyarken, adamın alt yarısının önlüklü olduğunu fark etti. Üst yarısı ise ceketliydi. Başında Mets beyzbol şapkası vardı ve evet, vay canına, neon sarısı ve mavi koşu ayakkabıları.

"Hasta olduğunu söylemişsin," dedi, "miden bulanıyor diye şikayet etmişsin. Ben de seni kontrol etmeye geldim."

Hayal kırıklığını yutkunarak başını salladı. "Dinle, her ne kadar endişen için minnettar olsam da, önemli bir şey değil. Sadece kendimi iyi hissetmiyorum."

"Önemli bir kalp yaralanması geçirdiniz."

"Bu çok uzun zaman önceydi."

"Günleri dene."

Tanrım. Sanki başka bir yaşam sürmüş gibiydi. "Ama ben iyiyim." "O zaman şu işi çabucak halledelim, olur mu?" O uyumsuz sandalyelerinden birini çıkardı ve döndürdü etrafta. Sert koltuğu sıvazlarken, "Eğer A- Tamam, bu bir dakikadan fazla sürmez." dedi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben iyiyim."

"En son ne zaman tıp fakültesine gittin?" Gözlerini devirdi. "Ve bu arada, kendimi buradaki insanlara bunu söylerken ne kadar sık bulduğumu biliyor musun?"

İnsan ona öylece bakarken, sanki ikisinden biri doğal nedenlerle ölene kadar olduğu yerde kalmaya hazırmış gibi, küfrederek yanına yürüdü.

Otururken, "Bu tamamen gereksiz," diye mırıldandı.

"Umarım öyledir. Kusma var mı?" "Hayır."

"Ateş, titreme?"

"Hayır."

"Karın ağrısı veya kollarınızdan birine yayılan ağrı?"

"Hayır."

"Baygınlık ya da kendinden
geçme hissi var mı?" "Hayır."

En azından Peyton'ın babası o koridorda ona çekici
indirdiğinden beri. O zamandan beri mi? Çocuk oyuncağı.

Kadının önüne gelen doktor çantasından bir stetoskop
çıkardı ve kulaklarına taktı. "Kalbinizi dinleyebilmem için
kollarınızı indirmeniz gerekecek."

Kibarca, bir şeyleri çözdü ve kollarının aşağıya
sarkmasına izin verdi - ve sonra göğüs bölgesinde küçük
disk turu yapıyordu. Adam bir dizi mmm-hmm sesi
çıkardığında, bunu tam olarak düşündüğü şeyi bulduğu
anlamına aldı.

Yani kesinlikle hiçbir sorun yoktu. En azından fiziksel
olarak.

"Tansiyon zamanı," dedi neşeyle. "Kalbinin sesi
mükemmel geliyor."

"Biliyorum."

Adamın kafası kadının önünde belirdi. "Berbat bir hasta
bakıcısın, bunu biliyor muydun?"

"Bu senin sorunun değil
mi?" "Touché."

Doktor onu muayene ederken, dümdüz önüne bakmaya
devam etti, zihni bir kez daha en azından görünürde hiçbir
şeyin olmadığı o yere çekildi. Gerçekte, bilinçaltının
kendisine karşı komplo kurduğundan, her türlü uyandırma
çılgılığı saçmalığını planladığından, kabusları dışçı
koltuğundaki hastalar gibi programladığından
şüpheleniyordu.

"-Novo? Alo?"

Kendine geldi. "Özür dilerim, ne dedin?"

Dr. Manello bir süre ona baktı. Sonra kalçalarının üzerine çöktü. "Bana burada gerçekten neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Dediğim gibi, hiçbir şey. Sadece tuhaf bir şey yedim." "Neydi o?"

"Hatırlamıyorum." Adamın yüz ifadesi çok net bir şekilde görmeye başladığında ayağa kalktı ve etrafta dolaşmaya başladı. "Dürüst olmak gerekirse, yarın geceye kadar iyi olacağım."

"Biliyorsun, eğer biriyle konuşmak istersen-"

"Kesinlikle ama kesinlikle kimseyle konuşmaya ihtiyacım yok." "Tamam." Ellerini uzattı. "Geri çekileceğim."

Dr. Manello küçük siyah çantasını yeniden doldurdu ve sonra tekrar kapısına geldi. "Ateşiniz çıkarsa ya da kusmaya başlarsanız beni arayın."

"Buna gerek kalmayacak." Onu dışarı çıkarmak için yanına gitti. "Geldiğiniz için teşekkürler-"

"Senin için endişeleniyorum. Tıbbi açıdan da değil."

Nedense aklına klinikte sürekli çılgılık atan o hasta geldi. En azından aklını kaçırırsa, diye düşündü, delilerle başa çıkma konusunda biraz deneyimleri vardı.

Ama bu o olmayacaktı. Buna izin vermeyecekti.

"Endişelenmiyorum," dedi ona. "Kendim için hiç endişelenmiyorum."

Eğer daha önce yaşadıklarını atlatabilirse? O zaman Peyton'ın tam olarak düşündüğü kişi olduğu gerçeğinin üstesinden gelmek sorun olmayacaktı. Zaten bunun için eğitilmişti.

-

Hangi cehennemdeydi?

Peyton kırk dakika sonra antrenman merkezinin ağırlık odasına girdiğinde, makinelerin ve minderlerin üzerindeki çeşitli vücutları gözden geçirdi... ve yankılanan bir hayır-Novo ile karşılaştı.

Kaşlarını çatarak Qhuinn Kardeş'in yanına gitti. "Hey, Novo'yu gördün mü?"

"Hasta olduğunu söyledi. Kendini iyi hissetmediğini söyledi."

Peyton'ın ilk içgüdüğü bir roket gemisine binip şehrin diğer ucuna koşmaktı. Sorun neydi? Roketi yoktu ve kızın adresini de bilmiyordu ama bir dakika, onu beslemişti, değil mi?

"Sorunun ne olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Sadece midesinin bulandığını ve evde kaldığını söyledi. Sesi mide bulantısı gibi geliyordu ama ölümün eşliğinde değildi."

"Kalbiyle ilgili bir şey olabilir mi? Bir sorun _."

"Manny'ye söyledim, o da oraya gitti ve onu kontrol etti. Gıda zehirlenmesi gibi bir şey olduğunu söyledi. Bir sorun yok." Kardeş'in mavi ve yeşil gözleri ona dikilmişti. "Onu rahatsız edebilecek başka bir sorun aklınıza geliyor mu?"

"Akşam karanlığında beni terk ettiğinde, ben-" Ağzını sıkıca kapattı. "Hayır, yapamam."

"Belki sınıf arkadaşlarından birinin mesaj atması ya da araması hoşuna gider?" dedi Kardeş. "Ya da dersten sonra bir ziyaret?"

"Evet. İzninizi isteyebilir miyim?" "Evet.

O zaman çalışmalısın."

"Sorun değil."

Peyton hızlı adımlarla soyunma odasına girdi ve dolaba koyma zahmetine bile katlanmadan yere attığı çantasının yanına gitti. Kıyafetlerini ve silahlarını karıştırdıktan sonra telefonunu aldı. Ondan bir şey yok.

İlk araması sesli mesaja düşmüş. İkincisi... evet, o da gitti.

Mesajı kısa ve tatlı tuttu: İyi misin? Sana bir şey getireyim mi?

Peyton beş dakika bekledi. Ve sonra sınıfa geri dönmek zorunda kaldı.

Bir buçuk saat sonra, ağırlık odası ile atış poligonu arasındaki molada telefonunu tekrar kontrol etti. Hiçbir şey yoktu. Sonra aradı. Bir kez daha mesaj attı.

Sonra aynı şeyi doksan dakika sonra sınıf çalışmasına geçtiklerinde de yaptı. Hiçbir şey yapmadı. Tekrar aradıktan sonra bile. Biraz daha mesaj attı.

Ya bayılsaydı-

Telefonu çaldığında dersten çıkıp otobüsü çağırmak üzereydi. Mesaj ondan gelmişti: İyi. Yarın görüşürüz.

Bu kadar.

Parmakları telefonunun yüzeyinde uçuşuyor, her türlü uğrayacağım, çorba getireceğim, ısıtıcı pedler, vs. vs. yazıyordu.

Ona hiçbir şey geri gelmedi.

"İyi misin?" Craeg koridora açılan kapıdan sordu. "Novo'yla her şey yolunda mı?"

Peyton boğazını temizledi. "Ah, evet, sorun yok. O harika biri.

Yarın gece burada olacak."

Telefonların soyunma odasının dışına çıkarılmasına izin verilmemesine rağmen, kendi telefonunu polar cebine koydu.

Ne haltlar dönüyordu?

Sınıfta oturmak tam bir işkenceydi ama en azından Novo ve kendisi ertesi akşam Blay ve Qhuinn ile eşleştiği için rahatlamıştı. Sahaya geri dönecek ilk ekip onlar olacaktı.

Kardeşlik, o sokaktaki olay üzerine bir CTRL/ALT/DEL yapmak ve yeni dünya düzenini iyi bir notla başlatmak istedi.

İşlerin gidişatına bakılırsa, bu onu görmek için eline geçen ilk firsat olacaktı.

Gecenin sonu geldiğinde, Peyton otobüse binmek için insanları ezip geçti - ki bu aptalcaydı. Bu onu araziden daha hızlı çıkaracak gibi değildi. Tanrım, uşak dağdan aşağı daha yavaş sürebilir miydi?

Etrafındaki konuşmaların hiçbirini takip etmedi ve insanlar onun aşırı uçta olduğunu fark ederek onu yalnız bıraktı.

Otobüs durduğu anda kapıdaydı ama gecenin karanlığına karışırken nereye gittiğini bilmediğini fark etti. Gözlerini kapatarak, stajyer arkadaşları teker teker yola çıkarken iğdlerini ne çıkardı.

Kanının işaretini batıda buldu. Ve çok uzakta değil.

Moleküllerin dağınıklığı içinde ilerlerken, şehrin meh bir bölgesindeki dört katlı bir binanın önünde yeniden şekillendi. Bir plk değildi ama kesinlikle Architectural Digest için bir aday da değildi. Bodrumda... Onu bodrumda hissedebiliyordu. Ama içeri nasıl girecekti?

Sanki bir işaretmiş gibi, bir insan girişin dış kapısını açtı ve Peyton yedi adımı üçer üçer attı. "Hey! İçeriye tutabilir misin-"

"Sorun değil." Adam arkasına yaslandı ve i kapıyı açık tuttu. "Anahtarını mı unuttun?"

"Kız arkadaşımın."

"Oradaydım. Daha sonra." "Teşekkür ederim."

Peyton içeri girdi ve etrafına bakındı. Alt kata inmenin bir yolu olmalıydı. Uzak köşede.

Etrafta başka kimse yoktu ve bu yüzden kilidi açabilirdi - kahretsin, bunu neden dışarıda düşünmemişti ki?

Çünkü beyni sikilmişti, çok teşekkür ederim.

Yanına giderek bu zihinsel numarayı denedi ama bakır bir sürgü olduğu anlaşılan şey üzerinde işe yaramadı. Belli ki bu insanların arasında yaşayan vampirler vardı.

Onu aramayı düşündü ama işler o kadar tuhaftı ki Novo'nun onu içeri almayacağını hissetti. Belki de bu bir paranoyaydı. Kim bilir-

Kapı ardına kadar açıldı ve adam geri sıçradı. Kim olduğunu görünce neredeyse ona sarılacaktı. "Novo! Bu sensin!"

"Burada ne yapıyorsun?"

Sesinin tonu bir bilgisayarın yaklaşımı kadar cansızdı ve bir hayalet kadar solgundu, gözleri ölüydü.

"İyi misin?" diye sordu, elini uzatarak.

Keskin bir adımla geri çekildi. "Ben iyiyim. Sen burada ne arıyorsun?"

"Sorun nedir? Ne... Neler olduğunu anlamıyorum?"

"Kendimi iyi hissetmiyordum. Şimdi daha iyiyim. Yarın sınıfa geri döneceğim. Sana söylemiştim."

Saçları örgülü ve omzunun üzerindeydi, kot pantolonu ve sweatshirt'ünde sıra dışı bir şey yoktu, ayaklarında Adidas duş ayakkabıları ve kalın çoraplar vardı, sanki evde rahat bir gece geçirecekmiş gibi. Ama gözleri. Eski nehir taşları kadar mattı.

"Neredesin?" diye ağzından kaçırdı. "Ne-"

Elleri yukarı kalktı. "Tamam, benden bu kadar. Gitmeni istiyorum. Seni buraya ben davet etmedim ve senden beslenmemi beni avlamak için bir yol olarak kullanmana içerliyorum."

"Seni avlamak mı? Affedersiniz?"

"Doğru duydun. Bir daha buraya gelmeni istemiyorum."

Peyton azı dişlerini birkaç kez gıcırdattı. "Tamam, buraya geri dönelim. Bildiğim kadarıyla, akşam yatağımdan çıktığında aramızda her şey yolundaydı. Ama şimdi sanki ben bir sapıkmışım gibi davranıyorsun. Sanırım bana bir açıklama borçlusun-"

Kahkahası sertti. "Oh, sana borçluyum, ha. Doğru. Çünkü her şey seninle ilgili olmak zorunda."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesinin yükseldiğini hissediyordu ama engel olamıyordu. "Neyin var senin?"

"Ben mi? Benim hiçbir sorunum yok. Ve senin de hiçbir sorunun yok. Yakında iyi bir aileden gelen güzel bir dişiyle çiftleşeceksin, yani senin dünyanda her şey yolunda. Tebrikler, belki siz ikiniz, kız kardeşim ve Oskar yeni evliler olarak çifte randevu yapabilirsiniz." Ellerini birbirine vurdu. "Yaşasın! Selfie zamanı!"

Adam daha ağzını açamadan, kadın öne doğru eğildi. "Ve sakın şaşırmış gibi davranma. Seninle seviştiğimiz süre boyunca ne yaptığını çok iyi biliyordun. Başka biriyle çiftleşeceğini biliyordun ama sanki-" diye kestirip attı. "Her neyse, bana bir iyilik yap ve beni törene davet etme, tamam mı? Bunun müstakbel Shellan için garip olacağından eminim ve senin türün zalim olmaktan gayet mutluyken, biz de rüküş olmak istemeyiz, değil mi? Evet, çünkü bu yanlış."

Bir erkek ve bir kadından oluşan bir çift insan sol taraftaki merdivenlerden aşağı indi ve gülüp el ele tutuştukları gerçeği gerçek bir tekme idi.

Peyton geçmelerine izin vermek için kenara çekildi ve giriş kapısına kadar gelmelerini bekledi.

Konuş.

"Düşündüğünüz gibi değil."

Novo yine güldü. "Gerçekten mi? Bu senaryonun kaç şekilde yoruma açık olduğuna inanıyorsun - ya da boktan bir sivil olduğum için hayatımın geri kalanında senin ateşli, sapkın yan parçan olmaktan başka bir şey yapmayacağımı mı varsayıyorsun?"

Peyton bir adım daha attı. Ve sonra üçüncü. "Demek kararını verdin. Her şeye karar verdin, ha?"

"Matematik o kadar da zor değil. Ve ben çok zeki bir kadınıam." "Bilgin olsun, bunların hiçbirisi hakkında tek kelime etmeme izin vermedin." "Neden vereyim ki. Senin yorumun benim için önemli değil.

Hepsi. O sadece hava, madde değil. Tıpkı senin gibi."

Peyton bunun göğsünün tam ortasına saplandığını hissetti. Ve sonrasında yere baktı. Halının nemli olduğunu fark etti, soğuktan botları ve ayakkabılarında karla gelen insanların sonucuydu bu.

Gece boyunca ona sarılmasına nasıl izin verdiğini düşündü.

Sonunda onun kalbine girdiğine o kadar ikna olmuştu ki. Ama daha iyi bilmeliydi.

Belki hayatının farklı bir döneminde daha iyi bir şansları olabilirdi. Yine de onunla bir ilişki kurmak, kırık bir ayakla maraton koşmak gibi olacaktı. Yapılabilecek düzenlemeler, yeniden güven uyandırmak için konuşmalar, rahat olduğundan emin olmak için güvenceler ve yeniden incelemeler vardı, ancak zamanla, ona asla gerçekten güvenmeyeceği yönündeki temel zayıflık, tüm çabayı bozacaktı.

"Seni düzeltemem," diye mırıldandı.

"O da neydi?" diye tersledi. "Bana ne dedin sen?"

Gözlerini tekrar onunkilere çevirdi. "İncindiğin için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm-"

"Bu Oskar'la ilgili değil! Sakın konuyu saptırmaya kalkma-" "Aslında kesinlikle öyle. Belki bunu anlayacaksın belki de yapmayacaksınız. Ama her iki durumda da, bu Çünkü başkalarının günahları için para ödemeyi reddediyorum. Size iyi şanslar. Umarım bir şekilde huzuru bulursunuz."

Arkasını dönüp çift kapıya yöneldi ve kapıya yaklaştığında kadının camdaki yansımasını yakaladı. Çenesi yukarıda, gözleri çakmak çakmak, kollarını göğsünde kavuşturmuş ona bakıyordu.

Kalbinin üzerinde.

Eğer bu onun bir insan olarak kim olduğunu anlatan mükemmel bir metafor değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

Kendini dışarı bırakarak karla dolu yedi basamağı teker teker indi ve sola baktı. Sonra sağa.

Rastgele bir yön seçti ve ellerini polarının ceplerine sokarak yürüdü. Parka giyme zahmetine katlanmamıştı ve spor çantasını yanlışlıkla eğitim merkezindeki soyunma odasında bırakmıştı. Soğuk onu rahatsız etmemişti.

Nedense, ilerlerken, hayatını kurtarmaya çalışan eli yine de ısırın yaralı bir hayvanı düşündü.

Yine de hepsi trajedinin bir parçası. Öyle değil miydi?

FORTY-TWO

"N O, siktir et. O iki göt herif siktirip gidebilir."

Wrath bildirisini yayınladığı sırada, Dinleyici Salonu'nda, sol taraftaki koltukta, yanan ocağın önünde oturuyordu. George kucağında kıvrılmıştı, Kral'ın eli o kutu gibi, sarışın kafayı okşuyordu, köpek bir tenis topunun sarı tüylerini yutmaya çalıştıktan sonra kendini oldukça iyi hissediyordu.

İşler yolunda gidiyordu. Saxton "işlerin", "yolunda gitmesinin" ya da "içinden geçmesinin" ne anlama geldiğine dair ayrıntılı bir açıklama istememişti.

Yine de tahmin edilebilir.

"Her şeyi öyle güzel ifade ediyorsunuz ki Lordum," dedi sırtarak, özenle açtığı ve uzun uzun düşündüğü eski kitaba tekrar bakarken. "Ve bu durumda, tamamen aynı fikirdeyim. Peyton ve Romina hayatlarının gidişatını belirleme konusunda her türlü hakka sahipler ve bu eski pasajdaki dili gözden geçirerek, rızası olmayan çeyizlerin her iki cinsiyet için de ileride bir sorun olmamasını sağlayabiliriz."

"Randevuyu iptal etmek ister misin?" Wrath başını kaldırdı, o siyah sargılar onu iki efendiyi vurmaya hazırmiş gibi gösteriyordu. "Çünkü eğer onlar

Buraya gelirlerse, hassas teslimatımı takdir etmeyebilirler. Lanet çocuğunu satıyorsun. Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Evet, Lordum." Saxton programına bir not düştü. "Sanırım onlara telefonda amaçlarına ulaşmaları için yasal olarak hiçbir yol olmadığını açıklamam en iyisi olacak. Aksi takdirde Stainmaster'ı aramak zorunda kalacağız, değil mi?"

Gazap usulca güldü. "Sen ve ben iyi bir çiftiz."

"Övgüleriniz beni çok etkiledi ve size yürekten katılıyorum." Saxton eğildi. "Eski Kanunlarda yapılacak değışikliğı taslak haline getireceğim ve bu akşamdan itibaren geçerli olması için çevrimiçi veri tabanına gireceğim. Her şey iyi olacak."

"Bu gündemimizdeki son şey, değil mi?"

"Evet, Lordum." Köpeğe baktı. "Yine de George, artık tenis toplarıyla oynamak yok, tamam mı?"

"Evet, artık bunu yapmıyoruz, değil mi koca adam?"

Altın bir inilti çıkardığında, Saxton kâğıtlarını topladı, masasından kalktı ve veda etti. Çıkarken, kapının yanında nöbet tutan Blay'e başıyla selam verdi.

"Sanırım ikisi de eve gitmeye hazır olmanın ötesinde," diye fısıldadı. "Wrath ikinci çocuğı için endişelenmekten bitap düşmüş durumda."

"Ve sanırım hepimiz başımıza bir şey gelmesinden ölesiye korkuyoruz-"

"-o köpek."

"-o köpek."

Başlarını salladılar ve sonra Blay nakil işlemlerini ayarlamak için Dinleyici Odası'na gitti ve Saxton da ofisine geri döndü. Hemen eve gitme isteğı neredeyse bastırıyordu ama sonuçta prosedürü takip etmek zorundaydı. Ayrılabilmesi için bir saat geçmesi gerekti ve nihayet işi bittiğinde arka kapıya giderken neredeyse iki köpeğı eziyordu.

Çiftlik evinin ön sahanlığına çıkarken Merrells ayakkabılarının bağcıklarını gevşetmek için durakladı ve içeri girerken ıslık çalıyordu...

Havada yoğun bir kan kokusu vardı.

"Ruhn?" El çantasını ve seyahat kupasını yere düşürdü.
"Ruhn!"

Bütün sinir uçları panikle dolup taşarken, salona koştu. Mobilyalar devrilmiş, bir lamba kırılmıştı... halılar yerlerinden çıkmış, köşelere sıkışmıştı.

"Ruhn!" diye bağırdı.

Ses yok. İnleme yok. Bir inilti bile. Ama kan insan kanı değildi.

Etrafta dolanarak mutfığa koştu ve-

Kan gölü masanın yanındaydı ve Saxton oraya gitmek için acele ederken neredeyse takılıp düşecekti-

"Oh, Tanrım, hayır...!"

Ruhn yüzüstü yere yığılmıştı, her yer kan içindeydi.

"Ruhn! Aşkım!"

Saxton cesedin yanında dizlerinin üzerine çöktü, midesi kusma noktasına geldi ama omzuna ve sırtına dokunmak için uzanırken dürtüye boyun eğmeyi reddetti.

"Ruhn...? Yüce Tanrım, lütfen ölme..."

Titreyen elleri ve güçsüz kollarıyla erkeği dikkatlice sırt üstü çevirdi. Gördükleri kâbus gibiydi: Ruhn'un boğazı kesilmişti, gözleri sabitti ve kırışmıyordu. Nefes alıyor gibi görünmüyordu.

Saxton boş eve doğru çığlık attı. Sonra Ruhn'un neyin üzerinde yattığını fark edince daha fazla acı içinde haykırdı.

Ölmek üzere olan erkek, Saxton'ın kaşmir paltosunu üzerinde durduğu sandalyenin arkasından çekip çıkarmış... ve sanki paylaştıkları sevgiyle teselli buluyormuşçasına kan kaybederken ona sarılmıştı.

"Lütfen ölme... Uyan... Uyan..."

FORTY-THREE

S Saxton bir şekilde telefonunu çıkarıp birini aramayı başardı. Kim olduğunu bilmiyordu. Ama aniden yalnız olmadığını fark etti. Etrafı insanlarla çevriliydi... ve birisi Ruhn'a başka birinin bakabilmesi için onu geri çekiyordu-

Blay. Blay'in kolları göğsüne dolanmıştı.

İkisi de Ruhn'un kanının içinde diz çökmüştü.

"Hiçbir şey duyamıyorum," diye geveledi Saxton. "Bir şey söyleyen var mı?"

"Şşş," dedi Blay'in yatıştırıcı sesi. "Sorun yok. Sadece ona bakıyorlar..."

"Yapamıyorum... Kulaklarımın nesi var?" Kafasının yan tarafına birkaç kez vurdu. "Yapamıyorum... çalışmıyorlar-"

Blay elini tuttu ve onu sakinleştirdi. "Orada bir şey olup olmadığını öğrenmeliyiz..."

"O öldü mü?"

Bu noktada, sel kapıları açılmakla tehdit etti, ancak gözyaşlarıyla gelen körlük ya da daha fazla duyma eksikliği için zamanı yoktu. Sadece ağlamadan hıçkıra hıçkıra ağladı ve acınası üzüntüsüne odaklanmaya çalıştı.

Kusmak için yana dönmek zorunda kaldığında, Blay kuru kese yaparken başını tuttu ve kendisiyle tekrar konuşan erkeğin sesini belli belirsiz tanıyabildi. Ama Tanrım, düşünemiyordu.

Ve sonra Qhuinn onun yanına çömeldi. Kardeş'in dudakları kıpırdıyordu ve uyumsuz bakışları ciddi, endişeli ve şefkatliydi.

"Yapamam..." Saxton tekrar kulağına dokundu. "Ne dediğini duyamıyorum..."

Qhuinn başını salladı ve Saxton'ın omzunu sıktı. Sonra erkek Ruhn'un üzerine eğilmiş olan Manny ve Doktor Jane'e baktı.

Saxton, Seçilmiş'in burada olduğunu fark etti.

Bekle, eğer ölmüş olsaydı onu getirmezler miydi? Değil mi?

"Biri benimle konuşsun!" Saxton bağırdı.

Herkes donup kaldı ve ona baktı. Sonra Rhage yolu kapattı ve başka bir odayı işaret etti.

"Hayır." Saxton başını salladı. "Hayır, değilim -beni ondan ayırmayın- değilim-"

Rhage'in yüzü kendi yüzünün tam önüne geldi. "Nabızı atıyor. Onu besleyecekler ve bıçak yarasını kapatacaklar. Seni salona götüreceğim ve işlerini yapmalarına izin vereceğiz-"

"Hayır! Hayır, beni onu terk etmeye zorlama-"

"Dikkatlerinin seninle mi yoksa Ruhn'la mı meşgul olmasını istiyorsun?"

Saxton gözlerini kırptırdı. Bu mantık onu şimdilik susturmaya yetmişti.

Ayağa kalkmaya çalıştığında bacakları tutmadı ve bir elini uzatarak kendini yakaladı. Blay ve Qhuinn sonunda onu ayağa kaldırdı ve

salonda. Kanepeye çöktüğünde avuçlarına baktı. Dizlerine. Gömleğine.

Her yerinde kan vardı.

Kapıya doğru baktı. Ve kendi kendine şöyle dediğini duydu: "Bir kamera var. Saçağın köşesine monte edilmiş."

Vishous Kardeş nereden geldiğini sadece Tanrı'nın bildiği bir adım öne çıktı. "Neyle beslendiğini biliyor musun?"

Saxton boğazını temizledi ve boğuk bir sesle konuştu. "Aşağıda bir dizüstü bilgisayar var. Şifre Minnie. Orada."

"Hallediyorum."

Kardeş, sanki kişisel bir görevdeymiş gibi tepinerek odadan çıkarken, Saxton başını öne eğdi... ve ağladı.

Aşkısı nasıl bu kadar erken elinden alınmış olabilirdi?

-

Şehrin öbür ucunda, Novo dairesinde volta atıyordu. Bu da pek bir şey ifade etmiyordu: Banyoya kadar olan mesafeyi kat etmesi yaklaşık dört adımını alıyordu. Dört adımda şilteye geri döndü.

Durulayın ve tekrarlayın, tabiri caizse.

İçinde yoğun bir huzursuzluk vardı, sanki Caldwell'de bir yerlerde evren paramparça oluyordu, dünyasında yankılanan bir tür kozmik yeniden düzenleme gerçekleşiyordu. Belki de neredeyse yirmi dört saattir bir şey yemediği için halüsinasyon görüyordu.

Peyton ortaya çıkmadan önce durumu çok daha iyiydi.

Aslında yeni bir şey değil.

Kanının yankısını bodrumdaki bok çukurunun üzerinde hissetmek bir şok olmuştu ama her şey düşünüldüğünde, onun gelmesine gerçekten şaşırılamazdı. Ve o da

Onun varlığını görmezden gelmeye meyilliydi ama er ya da geç onun seviyesine inmenin bir yolunu bulacaktı ve gerçekten de diğer ayakkabının düşmesini beklemeye kimin ihtiyacı vardı ki?

Boğayı boynuzlarından yakalayarak oraya kadar yürümüş ve ona haddini bildirmişti.

Yani oldu bitti. Adam pislik, kadın da kurban olmayı reddeden kurbandı.

Yada, yada, yada.

Sorun şu ki, bir şeyler yolunda gitmiyordu. Başkalarının günahlarının bedelini ödemeye devam etmeyi reddediyorum.

"Sadece kelimeler, sadece lanet kelimeler," diye mırıldandı başka bir yolculuk yaparken.

Yastığının yanındaki dijital saate hızlıca bir göz attı ve şafağa kaç saat kaldığını hesapladı: iki. Bütün gün burada sıkışıp kalmadan önce yaklaşık yüz yirmi dakikası vardı.

Gidebileceğini düşündüğü tek bir yer vardı. Ve ne yazık ki, dünyada olmak istediği son yerdi.

Yine de bir şey onu içeride tutamazdı.

Uçmak isteyen bir kuş gibi, kaderin elinin seçme özgürlüğünün kapısını kapatıp sonsuza dek kilitleyeceğinden korkar gibi, gitmek için ani bir acele etti.

Sokağa çıktığında, kaldırımdaki kar yığınınına basan sayısız insanın ve birkaç vampirin ayak izlerini takip ederek hızla yürüdü. Maddesizleşmek için bir yer bulması gerekenden çok daha uzağa gitti ama fikrini değiştirmek için kendisine olabildiğince çok fırsat vermek istedi.

Ancak çağrı reddedilmeyecekti.

Sonunda, üzerinde ışık olmayan bir kapıdan içeri daldı... ve birkaç denemeden sonra, şehir merkezinden uzaklaşıp banliyölerin en dış halkasını geçerek ağaçlar ve bataklıklardan oluşan bir ormana gitti.

Yeniden maddeleştğinde, kendini bilmediği tanıdık bir manzaranın içinde buldu.

Bir zamanlar kiraladığı ev artık terk edilmişti, camları kırıktı, çatısında bir delik vardı, avlusu sarmaşıklarla, kontrolden çıkmış çalılarla ve yakında ağaç olacak fidanlarla doluydu. Aslında, arazinin tamamı vahşi doğaya geri dönmüş gibiydi, altı ya da yedi dönümlük alan öyle büyümüştü ki bölgedeki diğer evler hiç görünmüyordu.

Birkaç geyik izi dışında bozulmamış kar örtüsü, evin ölümünün taçlandırıcı ihtişamı gibi görünüyordu. Ya da daha çok tabut kapağındaki toprak gibi.

Bu yerde yaşayan son kişi o olmalı.

Belki de yaşadığı trajedi toprağı ve küçük evi lanetlemişti.

Ya da... belki de sahibi ipotekten vazgeçmiş ve banka mülke el koymuş ve başka birine devredememişti... ve sonra bir mevsim geçti ve bir kış geldi ve borular kırıldı... ve aynı şeyden daha sonra, işte oradaydınız.

Metastaz yapmış kanserin emlaktaki karşılığı.

İleriye doğru yürürken, arka tarafa geçmek için acele etmiyordu... ama büyük ya da küçük tüm yolculuklarda olduğu gibi, son geldiğinde gelmişti.

Ve sonra sonsuza kadar devam ediyormuş gibi görünen bataklıklara bakıyordu. Gerçekte bu bataklıklar bir mil kadar uzanıyordu ve uzakta, nihayetinde Schroom Gölü'nü diğer tarafta çevreleyen dağlara dönüşen etekler vardı.

Her şey bu kadar dağınıkken bile, genci gömdüğü yeri tam olarak biliyordu. İşte oradaydı. Diktiği ve şimdi çok daha büyük olan o küçük çalının ve aynı yükseklikte kalan kaya yığınının altındaydı.

Kar örtüsünün altında hâlâ küçük bir tümsek vardı.

Attığı her adımda kalbindeki ağırlık artıyordu... ta ki artık tam nefes alamayana kadar. Sonra çömeldi ve çıplak elini kara doğru uzattı.

Avucunu çevirdiğinde su toplamalarını hatırladı.

Olayın olduğu gece de hava şimdiki kadar soğuktu. Ama kazmaya kararlıydı. Sert, donmuş toprağa saplamak için bir mutfak bıçağı kullanmış, sonra da çıplak elleriyle gevşek toprağı kazarak çıkarmıştı. Üç metre aşağıya inmiş ve sonra daha fazla ilerleyememişti çünkü elleri çok vurulmuştu.

O zaman eve geri dönmüştü.

Genç kız bir bulaşık bezine sarılmıştı; deliksiz, temiz bir beze.

Mezarın yanına döndüğünde, eğildi ve küçük bohçayı toprağa yerleştirdi. Kazdığı yeri dolduran ilk şey gözyaşları olmuştu. Ve sonra toprak, bastırmak zorunda kaldığı parçalar halinde düşmüş, kanı killi toprağa karışmıştı.

Yırtıcı hayvanların alanı bulacağından endişe ederek eve geri döndü. Bir türlü hayata geçirilemeyen bir teras projesi için ayrılan taşlar arka kapının yanına yığılmıştı. Taşları teker teker taşıyarak bir çukur oluşturdu.

Sonra da hipotermiden titreyene kadar soğukta oturmuştu.

Tıpkı şu anda yaptığı gibi.

Sadece güneşin ilk ışınlarının yakıcılığı onu içeri dönmeye teşvik etmişti ve o zaman bile yaşamak istediği için değil, mutfak zeminindeki kanını temizlemeye kararlı olduğu için geri çekilmişti.

Ve ayrıca kendini öldürürsen Fade'de hoş karşılanmayacağına dair o kocakarı hikayesi yüzünden.

Akşam karanlığında o çalıyı kazıp yeniden dikti... ve sonra nereye gittiğini bilmeden oradan ayrıldı.

İlk birkaç gününü sokaklarda, çöplüklerin arkasındaki ara sokaklarda güneşten korunarak geçirmişti. Sonunda yavrusuna kavuşabileceğine inanmak istemişti.

Hâlâ buna inanmak istiyordu.

Garip bir şekilde, şehrin gündüzleri ne kadar yoğun olduğunu hatırladı. Caldwell'i sadece geceleri tanıdığından, şehrin caddelerindeki trafik miktarı, yürüyen, konuşan insanlar ve hareketli aktivite onu şaşırtmıştı.

Sonunda kendi başına bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi. Bütün gece açık olan bir lokantada aşçı olarak iş bulmuş, çoğu insan geç saatlere kadar çalışmak istemediği için nispeten iyi para ödeyen üçüncü vardiyayı kabul etmişti.

Ve sonra kapalı bir Facebook grubunda Kardeşlik'in eğitim programıyla ilgili o gönderiyi görmüştü.

Kendini kışının üzerine bırakarak, üst üste koyduğu taşlara baktı.

"Serenity," dedi yüksek sesle. "Sana Serenity adını vereceğim. Çünkü umarım Fade'de bulduğun şey budur..."

FORTY-FOUR

II Y

"Sen benim amcamın özel arkadaşısın."

Küçük bir ses duyan Saxton ameliyathanenin kapalı kapısından başını çevirdi. Bitty eğitim merkezinin koridorunda yanında duruyordu, anne ve babası arkasındaydı, elinde oyuncak bir kaplan sallanıyordu. Küçük kızın üzerinde kırmızı bir elbise vardı, siyah saçları uçlarından kıvrılmıştı, gözleri masum ama çok yaşlıydı.

Bu kadın çok fazla acı çekmişti. Bu yüzden bu acıya alışkındı, değil mi, diye düşündü üzüntüyle.

Boğazını temizleyerek onun seviyesine indi, böylece onunla göz göze gelebildi. "Evet, öyleyim. Nereden biliyorsun?"

"Amcam bana senden bahsetti. Geçen gece yapbozumuzu yaparken. Senin onun özel arkadaşı olduğunu ve seni çok sevdiğini söyledi."

Saxton onun tamamen ağladığını düşünmüştü: Ameliyat minibüsündeki yolculuktan, Ruhn'un iki kez kodlamasından ve ardından Doktor Jane ve Manny'nin erkeğin boğazına bir tür tüp ya da başka bir şey yerleştirmek için içeri girerken kapının kapanmasını izledikten sonra, kemik gibi kuru olduğunu varsaymıştı.

Hayır.

Gözleri yeniden yaşarmaya başladı. "Ben de amcanı çok seviyorum. O benim de özel arkadaşım."

"İşte." Doldurulmuş kaplanını uzattı. "Bu Mastimon. O beni her zaman korudu. Artık onu tutabilirsin."

Titreyen elleriyle değerli hediyeı kabul etti ve onu kalbine yerleştirirken küçük kıızı göğsüne doğru çekti. Kızın kolları onun etrafına pek sığmıyordu ama ondan güç alıyordu.

Rhage konuşurken kalbi kırık görünüyordu. "Herhangi bir haber var mı...?"

Saxton ayağa kalktı ve Bitty kolunu ona dolayınca şaşırdı. Elini onun küçük omzuna koymak çok kolay görünüyordu, ikisi birlikte acı çekiyordu.

"Henüz değil," dedi Kardeş'e. "Uzun zamandır oradalar."

"Bunu kimin yaptığını biliyorlar mı?"

"Vishous bunu araştırıyor. Şu anda buna odaklanamıyorum bile. Tek istediğim Ruhn'un..." Kendini durdurdu. "En iyisi için dua edeceğiz, değil mi Bitty?"

"Evet." Küçük kız başını salladı.

"Size bir şey getirebilir miyiz?" Mary sordu. "Hayır. Yine de teşekkürler."

Diğer Kardeşler uğradı, gelişmeleri sordu, sohbet etti. Biri ona kahve getirdi ama tadına baktığında tek düşünebildiği Ruhn'un sadece on iki saat önce onun için yaptığı şeydi.

O kahve mükemmeldi. Diğer her şey mahvolmuştu. O şeyi bir daha asla içemeyecekti.

Tanrım, hayatın böylesine mutlu bir tempoda ilerlerken bu korku duvarının üzerine çökmesi imkânsız görünüyordu...

Koridorun uzak ucundaki ofisin cam kapısı açıldı ve Wrath içeri daldı. Kral'ın yüzü karanlık bir öfkeye bürünmüştü ve Kraliçesi Beth onu tutuyor ve hiçbir yere varamıyor gibiydi.

Wrath aşağı inip önünde durduğunda, Saxton kör olmalarına rağmen hükümdarının gözleriyle karşılaşmakta zorlandı.

"Bunu kim yaptı?" diye hırladı Kral. "Bunu kim yaptı lan?"

"Sanırım insanlardı..." Saxton derin bir nefes aldı. "Ruhn ve ben tacize uğrayan ev sahibine yardım etmek için o evde kalıyorduk."

"Neden daha fazla yardım çağırmadın!"

Bu otokratik talep haykırılırken, Beth cehennem arkadaşının kolunu çekti. "Gazap! Tanrı aşkına, geri çekilir misin-"

"Sorun yok," dedi Saxton bitkin bir ifadeyle. "Sadece böyle bir şey olduğu için üzgün ve bu kötü bir şekilde ortaya çıkıyor. Bunu iş sırasında yaşıyoruz, o ve ben-"

Kral'ın kolu fırladı ve onu o kadar sert ve hızlı bir şekilde ileri doğru sürükledi ki, Saxton'ın başı döndü - en azından granitten bir göğse çarpana kadar.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı Wrath. "İkinizin birlikte olduğunu bilmiyordum."

Saxton bir anda kendini kendisinden çok daha iri olan erkeğe yapışmış halde buldu, Wrath'ın yadsınamaz fiziksel ve gerçek gücü tam da o anda ihtiyacı olan şeydi.

"Senin olduğunu bilmiyordum," dedi Wrath sıkıca. "Bilseydim onu asla seninle birlikte göndermezdim."

"O zaman benim değildi," diye boğuldu Saxton. "Başladığımızda... henüz benim değildi."

O anda Manny ve Doktor Jane ameliyathaneden çıktılar, sanki bir kraliyet fermanıyla çağrılmış gibiydiler. İki cerrah maskelerini senkronize bir şekilde indirdi ve yorgun ifadelerinden işlerin umdukları gibi gitmediğini okumamak zordu.

"Elimizde olan bu," dedi Doktor Jane. "Durumu stabil ama kritik. Kan basıncını ve kalp atış hızını sabit tutmakta zorlanıyor."

Manny, "Yine fenalaştı," diye ekledi. "Hepinize kan nakli yapamadığımız için durumumuz çok zor. Beyni birkaç kez birkaç dakika boyunca oksijensiz kaldı."

"Çok üzgünüm," diye sözlerini tamamladı Doktor Jane, "ama emin değiliz... uyanıp uyanmayacağından."

Bitty ailesine doğru koşarken, Saxton tekrar çığlık atmaya başlamaması için ağzını kapattı.

Kendine geldiğinde, "Onu görebilir miyim, o ve ben onu görebilir miyiz?" diye sordu.

Doktor Jane, Rhage ve Mary'ye baktı. Onlar başlarıyla onaylayınca doktor da onayladı. "Tamam, ama sadece ikiniz. Onunla konuşun, savaşmasını ne kadar çok istediğinizi söyleyin. Onu şu anda hareket ettirmeyeceğiz ve orada uzun süre kalmazsınız. Dinlenmeye ihtiyacı var."

"Pekala. Tamam."

Bitty'nin elini tuttu ve ona baktı. "Hazır mısın?"

Küçük kız başıyla onaylayınca Manny onlara kapıyı açtı.

Ameliyathanenin içi soğuktu, hazırlandığından çok daha soğuktu. Tıbbi ekipmanlardan tepedeki çok ışıklı armatüre ve tüm alet ve malzemelerin bulunduğu önü camlı raflara kadar fayans kaplı mekândaki her şeyin bir amacı vardı.

Masaya yaklaşırlarken tek düşüncesi Ruhn'un bu korkunç, klinik yerde ölmesini istemediğiydi. Ve bu şekilde, tüm bu kablolar ona girip çıkarken değil.

Çok solgundu, griydi. Ve boğazının etrafında bandajlar vardı.

"Bu bip sesi de ne?" Bitty durduklarında sordu.

"Kalp atışı."

Kaderler, belki de kızın bunu görmesine izin vermemeliler, diye düşündü ikisi de ona bakarken. Ruhn'un yüzü çok çukurdu ve o tamamen yanlış renkteki saçları bunun aksine çok koyuydu. Dahası, gözleri sanki bir daha hiç açılmayacakmış gibi kapalıydı ve nefes alış veriş i doğal olmayan bir şekilde keskindi.

Doğru ya. Boğazının altından giren bir tüp sayesinde solunum cihazına bağlıydı.

"Amca, bunlar Bitty ve Saxton. Sizi seviyoruz." Kız amcasının hareketsiz duran elini kendi elinin içine aldı.

"Aşkım," dedi Saxton eğilip erkeğinin alnına bir öpücük kondururken. "Bize geri dön. Sana ihtiyacımız var."

Söylenecek, yalvarılacak, yakarılacak o kadar çok şey vardı ki-

Saxton kendi ağzının hareket ettiğini ve konuşmaya devam ettiğini fark etti. Ama o tuhaf sağırlık ona geri dönmüş, duyma yeteneği buharlaşmıştı.

Omzuna bir el indiğinde sıçradı.

Doktor Jane'in orman yeşili gözleri ciddiye. "Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle, "ama sizden bir süreliğine ayrılmanızı isteyeceğiz."

Geri dönmek için kendi etini şeritler halinde soymak gibiydi ama dışarı çıkarılmasına izin verdi. Ameliyathaneden çıkarken Vishous, Blay ve Qhuinn'in de toplanan kalabalığa katıldığını gördü.

Kapı sevgilisinin üzerine kapandı.

Sessizlikte, herkes ona bakarken, Saxton'ın içinde bir şeyler değişti. Mide bulantısı, üzüntü ve korku gitmişti. Zayıf olan her şey sanki hiç olmamış gibi yok oldu. Onun yerine mi?

Bağlı bir erkeğin öfkesi.

Kendi sesine benzemeyen bir sesle, "Hepiniz Bitty'yi bir dakikalığına alır mısınız?" dediğini duydu.

Rhage hemen başını salladı, erkek neler olduğunu tam olarak anlamıştı. "Hey, Bit, ben acıktım. Sen ve Mary beni dinlenme odasına götürüp bir şeyler yedirebilir misiniz?"

Küçük kız Saxton'ın önüne geçti. "Uyanırsa gelip beni alacağına söz veriyor musun?"

Saxton onun yanağını okşadı. "Söz veriyorum. Tüm varlığımla, bir tanem."

Ona amcasını hatırlatan hızlı ve sert bir sarılma yaptı ve sonra babasının elini tutarak Kardeş ve Mary'yi koridora doğru götürdü.

Saxton, Vishous'a dönmek için onların duyamayacağı bir yere gelmelerini bekledi. "Bana bunu kimin yaptığını bildiğini söyle."

Vishous başını salladı. "Son birkaç haftanın güvenlik görüntülerini inceledim. Birkaç kez kamyonla gelen iki insan aynı kişilerdi. İçlerinden birinin kolu askıda. Ön kapıya geldiler ve silahları vardı. Ruhn bir şeyler açtı ve ona saldırdılar. Kavgaya çok şiddetli geçmiş olmalı çünkü toplam süre neredeyse otuz dakika."

"Zor durumda ayrıldılar," diye ekledi Blay. "Ruhn onlara zarar verdi."

"Kötü," diye onayladı Qhuinn. "Gerçek bir savaşçı gibi."

Saxton intikam dolu bir sesle, "Onları bulun. Onları bana getirin. Ben, sadece ben, bu işi halledeceğim."

Üç erkek de onun bağlı erkek olarak konumuna saygı göstererek alçak sesle eğildi.

Ve sonra Vishous göğsüne saplı siyah hançerlerden birini kınından çıkardı. Eldivensiz elini açarak bıçağı kavradı ve çekip çıkardı, kanı aktı, damladı ve beton zemine düştü.

Avucunu uzattı. "Şerefim üzerine."

Saxton ikramı kavradı. "Canlı. Bana canlı geliyorlar."

Blay ve Qhuinn de aynı şekilde kendilerini kestiler ve Saxton sırayla her birinin kanayan avuçlarını sıktı.

Ve böylece yapıldı.

Ruhn yaşasa da ölse de intikamını alacaktı.

FORTY-FIVE

A ertesi gece olduğuunda Novo, güneşin alçalıp kaybolduğunu hava sıcaklığının düşmesinden ve ortamdaki ışığın azalmasından anladı. Saatini hızlıca kontrol ettiğinde zaten bildiğı şeyin doğru olduğunu anladı ve yavaş, sert bir adımla ayağı kalktı.

Günü soğuk evde, mutfak zemininde oturarak geçirmişti, tahtalarla kapatılmış pencereler ve gündüz bulut örtüsü ona ihtiyacı olan korumayı sağlıyordu.

Uyumamıştı, zihni saatlerini tüketen yavaş ve durağan bir şekilde bir şeyler üzerinde çalkalanıyordu.

Bunu siz seçiyorsunuz. Tüm bunları siz seçiyorsunuz ve bu da doğru gelmiyorsa yapmak zorunda olmadığınız anlamına geliyor.

Bunların hepsi senin yüzünden.

Her şeyden çok, kendisine ihanet eden ve onu inciten erkeğe söylediğı kendi sözlerinin peşini bırakmadığını fark etti.

Ama bunları Oskar bağlamında düşünmemişti. Peyton'la ilgili oldukları için onları düşündü.

O haklıydı. Ona hiçbir şeyi açıklama şansı vermemişti. Geçmiş tekrar yaşamaya, tekrar kazıklandım havuzuna atlamaya o kadar hazırdı ki, ne yapacağına karar vermişti

olmuştı. Babasının söylediklerini olduğu gibi kabul etti. Bir anda değişti.

Bunların hepsi çok mantıklıydı.

Oskar'ın yeni gözlüklerini düşündüğü zamanlar hariç. Göstermelik olanları.

Sadece yüzeyde olanlar, doğru ya da gerçek olmayanlar.

Evi geldiği kapıdan terk ederek Serenity'nin mezarına döndü ve bir süre rüzgârda durdu.

"Ziyarete geleceğim. Sen iyi dinlen."

Bununla birlikte, dairesine doğru yola çıktı... orada duş aldı, karton tadında bir şeyler yedi ve telefonunu kontrol etti. Stajyer başlığında bir sürü mesaj vardı ve onları hızlıca okudu.

Dersler bu gece için iptal edilmişti. Bir şey olmuştı ama Kardeşler ne olduğunu söylemedi. Yine de herkes kayıt yaptırdı. Peyton bile.

Onu doğrudan aramamış ya da mesaj atmamıştı ama bunu yapmasını da beklemiyordu.

Rehberinden onun numarasını aradığında, cevap vermeyeceğini biliyordu ve kafasında bir sesli mesaj oluşturmaya başladı-

"Alo?"

Şoktan biraz öksürdü. "Ah...merhaba. Benim." "Evet, telefonum öyle diyor."

"Dinle, ben... seni görmeye gelebilir miyim?" "Şu anda biraz meşgulüm." "Oh. Tamam."

"Merdivenlerden aşağıya bir şeyler taşımanın sakıncası yoksa, hadi gelin."

"Özür dilerim, bekleyin. Hareket mi ediyorsun?"

"Evet. Her neyse, nerede yaşadığımı biliyorsun. Ya da eskiden yaşadığım yeri. İstersen gel."

Adam aramayı bitirdiğinde, neredeyse sınırları bozuluyordu. Ama bunu o seçiyordu, değil mi? Yüzeyi değil, derinliği seçecekti. Peyton'ın saygı duymadığı bir efendiyle iki dakikalık bir etkileşime dayanarak görünen şeylerden ziyade, kalbinin erkek hakkında bildiklerine güvenecekti.

Kendi geçmiş travmaları bir yana, erkeğe açıklama yapma şansı borçluydu. Ve bundan sonrası... neyse o olacaktı. Ama en azından söylediği gibi, işlemediği günahlar için onu cezalandırmayacaktı.

Dışarıda, caddede, maddesizleşebilmek için birkaç deneme yapması gerekti ve ailesinin malikânesinin çimenlerinde yeniden oluştuğunda şaşırdı. Yan tarafında bir deniz aslanı ve Maine hakkında bazı bilgiler olan büyük beyaz bir U-Haul kamyonu, büyük ön girişin hemen arkasında duruyordu.

Sanki görkemli ev bir üniversite yurdu ya da onun gibi bir şeydi ve yıl sonuydu.

Karda yürürken, minibüsün açık bölmesine bakmak için durakladı. Orada bir kanepe vardı. Kutular. Askılarda giysilerle dolu gardırop sehpaları. Çamaşır bidonlarında ayakkabılar.

"Hey, bana yardım edebilir misin?" diye uzaktan bir ses geldi.

Etrafında döndü. Peyton içerideki merdivenlerin dibindeydi, bir aşk koltuğunu ve tüm yastıklarını kollarının arasına almaya çalışıyordu.

"Evet, tabii ki."

Babasının evini kirletmeyi önemseydiği için değil, mermerlerin üzerinde kayıp düşmek istemediği için savaş botlarını paspasın üzerine vurdu. Koşarak ilerlerken burnuna Peyton'ın kokusunun gelmesi çok zordu.

Kafasının içinde ona hançer gibi fırlattığı kendi sözlerini duymak daha da zordu.

Aşk koltuğunun kenarından tutarak, ikisi de homurdanarak koltuğu aralarında dengelediler ve sonra yengeç yürüyüşüyle Smithsonian fuayesinden geçip kamyonun karnına giden rampaya çıktılar.

"Bunu nerede istiyorsun?" diye sordu.

"Burası iyi. Başka bir şey almayacağım."

Ağırlığı indirdiklerinde, "Yani... gidiyorsun." dedi.

"Evet." Avuçlarını kot pantolonunun koltuğuna vurdu. "Zamanı gelmişti. Babam ve benim işimiz uzun zaman önce bitti."

Ona bakmayı reddetti. Gerçi kızgın görüldüğü için değil. Daha çok drama ile işi bitmiş gibiydi.

Tedirginlik bir toksin gibi içinde dalgalanıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir arkadaşımın fazladan bir odası olan bir çatı katı var. Kendime ait bir yer bulana kadar bir süre onunla kalacağım."

"Yani en azından Caldwell'de kalıyorsunuz. Eğitim programı ne olacak?"

"Onu bırakmayacağım. Neden bırakayım ki. Ben artık pes eden biri değilim." Eşyalarını ölçtü. Sonra ona odaklandı. "Peki. Senin için ne yapabilirim?"

Etkisi sakin ve merkezliydi, düşmanca ya da duygusal değildi. Tıpkı sokaktaki bir yabancıya karşı olduğu gibi: kibar ama kendini hiçbir şeye kaptırmamış.

Kalbi küt küt atıyordu. Ve aşk koltuğuyla ilgili efordan değil.

"Özür dilemek istedim."

"Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin." Arkasını döndü. "Sınıfta garip davranmayacağım."

Uzandı ve onun kolunu tuttu. "Lütfen. Bırak konuşayım."

Bilinçli bir hareketle kendini onun ulaşamayacağı bir yere götürdü.

-Ve bunu ona gerçek ve mecazi anlamda yaptığı tüm zamanları hatırladı.

"Aslında," diye mırıldandı, "belki de yapmasan daha iyi olur." "Peyton, dün gece istemediğim şeyler söyledim-"

"Bana çok akıllı başında geldin, bilgin olsun. Ve dinle, beni ciddiyetsizlikle suçlayan ilk kişi sen değilsin." Birden yüzü ciddileşti. "Ama sen sonuncusu olacaksın. Sana söz veriyorum."

"Öyle demek istemedim. İncinmişim ve hemen bir sonuca vardım-"

"Bu arada, babamın sana söyledikleri için özür dilerim. Sen ve ben küçük tartışmamızı yaptıktan sonra buraya döndüğümde, ne diyelim, bana ne yaptığını anlattı ve tartıştık. En sevdiği Tiffany lambasını kırdım ama en azından o orospu çocuğunun kafasının üstünde değildi." Omuz silkti. "Bu arada, umurunda olduğundan değil, gitmemin nedeni bu. Beni kimseyle çiftleşmeye zorlamayacak ve seni yüzüne karşı lanet olası bir fahişe olmakla suçlayabilecek bir erkekle aynı çatı altında yaşamaktan bıktım."

"Yani hepsi yalan mıydı?"

"Kadın hakkında mı? Bunu bana neden soruyorsunuz?"

"Beni haklı olarak sana açıklama şansı vermemekle suçladın-"

"Hayır, cevabına inanmayacağın bir soruyu neden bana soruyorsun? Yüzüm mosmor olana kadar konuşabileceğimden çok eminim ve sen kelimelerle istediğini yapacaksın." Dönerek uzaklaştı ve eve geri döndü. "Bilirsiniz, onları kendinize göre yeniden şekillendirin. Bir satranç oyunu oynayın ve önceden doğru olduğuna karar verdiğiniz cevabı alana kadar onları hareket ettirin-"

Süslü merdivenlerde ona yetişti. "Serenity'yi görmeye gittim."

Bunun üzerine durdu.

"Ona bu ismi verdim. Bütün günü evde geçirdim. Mutfakta."

Peyton yavaşça arkasını dönene kadar bir ömür geçmiş gibiydi.

Ve bu şansı boşa harcamayacaktı. Hızlı ve çaresizlikten kaynaklanan bir aciliyetle konuştu.

"Haklıydın. Sophy'nin bana yaptıkları ve Oskar'ın karşı koyacak kadar güçlü olmadığı şeyler için seni ve çevremdeki herkesi cezalandırıyordum. Sonra da yanlış bir şey yapmadığım halde düşük yaptığım için kendimi cezalandırıyordum. Kanımda baş edemediğim bir öfke vardı. Ve çok üzgünüm. Dün gece bana bunu kendi başıma çözmemi umduğunu söyledin ve deniyorum, gerçekten deniyorum. Ben sadece... Seni seviyorum. Kırılmış olsam da seni seviyorum. Ve Oskar'a yaptığım gibi değil. Onunla birlikteydin çünkü bana ilgi gösteren ilk erkek oydu ve ben umut ile gerçeklik arasındaki farkı bilemeyecek kadar aptaldım. Ama sen... Gerçeğimi söyleme zamanı geldiğinde görmek istediğim tek kişi sendin. Gitmek istediğim tek yer sendin. Çünkü bu," diyerek kalbini işaret etti, "bundan daha fazlasını biliyor."

Başıyla işaret ederken, ona ulaşabilmek için dua ediyordu. "Sana söylediğim o sözleri geri almak için her şeyi yaparım. Bunların hiçbirini hak etmedin. O çiftleşme olayıyla ilgili gerçekte neler olup bittiğini açıklama şansını fazlasıyla hak ettin ama öfkem yüzünden bunu sana veremedim. İkinci bir şansı hak etmediğimi biliyorum ama-"

"Şşş. Bir dakikalığına konuşmayı kes."

Başını ellerinin arasına aldı ve derin bir nefes aldı. Sonra onun ötesine odaklandı, etrafına baktı.

Novo'nun kalbi o kadar sert atıyordu ki, bütün bir ritim bölümüne rakipti.

"Sana bir şey sormama izin ver," dedi uzun bir süre sonra. "Herhangi bir şey. Ne olduğu umurumda değil."

Gözlerini onunkilere kaydırıldı. "Sence benim aşk koltuğumu ve kanepemi senin evine sığdırabilir miyiz? Ya da sadece aşk koltuğuna."

Novo temizlemek için başını salladı. "Özür dilerim, ne-"

"Yani, ne kadar metre kareniz var?" Kadın şaşkınlıkla ona bakarken, adam kollarını uzattı ve gülümsedi. "Hadi ama, hayallerimin kadını beni sevdiğini söylüyor ve sonra da benim, evsiz bir yoksulun, bundan yararlanıp yanına taşınmayacağımı mı düşünüyor? Gerçekten mi? Ciddi misin? Sana aşık olmasaydım bile Nickle'dan daha iyi bir oda arkadaşı olacağın kesin."

Novo gülse mi ağlasa mı karar veremedi.

Peyton'ın sevgi dolu kollarına atlarken her ikisini de yaptı. "Seni hak etmiyorum," diye boğuldu. "Gerçekten hak etmiyorum."

-

Peyton Novo'yu göğsüne bastırırken Novo gözlerini kapadı ve nefes aldı. "Beni hak etmek mi? Pek çok insanın benim İncil boyutlarında bir lanet olduğumu düşündüğünü düşünürsek-"

Geri itti. "Kim demiş. Bir kaltağı keseceğim."

"Babam mesela. Ama zevksizdir."

Peyton onu çabucak öptü. Ve sonra biraz daha uzun süre. Hava almak için geri çekildiklerinde, yanaklarındaki gözyaşlarını okşadı.

"Söylemene gerek yok," diye mırıldandı. "Ben zaten biliyorum."

"Neyi biliyorsun?"

"Bu yumuşak tarafını kimsenin bilmesini istemiyorsun. Bu yüzden onlara yanıma geldiğini, hayalarırna tekme attığını ve yere öksürdüğüimde ciğerimi aldığını söyleyeceğim. Seni eve kadar takip etmek zorundaydım yoksa kendi kanımı temizleyemezdim."

Güldü ve sonra sanki uzun bir yolculuktan sonra yeniden hatırlıyormuş gibi onun yüzünü aradı. "Sorun değıl. Artık kendimi her zaman korumak zorundaymışım gibi hissetmiyorum."

"Güzel. Çünkü ben senin arkandayım."

"Ve seninki de bende." Konağın açık kapısına doğru bir bakış attı. "Ve sanırım kanependen ayrılmamız gerekiyor. Gardırobunuz zaten sahip olduğımdan daha fazla yer kaplıyor."

"Güzel. Kamyondan çıkarıp fuayenin ortasına bırakacağıım. Babam muhtemelen o lanet şeyi geri götürüp ön bahçede yakmak isteyecektir çünkü o benim ama en azından köpeklerin onu o kadar uzağı taşımasına gerek kalmayacak."

"Sen çok düşünceli bir evlatsın."

"Öyle değıl miyim?"

Onu tekrar öptü. "Ama dinle... benim evim senin alıştığıın yere kıyasla bir çöplük. Küçük, hiç penceresi yok ve komşular bazen haşere olabiliyor."

Peyton içinde büyüdüğü ihtişama baktı. Efendisi onu vasiyetinden ve aile ağacından çıkarmaya yemin etmişti; yani tüm bunlar geçmişte kalacaktı. Ve şaşırtıcı olan şey? Bu konuda çok iyiydi.

Eşyalar güzeldi. Aşk daha iyiydi.

Novo'ya yeniden odaklanarak, "Seninle bir kulübede olmayı, başka biriyle bir şatoda olmaya tercih ederim," dedi.

Kız ona bakarken gülümsemesi öylesine göz kamaştırıcıydı ki, adam bir an için gülümsemenin tadını çıkardı. Sonra işaret parmağıını kaldırdı.

"Sinir bozucu komşularınıza gelince, bunun için de bir çözümüm var." Bir tarafa doğru eğilerek cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. "Bunu kapının üzerine koyacağım."

Çarşafı düzleştirerek, Dr. Manello'nun iyileşme sürecindeyken yazıp hastane odasının kapısına astığı notu görebileceği şekilde çevirdi.

"Ah..." dedi ona dokunduğunda. "Bunu yanına alacaktın."

"Ben bir aptalım. Senin için yani." Ona gülümsedi. "Er ya da geç pes edecek ve gelip seni tekrar deneyecektim. Benim için karşı konulmazsın."

"Bazen bir sürtük olsam bile mi?"

Peyton ona en şımarık göz kırpışını yaptı. "Meydan okumayı severim, ne diyebilirim ki?"

Bir süre öpüştüler. Sonra onun kolunu kendi koluna bağladı. "Kanepeyi boşaltalım ve şu dondurma standını patlatalım."

"Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor."

Novo, "Hey, kız kardeşimin düğününe... çiftleşmesine... her neyse, benimle gelir misin?" dediğinde fuayeyi yarılamışlardı.

Peyton durdu ve düşündü. "Evet, ama bir şartla."

"O da ne?"

"Ona ben vuracağım."

"Kime? Oskar'a mı?"

"Evet. Hem de tam deliğinden." Novo gözlerini devirip başını sallamaya başlayınca ellerini havaya kaldırdı. "Tek atış. Söz veriyorum. Ve dinle, ben dik duran bir adam olduğum için, fotoğraflar çekildikten sonra yapacağım. Hadi ama, sen benim kadınımsın. Seninle ilgilenmeliyim."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi sertçe.

"Doğru. Ama kabul etmelisiniz ki, bunu görmek istersiniz. İtiraf et. Hadinnnnnnnnnnn."

"Peki," diye mırıldandı. "Yaparım. Ama ona vurmayacaksın..."

"Birazcık bile mi?" diye sordu soğuşa doğru ilerlerken. "Kıcının yanaklarını birbirine bantlamama ne dersin? Yatağını kısa çarşafıla örtsem? Çikolatalı pudingini Ex-Lax yapsam...? Başka fikirlerim de var, biliyorsun..."

Novo ellerini kalçalarına koydu ve yüzünü dik tutmaya çalıştı. Sonunda çatladı ve gülmeye başladı. "Kontrolden çıkmışsın."

Adam kucaklaşmak için geldi ama kadın ona karşı koymadı. "Artık değil. Ne istediğimi ve nerede olmak istediğimi biliyorum. Ve bu seninle olmak. Sen benim evimsin, tıpkı benim senin olduğun gibi."

Kollarını onun boynuna doladı. "Seks yapmadan önce kamyonu boşaltmak zorunda mıyız?"

"Sikerim böyle işi." Sırıttı. "Aslında şehri geçerken kenara çekip seni ön koltukta becermeyi planlıyordum."

"Düşünce tarzını seviyorum," dedi onu uzun uzun ve sertçe öperken. "Sen harika planları olan bir erkeksin..."

FORTY-SIX

I Saxton Seyirci Evi'nin arka tarafına ışınladığında tam gece yarısını on iki dakika geçiyordu. Mutfak kapısından içeri girmedi. Bunun yerine arkasını döndü ve konağın arkasında yer alan dört bölmeli garaja baktı. Kardeşliğin karartılmış minibüsü oraya park edilmişti ve başka koşullar altında kendisini şok edecek bir sakinlikle, karların arasından geçerek yapının ikinci katına çıkan dış merdivenlere doğru ilerledi. Yukarı çıkarken nefes alış veriş bir metronom kadar düzgün, kalp atışları sabit, soğuğa rağmen gözleri kırpışmıyordu.

Çok uzakmış gibi gelen bir mesafeden, elinin uzanıp bir düğmeyi çevirmesini izledi. Kapıyı iterek açtı ve içeriye, loş ışığa doğru adım attı.

İnsanların iniltileri ağızlarındaki tıkaçlar tarafından bastırılıyordu. Elleri arkadan bağlı, ayaklarının üzerinde sallanan üç kişi vardı ve dehşetleri onları sıcakta fazla kalmış et gibi terletiyordu. İkisini restoranın arkasındaki saldırıdan tanıdı. Diğerini daha önce görmemişti ama tahmin edebileceği türdendi: iri yarı, etli butlu, kısa saçlı ve kırmızı yüzlüdü.

Vishous birini tuttu. Blay ve Qhuinn diğerlerini.

Botlarının altında plastik bir örtü vardı.

Onun varlığı fark edildikçe insanlar daha da çırpındı ve bağlarına karşı sarsıldıklarında, bir ahırdaki toynak seslerini, ağır bedenlerin hışırtılı gümbürtüsünü anımsadı.

Kimse bir şey söylemedi.

Vishous başıyla bir çalışma tezgahını işaret etti. Üzerinde tek bir hançer vardı. Siyah kanatlı. V'nin miydi yoksa Qhuinn'in mi, diye merak etti deri eldivenlerini çıkarırken.

Önemli değil, diye düşündü karşıya geçip çıplak sağ eliyle avuçlarken.

Belirli bir neden olmaksızın, kiremitle çevrili alana baktı. Çatı hattını delen birkaç gömme pencere vardı ama her biri siyah perdelerle kaplıydı. Kapıda hiç cam yoktu. Komşulardan hiçbiri bunu göremezdi.

Yapmaları umurunda değildi.

İlkine yaklaşıırken, insan V'nin tutuşuna karşı çırpınmaya başladı, burnundan sıvı fışkırıyor, yanakları tıkacın etrafında şişiyordu.

Sanki Kardeş işleri kolaylaştırmak istiyormuş gibi, Vishous tutuşunu değiştirdi, böylece eldiven kaplı eli, tehlikeli olan eli, adamın alnına çarptı ve geri çekilerek boğazını açığa çıkardı.

Merhamet için yalvaran insanın yanağından gözyaşına benzer bir ter damlası süzüldü. Saxton bunların hiçbirini duymadı. Hayır, tek gördüğü Ruhn'un mutfağın zeminindeki görüntüsüydü, değerli kanı dökülmüştü, bedeni ölürken onu teselli eden tek şey olan paltosunun üzerindeydi.

Saxton herhangi bir zihinsel komut verdiğinin farkına varmadan kolu harekete geçti. Hançeri kaldırdı.

Ve sonra siyah bıçağı o açıktaki duran, kırılğan boynuna sapladı.

Kan hızla aktı ve Saxton'ın yüzünü benek benek yapacak şekilde püskürdü. Ve V insanı yerden kaldırdı, adam spazm geçirmeye başlamıştı, öyle ki ölüme doğru step dansı yapıyordu.

Saxton ikinciye geçtiğinde, kendini ağzını açmış ve tamamen inmiş dişleriyle tıslarken buldu. Sonra dilini uzattı ve bıçağı yaladı.

Birazdan ölecek olan insan tüm bunları gördü ve ağzını tıkayarak çığlık attı; Qhuinn'den kurtulmak için sadece öldürüleceği için değil, celladı olan erkekte çok ama çok farklı bir şeyler olduğunu keşfettiği için de mücadele ediyordu. Buna karşılık Kardeş, fıçının göğsünü sıkıca kavradı ve başını saçlarından geriye doğru çekti.

Saxton bıçağı büyük bir kavis çizerek boğazın tam ortasına fırlattı, ilk kesik kadar temizdi.

Bir de sonuncusu vardı, restoranın arkasında Ruhn'a saldıran ve kolu kırılan kişi.

Adamı biraz daha yukarı kaldırırken Blay'in gözleri taş gibi soğuktu.

Şimdi Saxton acele etmiyordu. Adama doğru eğilerek kanlı bıçağın ucunu şahdamarının üzerindeki ete bastırdı.

Adam korkudan çılgına dönmüştü, bacakları elektrik çarpmış gibi tekmeliyordu, pis kokusu panik kokusuydu.

"Bu aşkım için," diye hırladı Saxton. "Bu eşim için. Bu..."

Her cümlede, gayzer vurulana kadar ucu daha da içeri bastırdı ve daha da bastırdı.

"Bu benim olan şey için. Bu benden almaya çalıştığın şey için."

Bununla birlikte hançeri indirdi, arkasını döndü ve boğazının yan tarafını kemiğe çarpacak kadar sert bir şekilde ısırdı. Yırttı

Etini kurtardı, tükürdü ve insanın ölümüne doğru soluk alıp verişini ve kanamasını izledi.

Üçü de hareketsiz kaldığında, başları yana eğildiğinde, vücutları artık canlanmadığında, borçları toplandığında, dövüşçüler onları teker teker yüzüstü yere bıraktı.

Saxton ceketinin kolunun arkasıyla ağzını sildi. Sonra hançeri tuttuğu avucunu kesti. Cesetlerin her birinin yanına giderek, görmeyen açık gözlerinin üzerinde durdu ve kendi kanıyla yüzlerine el izini sürdü, Eski Ülke'de yaptıkları gibi öldürdüklerini işaretledi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu işi bittiğinde.

Vishous konuştu. "Onları patronlarına teslim edeceğiz."

"Ve sonra onunla konuşacağız," diye devam etti Qhuinn.

Blay sözlerini şöyle bitirdi: "Ve o asla bizi rahatsız etmeyecek.

Yine Bayan Miniahna."

Saxton bir süre cesetlere baktı. "Öyle de olacak."

Kapıya doğru giderken hançeri silmeye ve tam olarak, kesinlikle, kendi kullanımı için yerleştirildiği yere koymaya dikkat etti.

Dışarıda soğuk, burnunu insan kanının bakır kokusundan temizledi. Merdivenlerden inmeyi ve minibüsün etrafından dolaşmayı başardı.

Ancak vardığı noktaya geldiğinde mide bulantısı onu ele geçirdi. Ayağı takıldı ve öne doğru düşerek arka bahçeyi çevreleyen çitlere tutundu ve ayakkabılarının üzerine kustu.

Kafasını kaldırdığında Blay karşısındaydı.

Saxton mendiliyle ağzını silerken, "Kendimi daha iyi hissetmiyorum," diye inledi. "Kendimi... daha iyi hissetmiyorum."

"Yapacaksın. Daha sonra. İhtiyacımız olan denge bu."

Saxton yana doğru sendelediğinde, erkek onu sabitledi ve saçma bir şekilde Poland Spring olduğunu fark ettiği bir şişeden ona bir yudum su ikram etti. En sevdiği.

Ve sonra Blay ona sarıldı. "Sen doğru olanı yaptın. Doğru olanı yaptınız."

Saxton erkeği kucakladı. "Sadece Ruhn'un-"

"Uyandı!" V garajın üst katından seslendi. "Saxton! Seni aramaya çalışıyorlar. Uyandı ve seni soruyor!"

Saxton şaşkın bakışlarını Blay'e çevirdiğinde, diğer erkek gülümsemeye başladı.

"Bir ahvenging'in sevdiği birini geri getirdiğini hiç duymadım," dedi. "Ama her şeyin bir ilki vardır. Gidin! Şimdi git... Acele et!"

-

Ruhn'un dünyada en çok görmek istediği kişi hastane odasına girdiğinde ilk düşündüğü şey...

Neden hayatının aşkının her yerinde insan kanı vardı?

Ama sonra Saxton koşarak gelip Ruhn'un göğsüne atlayınca bütün bunlar unutuldu. "Yaşıyorsun... Tanrım..."

Ruhn konuşmaya çalıştı ama ilk başta mırıldanmaktan başka bir şey çıkmadı. Yine de çok geçmeden cevap verebildi. "Ben... seni... bırakmayacaktım."

Saxton geri çekildi ve Fade'in bu tarafında kalma konusunda ciddi olduğuna dair işaretler arıyor gibiydi. "Seni kaybettiğimi sanmıştım."

"Seni duydum... Bitty ve... sen benimle konuşuyordunuz." Fates, boğazı acıyordu. "Sen buradayken ben öldüm mü? Sanırım öldüm."

Saxton sessiz kaldıkça Ruhn korkmaya başladı.

"Ben... Ben mi?" "Artık buradasın. Önemli olan tek şey bu."

"Boğazım... acıyor..."

"Biliyorum aşkım." Saxton'ın gözleri sanki gizli bir yara arıyormuş gibi etrafta dolaştı. "Konuşmak zorunda değilsin-"

"The Fade. Kapı. Fade'e... Onu açmayı reddettim..." "Ne?"

Saxton eğildi. "Ne dedin sen?"

"Bir kapı gördüm... Sis in içinde... Açarsam seni terk edeceğimi biliyordum. Birçok kez bana geldi. Reddettim... Seni terk etmeyecektim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Saxton'ın gözyaşları yağmur gibi yağdı, ama bahar gibiydi. Yenileyici türdendi. Ruhn'un duyguları kabardıkça, Bitty'nin Rhage ve Mary ile birlikte odaya girmesiyle daha da yoğunlaştı.

"Amca!"

Ruhn yanakları acıyana kadar gülümsedi ve konuşmaya çalıştı ama işe yaramadı. Enerjisi ve sesi tükenmişti - Bitty'nin umurunda değildi. Zıplayan bir fasulyeydi, neşe doluydu ve acısını azaltmak için aldığı ilaçlar kadar iyi değil miydi?

Küçük kız konuşmaya devam ederken, Saxton'ın kapıya doğru geri geri gittiğinin farkındaydı. Erkek işaret parmağını kaldırarak birazdan döneceğinin sinyalini verdi.

"-ve ben senin iyi olacağını biliyordum! Biliyordum!"

"Adamım," dedi Rhage Ruhn'un yanına gelip eline dokunurken. "Bizimle kalmana sevindim. Sana başka bir kamyon falan alabilir miyim?"

Ruhn kaşlarını çatıp başını sallamaya başladığında -çünkü Kardeş böyle bir şey yapabilecek kadar çılgındı -Mary arkadaşına dirsek attı.

"Rhage. İnsanlara nasıl hissettiğini göstermek için onlara bir şeyler almana gerek yok."

"Biliyor musun, harika bir mücevher koleksiyonun olabilir, sadece söylüyorum." Rhage Ruhn'a göz kırptı. "Yemin ederim, benim kadını"

Spartan."

Ruhn arkasına yaslandı ve birbirleriyle konuşmalarına izin verdi. Katılmaya cesaret edemese de gerginliğin ve endişenin giderilmesini anlıyordu ve sonra Saxton geri döndü, taze sabun ve şampuan kokuyordu, üzerinde bir dizi önlük vardı.

Sonunda Ruhn'un ne yapıldığını sormasına gerek kalmadı. Aşkın gidip o adamları bulduğunu biliyordu... ve yaşadıkları evde saldırıya uğrayıp ölüme terk edilen kişi Saxton olsaydı Ruhn'un yapacağı gibi davranmıştı. Yine de sevgili avukatının bu davada kalemi değil de kılıcı kullanmak zorunda kalmış olması onu üzüyordu.

Ama aşkın intikam ifadesini inkar edemezdi. Neyse oydu.

"Tamam, amcamla Saxton'ı biraz yalnız bıraksak nasıl olur?" dedi Mary. "Ayrıca, baban en az yirmi dakikadır bir şey yemedi."

Rhage kızına baktı. "Kendimi biraz acıkmış hissediyorum, biliyorsun."

"Hadi taco yapalım ve amcaya götürelim!"

Boğazındaki yanmayı düşünerek mi? Oh, hayır, diye düşündü Ruhn.

Vanilyalı pudingle başlasa daha iyi olur. Bir hafta içinde.

Bitty ve ailesi ona daha fazla sevgi gösterip ayrıldıktan sonra Saxton'a baktı.

"Konuşamıyorum..." dedi. "Acıyor."

Saxton yatağa oturdu. "Bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Saxton'ın elini zayıfça da olsa çekiştirirken, avukat onun ne istediğini biliyordu. Saxton gülümseyerek uzandı ve başını Ruhn'un koluna koydu.

"Beni bir daha asla terk etmeyecek misin?" Saxton sordu. "Asla. Söz veriyorum."

Ruhn gözlerini kapatırken düşündü... Görünüşe göre eski emlak müdürünü arayıp Caldwell'de oda ve pansiyonlu bir iş bulmasına yardım etmek için zahmet etmemesini söylemesi gerekecekti. Bu evden taşınmasının hiçbir yolu yoktu.

Saxton'la birlikte olmadıkça olmaz.

Ne var ki, onu bekleyen sürprizin ne olduğunu bilmiyordu.

FORTY-SEVEN

Saklaşık iki hafta sonra gece oldu ve beraberinde büyüleyici bir Şubat ayı getirdi. Gerçekten de gökyüzü o kadar açık ve bulutsuzdu ki, gökyüzünün en büyük parlak elmasının yüzü bir ayna gibiydi.

Aşkı kamyonetlerini bir kilisenin karşısına park ederken Saxton vizör aynasında papyonunu düzeltiyordu... "Bekle, burası bir kilise mi? Bu çiftleşme bir kilisede mi oluyor?"

Ruhn da aynı şekilde şaşkınlıkla ön camdan bakarken başını salladı. "GPS'e göre doğru adres burası."

"Her koyun kendi bacağından asılır. İnsan ruhaniyetine karşı olduğumdan değil, sadece... bu oldukça garip hissettiriyor."

"Kapınızı açayım."

Ruhn direksiyonun arkasından ayaklarını uzatırken Saxton gülümsemek zorunda kaldı. Erkek görgü kurallarına o kadar önem veriyordu ki, nasıl olur da ona uymazdınız? Özellikle de yolu her açtığında, bir sandalye çektiğinde ya da elini uzattığında gözleri mutlulukla parlarken.

"Biliyor musun," dedi Saxton yüksek koltuktan kayarken. "Bazen bu kamyoneti sırf içinden çıkmama yardım edebilmek için almaktan hoşlandığını düşünüyorum."

Ruhn eğildi ve Saxton'ın kulağına fısıldadı. "Bu açıdan senin pantolonuna benziyor."

Saxton kıkırdadı ve ağzına çok yakın olan boğazı ısırıldı. "Yaramaz çocuk."

"Beni bu şekilde
seviyorsun." "Her
zaman."

Farkına bile varmadan öpüşüyorlardı, elleri kıyafetlerinin altına giriyordu, sıcaklık anlık ve yoğundu - sanki duşta üç kez sevişmemişler gibi ve sonra takım elbiselerini giyerken tekrar.

"Dursak iyi olur," dedi Saxton soluk soluğa. "Yoksa geç kalacağız."

Ruhn suratını asarak isteksizce geri çekildi. "O zaman kabul salonunda sessiz bir yer bulmayı umuyorum - her ne ise artık."

"Ve sabırsızlanıyorum."

Caddenin karşısındaki insan kilisesine doğru yürürken el ele tutuştular. Sonra içeri girdiler ve bir sıraya oturdular. Hayır, buna sıra deniyordu, diye düşündü Saxton. Evet, işte buydu, bir sıra.

En arkaya yerleşip toplananlara baktıklarında, diğer vampirlerin de -en az yüz tane vardı- kendilerini tuhaf hissettikleri açıldı. Ama her neyse. Sevdiğin kişiyle dışarıda bir gece geçirmek varken, nerede olduğun kimin umurundaydı ki?

"Biliyor musun, yarın taşınmaktan nefret ediyorum." Ruhn yukarıdaki açıkta duran kirişlere baktı. "O çiftlik evini seviyorum."

"Ben de." Saxton aşkının bileğinin iç tarafını okşadı. "Evim gibi hissediyorum."

"Burası evim."

Fritz, saldırının korkunç kalıntılarını temizlemişti; bu beklenmedik iyilik, Saxton'ı oraya geri dönüp işi yapmaya hazırlandığında gözyaşları içinde bırakmıştı

Kendisi. Ama hayır. Her şey yolundaydı, mobilyalar düzeltilmiş ve gerektiği gibi onarılmıştı, yerdeki çizikler giderilmiş, boya eşleştirilmiş ve olması gereken yerlere rötuş yapılmıştı.

Kan akıp gitti.

Saxton'ın bu korkunç işi halletmeye kararlı olmasının bir başka nedeni daha vardı: Minnie'nin beklenmedik bir şekilde geri dönüp Rhysland'la sevgili evlerinde yaşanan vahşeti görmesinden endişe ediyordu.

Ama her zaman olduğu gibi, Saxton'ın ailesi -içinde doğduğu aile değil, gerçek ailesi- her şeyi halletmişti.

"Minnie'nin torunuyla hiç tanıştık mı?" Ruhn sordu. "Adı neydi?"

"Oskar. Davetiyede öyle yazıyordu ve Novo'nun kız kardeşiyle evleniyor. Novo'yu tanıyor musun? Stajyer olan mı?"

"Oh, evet. Spor yapıyor. Düzgün. Çok güçlü, sadece bir kadın için değil, herhangi biri için-"

"Geldin!"

Saxton kendine geldi ve ayağa kalktı. "Minnie!" Kollarını yaşlı kadının boynuna doladı. "Ama sen damadın büyükannesisin, cemaatin içinde ne işin var? Ya da... bekle, bu bir gelenek mi? Kafam çok karıştı."

Minnie soluk pembe dantel bir elbise giymiş, beyaz saçlarını toplamış ve makyajını yapmıştı. Ve bir sırrı varmış gibi gülümsüyordu.

"Her şey başlamadan önce ikinize de merhaba demek istedim."

Ruhn da dişiye sarılırken, "Çok iyi görünüyorsun," dedi. "Gerçekten de çok iyi."

"Evim nasıl?" diye sordu banka doğru kayarken.
-Daha doğrusu onlarla. "En iyi durumda mı?"

"Öyle." Ruhn eğildi ve kendini tekrar aşağıya bıraktı. "Dün gece fırının son onarımını yaptım."

"Ve orada güvende olacağınızdan çok eminiz." Saxton kadının gözlerine bakamadı ve bu onun için endişelendiğinden değildi. Bunun nedeni daha çok V, Qhuinn ve Blay ile Bay Romanski arasında geçenlerin farkında olmasıydı. "Geliştirici ile çok verimli... görüşmeler yaptık. Mülkünüzle daha fazla ilgilenmeyeceğine karar verdi."

Aslında, piç kurusu New York Eyaleti'ni tamamen terk etmeye karar vermişti. Anladım.

"Bu çok iyi"-Minnie ellerini birbirine vurdu
-"Çünkü mülkü başkasına satmaya karar verdim."

Saxton'ın göğsüne bir diken battı. "Oh. Gerçekten. Bu harika bir haber değil mi? Biz de zaten yarın gece taşınmayı önerecektik, böylece-"

"İkinizin benden almasını istiyorum."

Saxton kaskatı kesildiğinin farkındaydı. Sonra Ruhn'a baktı. "Özür dilerim, ne dediniz?"

Minnie öne uzandı ve ikisinin de elini tuttu. Onları sıkarken gözleri parlıyordu.

"Bu ev aşkla inşa edildi... ve aşık iki kişi tarafından yaşanması gerekiyor. Onu almanı istiyorum. Makul bir fiyatta anlaşabiliriz ve ben de torunumla yaşamaya devam ederim. Bundan çok keyif aldım ve onun binasında harika yeni insanlarla tanıştım - vampirler ve birkaç insan."

"Peki ya torununuz ve onun shellan'ı? Onların üstlenmesini tercih etmez miydiniz?"

"Kendi başlarındalar," dedi Minnie kuru bir sesle. "Birincisi, taşradan nefret ediyor - ve onu daha iyi tanıyabilmem için onları yemeğe davet ettiğimde bunu bana mutlaka söyledi. Ve bir diğeri, bunu söylemek beni üzüyor ama

Onları birbirine bağlayan şey sevgidir. Torunum... korkarım o farklı bir tür, kızım da öyle. Ama bu benim hayatım değil ve elimden geldiğince onlara destek olacağım." Ellerini tekrar sıktı. "Lütfen yapacağınızı söyleyin. İkinizin evimle ilgilendiğinizi bilmek beni çok mutlu eder."

Saxton tekrar Ruhn'a baktı.

Okaaaaaaaaaaaaay, demek o gülümseme cevaptı, değil mi?

"Bir şartla," dedi Saxton. "Her hafta Pazar gecesi birlikte Son Yemek ve eğer gelmek isterse torununu da getireceksin."

"Anlaştık," dedi Minnie ikisine de aynı anda sarılırken. "Keşke Rhysland ikinizle de tanışmış olsaydı. Sizi çok severdi."

Kadın gittikten sonra Saxton bankta öylece oturdu -sıra, Tanrı aşkına, sıra- ve üzerinde haçı, sakallı ve güzel yüzlü cüppeli bir erkeğin topluluğa şefkatle baktığı tasviri olan sunak şeyine baktı. Sağ tarafta sıraya dizilmiş erkekler vardı ve bu da olayların başlamak üzere olduğunu gösteriyordu. Umutluydu.

"Sanırım hayalimizdeki eve kavuştuk," derken kendini duydu.

"Başardık! Başardık!"

Ruhn küçük bir çocuk gibi gülerken, Saxton aşkına bir öpücük verdi ve tam geri çekiliyordu ki iki kişi yanlarına kaydı.

"Hey," dedi kadın. "Sizinle oturabilir miyiz? Ben Novo, eğitim merkezinden-"

"Elbette!" Saxton ona doğru eğilip Peyton'a gülümserken davet etti. "Bize eşlik etmenizden memnun oluruz-"

"Harika, ama diğer tarafta, duvarın yanında olmamız gerekiyor.
Koridorda değil."

"Ah... ah, tamam," dedi Saxton onların geçmesine izin vermek için ayağa kalkarken. "Ama sen şu her ne diyorlarsa onun kız kardeşi değil misin? Gelinin mi? Sen düğünde değil misin... çiftleşme, her neyse bu?"

"Atıldım, Tanrı'ya şükür." Ruhn'u selamladı ve sonra Peyton'ın yanından geçip vitray pencerenin hemen yanına yerleşmesini sağladı. "Uzun hikâye. Sen nasılsın?"

"Daha yeni bir ev aldık!" Ruhn haykırdı.

"Tebrikler," dedi Peyton beşlik çakarak. "Bu harika. Nerede bulunuyor?"

"Kime ait olduğuna asla inanamayacaksınız..."

Bir org çalmaya başlayana kadar sohbet ettiler ve sonra topluluğun geri kalanıyla birlikte yerlerine yerleştiler. Her şey başlamadan hemen önce, Saxton Ruhn'un elini tuttu ve erkek ona sevgiyle baktı - ve Saxton diğer çiftin bir öpücük paylaştığını ve uzun süre baktığını fark etti.

Ve sonra Novo eğildi. "Dinle," diye fısıldadı. "Siz ikiniz bana bir konuda yardım edebilir misiniz?"

"Adını koy," dedi Saxton. "Ve bitti."

Peyton gözlerini devirdi. "Ben sadece damada vurmak istiyorum.

Bir kere. Çok şey mi istiyorum?"

Saxton kaşlarını çatı. "Bu, bu tür bir tören için bir insan geleneği mi?"

"Neden, evet," dedi erkek. "Aslına bakarsanız öyle-"

Novo avucunu onun ağzına kapattı. "Hayır. Kesinlikle değil. Ve geçmişte kız kardeşim hakkında ne hissetmiş olursam olayım, onun özel gecesinin mahvolmasını istemiyorum, tamam mı?"

Peyton biraz daha mırıldandı. Kız elini bırakınca da mırıldandı: "Öncelikle, resimlerden sonra bunu yapmaya gönüllü oldum ve eğer senin için gerçekten önemliyse, onu yüzünden değil karnından yakalayabilirim. Seninle çalışmaya hazırım."

Novo gülmeye başladı. "Seni seviyorum."

"İstediğini biliyorum." Erkek onu öptü. "Ben de seni seviyorum."

"Ona vurmayacak kadar. Ne kadar t a t l ı s ı n . Çok duygulandım."

Peyton's nefes ver oldu bir için ve
TARİH kitaplar. "Fiiiiiiiiiiiiine."

Saxton ikisi arasında bir ileri bir geri baktı. "Neden bu hikâyede daha fazlası varmış gibi hissediyorum?"

Ruhn araya girdi. "Şşşt! Koridordan aşağı geliyorlar."

Saxton bıraktı ve sert koltukta elinden geldiğince rahatlayarak erkeğinin omzuna yaslandı. Müziğın sesi yükseldikçe ve pembe elbiseler giymiş, kılarında fiyonklar olan bir grup kadın geçtikçe, omuz silkti.

Herkes kendi yoluna, diye düşündü sevgilisinin elinin arkasını öperken. Herkes kendi yoluna.

Ve kesinlikle onun da vardı.

-

Novo, Saxton ve arkadaşı Ruhn'un etrafından dolanarak koridordan inen Sophy'yi bir an için görebildi. Dişi kesinlikle mutlu görünüyordu, yüzü beyaz bir duvakla kısmen gizlenmişti, uzun, kabarık beyaz elbisesi onu bir bebek kadar güzel yapıyordu.

"İyi misin?" Peyton usulca sordu.

Gözlerini mihraptaki Oskar'a çevirdi. Erkek smokin giymiş, aynı şekilde başka bir yerde olmayı diliyor gibi görünen bir dizi erkek arkadaşının yanında sert ve uzak duruyordu. Diğerk tarafta, bekârlığa veda partisindeki tüm kadınlar, gelinden daha ağır ve daha az gösterişli görünmelerini sağlamak için seçildiğı belli olan, hoş olmayan pembe elbiseler giymişti.

Aferin kızıma, Sophy, diye düşündü.

"Evet, öyleyim." Onun elini sıktı ve gözlerinin içine baktı. "Ben çok iyiyim."

Peyton'ın kendisine taktığı isimle, "zavallı küçük zengin çocuk "la yaşamının gülünç derecede kolay olduğu kanıtlanmıştı. Garip bir şekilde uyumlu görünüyorlardı ve eğer tartışmalar oluyorsa, bunlar alarmin zil sesinin ne olması gerektiği -onun için köpek havlaması, oysa Peyton eski moda telefon zilini tercih ediyordu- ya da beyaz bir çamaşır yüküne kaç tane koyu renk girebileceği -o anda ne kadar kirliyse o kadar, onunki kesinlikle HİÇBİRİ- gibi aptalca şeyler yüzünden oluyordu.

Aslında her şey daha kolay ve daha bütün görünüyordu. Her ne kadar artık kan bağından koptuğu için üzgün olsa da, bu kesinlikle onu ailesiyle tanıştırmakla neden ilgilenmediğini anladığı anlamına geliyordu.

Belki bu daha sonra olacaktı. Belki de gelmez.

Ama bu arada, ihtiyacı olan tüm aileye sahipti.

Aşağıda, sunakta, Sophy damadının/eşinin/her neyse onun önüne geldi ve tören kıyafetli bir insan bir insan kitabından konuşmaya başladı. Novo sadece başını sallayabildi. Bir vampir çiftleşmesi yaparlar mıydı? Muhtemelen. Daha fazla dikkat.

"Seni seviyorum," dedi Peyton.

Novo tekrar ona baktı. Hissettiği duygular karmaşık ve... yorucuydu: Kız kardeşinin seçimlerinde iyi olmasını dilediği açıktı ve bu memnuniyetle karşılanan bir değişiklikti. Oskar'a gelince? O barda ona söyleyeceğini söylemişti ve bu konuda elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Gerçekten önemli olan şey neydi? Kendi mutlu hayatı vardı. Ve kimse bunu ondan alamayacaktı.

Kendisi bile.

"Resepsiyonu atlayıp bizim eve gidip Netflix izleyip rahatlamak ister misin?" dedi yumuşak bir sesle.

Ona geri dönen hırıltı tam da istediği şeydi ama erkeği de böyleydi. Peyton her zaman ona ihtiyacı olduğunda ortaya çıkardı ve genellikle ereksiyon halinde olurdu.

Tamam, bu çok adiceydi. Doğru olsa bile.

"Seni o kadar çok seviyorum ki..." dedi, "hiç acımıyor."

"O benim kadınıam. Ben de bundan bahsediyorum."

Bir duraklama oldu. Sonra gözlerinde o bakış belirdi. "Ayakkabı bağcıklarını birbirine bağlamama ne dersin?"

"Peyton," diye tısladı.

"Ne? Bilirsin, kazalar olur. Ya o sırada camdan bir pencereden düşerse?"

"Şşş. Buradan atılmadan önce-"

"Havalı kornamı getirmem gerektiğini biliyordum-"

Gülmeye başladığında erkeğine sokuldu. Gelecekte ne olursa olsun, emin olduğu iki şey vardı: Bir, iyi günde kötü günde yan yana olacaklardı ve iki? Yol boyunca hep gülecekti.

Hayat güzeldi.

Adanmış:
Gerçek Bir Aşk Hikayesi
Yaşayan Jillian ve Benjamin Stein

ACKNOWLEDGMENTS

Kara Hançer Kardeşliği okurlarına sonsuz şükranlarımla! Ayrıca Kara Welsh'e ve Ballantine'deki herkese teşekkür etmek istiyorum. Waud Ekibi'ne de teşekkür ederim -kim olduğunuzu biliyorsunuz- ve sevgili aileme, hem kan bağı olanlara hem de evlat edinilenlere.

Ve tabii ki, harika Yazar Asistanım Naamah'a teşekkür ederim!

J. R. WARD TARAFINDAN

KARA HANÇER KARDEŞLİK SERİSİ

Karanlık Aşık

Ebedi Aşık

Uyanmış Aşık

Açığa Çıkmış

Aşık

Bağlanmamış

Aşık

Kutsallaştırılmış

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden Birinin Rehberi Aşık

İntikamını Aldı

Sevgilim Benim

Sevgilim

Serbest

Bırakılmış

Sevgilim

Yeniden

Doğmuş

Sevgilim

Sonunda

Kral

Gölgeler

Canavar

Seçilmişler

KARA HANÇER MIRASI

Kan

Öpücüğü

Kan

Yemini

Kan Öfkesi

DÜŞMÜŞ MELEKLERİN ROMANLARI

Covet

Crave

Envy

Rapture Sahip

Olma Ölümsüz

BURBON KRALLARI

The Bourbon Kings

The Angels' Share

Devil's Cut

YAZAR HAKKINDA

J. R. WARD, aralarında New York Times'ın en çok satan 1 numaralı serisi Kara Hançer Kardeşliği'ndekilerin de bulunduğu otuzdan fazla romanın yazarıdır. Ayrıca Black Dagger Legacy serisinin ve Bourbon Kings serisinin de yazarıdır. Romanlarının dünya çapında on beş milyondan fazla kopyası basılmıştır ve dünya çapında yirmi altı farklı ülkede yayımlanmıştır. Ailesiyle birlikte Güney'de yaşamaktadır.

JRWard.com

[Facebook.com/JRWardBooks](https://www.facebook.com/JRWardBooks)

Twitter: @JRWard1

Penguin
Random
House

What
okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumanızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.